

**FLORIN BRADU**

# **CÂND MERELE SE COC**

**(Bătălia pentru dragoste)**



**SEMĂNĂTORUL**  
Editura online - martie 2010

**Motto:** Poate că au avut dreptate că au pus dragostea în cărți;  
se prea poate ca ea să nu poată exista în altă parte.

(William Faulkner)

## CUPRINS

Cuvântul autorului.....	4
Capitolul I. Cine este Doru Dragu?.....	6
Partea I. Povești de iubire - selecția I.....	7
Povești de iubire – selecția a II-a.....	15
Povești de iubire – selecția a III-a.....	24
Povești de iubire – selecția a IV-a.....	30
Partea a II-a. Amintiri de amor – selecția I.....	45
“Drumul sinuos al cunoașterii. Trecerea Rubiconului”.....	45
Amintiri de amor – selecția a II-a.....	49
Teoria lui Doru pentru uzul său intern.....	56
Teoria Marinei pentru liniștirea spaimelor ei.....	56
Capitolul II. Fata din poveste.....	64
Partea I. Cine este Clara David?.....	64
Partea a II-a. Oferta subconștientului: halucinațiile Clarei.....	69
Capitolul III. După accident.....	76
Partea I. Ancheta.....	76
Partea a II-a. Gândurile lui Doru Dragu.....	82
Partea a III-a. Prima vizită la spital.....	85
Capitolul IV. Atenție, poliția lucrează!.....	92
Partea I. Nedumeririle și frustrările detectivului Ionuț Pușcă.....	92
Partea a II-a. Suspiciunile justițiarilor Maximilian Cetate și Ionuț Pușcă.....	97
Partea a III-a. Sfârșitul anchetei și închiderea dosarului Doru Dragu.....	112
Capitolul V. O posibilă iubire. Prima încercare a destinului.....	115
Partea I. Scurta și neterminată relație dintre Doru Dragu și Magda Păun.....	115
Viziunea lui Doru Dragu despre relația cu Magda Păun.....	120
Viziunea Magdei Păun despre relația cu Doru Dragu.....	122
Partea a II-a. Magda își ține promisiunea.....	124
Capitolul VI. Destinul orb își forțează împlinirea.....	129
Partea I. Începutul reconcilierii. Prima întâlnire cu Clara.....	129
Partea a II-a. Drepturile atotputernice ale dragostei.....	135
A doua întâlnire cu Clara.....	139
Următoarele întâlniri cu Clara.....	141
Atenție, cad pietre!.....	145
Capitolul VII. Magda își aranjează viitorul.....	147
Partea I. Anunț la mica publicitate: Cine vrea să fie iubitul meu? Rog seriozitate.....	147
Partea a II-a. O nouă iubire la orizont.....	155
Partea a III-a. Urmările unui anunț buclucaș. Marea și mica publicitate.....	164
Capitolul VIII. Nimeni nu este imun la dragoste.....	167
Partea I. Apariția unei vechi cunoștințe - Liliana Alexandru.....	167
Partea a II-a. Clara și Doru, doi porumbei singuratici care caută să-și sincronizeze fâlfâitul aripilor.....	179
Partea a III-a. Triumful dragostei.....	185
Partea a IV-a. Gustul bun, dulce-acrișor al merelor coapte.....	190
Cuvânt de încheiere.....	194

## Cuvântul autorului

Cititorule, tu care dai viață slovelor scrise cu gândul și cu inima, oprește-te cu îngăduință asupra acestei încercări pe care autorul nu o face mânat de dobândirea unei false glorii, ci din dorința de a evada împreună cu tine, fie și numai pentru câteva clipe dintr-o lume nebună... nebună... nebună. Oare se va mai face ea bine vreodată?

Subiectul cărții - un amestec de ficțiune și realitate - este o alegorie în care o fată tânără și frumoasă, dar singură, cade victimă unui dramatic accident de circulație.

În urma acestei tragice întâmplări, destinul îi acordă o nesperată compensație. Îi scoate în cale iubirea la care visa.

Tema romanului este, generic vorbind, iubirea dintre bărbat și femeie. Fermecat de frumusețea femeii, autorul a ales să o prezinte indirect, prin efectul pe care îl are asupra celor din jur. De aceea, poate cel mai delicat și dificil examen pe care l-a trăit împreună cu eroii săi, a fost strădania de a înfățișa eleganța și frumusețea ei.

Niciodată nu s-a sfiit să o omagieze, de fiecare dată când a crezut că trebuie să o facă. Este greu să poți descrie frumusețea cuiva și să ai pretenția că ai reușit să fii convingător. În ultimă instanță, ea este o problemă de gust a fiecărui individ, o opțiune a lui. O veche și înțeleaptă vorbă din batrâni ne spune “nu-i frumos ce place lumii, e frumos ce-mi place mie”. Această învățătură care pune pe primul plan subiectivismul în aprecierea frumuseții, l-a condus pe autor de-a lungul paginilor cărții, de fiecare dată când s-a încumetat să o abordeze.

Cu toate că personajele romanului își trăiesc viața într-o lume a lor, de multe ori a himerelor, departe de realitățile lumii înconjurătoare, sau amintind numai în treacăt de ele, în unele capitole sunt prezentate cu îngrijorare diferite opinii despre viața societății.

Ele nu aparțin unor genii naționale după cum nu sunt nici ale conducătorilor, politicienilor sau făcătorilor de opinie. Sunt luările de poziție ale unor intelectuali onești care își plătesc taxele și impozitele și se așteaptă ca statul să funcționeze fără discriminare pentru toți cetățenii săi. Poate că tocmai aici intervine în mod nedorit ficțiunea în forma ei cea mai pură, ideea că statul chiar poate să o facă.

Parte a neamului românesc, autorul s-a folosit, atât cât l-au ținut puterile, de însușirea specifică nației sale de a fi hâtru și a îndrăznit să facă și câteva comentarii privind unele dogme, sperând că acei care se vor încumeta să-i citească isprava sunt de bună credință și vor înțelege corect opțiunea sa.

Multora dintre gânditorii zilelor noastre le este din ce în ce mai greu să accepte ideea că omul - zămislit din țărână, după chipul și asemănarea Sa de Creator, făcătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute, ar fi ajuns astăzi mai încărcat de păcate decât înainte de sacrificiul lui Iisus Hristos. Dacă lucrurile stau așa, se naște firesc o întrebare tulburătoare: de ce a fost jertfit Fiul Domnului?

Răspunsul care ar putea încolți în mințile unora, ar fi derutant. Sau planul lui Dumnezeu a dat greș ori stirpea umană este irecuperabilă? Dezvoltând mai departe logica, rezultă că omul, în ciuda originii sale divine, este un fel de rebut, care a înșelat așteptările Celui care l-a creat sau, mai rău, a fost făcut cu unele deficiențe voite sau întâmplătoare.

Frământat de această teribilă concluzie și dorind să o evite, autorul nu a găsit decât o soluție. Să echilibreze marile diferențe existente între Rai și Pământ. Pentru aceasta a transferat unele obiceiuri omenești în lumea ceaștă și veșnică, a cărei existență a fost imaginată diferit de fiecare generație, rit sau credință, în funcție de propriile lor dorințe sau interese.

Departat de a dori să clatine sau să bagatelizeze credința, dimpotrivă, autorul a vrut să umple, cât de cât, golul care desparte percepțele dogmelor de lumea plină de păcate.

Urmărind ideea sa, romanul prezintă două feluri de abordare a unor momente din legendele biblice. Prima se referă la geneza femeii, în care Adam - donatorul coastei, stă în expectativă și privește sau ascultă cum este săvârșită minunea, iar în a doua sunt descrise plimbările nestingherite ale Clarei prin Paradis. Ajunsă acolo datorită nălucirilor și ulterior viselor, ea păstrează mentalitățile și tradiția în care a fost crescută pe pământ.

În fine, pentru a elimina orice banuală precum că ar fi fost cuprins de erezie, autorul ține să precizeze că a fost crescut și educat într-o familie de oameni credincioși, este și va rămâne așa până la sfârșitul zilelor sale.

Unii cititori vor găsi poate că este nepotrivit ca în paginile unui roman dedicat aproape eminentat dragostei dintre bărbat și femeie să își găsească locul și unele aspecte sociale. La o privire atentă, vor constata însă, că cea mai mare parte din ele sunt atât de reale și dureroase, încât autorul nu a putut să se sustragă lor și nici să le ascundă.

Mesajul pe care el s-a străduț să îl transmită contemporanilor este îndemnul de a gândi bine și a hotărî ce vor să facă cu viața lor. Să o trăiască într-o societate tot mai violentă și mai îndepărtată de simțăminte omenești sau doresc ca lumea să devină un loc în care își pot regăsi fericirea și bucuria de a trăi.

În situația în care cetățenii, sătui de starea actuală de lucruri ar dori să o schimbe, să facă, figurativ vorbind, atmosfera respirabilă, singura soluție este educația. Parafrazând, ea joacă în viața omului același rol ca al dresurii în lumea animală. Dacă pornirile instinctuale ale unui animal pot fi înfrânte prin dresaj, în cazul oamenilor, care sunt ființe inteligente dotate cu rațiune, instinctele primare pot fi stăpânite și șlefuite prin educație - singura activitate umană care generează cultură. Numai așa pot fi vindecate rănila pe care omenirea, prin o atitudine sinucigașă, le-a selectat, însușit și cultivat în decursul timpului.

În contextul reconcilierii oamenilor între ei pe de o parte și toți împreună față de natură pe de o altă parte, autorul Bradu Florin, cere scuze public, în mod simbolic, tuturor viețuitoarelor Pământului pentru că, respirând neconținut de mulți ani, a contribuit fără voia lui la poluarea planetei, prin emisii de dioxid de carbon.

## Capitolul I. Cine este Doru Dragu?

Moto: Fiecare este făuritorul propriului lui destin. (Salustiu/Historia rerum in republica romana gestarum)

Ca structură psihică Doru Dragu este un romantic, un visător calificat, antisistem. Existența lui se desfășoară sub semnul unei bătălii permanente de adaptare într-o lume pe care o consideră nepotrivită pentru el.

După felul cum arată, se poate spune că el este o combinație cam aiurită pe care a moștenit-o luând de la fiecare dintre strămoșii lui câte puțin. Modestia dovedită la preluarea genelelor străbune a lăsat loc în fizionomia lui pentru toate generațiile trecute, astfel că în final arată ca un autentic rezumat ambulant al caracteristicilor morfologice ce au aparținut antecesorilor săi.

Pentru a cunoaște principiile după care și-a organizat viața, cea mai bună metodă este răsfoirea memoriilor lui, strânse cu grijă într-un dosar intitulat "Colocviu privat". Ulterior, a adăugat dosarului subtitlul "De vorbă cu mine însuși". Primind dreptul de acces la memorii, autorul ridică un colț al vălului care le acoperă.

De la început, în mod greșit sau poate că nu, eroul nostru și-a făcut un punct de vedere propriu în legătură cu viața sentimentală. El a împărțit această parte secretă a vieții în două părți; iubirea și amorul - dacă nu neapărat distincte și ireconciliabile, măcar ca două faze diferite ale eternei relații dintre un bărbat și o femeie.

În concepția lui, iubirea la care visa era de origine divină. Prin ea ridică femeia pe un piedestal a cărui înălțime se pierde undeva în ceruri, acolo unde nu poate fi atinsă de murdăria vieții cotidiene.

Celălalt aspect, al iubirii fizice era considerat de el inevitabil atunci când vraja momentelor de intimitate învăluia în egală măsură atât bărbatul, cât și femeia. Pentru simplificarea și evitarea unor confuzii, Doru a preferat să definească această fază prin cuvântul "amor", evitând un altul care prin modernismul lui îi repugna - sex.

Cu toată această împărțire, niciodată nu a fost convins că între cele două forme ale relațiilor dintre bărbat și femeie există bariere ce nu pot fi trecute. Dimpotrivă, a știut întotdeauna că limita de separare între ele este o pojghiță subțire care se poate rupe oricând, trecerea dintr-o parte în cealaltă făcându-se în mod natural ca o simplă pășire de la starea de vis la realitate sau ca de la un vis la altul. Nimic nu l-a împiedicat însă ca în confesiunile sale să-și împartă astfel viața: sfânta iubire la care visa și amorul. Separarea arbitrară a vieții sentimentale în două nu a micșorat cu nimic respectul pe care l-a purtat întotdeauna femeii.

Uneori filozofa pe această temă evadând din lumea confuză în care trăia. După ce rătăcea prin metafizică, locul de unde aștepta să afle răspunsul la întrebări păstrate numai pentru el, nepuse niciodată nimănui, obosit se întorcea în orizontul lui cu un imn în suflet închinat femeii. Întotdeauna a văzut-o ca «partea luminoasă a omenirii, fără de care viața nu ar fi fost posibilă». Dacă se oprea la această viziune, filozofia lui nu era terminată. Îi

lipsea o urmare, o concluzie pe care a găsit-o în cele din urmă în gândurile lui: «dacă prin absurd viața ar fi fost posibilă fără femeii, atunci ea nu merita să fie trăită».

Abia acum conceptul lui despre cele două sexe, condamnate să nu poată trăi decât împreună, devenea complet.

În acest stadiu, autorul a primit permisiunea inginerului Doru Dragu de a face cunoscute cititorilor câteva din secvențele vieții lui particulare în care se îmbină aleatoriu atât legăturile amoroase temporare, cât și viața lui secretă, cea de visător neobosit, împătimit, veșnic în căutarea femeii iubite.

În paginile următoare sunt puse în fața cititorului un număr de patru selecții din amintirile de iubire și două selecții din amorurile care i-au pigmentat existența. Pentru consecvență, în toate poveștile de iubire, numele personajelor vor fi aceleași: tânărul se va numi Doru - eternul visător, iar fata - iubita, crucea și obsesia lui, va purta numele de Sanda alias Sandra.

Respectându-i dorința, nicăieri nu se dezvăluie dacă întâmplările prezentate sunt ficțiuni sau aspecte reale, ori combinații între ele. Inițiativa de a descoperi și discerne felul lor aparține numai cititorilor.

## **Partea I. Povești de iubire - selecția I**

*Apariția unui înger în viața tânărului romantic și visător. Cum s-au cunoscut doi tineri și începutul unei iubiri. Curajul dar și riscul celui care își caută iubirea. Doru îndrăznește să atace o reductă considerată inexpugnabilă și reușește acolo unde nici el nu se așteaptă.*

Se întâmpla în timpul examenelor de admitere la facultate în vara anului... Atunci destinul, marele combinator, a pus față în față doi tineri. Într-o zi, la cantina studentescă, Doru a fost surprins de o fată aflată la câteva mese distanță de el. A remarcat eleganța naturală a fetei, mișcărilor ei fine și precise, fără ostentație, de parcă în mod deliberat nu voia să se facă remarcată.

Judecând după atitudine, foarte curând, ea a dat semne că a mâncat destul. Deși farfuria i-a rămas pe jumătate plină, s-a ridicat de la masă și în drum spre ieșire a trecut pe lângă el.

Abia acum Doru a văzut-o în toată splendoarea ei. Mai presus de toate, a constatat înmărmurit, cu ochii cât cepele, cât de pătitor poate fi uneori destinul.

Se știe că de obicei, soarta dovedește cel puțin neatenție și lasă la îndemâna dimorfismului sexual latitudinea să stabilească neîngrădit diferențe uriașe între băieți și fete. De data asta, a exagerat în mod nedrept și cu o uluitoare complicitate a avantajat în mod vădit subiectul admirației lui și față de celelalte muritoare, lăsându-l pe Doru cu gura căscată.

Așa s-a trezit că prin fața lui trece o desăvârșită frumusețe blondă cu ochi albaștri, o adevărată unealtă a destinului. Figura și silueta ei ideal proporționată, purtau amprenta norocului de fată pe care ursitoarele grăbite au răsturnat coșul cu daruri fără să mai rețină nimic pentru următoarele urmașe ale Evei.

Fiind excesiv de frumoasă, în jurul ei roiau în permanență mulți admiratori. La fel ca ei, puternic impresionat de fată, Doru nu a găsit în el curajul necesar să o oprească chiar atunci și să stea de vorbă cu ea. Măcar să încerce să afle cum o cheamă.

În timp ce o privea ca pe o minune și se lupta cu nerăbdarea de a o cunoaște, a decis că trebuie să-și încerce norocul. Reținuse ora la care ea a venit la cantină și a urmărit a doua zi să vadă dacă își respectă programul de masă. Așa a fost. Fata era organizată.

După masă, cuprins de un curaj pe care l-a atribuit disperării sau unei nebunii temporare apărută pe neașteptate, a făcut marele salt. S-a apropiat de fata frumoasă ca un vis și s-a înclinat în fața ei cu respectul pe care cavalerii îl arătau pe vremuri domnițelor.

Uitându-se mai mult într-o parte și străduindu-se din răsuferință să evite bâlbâiala de rigoare, aproape inevitabilă în asemenea situații, i-a adresat primele cuvinte. Instantaneu, a constatat cu uimire că măcar o parte din organele de simț l-au trădat. Nu știa dacă vorbea fără voce sau i se defectaseră urechile pentru că nu își mai auzea cuvintele.

În această conjunctură incertă pentru el, ea care își păstrase neatinsse toate simțurile, a auzit o întrebare rostită cu sfială de o voce plăcută, trecută de chinurile schimbării.

- Nu vă supărați pentru că îndrăznesc să vă rețin puțin atenția. Vom fi colegi aici aproape o lună. Vreau să vă cunosc. Dacă vi se pare o îndrăzneală prea mare din partea mea și nu doriți, deși îmi va părea foarte rău, vă asigur că nu o să vă mai deranjez. Dar dacă acceptați, îmi veți face o mare bucurie și atunci o să vă rog să îmi permiteți să vă spun pe numele mic, a turuit el dintr-o suflare.

Spre deosebire de ea, Doru nu și-a auzit glasul. Se pare că surditatea lui instalată fără avertisment era destinată numai pentru uzul propriu.

Fata a reacționat pozitiv la auzul tiradei lui. Efectul sutelor de cărți citite era vizibil. Deși tânărul i-a cerut cumva să intre în intimitatea ei, modul în care a făcut-o și exprimarea lui plină de politețe trăda multe ore petrecute în fața cărților și asta îi plăcea. Nu s-a putut abține să reflecteze asupra realităților din lumea mizerabilă pe care o cunoștea, în care măgăria și obrăznicia erau considerate acte de curaj, politețea se confunda cu slăbiciunea sau lipsa de hotărâre, cinstea cu prostia, hoția și eludarea regulilor cu deșteptăciunea. Norocul de a găsi în asemenea condiții un tânăr atent și politicos i s-a părut o performanță și vroia o confirmare. Atunci s-a uitat în direcția din care venea vocea și l-a văzut pe posesorul ei: un tânăr înalt, cu alură athletică de om puternic și sănătos stătea drept în fața ei, puțin stânjenit, dar hotărât să nu plece până când nu primește un răspuns limpede la întrebările lui.

Imaginea lui plăcută a făcut-o să îl examineze cu mai multă atenție, să-i poată reține și fizionomia. Explorând-o fugar și mulțumită de ce a văzut și-a spus că tipul merită puțină atenție, măcar la început.

- Desigur, cu plăcere, a răspuns ea amuzată de tonul amabil și conținutul politicos al întrebării. Mă cheamă Sanda și poți să-mi spui așa, i-a răspuns ea pironindu-și cu îndrăzneală privirea albastră în ochii lui.

Hipnotizându-l parcă, l-a obligat să nu își întoarcă privirea în altă direcție și să-și fixeze lumina ochilor direct în ochii ei.

- Mulțumesc mult.

Atât a putut să îngameze fâstâcit Doru. Curajul lui se duse de mult pe apa sâmbetei. Căzuse într-o stare de leșin plăcut, cald, ca în apa unei lagune tropicale. Trăia intens o senzație stranie. Simțea că se pierde sub privirea ochilor ei într-un imens orizont albastru, ca cerul de vară, adânc și misterios.

Ca în vis gândea din ce în ce mai pierdut. Aceeași senzație trebuie să o simtă și cel care murind fără durere alunecă pe un drum neștiut de nimeni, grăbit să ajungă la izvorul cunoașterii celei mai misterioase taine, aceea a dedublării și separării, prin care viața devine spirit, iar moartea ia în stăpânire materia inertă.

Numai că fata era atât de frumoasă, încât el nu a vrut să o lase singură pe pământ. Atunci cu graba disperării, a refăcut în viteză drumul înapoi pe același traseu și schimbând sensul deplasării, spiritul său a reîntâlnit proaspăt părăsita materie înainte ca aceasta să se



răcească. După încheierea acestui periplu, revendicându-și dreptul la viață, a rămas lângă ea. Cu o ultimă tresărire a jurat că în viitor, nu va mai combate teoria reînvierii din morți. Socotea că această concesie este oricum prea mică și ea o merită din plin.

În prima săptămână după ce și-au vorbit, proaspetele cunoștințe s-au întâlnit de câteva ori la cantină, să zicem întâmplător. În realitate lucrurile nu stăteau câtuși de puțin așa. El o pândea zilnic, măcar să o vadă când venea la masă, dar nu ieșea din ascunzătoare de fiecare dată. Deși fata se arătase deschisă, firea lui prudentă îl făcea să-și refuze bucuria de a sta zilnic de vorbă cu ea.

Întotdeauna era la fel în relațiile cu fetele, dar acum când întâlneau pe cineva care îl topea ca pe o lumânare cu o singură privire, prudența lui se transformase în boală. Suferea la gândul că poate o deranjează și nu voia ca așa ceva să se întâmple. De aceea la început i se înfățișa rar, după dorința lui mai rar decât Duhul Sfânt lui Moise - fondatorul mozaismului - în vremurile de demult pe muntele Sinai când l-a înarmat cu cele zece porunci.

Înainte de a-și face cunoscută prezența, Doru trebuia să se convingă că și ei, la fel ca lui, îi face o reală plăcere să fie împreună.

După fiecare întrevedere avută cu ea căpăta mai mult curaj, mai ales că Sanda nu făcea economie de zâmbete când îl vedea. Adunând aceste zâmbete și nu numai, cu fiecare zi care trecea, creștea în el speranța că și fata abia aștepta să îl vadă.

Foarte aproape de fericire, după două săptămâni el a îndrăznit mai mult, ba chiar a dat dovadă de temeritate când a invitat-o la o întâlnire în toată regula. Cu oră, cu loc dinainte stabilit, ce mai, o întâlnire adevărată între un băiat cu o fată.

Aventura lor a început în seara unei zile călduroase de vară. Sanda a sosit la timp la punctul de întâlnire. El, mai nerăbdător, se afla de mult acolo și o aștepta cu un boboc de trandafir roșu în mână.

Când a văzut-o lângă el, din cauza emoției așteptării, dar mai mult a felului în care arăta, Doru a simțit dintr-o dată că îl scutură frigurile. Ea arăta ca un înger coborât chiar atunci din ceruri și împrăștiat în jurul ei lumina, spendoarea și parfumul Paradisului. Ar fi vrut să o ia în brațe, să se lipească de ea ca ventuza de spatele bolnavului, să-și apese buzele lui arse de febra așteptării pe buzele ei.

În loc de fierbințeala sărutului unor iubiți, el nu a îndrăznit nici măcar să o pupe frățește pe obraz sau pe frunte. Un timp a privit-o prostit, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, ca unică dovadă că era viu. Între ei nu exista încă nicio relație, măcar la nivel declarativ. Nimic nu era oficializat între ei. El nu îndrăznise să-i facă declarații de dragoste sau să-i bată apropo'-uri în legătură cu sentimentele lui. Spaima incertitudinii îl măcina și îl îngrozea ori de câte ori încerca să înceapă cu ea o discuție lămuritoare despre acest subiect.

După un salut relativ rece de bun venit și înmânarea bobocului de trandafir, ca un simbol al patimii ce îl ardea, au plecat împreună pe jos, într-o lungă plimbare fără țintă.

Pe drum Doru tăcea și iar tăcea, cu gura încleștată, fiind preocupat de ce va urma. Pentru a sparge gheața care se formase între ei, Sanda a luat inițiativa și a deschis o discuție pe care el nu era capabil să o înceapă.

- Mă bucur că m-ai invitat să ne plimbăm și îți mulțumesc pentru asta. Chiar simțeam nevoia de mișcare. Dar unde mergem? Te-ai gândit la ceva anume sau ne deplasăm spre o țintă care duce către nicăieri?

- Vreau să văd cum arăți tu de aproape, dacă ești... pământeană. De departe știu, ești... hai că știi, nu îți mai spun și eu, a venit răspunsul lui în care se simțea mai mult decât tristețe, se simțea o melancolie de lungă durată care tocmai se instala.

“Ciudat?!”, și-a pus el un semn de întrebare. “De ce pe unii frumusețea îi bucură, în timp ce pe mine perfecțiunea ei mă întristează?”

După o nouă tăcere, menținută de el preț de câteva secunde, a continuat cu vocea răgușită a unui tânăr care își forța vădit coardele vocale ca sunetul lor să vireze mai mult către bas sau cel puțin spre bariton.

- Invitația pe care ți-am făcut-o înseamnă mult pentru mine. Mă gândeam că o să mă refuzi. Cine știe ce combinații poți să ai și eu te încurc.

Doru era mai mult decât îngrijorat la gândul că o fată așa de frumoasă și inteligentă, cum se vedea ea că este, nu se putea să nu aibă un prieten și a strecurat în discuție o mică aluzie la eventualitatea că el ar putea să o încurce cu insistența lui.

- Dacă aveam o combinație, nu acceptam să ies cu tine. Dar de ce ești așa de moale astăzi, pari mai moale ca de obicei. Nu cumva din cauza căldurii?

El s-a simțit atins de remarcă făcută și a sărit ca ars negând violent presupunerea ei.

- Nici vorbă.

Atunci a știut că trebuie să îi spună fetei ceva concret, adevărat, nu gargară de salon de care cu greu se desprindeau tinerii flușturatici. Altfel, îi întărește bănuiala că l-a moleșit căldura. El știa foarte bine că povestea asta cu căldura nu era chiar o vorbă goală, era adevărată. Numai că ea nu venea de la soare, era căldura lui internă care îl ardea mereu când se afla lângă ea. Ori el tocmai asta vroia, ca ea să nu cunoască adevărata lui sursă de căldură. Era prea devreme pentru relația lor care nici măcar nu începuse. Mai târziu da, poate că îi va spune chiar el, dar nu acum. Așa s-a simțit obligat să reia discuția a cărei greutate o simțea ca o uriașă cruce de lemn verde pe care și-o pusese singur pe umeri.

- În realitate sunt preocupat, de ce să nu recunosc, sunt preocupat de tine. Nici eu nu știu exact ce să îți spun acum. Este complicat pentru mine să mă fac înțeles în stadiul în care suntem. Nu cred că asta depinde numai de mine, ci și de tine. În sfârșit, eu vreau să spun că tu meriți mai multă atenție decât se acordă de obicei unei colege, fie ea și de cantină.

S-a uitat din nou la ea și i-a trecut prin cap că ar fi mai bine să schimbe subiectul. Devenea prea fierbinte și secretul lui putea ieși la iveală. Ca un făcut, de câte ori se uita la ea amuțea. În aceste condiții gândea că amplificarea fenomenului îl poate face să rămână mut pe vecie în fața ei.

Cu această perspectivă în față, pentru a-și ridica moralul s-a concentrat atât cât îi mai permitea nivelul lui de dependență față de ea. A tras mult de el reușind să revină în discuție, ba chiar să-și dezvolte teoria.

- Cuvântul “colega” are în el ceva impersonal, nedefinit, imprecis care se poate potrivi oricărei persoane din o masă mare de cunoștințe, în final o străină cu statut de colegă.

- Frumos spus. Înțeleg că tu vrei să îmi schimbi statutul față de tine. Am înțeles bine? Ce îmi propui în loc?

Era prea de tot. El voia să o ia pe departe cu înflorituri și ea îl forța să îi răspundă clar la o întrebare pe care tot el i-a sugerat-o. Asta dacă voia să fie luat în serios și el asta își dorea din tot sufletul, dar își pierduse busola. Fără să fie mulțumit de randamentul creierului său, o vorbă populară potrivită pentru asemenea situații i-a brăzdat mintea “Na-ți-o frântă, că ți-am dres-o!”. Întotdeauna mergea vorba asta când cineva făcea o greșală tactică și preopinentul lui îl puneă cu botul pe labe. Faptul că a putut să emită un raționament l-a făcut să aprecieze că totuși, creierul lui încă lucra și capul nu îi era chiar gol. Dar s-a îngrijorat teribil când și-a dat seama că el se golește vizibil și încă repede.

În tot acest timp ea îl privea într-un fel pe care el îl considera ca fiind dovada unei neîndoielnice compătımiri. Poate că ea puneă în privire și puțină simpatie sau altceva mai duos, dar el nu avea cum să vadă. Mergea mecanic, punând pas după pas ca un robot și

timp de câteva minute nu a mai scos nicio vorbă. Era din ce în ce mai nemulțumit de prestația lui și convins că nu mai poate prelungi tăcerea și-a zis: “Fie ce o fi!”, după care a deschis gura reînnoțind discuția, dar nu de unde o lăsase, ci din altă parte.

- Cred, de fapt sunt sigur că ce vreau eu te privește și pe tine. Când te-am invitat să ne plimbăm aveam o altă stare de spirit, mă refer la pierduta mea exuberanță. Atunci credeam că pot să-ți spun tot și am multe de spus. Între timp, fiind așa de aproape de tine mi-am pierdut siguranța. De asta am tot tăcut, am încercat să îmi explic ce se întâmplă. Sunt sigur că acum știi.

Când a tăcut, s-a uitat țintă la ea. Atât de intensă, de arzătoare era privirea lui de parcă ar fi vrut să îi dea foc. Sanda a simțit-o ca o arsură. Ea îi spunea despre el mai mult decât putea să o facă prin cuvinte. Parcă toate visele și speranțele, toată viața lui și-au dat întâlnire în ochii din care țâșnea. Ei începuse să îi fie teamă de felul cum o privea. Un gând fugar a liniștit-o. Poate că se înșeală și el este cuprins numai de o febră trecătoare, fără motivație. “Ori poate răcise și era febril. Dar dacă temperatura îi crescuse periculos de mult și trebuia să îi aplice clasicul tratament cu aspirină?”

Odată cu invocarea acestei posibilități, îngrijorarea a pus din nou stăpânire pe ea. Ca să-și verifice ipotezele și să pună o pauză în desfășurarea evenimentelor, eventual să îl facă să se simtă mai degajat, s-a apropiat de el și i-a susurat ceva în ureche o frază aparent fără legătură cu discuția lor dar de care ea era sigură că îi va dezlega limba.

- Dorule, nu știu dacă tu ți-ai dat seama singur sau poate că ți-a șoptit cineva, dar tu chiar îmi placi.

După ce i-a aplicat o respirație fierbinte în ureche, gest care după informațiile primite de la o colegă mai mare îi înnebunea de fiecare dată pe băieți, s-a îndepărtat din nou de el și a așteptat puțin, să vadă ce efect are asupra lui semnalul dat de ea. În timp ce îl privea atent, și-a dat seama că el nu era bolnav. Din punct de vedere clinic arăta ca un om sănătos. Dacă așa stăteau lucrurile, alta trebuia să fie cauza stării lui.

Sanda, care se uita din când în când în oglindă și era conștientă de felul cum arăta, bănuia ea ceva, dar cum el nu îi destăinuise încă nimic despre “suferința” a cărei cauză spera să fie chiar ea, nu era sigură care este motivul stării lui. Ei îi trebuia o certitudine și ea întârzia să apară.

Cufundat în propriile lui introspecții, el nu a avut nicio reacție și făcea mai departe ce știa atunci mai bine: tăcea. Atitudinea lui de câine bătut se transforma rapid în starea de blegeală clasică a băieților prinși cu mâța în sac în fața iubirii pe care nu aveau curajul să o dezvăluie. De aceea Sanda nu era mulțumită și chiar o nedumerea figura lui imobilă pe care din lipsă de inspirație o punea mai mult pe seama lipsei de efect a farmecelor ei asupra lui.

Se știa atrăgătoare, mai mult decât este necesar să trezească atenția unui băiat și în mod sigur se așteptase ca până acum el să fie deja doborât de frumusețea ei nepământească. Odată ajunsă la această concluzie supărătoare pentru ea, ușor iritată a adăugat informației de mai înainte o semiîntrebare care putea fi luată foarte lesne și ca un mini avertisment.

- Este suficient ce ți-am spus ca să putem discuta mai departe? Sau continui tot eu dacă tu nu poți suporta o convorbire sau, mă rog, crezi că nu are sens să discutăm?

Precizarea ei dovedea, dacă mai era cazul, că ea se instalase cu autoritate la cârma jocului și stăpâna pe deplin terenul dirijând conversația în direcția pe care o dorea.

- Uite, de pildă, a continuat ea, eu sunt capabilă să tac și m-aș mulțumi numai să privesc persoana lângă care sunt, dacă ea îmi place.

Pe Doru acest ultim supliment de frază l-a scos din transă și astfel a redevenit el însuși. Gândind rațional, putea să-i placă Sanda, să o iubească oricât de mult fără ca această simțire să ducă la pierderea cumpătului sau a independenței lui de acțiune. Lecția asta o învățase astăzi, cu puțin mai înainte. Reconstituind în minte toate sincopelile lui și-a

amintit simptomele avute. În primele momente când s-a văzut singur cu ea a fost copleșit și aproape nu putea să respire, iar de vorbit nici atât. După ce a trecut peste șocul inițial și a văzut că și ea este un om, de fapt o fată infinit de dulce, și-a revenit și a fost capabil să își pună diagnosticul și chiar să-și imagineze tratamentul.

“Fire sentimentală, cu tendințe de romantism desuet, suspect de sindrom cu declanșare de febră la vederea unei fete frumoase. Boală gravă pentru un tânăr de nouăsprezece ani, dar recuperabil. Tratamentul recomandat: schimb de opinii cu Casanova și bărbații ușuratici locali, care au sfârșit mâncând din palma nevestelor, Practicarea sportului în aer liber constând în alergarea după himere până când se obține trezitul la realitate. Ca dietă, se recomandă înghițirea gălbenușului propriu de trei ori pe zi.”

Acum, când știa că boala lui are leac, simțea din nou acea relaxare și detașare care i-a adus multe avantaje în firavele lupte duse până atunci cu sexul opus. Era din nou tot el cel vechi, cu bunele și relele lui, cu emoțiile și senzațiile lui. Îi venea să se sărute singur de bucurie că a reușit să se desprindă din leșinul admirativ în care se cufundase.

Reintrarea în propria piele nu a fost chiar simplă. L-au apucat furnicăturile la încheieturi și îl mânca o ureche destul de tare, ca de fiecare dată când simțea că se afla pe un teren alunecos. De câte ori se afla în încurcătură și de data asta chiar era, îl apucau furnicăturile la încheieturi și îl mânca o ureche.

Încurcătura lui era reală și își avea originea în felul în care l-a provocat Sanda. L-a surprins cu afirmația ei directă și de aici venea starea lui. Nu era puțin lucru ca o fată cum este ea să îi spună neprovocată de el că îl place.

Era bucuros că a spus-. Auzise el ceva de la o colegă de a ei pe care o vedea stând de vorbă mai des cu Sanda, dar nu era convins că așa și era. Credea mai mult că este miza unui joc de-a pescuitul pe care îl joacă fetele aruncând undița în apă ca peștii cei proști să se repeadă la momeală și să rămână prinși în cârlige.

Confirmarea venită chiar de la ea a avut darul să îl nedumerescă într-atâta că aproape i-a luat mințile. Acum se vedea în situația celui care visând că a câștigat la loterie refuză să se trezească de teamă să nu afle că adevăratul câștigător este altcineva.

Sau cu a unui tânăr care în căutarea iubirii unice, a ajuns pe un vârf de stâncă și s-a trezit în fața unei mari dileme. Nu știa ce să facă și oscila între tentația de a se arunca fără parapantă într-un abis din care se auzea o voce dulce care îl ademenea cu promisiunea unei fericiri viitoare, sau să fugă de acolo cât mai repede.

Starea lui nu a durat mult. Este drept, știa că Sanda este o fată directă și vorbește fără ocolișuri dar - aici i-a apărut un mare semn de întrebare, o îndoială ca un junghi în inimă - nu era sigur la ce se referea ea exact când i-a spus că îl place. Făcând o comparație între ce simțea el pentru ea și o iluzorie reciprocitate se vedea dezavantajat. De exemplu, lui îi plăcea Sanda foarte mult, poate prea mult, era sigur de asta. Dar dacă ea înțelege prin plăcut numai ceva care nu o deranjează?

Oricum, la cât de mult dorește o relație cu ea i-ar fi plăcut să audă ceva mai consistent și voia să se asigure dacă ea crede că vor putea fi implicați într-o relație sentimentală adevărată, ca doi iubiți.

“Este prea mult?“, s-a întrebat în sinea lui și a decis să continue discuția, dar să ia el inițiativa. Stăpân acum definitiv pe emoțiile lui, a început să joace tare. Nu avea încotro. Trebuia să afle cum este poziționat în inima ei.

- Dragă Sanda, tu ai făcut o afirmație pentru care îți mulțumesc dar ea nu te angajează cu nimic. Indiferent ce înțeles dau eu spuselor tale în legătură cu mine, totul este numai pe riscul meu. Oricum sunt sincer bucuros că îți plac. Nu știu dacă eu ți-am spus vreodată, dar fără ca asta să fie un simplu schimb de amabilități și tu îmi plăci, poate prea mult.

- Se cunoaște că ești mort după mine, i-a răspuns ea - exploatănd din plin ultima parte a replicii lui și a zâmbit într-un fel anume.

Ca Doru să nu aibă nicio scăpare, s-a uitat la el dintr-o parte, așa cum privește întotdeauna o femeie pe un bărbat pe care vrea să-l facă praf. Acest gen de privire a rămas din cele mai vechi timpuri până astăzi un mister nedezlegat de bărbați. Nimeni nu cunoaște exact ce semnificație are. Poate că nu are nici una și este aruncată ca o nadă pentru romanticii moleșiți de perspectiva unei iubiri arzătoare. Sau poate că scopul ascuns era scurtarea drumului până la îngenunchierea lor definitivă, de cele mai multe ori ireversibilă.

Poziția ei în debutul amoros care se prefigura era diferită de a lui. Poate că ea era mai grăbită decât el să ajungă la un deznodământ fericit, ori poate că voia să se convingă dacă el este cel pentru care merita să accepte un statut de monogamă.

Oricât ar fi fost Sanda de dulce, de sinceră, nimeni nu putea face abstracție că și ea era o femeie - dacă nu *de facto* cel puțin una de perspectivă - și era dotată cu aceleași organe și simțuri ca oricare alta. Din aceste motive, nici ea, ca ființă garantat rațională nu se putea elibera complet de sindromul feminin. Iată de ce tăcerea lui prelungită care amenința să devină permanentă ca și șahul etern pe care îl juca, a agasat-o precum o arăta limpede revenirea ei în discuție pentru compensarea unui răspuns inexistent din partea lui.

- Ce vrei, Doru? Vrei luna de pe cer, vrei o jucărie? Poți să îmi spui cât de clar trebuie să se exprime o față despre un băiat, chiar în fața lui, ca el să priceapă ce trebuie și nu ce vrea el? Nu înțeleg de ce judeci așa de puțin matur situația în care ne găsim, ca să nu spun copilăros. Ai putea să te superi și nu vreau.

Așa a înțeles Sanda să arunce fără milă mingea în terenul lui. În fața unui asemenea răspuns din care se putea înțelege orice, atât de precis era, Doru a simțit imediat că intensitatea furnicăturilor din încheieturi și mâncărimea din ureche se întetesc și nu putea nici să se scarpine de teama că ea ar putea afla slăbiciunea lui.

Mai mult, lucru nou, a început să tușească - deloc discret încât fata s-a îngrijorat. După ce s-a liniștit puțin, el a știut - la fel ca din primele momente ale întâlnirii lor - că nu trebuie să întârzie cu replica, scorul era deja doi-zero pentru ea și, simțind că îi revine nesiguranța, a mormăit precaut.

- Hm, nu cred că vreunul dintre noi are nevoie de clarificarea unor înțeleșuri și nici nu sunt sigur că trebuie să o facem acum. Trebuie mai întâi să aflăm răspusul la o întrebare de care depinde totul. Fii, te rog atentă, este importantă.

Doru s-a oprit din mers și ținându-l cu o privire plină de neliniște a lansat în sfârșit cea mai chinuitoare întrebare care îl preocupa.

- Ești implicată acum într-o relație, te mistuie vreun dor arzător pentru cineva, sau altfel spus, ești prizoniera vreunui sentiment năvalnic dar delicat, duios și înălțător, te afli în situația să cânti cu cineva aria iubirii?

La auzul întrebării Sanda nu a găsit altceva mai bun de făcut decât să râdă în hohote. Doru nu știa dacă râde de el sau de întrebarea lui și chinul cu mâncărimea a continuat, devenind de nesuportat. Socotind că a pierdut destul timp cu râsul, ea s-a simțit datoră cu o explicație.

- Știi ce m-a făcut să râd? Nu alocuțiunea în sine care poate fi interpretată drept dorință legitimă ca fiecare să știe în ce se poate băga, deși sub această umbrelă poate fi ascunsă și o încercare perfidă de imixtiune în viața personală a cuiva. Băiețel, lucrurile astea de obicei se simt, nu se trâmbează.

În timp ce el întors de replica ei înainte de începutul adolescenței, chiar în copilărie, nu știa ce atitudine să mai adopte, ea și-a încheiat tirada.

- Ce m-a făcut să râd a fost stilul pe care l-ai folosit. Bombastic, desuet și ironic, sau din toate câte ceva. În orice caz, mi-a plăcut și îți mulțumesc pentru emoția estetică pe care mi-ai provocat-o. Poți să mai faci încercări din astea dacă te simți în stare.

Spunând asta, ea l-a lăsat ca la început, nedumerit, sau mai exact spus, și mai nedumerit.

“De fapt, încă o dată ea a răspuns nimic”, a tras el concluzia și a continuat să se consulte cu el însuși, în interiorul ființei lui, sperând să câștige timp pentru încropirea unui răspuns devastator. “Ce mă fac dacă discuția continuă tot așa? Sunt convins că amazoana asta are atâta creier încât o să mă țină tot timpul la un scor negativ. Și o să mă termine mâncărimea din ureche, dacă nu o fac să tacă cu un răspuns inteligent. Bine că măcar nu mă mai furnică încheieturile mâinilor”, și-a zis, terminându-și monologul destinat sieși. Crezând că i-a venit inspirația, exaltat, a mai adăugat ceva, numai pentru el. “Acum este momentul, a venit clipa cea mare. O spun și o să văd ce se va întâmpla: dacă trăiesc sau dacă mor.”

- Știi ce cred eu?, a început el contraofensiva. Că ne învârtim ca un câine în jurul cozii. Ce am spus amândoi aici, ar putea fi rezumat pe puncte cam așa:

Unu. Amândoi am declarat mai mult sau mai puțin clar că ne placem, deci ideea de bază este că ne putem suporta.

Doi. Tu și eu am dori să avem o relație împreună. Dacă am luat-o razna, te rog să mă oprești punându-mi dulcea și parfumată ta mână peste gura mea de peizan necioplit. Sau dă-mi o replică nimicitoare care să mă lecuiască definitiv de aprecieri sinucigașe.

Pentru că ea nu părea interesată să ia vreo atitudine din cele sugerate, sau oricare alta diferită, Doru a continuat asaltul.

Trei. Natura relației dintre noi și profunzimea ei depinde de unele informații pe care fiecare este dator să le furnizeze celuilalt. Asta se poate negocia.

Patru. Nu am nicio relație cu o persoană de sex feminin în afară de mama mea pe care o iubesc foarte mult.

Cinci. Ești nemaipomenit de frumoasă și cred că o să te iubesc de-a binelea, dar altfel decât pe mama.

Șase. Tot timpul te-ai fofilat și nu mi-ai răspuns concret la nimic. Un singur cuvânt ar fi de ajuns ca răspuns la o ultimă întrebare. Crezi că mă poți iubi?

Sanda, directă cum se știe, i-a răspuns de data asta fără echivoc așa cum a cerut el.

- Da. În plus vreau să știi, a spus ea dorind să lămurească un alt capitol din informațiile cerute de el, nu am încă nicio relație de dragoste cu nimeni. Sper să am una bună cu tine.

Instantaneu și mâncărimea din ureche care-l chinase pe Doru în ultima oră a încetat.

- Acestea fiind zise - a închis el discuția, de data asta emoționat și grăbit ca ea să nu se răzgândească - nu ne mai rămâne decât să parafam acordul.

Într-un iureș de nestăvilit, cei doi tineri l-au parafat imediat, într-un fel anume simțindu-se în altă dimensiune, în afara timpului și spațiului, în afara lumii întregi pentru că în afara de ei, nimic nu mai exista.

Amândoi credeau că relația lor va evolua frumos. Ea chiar se amăgea la început că este posibilă dezvoltarea unei relații camaraderești fără eterna problemă de cuplu.

În ceea ce îl privește pe Doru, el era atât de copleșit de frumusețea, simplitatea și personalitatea ei încât ar fi acceptat orice fel de relație dorea ea, numai să o poată păstra lângă el, până când în mod natural s-ar limpezi apele.

Povestea vieții lor nu va însemna numai fericire, vor veni și vremuri grele cu nori negri deasupra capului, dar ei își vor trăi viața cu demnitate și vor fi fericiți că s-au întâlnit.

## Povești de iubire – selecția a II-a

“Din nou singur. Departe de iubita lui, Doru cade în considerații și alunecări ironice privind geneza speciei umane. Istorical obsedantei chemări - Sandra”.

Se întâmpla în vara anului..... într-o vacanță după terminarea anului II.

De pe dealul aflat la marginea satului Ulica, cu mărăcini creșcuți într-o dezordine parcă studiată, cu iarbă verde măcinată insistent de oile costelive ale vecinilor, în zare se vedea liziera de sălcii de pe malurile Dunării, crescute strâmb, haotic, ca în basmele cu pitici și Barbă Cot.

Mângâiat de razele blânde și îngăduitoare ale soarelui de nouă dimineața, Doru stătea întins pe un preș țărănesc vârgat țesut de mama lui din cărpe din bumbac și se gândea la prietena sa, Sandra.

Afară era cald și plăcut, arșița sufocantă de amiază era încă departe. Simțea cum atmosfera calmă și senină din jur îl cuprinde într-o dulce îmbrățișare și îl îndeamnă la visare.

Tânărul de două zeci de ani era din partea locului și fusese de multe ori la Dunăre. Privind în zare își imagina cum în bălțile măloase apărute în urma revărsării din matca fluviului a apelor crescute, înotă cu disperare peștii prinși ca într-o capcană în ochiurile de apă stătută, din ce în ce mai mică, din ce în ce mai caldă și mai săracă în oxigen, victime sigure ale stârcilor de baltă, berzelor sau pescarilor întâmplători.

Ca de fiecare dată când era în vacanță ocupația lui și totodată cel mai important divertisment era lectura. Citise biblioteci întregi de cărți, în special romane ale căror titluri și număr nu și le mai amintea.

Singurătatea și firea lui înclinată puternic spre romantism îl făceau vulnerabil în lumea reală. Din acest motiv se refugia în lumea cărților, loc în care viața i se părea mai bună, mai curată și mai demnă de trăit decât cea adevărată.

În mod deosebit îl atrăgeau domnișoarele din cărți, acelea pe care majoritatea autorilor le descriu ca fapte minunate, frumoase, delicate și romantice al căror prototip rămâne peste veacuri Julieta lui Shakespeare. Desigur că în paginile cărților el a întâlnit și reversul lor. Femei adevărate scorpioni, otrăvitoarea Lucreția Borgia fiind numai unul din exemple.

Pe acești închizitori în fustă nu le-a considerat niciodată femeii adevărate. Dezbrăcate de rochiile fastuoase ele rămâneau goale, atât pe dinăuntru lor cât și pe dinafară. Numai cu caracterul lor malefic și trupul plin de păcate, adevărate mașini de stârnit diversii și de ucis, camuflate în ambalajul seducător de femeii frumoase.

Sensibil la bunătate și frumos, el a ales ca modele pe suratele Julietei și căuta să concentreze într-un mic rezumat toate calitățile lor pe care mai târziu - când o va găsi - le va transfera fetei pe care o va iubi mereu, din ce în ce mai mult.

Cu toate acestea, el nu a absolutizat niciodată calitățile nimănui și deci nici ale femeilor. De aceea, cu toată deferența, a păstrat și în privința lor un mod critic de a judeca, chiar dacă părerile lui s-au format mai mult din cărți decât din realități trăite.

Iată de ce, vorbind despre cărți și literatură în general, indiferent dacă tratau subiecte romantice, dacă erau drame sau tragedii sau abordau subiecte despre religie și ateism, ori erau romane S.F. cu povești despre călătorii de anticipație sau retro, el a tras concluzii pe care le-a menținut toată viața.

Una din ele se referă la femeii în general. El știa că în viața reală sunt fel de fel de femeii. Cum o bună parte a literaturii nu prezintă femeia ca un înger, ci mult mai lumește, în apărarea ei Doru a elaborat propria lui teorie. Ca să fie un avocat bun, trebuia să înceapă

cu începutul, adică geneza femeii, și să-și transforme teoria într-o strălucită pledoarie pentru apărarea ei.

Un tânăr ca el, înfierbântat de lectură, nu se putea sustrage unei teme mereu dezbătute: apariția omului și, deci, a femeii pe pământ. La elaborarea conceptului său de apărare cunoștea că din multitudinea de idei nu putea fi luată în considerare decât una din cele două alternative care au fost zeci de ani subiectul unor lupte crâncene în plan ideatic, Biblia și lucrările științifice «Descendența omului» și «Originea speciilor» ale savantului englez Charles Darwin.

Oricine are o minimă instruire cunoaște din simpla alăturare a celor două alternative că între ele sunt deosebiri fundamentale. Din acest motiv, el s-a menținut în limitele unei neutralități confortabile știind că o poziție publică l-ar fi expus riscului de a fi denunțat ca supporter al uneia sau alteia din cele două tabere. Intrarea Sandei în viața lui l-a făcut să-și clarifice opțiunea.

Odată riscul asumat, sub căldura binefăcătoare a soarelui de dimineață, Doru a început să alunece în zona în care amorțeala fizică se suprapune cu starea de semitrezie și căderea în visare cu ochii deschiși. Ajuns acolo, zâmbind, a continuat să dezvolte în stilul său propriu strategia de apărare a femeii. După ce a cunoscut-o pe Sanda, această preocupare a atins cote atât de înalte, încât nici el nu le mai zărea vârful.

Cunoscând acest adevăr, nu-i de mirare că lui i se părea că este mai cavalește să fie de acord cu dogma biblică - a originii divine a femeii - decât să accepte teoria cu maimuțe a domnului Darwin. Englezul, înfruntând biserica și corul femeilor frumoase, a lansat teoria potrivit căreia omul și, prin urmare, femeia ar avea ca strămoși niște maimuțoi care au evoluat neconținut până au devenit oameni. Imparțial, Doru a socotit că se cuvine ca susținerile lui Charles Darwin să fie prezentate pe scurt înainte de a fi contrapuse Bibliei.

«Procesul de transformare al unor maimuțe de tip special - botezate de el primate - în oameni, s-a derulat cu mari greutate și s-a întins mult în timp. Pentru o corectă imagine a duratei evoluției, timpul în care ea s-a produs a fost împărțit de savanți în perioade numite ere geologice a căror durată a fost apreciată la milioane de ani fiecare. În decursul lor, strămoșii omului au pierit rând pe rând. Care de bătrânețe sau boli, care din cauza cataclismelor sau pentru că nu au putut face față unor schimbări climatice, ori în lupte cu alte jivine. Astăzi nu se mai găsesc exemplare intermediare vii, ca să se poată face un schimb de informații cu ele sau eventual să fie împăiate sau băgate în spirt și plimbate prin bâlciuri pentru a se argumenta teoria. Ea se susține numai prin câteva fosile găsite pe ici, pe colo prin Europa - la Neanderthal și Cro-Magnon, și mai apoi în Africa sau Asia. În ciuda tuturor vicisitudinilor, oamenii în devenire nu au fost singurii care au traversat cu succes timpurile. Generoasa lor familie mai cuprinde și niște verișori primari, actualele maimuțe antropoide. *Volens-nolens*, gradul de rudenie dintre oameni și maimuțele contemporane, a făcut ca între aceste grupări să existe unele asemănări. Din lipsă de timp, acestea sunt lăsate nespuse - cititorilor revenindu-le surpriza și plăcerea să le descopere singuri. La fel, nu pot fi trecute cu vederea și marile deosebiri pe care fiecare le datorează ascendenților săi. Tot domnul Darwin a dorit să convingă lumea că a existat o perioadă, la început, în care din aceiași părinți au plecat cele două ramuri de strămoși. În timp ce strămoșii oamenilor au fost băieți deștepți și au descoperit la timp direcția corectă în care să evolueze, cei ai verilor noștri mai puțin dotați la minte sau poate mai puțin norocoși, au cam greșit socotelile și din eroare sau din grabă au greșit drumul și intrând într-o fundătură, au rămas maimuțe».

Ideile lui Darwin îi deranjează și astăzi pe mulți, la fel ca și pe cei care au ajuns boieri la oraș, când au invitați, își ascund rudele de la țară, sau ca să fie mai siguri le încheie în debara.



Mai mult, unii nu văd cu ochi buni nici unele zone din grădinile zoologice în care vizitatorii, mai cu seamă cei miloși, nu se simt prea confortabil când își văd rudele închise în cușcă, prostindu-se pentru o coajă de banană.

Nici Doru, care se considera un om citit, cu mintea luminată, nu aprecia în anii aceia teoria darwinistă.

Reținerea lui se datora mai ales gândului că minunatele frumuseți cântate de poeți care sunt: mamele, surorile, iubitele și fiicele noastre, într-un cuvânt femeile, ființele cele mai dragi din lume printre care strălucea minunata lui Sanda - ar putea avea ca strămoși acele maimuțe urâte, păroase și murdare, care si-au făcut loc în istorie mai mult prin talentul imitației.

Pe cale de consecință trebuia să accepte ideea că ele sunt descendente din femeia supremă numită Eva. După cum se știe, ea a făcut o carieră strălucită după ce a devenit publică informația că a fost creată de însuși Dumnezeu dintr-un os preluat din scheletul astăzi defunctului Adam.

Dacă tot a ajuns la legenda creării Evei, scăpat de constrângeri, Doru s-a simțit liber să facă publice anumite informații despre acest subiect. Veștile cu pricina le aflase în timpul lungilor sale călătorii în lumea viselor. Mii de ani s-a crezut că ele s-au pierdut în negura timpului. Din fericire, au fost regăsite întâmplător în deșertul Sahara cu ocazia unor săpături arheologice.

Istoria de mai jos, scrisă pe un papirus vechi, îngălbenit de vreme, este relatarea unui martor ocular, povestită chiar de el unui grup de muncitori sezonieri angajați în grădina Raiului pentru lucrări agricole.

Naratorul, era un paznic blajin la livada de meri și făcea parte din clasa șerpilor primordialii, fără nicio legătură cu faptele reprobabile ale unui alt șarpe celebru apărut mai târziu pe piața bârfelor. Acesta din urmă, devenit un personaj negativ, cu mintea tulburată de modificările genetice suferite, a fost considerat ca primul ispititor al lumii și a rămas în istorie ca prototip al vicleniei și al intrigii.

Iată povestirea șarpelui paznic, cu comentariile lui de atunci, redată exact cum a fost scrisă pe papirus:

“La început nu a fost nimic. Totul a fost creat din voința Stăpânului meu. Să nu mă întrebați cum, că nici eu nu știu. Nimeni dintre muritori nu va ști vreodată. Știința noastră, a celor care au avut norocul să fie lângă El, începe de la pomul cunoașterii. Acesta este mărul. După cum știi, femeia a fost făcută de Creator manual, dintr-o coastă a lui Adam. Ca să nu își bată prea mult capul, El l-a folosit ca model pe cel de la care luase coasta, pentru că oricum era la îndemână”.

Terminând misterioasa introducere în tainele acestui miracol, paznicul șarpe s-a oprit pentru că avea conform științei zoologice capul mai mic și deci creier mai puțin și nu atingea nivelul de inteligență al animalelor cu capul mare, cum ar fi omul și boul. În plus, avea memoria slăbită și atinsă de o boală modernă apărută pe pământ și propagată până în Rai, “boala lui Alzzzheimer”, a sâsâit el numele americanului tradus în limba șerpească. După o pauză, și-a reluat povestirea, dar numai când a considerat că i-a revenit memoria.

“În timp ce lucra, și-a dat seama că există riscul ca noua făptură să fie confundată cu modelul. Atunci a luat hotărârea să nu facă o copie identică și înainte de a sufla peste ea să îi dea viață, i-a adus câteva modificări”.

Sosise momentul culminant al expunerii și pentru a-i da importanța cuvenită, șarpele paznic, paznicul, s-a oprit și a privit iscoditor să se convingă că cei din jurul lui sunt atenți și rețin tot ce spune el.

“În acea vreme, Creatorul era permanent în criză de timp, pentru că era singur și trebuia să facă totul cu mâna Lui. Tot gândindu-se cum să evite asemănarea dintre model și noua Sa creație, privirea i-a căzut pe pomul cunoașterii, adică pe măr, aflat chiar în fața

Lui. Acesta i-a furnizat și inspirația. Înveselit brusc de găselniță, a adus trei modificări mulajului care urma să devină prima femeie. Pentru aceasta s-a oprit în zona mediană a corpului, în dreptul pieptului, față, și a fundului sau popoului, cum îi spuneți voi cuprinși de o jenă inexplicabilă. După ce a terminat lucrarea și i-a dat viață cum se știe, ca să o finalizeze și să poată fi trecută în evidențe, i-a dat noului locatar al Raiului numele de Eva - femeia supremă. În concluzie, El a făcut femeia având ca modele pe Adam și fructul de măr. Că așa stau lucrurile aduc patru argumente:

- Primul argument: Femeia seamănă foarte mult cu bărbatul. Diferența de talie se explica prin încăpățânarea lui Adam care nu a vrut să cedeze mai mult de o coastă și asta cu mare scandal. Creatorul, neavând mai mult material la dispoziție, femeia a ieșit mai mică. În continuarea acestui argument vă reamintesc că astăzi sunt: bărbați cu părul lung și femei cu părul scurt. Femei care poartă pantaloni și bărbați care poartă fuste. De asemena, sunt bărbați care își bat nevestele, dar și femei care își cotonogesc bărbații. Nu aș dori să mă bag și în alte obiceiuri, de fapt abateri de la concepția inițială a Creatorului, ca să vă dovedesc cât de mică a ajuns diferența dintre cele două sexe. Un exemplu tot o să vă dau. În ultimul timp crește numărul bărbaților cretini care se însoară între ei, ca și al femeilor nebune care o fac între ele”.

Rotindu-și ochii mici și miopi, a privit asistența și satisfăcut de interesul dovedit prin gurile căscate ale ascultătorilor, a decis să continue.

“Cred că sunteți de acord să mă opresc aici cu exemplele. Mulțumesc”, mai zise paznicul și fără să aștepte răspunsul, a început să înșire celelalte trei argumente.

- Al doilea argument și prima modificare adusă Evei față de Adam. Luați două mere din un anumit soi roșu mai bine crescute, de exemplu Red delicios și ridicați-le la înălțimea pieptului unei femei normale. După ce le lipiți de el, veți avea imaginea sânilor primordiali, cu mult înainte ca deșertăciunea oamenilor să îi transforme în titluri de glorie, fală și criterii de atracție sexuală și să-i mărească prin implanturi cu silicoane și sutiene false.

- Al treilea argument și a doua modificare adusă Evei față de Adam. Dacă tăiați un măr exact în două și așezați jumătățile una lângă alta cu coaja în sus, aveți imaginea în miniatură a feselor femeii. Mai rotunde, mai moi, plăcute la atins, mai jucăușe și mai apetisante decât ale tântălăului de Adam”.

Nu se știe de ce, dar parcă și paznicului i-au sticlit ochii la acest pasaj al istorisirii. Însă si-a dat seama la timp că atitudinea lui putea fi interpretată și a luat figura șarpelui serios, bănuind pe nedrept de pornografie. Avea nevoie să se separe de această suspiciune, cu atât mai mult cu cât lângă el se aflau adolescenți. Putea fi acuzat de neglijență, pentru că tocmai cunoscuse o șerpoaică cu mișcări de trup amețitoare și puțin distrat a uitat să pregătească o tăbliță pe care să scrie unul din simbolurile de avertizare: «AP», «12» sau «15», ca la televizor. După ce a tușit discret și a abordat o figură nevinovată, calm, și-a reluat povestirea ca și cum el nici nu ar fi fost de față când a comentat această informație.

“Totuși, Creatorul nu a fost mulțumit de a doua diferență. Ea nu a ieșit cum a dorit. Ca să scape mai ușor de bombănelile lui Adam - aflat în convalescență după extracția coastei, dar prezent atunci, de față - El a catalogat această diferență ca nefiind esențială. În sinea Lui a hotărât să se concentreze pe diferența următoare, să o facă cât mai vizibilă, să sară în ochi.

- Al patrulea argument și a treia modificare adusă Evei față de Adam. Priviți o jumătate de măr tăiată perfect. La interior, în mijlocul fructului, o să vedeți o anumită alcătuire care este gineceul mărului copt. Creatorul a preluat ce a văzut ca model, de altfel un desen stilizat în viziunea Sa, și l-a aplicat viitoarei Eva lângă fund, ceva mai în față, zona în care se găsește și astăzi. Ca această ultimă modificare adusă față de Adam să fie cât mai evidentă, Șeful cel Mare a practicat acolo și un orificiu, făcut mai mult din distracție,

fără un scop precis. Se pare că Eva, plină de inițiativă și inspirație, i-a găsit repede o întrebuintare de care se bucură și astăzi toate urmașele ei și nu numai ele”.

Pentru a da mai multă substanță argumentației sale, bietul șarpe/paznic îmbătrânit de secole și încolțit de vârstă a crezut că este bine să facă “mea culpa” în locul Creatorului. Atitudinea lui dovedește ce se știa de mult. Cei mici trebuie să-și asume întotdeauna greșelile sau nereușitele celor mari, pentru că aceștia, precum se știe, nu pot greși, sunt infailibili.

“Acum vă mai spun că este posibil ca nici lucrarea numărul trei să nu semene prea mult cu jumătatea de măr luată inițial drept model. Trebuie însă să înțelegeți că Cel de Sus a lucrat singur, se cam grăbea și era obosit. Dar îndurare! Nimic nu iese perfect de prima dată. Chiar dacă nu este o copie fidelă a modelului, în orice caz este o mare diferență față de Adam, ceea ce El a urmărit”.

După ce și-a șters o ipotetică transpirație de pe fruntea care nu există, paznicul din ce în ce mai obosit, s-a apropiat de final. Se vedea clar că se grăbește.

“Aș vrea să vă mai spun ceva despre măr - pomul cunoașterii. La început în Rai exista un singur exemplar care făcea mere roșii. Stăpânul a interzis cu strășnicie tuturor să îi mănânce fructele. Numai că într-o zi un nepot de al meu care avea mintea plecată cu sorcova, nu a avut ce face și i-a îndemnat pe Adam și Eva să mănânce câteva mere. Ce a urmat cunoașteți numai parțial, ca toată lumea”.

Toată atitudinea paznicului bătrân - precum s-a spus, un șarpe pașnic - arăta că nu îi cădea bine să facă aceste precizări dar în spiritul adevărului, trebuia. Nu avea cum să le evite.

“Că Adam și Eva au fost izgoniți din Rai știe toată lumea, dar că pe nepotul meu, după ce i-a luat complet mințile, i-a tăiat picioarele și l-a lăsat apod, iar în cele din urmă l-a transformat în curele, genți și pantofi, știm numai noi, rudele lui. La beleaua asta s-a mai adăugat și blestemul lansat de grupul celor care îl antipatizau ca șerpini: să se târască pe pământ, să sâsâie în loc să vorbească, perfidia și viclenia să fie caracterul lor, iar ca ocupația să le fie ispita și intriga”.

După expunerea acestor precizări care demonstau originea divină a femeii și deci a Sandei - în calitatea ei de urmașă în linie dreaptă a Evei - Doru a hotărât să disjunga dosarul ei în două cauze mai mici.

Prima cauză a format «Dosarul genezei» și se referă la inventarea femeii, dosar pe care l-a închis cu concluzia arătată în paragrafele anterioare, transformată ulterior în hotărâre definitivă.

A doua cauză a format: «Dosarul pierzaniei la care te duce femeia» și cuprinde informații despre aventurile ulterioare ale Evei. Pe acesta l-a suspendat pentru a aduna noi probe, cu intenția de a-l amâna până la calendele grecești sau dacă tribunalul hotăra altfel, până la Paștele cailor sau la Sfântu’ Așteaptă.

Dacă dosarul nu se pierdea între timp, era hotărât să strămute judecarea lui la tribunalul din Craiova - România, unde știa că funcționează un complet de judecată cam ciudat.\*

După ce a terminat, cum am văzut partea cea mai grea a misiunii lui de apărător al femeii, Doru a plecat urechea la zvonurile care circulau în cercurile bine informate despre acest subiect. Acolo se mai spunea pe șoptite, că distinsa doamnă Eva ar fi fost expulzată împreună cu numitul Adam dintr-un loc unde stăteau fără chirie și beneficiau gratuit de hrană și întreținere.

Totodată, un mecanism de informare fără greș numit bârfă - vechi de când lumea, dar care modernizat funcționează și astăzi în lumea civilizată - este la originea informației că alungarea lor s-ar datora unei greșeli grave săvârșite în alimentație.

Astfel se spune că ei s-au lăsat convinși - de un element de clasă, strecurat în Rai sub formă de șarpe să consume niște mere vitaminizate la care nu aveau dreptul, ele făcând parte dintr-un lot experimental. Se cunoaște cu exactitate că fructele incriminate au fost mâncate datorită slăbiciunii de caracter dovedită de făptuitori care s-au lăsat ispitiți de amintitul șarpe. În concluzie, se recunoaște că inculpații au mâncat din o greșală indusă, ceva care le-a fost fatal.

Nici astăzi nu se știe ce căuta în Rai acel ofidian din generația a doua de șerpi, care a influențat toată istoria lumii. Cine l-a adus și cine l-a tolerat în locul acela fără de prihană tocmai pe el, un individ lipsit de caracter care în loc să-și vadă de ale lui se ocupa cu ispititul. În timpul acela biblic nu se cunoștea încă vorba înțeleaptă potrivit căreia «nu este vinovat cine mănâncă șapte pâini, ci cel care i le dă».

Dacă această zicală s-ar fi cunoscut, toată vina ar fi căzut pe șarpe sau *in extenso* poate pe cel care l-a adus acolo - pentru că ispitindu-i, practic el le-a dat, iar proștii au mâncat.

Când a ajuns la această concluzie, Doru și-a zis că este mai bine să se oprească aici cu deducțiile privind greșeala de nutriție săvârșită de cei doi și nu întâmplător. El și-a adus aminte că potrivit unei spaimă populare, cârtitorului sau celui care pune la îndoială cele sfinte, îi taie popa limba.

Gestul de «pică pară mălăiață în gura lui nătăfleată» al cuplului Adam&Eva a rămas cunoscut în istorie ca marea greșală care a degenerat în păcatul originar.

În alte condiții, enoriașul Adam și roaba lui Dumnezeu, Eva ar fi rămas bine merci în Rai și omenirea păcătoasă de azi nu mai apărea. Partea proastă este că atacul la merele din livadă a continuat și după izgonirea celor doi deveniți între timp adevărații inventatori ai lumii de mai târziu. Din lipsă de interes sau neglijență, prădătorii livezilor nu au fost identificați nici până astăzi - sau nu s-a dorit deconspirarea lor - așa că dosarele de cercetare a pagubei s-au închis cu mențiunea «autori necunoscuți».

Trecând cu vederea acest aspect, în lucrările unor istorici de seamă apăruți mai târziu, se spune că Cel de Sus, s-a consolât repede cu privire la pierderea suferită în livadă. Chiar s-a gândit că, pentru a evita situații asemănătoare să stropescă recolta cu un insecticid puternic sau în cel mai rău caz, dacă acest procedeu nu dădea rezultate - să pună bromură din belșug în apa de băut sau în mâncare.

Din păcate, istoria nu a putut consemna din lipsă de probe nimic din veridicitatea acestor presupuse măsuri.

Uitându-se din când în când pe pământ - obicei devenit din ce în ce mai rar, cu șanse mari de dispariție completă în secolul XXI - și văzând ce poate face femeia din globul pământesc, Creatorul s-a felicitat că a scăpat așa ușor de Eva și de prostănacul de Adam.

Abia atunci, după ce s-au convins că supărarea Atotputernicului a trecut, savanții lumii au putut constata că singura consecință vizibilă a greșelii celor doi a fost apariția popoarelor.

La puțin timp după schimbarea domiciliului, bietul Adam a început să fie din ce în ce mai strâmtorat de costurile vieții luate pe cont propriu. Situația lui era agravată de obligația de a o întreține și pe Eva care în loc să apere bugetul familiei, începuse să cheltuiască excesiv, fără justificare și manifesta din ce în ce mai mult aptitudinile cucoanelor de mai târziu.

Pentru că beleaua acoperirii costurilor de întreținere în noua locație a căzut tot pe capul lui și neștiind să facă nimic altceva decât urmași, s-a gândit că ar putea câștiga ceva punând iarăși pe tapet, vechea problemă a osului rămas în istorie sub numele de “coasta lui Adam”. Celebritatea acestui os se datorează faptului că a servit la fabricarea doamnei Eva,

care - culmea! - în loc să fie recunoscătoare că îi datorează viața lui Adam, prin cheltuielile ei îl aducea la sapă de lemn.

După o analiză și gândire temeinică, primul bărbat al lumii (firește, în ordinea apariției), a ajuns la concluzia că ideea nu este rea și că salvarea lui poate veni într-adevăr de la osul acela mic căruia inițial nimeni nu i-a dat mare importanță, aproape toți evaluatorii locali atribuindu-i o valoare de întrebuințare exclusivă pentru ros.

Primul lui gând a fost să ceară reabilitarea osului cu pricina. Pe scurt el solicita scoaterea lui din grupa oaselor fără valoare și reevaluarea la prețul pieții din România.\*\*

În logica lui primitivă a apreciat că sunt motive temeinice să apeleze la justiția divină și să ceară despăgubiri pentru prejudiciile suferite de el. Cum nu cunoștea legile și era neștiutor de carte adică era un analfabet Adam, ca să fie sigur că nu greșește din nou, a hotărât să își tocmească avocați.

Prin întâmpinarea făcută de aceștia în numele lui se susținea necesitatea înființării unei comisii de experți care să facă o evaluare corectă a coastei care i-a fost sustrasă, iar valoarea ei să fie reactualizată funcție de numărul de ani de când există sexul femeiesc. Argumentul lor forte era rolul jucat de femei în evoluția societății omenești. Ele au trăit, au iubit, au înnebunit bărbații, au asigurat perpetuarea speciei și au contribuit la propășirea ei, au inventat pampersii, dar au și provocat războaie, au curvăsărit și multe altele.

Totodată, bine sfătuit de echipa de avocați, a mai cerut cotă parte din câștigul realizat în decursul timpului din afacerile dezvoltate exclusiv pentru promovarea deșertăciunilor inventate pentru satisfacerea orgoliilor sexului numit pe bună dreptate "frumos".

O listă anexă cuprindea principalele articole, incluse în această categorie: bijuteriile, cosmeticele, tocurele înalte, fustele scurte, desuurile, chiloții bikinii, moda absurdă, animalele de companie, tipii gigolo și striperii, operațiile estetice în general și implanturile cu silcon în special, liposucțiile, ședintele Spa, regimurile alimentare de slăbire scumpe și stupide, ședintele de psihologie, vrăjitoarele, vopseaua de păr, etc.

În final a mai cerut să primească cincizeci la sută din câștigurile încasate de toți cei care au legătură sau care într-un fel sau altul s-au ocupat de "cea mai veche meserie din lume": pești, patroane de bordel, prostituate stilate, curve proaste, polițiști, medici ginecologi, parlamentari, etc.

Trezit din visare de căldura care a început să se instaleze Doru, revenit la realitate a scuturat din cap, s-a așezat în capul oaselor și s-a recuplat la literatura citită.

Dintre toate cărțile citite i-a rămas întipărit în minte un roman scris de un autor american. Din el mai cu seamă principalul personaj feminin.

Tresărise când a întâlnit-o prima dată în paginile cărții pe Sondra, fata cu păr auriu, ochi albaștri și trup de zână. Felul în care autorul a descris-o, l-a fermecat imediat. În roman ea era centrul universului. Puțin arogantă, dar nehotărâtă cu privire la viitorul ei și insuficient apreciată la valoarea reală de un anturaj bezmetic.

Personajul Sondra, așa cum i-a apărut din carte îl obseda și îl urmărea în permanență. Era atât de îndrăgostit de imaginea ei încât a hotărât ca iubita lui, încă ipotetică, dar pe care era sigur că o va găsi pentru împlinirea viselor sale romantice, trebuie să se numească la fel ca eroina din roman - Sondra. Era numele ideal imaginat pentru iubita lui căreia voia să îi ofere întreaga lui viață, în respectul sfânt al unei fidelități de care era convins, dar care nu îi fusese încă pus la încercare.

Mult mai târziu, când a întâlnit o fată de care s-a îndrăgostit până la limita imposibilului, el a înțeles că numele de botez nu are prea mare importanță. Dacă ar avea, atunci pentru ce ar mai exista numele de alint pe care și-l șoptesc iubiții?

Cu asta s-a mai potolit, dar nu de tot. Cu toate că fata pe care o iubea se numea Sanda, printr-un artificiu i-a apropiat numele de obsesia lui și l-a transformat în Sandra. Nu

era chiar Sondra - dar era tot fata cu păr auriu, ochi albaștri și trup de zână. Ce mai conta o literă când el era convins că a tras lozul cel mare la loteria vieții? A câștigat fericirea.

Fata de lângă el nu mai era o himeră, era o realitate în carne și oase.

“Și-ar dori cineva mai mult?!”, s-a întrebat el retoric.

O întrebare retorică poate naște uneori un dialog. În timpul vacanțelor Doru avea suficient timp pentru conversații dar nu găsea pe nimeni să-i fie companion. Acum, singurul partener disponibil putea fi numai ecoul propriei voci. Acesta, o idee de personaj familiar îi reflecta ca o oglindă visele, speranțele dar și nesiguranța împreună cu toate îndoielile lui. Așa a început un dialog absurd între Doru și ecoul parșiv al spuselor lui. Din răzbunare pentru rolul subaltern pe care soarta i l-a rezervat, ecoul nu i-a fost loial și a dorit să-l încurce cât mai mult.

Așa se face că încă dormitând, el a adăugat nemulțumirii lui permanente și neplăcerea trezitului din somnul dulce în care era cufundat și i-a răspuns plin de țăfnă.

- Nu, nimic, nimeni nu și-ar dori altceva.

Apoi, alungându-și lenea, a adăugat, mai mult să-l pună la încercare pe Doru, cel care emitea sunetele articulate pe care el avea obligația să i le restituie.

- Poate nemurirea.

Și tot ecoul viclean, de fapt o copie nereușită a vocii tânărului Doru, a completat din dorința de a pune originalul în încurcătură.

- Dar oare mai este actuală nevoia de nemurire în sens biologic?

- Nicidecum, ajunge nemurirea în sens poetic. Fenomenul a fost verificat de zeci, de sute de ori pe pielea mea, a strigat sigur pe el Doru.

- Dar cine murea de fiecare dată când ea pleca și cine învia de când revenea?, a insistat ecoul, hotărât să câștige bătălia.

Aluzia lui cu privire la complexul de nemurire avut odată de Doru era străvezie.

- Tot eu, Doru, eternul visător! Veșnicul îndrăgostit de himere, acum nebun după Sandra.

De data asta ecoul a tăcut. Iubirea stăpânului său pentru această fată era atât de evidentă încât chiar el, ecoul, un slujbaș umil dar cu tupeu, s-ar fi făcut de râs îngânând și acest adevăr.

O scurtă paranteză retrospectivă în viața lui o prevestește pe Sandra cu mult înainte de a o întâlni. S-a întâmplat când el era încă un copilandru ceva mai răsărit, cu pretenții de semiadult. Într-una din zile a venit în vizită la părinții lui fratele mamei, un domn profesor tânăr, citit, holtei, cu un fizic atrăgător, un tip chiar frumos.

Acesta, povestind la masă mai multe istorioare hazlii, la un moment a descris o tânără femeie, probabil una din aventurile lui, ca având un trup de fee. Deși aparent nu era atent la discuție, Doru a ridicat deodată ochii mari și a privit cu intensitate către povestitor. Acest cuvânt nou l-a intrigat, dar i-a crescut și pulsul. L-a făcut să tremure de emoție.

Unchiul și-a dat imediat seama ce anume a trezit un declic în mintea băiatului și l-a întrebat ce a înțeles el prin trup de fee. Aspirantul de mai târziu la adolescență, eliberat de presiuni psihice și de temeri, i-a răspuns imediat cu răsufarea tăiată: “nu știu, dar trebuie să fie ceva foarte tulburător”. Remarca lui a stârnit râsete și priviri cu subînțeles dar în mintea băiatului, care începuse deja să viseze frumos, se făcuse puțină lumină. În sfârșit, aflase singur ceva despre înfățișarea unei zâne.

La toate acestea se gândea el în acea zi de vară. Era conștient că o iubea atât de mult pe Sandra încât numai gândul la ea, fără să o vadă, îi făcea rău și îl dorea fizic.

Își amintea că el a fost acela care încă din timpul cursurilor a propus să nu își scrie zilnic pentru ca despărțirea temporară să fie mai ușor de suportat. Gândul lui ascuns și

nemărturisit a fost altul. Să verifice cât de acceptabilă sau nu poate fi fiecare zi petrecută în absența ei.

Drept urmare au hotărât să își scrie săptămânal, nu zilnic și acum, ros de dragoste, el se întreba dacă ce au stabilit a fost bine sau nu. Grea dilemă! Nu putea comunica cu ea în nici un alt mod. În sat exista un singur telefon la primărie care funcționa pe bază de manivelă și magnetou.

Astăzi ar putea fi un demn exponat de muzeu, unul din modelele arhaice datând de la începuturile telefoniei. Mai mult, din ordinul primarului, telefonul nu putea fi folosit pentru convorbiri particulare, ci numai dacă în sat izbucneau epidemii umane, epizootii sau incendii.

Singurele distracții disponibile erau cititul cărților și ascultatul pieselor de teatru la un radio cu galenă pe care și l-a confecționat singur, din auzite de la alții și aproape fără bani. Pentru punerea lui în funcțiune a cheltuit o sumă minoră pentru căști și o mică piatră care dacă își aduce bine aminte se numea atunci - mai mult ca sigur și astăzi la fel - pirită.

Dacă primele zile au trecut cum au trecut, după două săptămâni tristețea îl ucidea. Și totuși mânca bine, cu poftă. Poate că din cauză că tocmai se sculase de la masă și era sătul, simțea un fel de dezgust față de el însuși. I se întâmpla mereu de câte ori mânca bine, mai ales că ținea la suplețea lui și avea impresia că putea pierde ușor lupta cu kilogramele.

“Cum poți să iubești atât de mult și totuși să trăiești fără să îți vezi iubita lângă tine, fără să o atingi?”, se întreba revoltat Doru. “Cum poți să mesteci cu nesimțire mâncarea cea de toate zilele cu mentalitate de ierbivor rumegetor, să lenevești și uneori să te și îngrași în aceste condiții?”, s-a întrebat din nou Doru din ce în ce mai supărat pe el.

În cărțile citite de el, cei care cădeau în patima iubirii de obicei nu aveau poftă de mâncare, slăbeau, deveneau jegăriți iar unii dintre ei, din exces de zel, chiar mureau. De aceea nu înțelegea cum se pot împăca cele două contrarii. Iubești, dar iubita este departe și totuși mănânci de te spargi și chiar te îngrași. Cum vine asta?

Revoltat, a început să deplângă toată generația lui din care nu s-a exclus și a învinuit-o de toate relele, făcând o lungă listă de defecte pe care a terminat-o cu blazarea și nesimțirea. “Oare noi, tinerii de astăzi, suntem numai niște amărăți, niște epigoni incapabili să ne ridicăm la înălțimea sufletească a eroilor din romane și ne mulțumim numai să îi admirăm până la idolatrizare? Sau mintea noastră perversă ne păcălește din nou și ne face să credem că există două feluri de suferință: una nobilă, înălțătoare - adică suferința altora - al cărui singur efect pentru noi este de cele mai multe ori emanația unor lacrimi de crocodil și alta, suferința reală, care ne privește personal, de care ne ferim ca dracu’ de tămâie?”

Întrebări de acest fel își punea de mai multe ori pe zi, dar se întâmpla ca un făcut, întotdeauna după ce își satisfăcea mici plăceri omenești și numai când reușea să se detașeze de prezentul nenorocit.

Ele îl invadau întotdeauna după ce suferința era ostoită lăsând în urmă regrete și hotărârea niciodată respectată ca slăbiciunea lui să nu se mai repete.

\*) La Craiova a funcționat într-o perioadă de timp un tribunal ale cărei sentințe au stârnit în toată țara cel puțin nedumerire sau - spus altfel - au uluit-o prin neașteptatul lor absurd. Poveștile cu Păcală și Tândală par simple însăilături nefericite și lipsite de inspirație comparativ cu isprăvile acestui vajnic tribunal.

\*\*\*) România, brand de țară....ca la moară!

De ce evaluarea oaselor trebuie făcută la prețul pieții din România și nu din altă țară?, l-au întrebat surprinși avocații pe cel care le ceruse ajutorul.

Fără să se grăbească, cetățeanul expulzat din Rai le-a răspuns astfel încât iscușii avocați și-au dat seama că domnul respectiv, în ciuda neștiinței de carte nu era chiar tâmpit.

Iată răspunsul lui.

«România, ajutată cu entuziasm și hotărâre de conducătorii ei, a ajuns țara cea mai săracă din Europa. Aici toată lumea bună fură într-o veselie. De sărăcie și foame s-a ajuns la o situație unică. În

această țară oasele, care în alte țări nu se valorifică în piață, fiind considerate fără valoare, se vând populației la prețuri incredibil de mari.

Pentru a întări cele spuse, le-a prezentat avocaților săi o nouă creație populară.

Un poet de țară, cu studii zero la fel ca păgubașul, după ce s-a înscris la școala populară de arte, a început să facă folclor fără să știe. El se plânge codrului cam așa:

- Fură șefii cu justiția,  
fură administrația și poliția,  
iar populația,  
rămâne cu frustrația,  
și cu alegația,  
că dispăre nația.....

.....

Asta e situația!»

### **Povești de iubire – selecția a III-a**

*Clipe de spaimă și declarații de iubire. Doru înaintează neabătut, plin de speranțe în jocul pe sârmă numit “dragoste” - mereu capricios, plin de suspans și fângăduință - rămas neschimbat de la începuturile lumii până în zilele noastre.*

Au trecut mai bine de trei ani de când Doru și Sandra s-au cunoscut. Acum, amândoi sunt studenți la facultățile pe care și le-au ales.

Astăzi este sâmbătă și el, plin de emoția întâlnirii, s-a grăbit și a ajuns cu cinci minute înainte de ora șaisprezece, mai mult în fugă, la locul de întâlnire cu îngerul blond, așa cum s-au înțeles. De emoție dar și ca urmare a efortului făcut, inima îi zvâcnea dureros în gât. Nu era el prea priceput în anatomie, era specialitatea Sandrei cum spunea el, dar locul inimii în corp îl știa bine și el nu era în gât. “Atunci de ce o simt zvâcnind chiar acolo?”, s-a întrebat el mirat. “O să îi cer explicații, cred că o să mă lămurească ea”, și-a zis și nu s-a mai gândit la asta.

Chiar dacă între timp s-a făcut ora stabilită, nu s-a mirat că ea încă nu a ajuns. Cunoștea cochetăria infantilă care făcea parte din practica doctrinară a căministelor înainte de întâlnirile pe care le aveau cu băieții. La loc de cinste figura ideea că întârzierea la întâlniri mărea suspansul, determina creșterea nivelului de adrenalină și odată cu el nerăbdarea și dorințele amozilor.

Dar Sandra nu era o ființă oarecare ca să se preteze la astfel de jocuri ieftine, de-a întârziatul numai ca să mărească farmecul întâlnirilor, ea era ditamai iubita lui. Nu era însă neliniștit. Starea aceasta se instala numai dacă ea întârzia peste limitele rezonabile ale cunoscutului sfert academic. Cu toate că se afla încă în cadrul acestui interval, ceva nedefinit, punea încet stăpânire pe el. Îi strângea inima într-o gheară și îl făcea să aibă un gol în stomac.

Gaura din stomacul lui era chiar mai mare decât golul de aer în care dacă intra un avion, pasagerii încep să-și facă sute de cruci în mare viteză. Se cunosc cazuri în care bărbații cei mai viteji au atins performanța de a mima aproape trei cruci pe secundă, ceea ce nu este puțin, înseamnă o sută opt zeci pe minut, cifră foarte apropiată de ritmul bătăilor de inimă precursorale infarctului.

Este ciudat cum gândul izvorât din mintea celui care iubește, reușește să shimbe imediat percepția și îl transformă pe un tânăr rațional și lucid într-un ins speriat, ca un copil care se teme că cineva vrea să îi ia sau să îi strice jucăria favorită.



O stare de neliniște și nu numai îl acapara încet-încet, tot mai autoritar. Și-a privit ceasul de la mână fără prea mare încredere. I se părea că stă sau merge prea încet, cuprins de o suspectă îndărătnicie. Se uita cu ură la cadranul lui din secundă în secundă de parcă prin mișcarea asta se hotăra soarta omenirii. Se făcuse ora șaisprezece și zece minute și ea tot nu a apărut.

Peste alte cinci minute, când se îndeplinea sorocul celor cincisprezece, el nu ar fi ezitat să o ia în galop către căminul ei dar odată venit acest gând l-a și înlăturat. Din ce în ce mai îngrijorat, a început să dialogheze cu propria lui singurătate. “Nu, nu trebuie să plec de aici. Dacă ea vine pe alt drum și nu mă găsește, poate crede că nu am ajuns sau - mai rău - că am pățit ceva, un accident. Ce alternativă tâmpită am putut să-mi imaginez”, și-a zis el scuturându-se ca de friguri. “Aștept aici chiar dacă ar trebui să stau până mâine, trebuie să vină”, vorbea el de unul singur și făcându-și curaj, se uita tot mai abțir la ceas, cu spaima în creștere.

Se întâmpla să fie o zi friguroasă de sfârșit de noiembrie. Bătea un vânt rece, tăios, copleșitor și insistent. Era vântul rece de toamnă, specific zonei Bărăganului, cel care se simte cu atât mai neprietenos și mai adânc în oase, cu cât ești mai aproape de apă. El ceruse să se întâlnească pe malul Dâmboviței din mai multe motive. Fiind dunărean, se simțea la el acasă pe malul unui râu. “Dar nu într-o zi ca asta!”, s-a persiflat singur. Argumentul suprem care le batea pe toate în alegerea locului era singurătatea care îi asigura intimitatea dorită la întâlnirea cu Sandra. “Aici am nimerit-o bine. Cine era atât de zănat încât să se plimbe pe malul râului pe un asemenea timp?”

S-a uitat din nou la ceas și s-a îngrozit. Ceasul înnebunise. Mergea acum prea repede. Arăta ora șaisprezece și două zeci de minute și Sandra tot nu venise.

- Ah, a exclamat el îngrijorat, sper că ea nu a pățit nimic. Doamne, te rog ajută-mă, ajută-o pe ea!

Numai acest gând îl făcea să tremure mai tare decât de frig. Așa se ruga el înainte să cadă în panică. Ca să se protejeze de spaime inutile s-a hotărât să nu se mai uite la ceas, motiv pentru care l-a desfăcut de la mână și l-a arestat în buzunar. După o perioadă de timp care i s-a părut că a durat secole nu a mai rezistat, și-a reabilitat ceasul, l-a scos din buzunar și, căutând să și-l facă complice, l-a privit din nou.

Degeaba! Ceasul probând o nesimțire rece, i-a arătat că mai trecuseră încă zece minute. Se făcuse ora șaisprezece și jumătate. Pe Doru au început să îl treacă acum din creștet până în tălpi justificate sudori reci. Cuprins de o disperare mută, nu se putea opri să se gândească și la eventualitatea unei renunțări eroice la iubirea ei în schimbul certitudinii că Sandra nu a pățit nimic rău. Ea devenise în ultimul timp cea mai importantă ființă din viața lui, mult mai importantă decât el de aceea, ca orice bun creștin când dă de necaz, a început să se roage.

- Te rog, Doamne! Dacă ești, fă în așa fel ca ei să nu i se întâmple nimic rău. Dar dacă tot vrei să pedepsești pe cineva, poți să-mi faci mie ce vrei.

În acest fel căuta el să suporte situația propunând chiar un troc și invocând cu disperare divinitatea. Sincer vorbind, dacă Dumnezeu i-ar fi auzit ruga și avea puțină mândrie mai întâi l-ar fi muștrat pentru îndoiala arătată față de existența lui, după care l-ar fi liniștit spunându-i:

- Fiule! Ține-ți firea, femeia tot femeie este și în ziua de duminică. O să vină ea, fii fără grijă, dar nu acuma, mai întârzie un pic, nu cunoști obiceiurile femeilor? Văzut-ai tu vreodată o femeie care să facă ce vrea bărbatul înainte ca ea să termine ce și-a pus în cap?

Fără să se proclame un ateu, Doru de regulă nu își făcea prea multe probleme cu partea religioasă a vieții. “Treaba asta - considera el - îi privește mai mult pe cei bătrâni, mult mai aproape de momentul desprinderii de cele lumești în așteptarea lor tăcută cu întâlnirea de taină de la judecata de apoi.”

Dar de data asta, când se vedea atins în mod direct de unele posibile necazuri ale lumii neveșnice, nu a stat prea mult pe gânduri și a întors armele, încercând o alianță de ultimă oră cu Cel de Sus. El ar fi mers mai departe încercând să îl lingusească pe cel de existența căruia nu se arătase prea interesat până atunci, numai să-și vadă iubita.

Unui om mai trecut prin viață, poate mai puțin înamorat și sigur mai puțin prăpăstios, situația de care el era atât de îngrozit nu i s-ar fi părut la fel de disperată. În definitiv, sunt sute de motive pentru care un om poate întârzia sau nu poate veni la o întâlnire fixată anterior, fără ca să se fi întâmplat o nenorocire.

Poate că o parte din acest fel de judecată i-a trecut până la urmă și lui prin cap. Atunci s-a uitat iarăși în direcția din care credea că trebuie să vină Sandra și brusc s-a frecat la ochi ca să fie sigur că nu visează.

Cine venea cu un mers săltat de zeiță, unduitor și ademenitor ca însăși păcatul? Cine altcineva decât Sandra care trăgea după ea o sacoșă voluminoasă pe roți. Venea zâmbind, cu gura larg deschisă ca pentru a primi un sărut franțuzesc și în câteva secunde s-a aruncat în brațele bietului Doru.

Prinzând-o în brațe ca într-un clește - să nu i-o poată lua nimeni - el a murit și a înviat de zeci de ori, când a văzut-o veselă și frumoasă, mai frumoasă decât oricând, mai frumoasă decât se poate descrie.

În câteva minute ea i-a explicat de ce a întârziat, atrăgându-i cu delicatețe atenția că telefoanele mobile nu fuseseră încă inventate și asta a fost motivul pentru care nici nu a avut cum să îl avertizeze că nu ajunge la timp.

Tot ea i-a explicat și motivul întârzierii. Văzând că este foarte frig și fiind sigură că el nu a ajuns încă la înțelepciunea să se protejeze singur, a apreciat că este bine să meargă mai întâi acasă la o prietenă a ei să împrumute pentru el o haină din piele îmblănită, să îi fie și lui cald și bine cât stau împreună.

Cu o astfel de haină era îmbracată și Sandra. În fața acestei dovezi de iubire, Doru a adăugat iubirii lui și admirația pentru fata care a cumulat în beneficiul amândouă farmecul și inteligența a două zeițe venerate de grecii antici: Afrodita - ca o veșnică întru chipare a frumuseții femeii și Atena - deținătoarea trofeului pentru înțelepciune.

Pe deplin liniștit, a trecut cu nerăbdarea tinereții de la disperare la fericire și a început să soarbă cu nesaț din atmosfera plină de farmec creată de ea.

Descheind nasturii ambelor haine el și-a lipit corpul de trupul ei cald și plin de curbe ametoare, într-o îmbrățișare la care participau împreună într-o deplină armonie a simțurilor, ca o orchestră a paradisiului: brațele, buzele, corpul, toată ființa lor. Atât de dulce, atât de nepământească era această comuniune de simțuri și de sunete divine pe care numai ei le auzeau încât au crezut că peste ei s-a prăbușit cerul cu tot corul de îngeri cântând simfonia dragostei.

Amețit de fericire. Doru a început să se spovedească descoperindu-și sufletul din ce în ce mai mult și dându-se legat în mâinile ei. Dar nu îi mai păsa. Sandra era aici, iar el se îmbăta încet de ea ca de o dulce otravă.

- Te iubesc, Sandra. Cred că te iubesc prea mult, peste puterile unui muritor.

Odată ieșită la liman mărturisirea, nu se mai putea opri și a continuat fără reținere o tiradă prin care și-a pus sufletul pe tavă în fața ei.

- Te iubesc din clipa în care m-ai acceptat lângă tine, mai mult, uneori cred că mă iubești și tu și amețesc numai la acest gând.

Vorbea și se îneca în cuvinte. Ar fi vrut să spună totul deodată. Nu mai putea să țină nimic în el. I se părea nedrept ca el să o iubească atât de mult și ea să nu știe, să nu o audă iarăși și iarăși. De aceea se încurca în vorbe și nu mai avea răbdare, vroia, trebuia să-i spună totul, atunci, pe loc.

- Se întâmplă asta de peste trei ani. Am știut de la început că o să te iubesc mai mult decât poate să-și permită oricine și la fel simt și astăzi. De fapt, tu mi-ai schimbat tot sistemul genetic și nu aș putea trăi fără să te iubesc. Starea asta eu nu pot să o mai controlez.

Ca un jocheu care își îndeamnă bidiviul cu cravașa să se autodepășească tot așa și el, exaltat și biciuindu-și sufletul, se desprindea tot mai mult de pământ, de cele cotidiene în încercarea de a-i arăta profunzimea iubirii pe care o simțea pentru ea.

- Să nu îmi ceri să-ți explic ce numesc eu iubire pentru că nu aș putea. Este mult mai ușor să poți furniza explicații despre foame, sete sau durere care sunt senzații pământești. Nu pot să explic însă în nici un fel un sentiment de natură divină cum este iubirea și nici nu pot să îl cuantific.

Vorbele lui repezite îi țâșneau din inimă, nu din minte. Spunea ce simțea fără să exagereze și devenise poet fără să știe.

- Pot numai să spun că îmi este o foame cumplită, permanentă de tine. Subiectul Sandra mă îmbolnăvește de bulimie iar setea de tine este mai mare decât setea adunată în toate deserturile pământului.

Cu ochii arzând, mai mult mort de fericire decât viu de realitatea existenței lui, se uita la ea dar nu o mai vedea. Nici nu era important pentru el să o vadă. O știa, îi cunoștea fiecare părticică din trupul și ființa ei. Mult mai important era să o simtă. Dintotdeauna a făcut ierarhizări ale simțurilor și a așezat mereu pe primul loc combinația dintre tactil și miros.

I se părea că aceste simțuri sunt cele mai adevărate, că ele nu înșeală niciodată. Omul poate avea vedenii sau senzații auditive false dar niciodată nu va fi trădat de impresiile uluitoare pe care le datorează acestor simțiri dumnezeiești care sunt atingerea și mirosul. Ele sunt singurele care definesc și desăvârșesc intimitatea și îți dau mai mult decât atât, te învață ce înseamnă nemărginirea.

Numai prin ele putea să o simtă pe Sandra în sângele și în corpul lui, ca o parte din el, ceva ce nu îi poate fi luat de nimeni niciodată, nici de moarte. Este puterea vieții asupra morții, a muritorilor care devin nemuritori prin taina de neînțeles a iubirii - înțelesul tuturor lucrurilor de la naștere până la moarte, de la începuturile lumii până la apocalipsă.

Dacă trebuia să moară vreodată, acum era momentul. Era pe deplin fericit, nu îi mai trebuia nimic, era cel mai bogat om, avea totul. O avea pe Sandra, iubita lui dintotdeauna, cea care i-a înfrumusețat viața când el și-o vedea inutilă și goală, cea pe care a visat-o și a iubit-o înainte de a o cunoaște. Avea tot universul lor și pe Dumnezeul amândurora alături.

Trezit din visare, venit din alte zări, din depărtările de mii de ani lumină în care plecase, la fel precum luceafărul poetului național, s-a întors și a privit-o pe Sandra ca pe ceva nou. Ce a văzut l-a emoționat:

- Nu cred că undeva în univers a iubi ar avea un alt sens, mai profund sau mai adevărat.

Exaltarea care a pus din nou stăpânire pe el, l-a făcut să-și continue ca în transă imnul de iubire.

- Simt că mă topesc în brațele tale. Când te sărut, când te strâng în brațe și îți simt tot trupul fremătând lângă al meu, când în lungul corpului te simt pe tine toată, nu mai exist, simt că mă lichefiez.

Doru, amețit ca în pragul unui delir care îl apropia de o fericire atât de intensă încât devenea aproape insuportabilă, continua și continua, vorbea și iar vorbea...

- Nu vreau să spun că aș fi un unicat. Dimpotrivă - istoric vorbind - această simțire cred că a existat la toți masculii de orice origine încă din cretacic sau cuaternar.

În același spirit și-a continuat declarația de dragoste care ar fi făcut să se înmoaie și pietrele.

- Nu doresc să mai exist ca individ separat de tine. Fericirea mea ar fi absolută dacă aș putea să fiu mereu aproape de tine, atât de lipit de tine încât să nu existe nimic între noi care să ne separe, niciun spațiu, nici măcar aerul pur pe care îl respiri. Iubire sfântă, aș vrea să faci parte din mine sau să fac eu parte din tine, acum și în veci.

Privirea lui rătăcită în ochii ei căuta cu disperare un suport de care să se agațe. Vorbea cu patos, iar pasiunea pentru ea țâșnea din fiecare cuvânt rostit, ca o coloană de apă fierbinte ce izvorăște din gheizerele neverosimile ale pustiului rece din nordul întunecat.

- Când te văd, a continuat el, simt prin toți porii că trebuie să mă ating cumva de tine, altfel îmi pierd mințile, înnebunesc de dorul tău chiar dacă ești lângă mine. Nu pot să stau când ești cu mine fără să mă obsedeze gândul că trebuie să mă ating cumva de tine. De mâinile tale, de obrazul tău, de gât, de păr, de toată superființa care ești tu, Sandra.

Copleșită și speriată de intensitatea iubirii lui, ea se strângea tot mai mult, din ce în ce mai tare lângă el în timp ce îl asculta fără măcar să îndrăznească să respire de teamă că vraja de care era cuprinsă se va risipi. Era fericită, mai mult decât fericită încât simțea cum fericirea o doare. Nu știa că și fericirea poate să te doară.

El vorbea și nu mai termina, ea se simțea din ce în ce mai fericită și cuprinsă de o revelație și-a dat seama că nu fericirea doare, ci intensitatea ei.

Mai târziu, când va fi singură, va căuta să își explice de ce a simțit durere în clipele de fericire. Atunci va afla că, probabil, a depășit limitele fericirii programate prin codul genetic. Dar această explicație o va găsi mai târziu. Acum știa că trebuie să îl aducă pe pământ și de aceea în loc să intre în paradisul lui, i-a pregătit o replică prozaică.

- Ah, ce lingușitor fără pereche ești. Aș fi și mai fericită decât sunt - în cazul în care ar fi posibilă o fericire mai mare decât simt eu acum - dacă aș avea siguranța că nu exagerezi numai ca eu să mă simt bine. Știu că sunt frumoasă. Uneori mă gândesc că acest dar primit de mine fără ca eu să am merite personale, poate funcționa ca un fel de pedeapsă pentru lăcomia bărbaților. Acesta să fie singurul motiv pentru care îmi bați clopotele, că se aude sunetul lor până în Rai?

- Ce ai vrea să mai spun?, a răspuns el coborât din ceruri de replica ei pământeană. Că îmi place caracterul tău frumos, bunătatea, altruismul tău, că respiri prin toată ființa ta numai fidelitate și să debitez în continuare asemenea podoabe ale spiritului?

Aflat în mare formă, Doru și-a comentat afirmațiile.

- Hai să fim serioși! Dacă ți-aș spune acum așa ceva, ai gândi despre mine că sunt un mincinos periculos și m-ai îndepărta. Desigur, dacă în loc să ne lăsăm vrăjiți de atmosfera tainică care ne înconjoară, vom căuta să îți scoatem la iveală calitățile morale, le vom descoperi fără prea mult efort și vom fi probabil uimiți de adâncimea lor, dar e păcat.

De neoprit, exaltat, convins că nu spune decât ceea ce simte, cu sinceritatea la cotele cele mai înalte, s-a uitat cu teamă și atenție în ochii ei ca într-o oglindă în care își vedea viitorul și, nevăzând acolo nimic de care să îi fie teamă, și-a reluat delirul.

- Dragă Sandra, privește stelele în noapte, a hotărât el să-și reia zborul către infinitul galaxiilor. Arată-mi o singură stea mai strălucitoare decât tine și renunț să te mai laud ca pe o divinitate. Dar nu numai o stea, ai dreptul, cel puțin ți-l acord eu, să te compari cu luna care tocmai a răsărit, cea mai frumoasă, misterioasă, controversată și perfidă planetă.

- Dacă spui despre lună că este frumoasă, misterioasă sau controversată înțeleg prea bine. Dar perfidă, de ce?

- Pentru că exercită o atracție irațională, irezistibilă pentru unii oameni pe care îi domină și îi determină să intre în transă la vederea ei, să-și piardă temporar luciditatea,

capacitatea de a fi ei înșiși. De exemplu, lunatecii sau somnambunii îți spun ceva? Dar de marea, când în anumite faze ale lunii milioane de metri cubi de apă înaintază spre uscat și apoi se retrag, ai auzit? Ce forțe uriașe se ascund aici, bănuiești?

- Sigur că da, a răspuns el în locul ei. Numai că aceste influențe ale lunii asupra pământului și apelor, a muritorilor, sunt efecte care țin mai degrabă de magie, aproape oculte. Deși lucrurile stau cam așa cum le-am arătat eu, puțini sunt cei tentați să le atribuie caracterului perfid al lunii. Cei interesați de lună preferă în locul acestei variante care implică un anumit curaj și responsabilitate o explicație științifică, decât una poetică.

- Prea bine, domnul meu, am înțeles demonstrația, dar dacă eu aș fi luna, tu cine ai putea fi? Reține că nu vreau să mă depărtez de tine, i-a răspuns Sandra plină de cochetărie făcându-l pentru a infinita oară K.O. cu privirea ei albastră de înger evadat din ceruri.

După ce i-a recepționat privirea ca pe o lovitură dată în plex, care l-a lăsat temporar fără respirație și-a luat câteva secunde de pauză, chipurile să-și revină. În realitate, el s-a folosit de pauză să-și regrupeze ideile plecate razna și să le adune pentru a-i putea da un răspuns coerent. Greu și neinspirat, acesta până la urmă a sosit, s-a prezentat și s-a făcut auzit.

- M-ai pus în dificultate. Nu am luat în calcul că aș putea să fiu un astru ceresc. De aceea am să-ți răspund altfel. Voi face câteva comentarii în care sper să găsești și răspunsul pe care îl aștepti. Prima dată vreau să îmi clarific poziția și poate să corectez puțin din ce am spus mai înainte. Tu nu poți fi luna pentru că eu îmi mențin punctul de vedere cu privire la caracterul uneori perfid al ei. Tu nu ești și nu poți fi perfidă. Face parte din însăși individualitatea ta, din genele tale biologice. Pe de altă parte nu ai voie să fii perfidă. Tu ești un înger, ai un alt statut.

Lipindu-se de ea ca iedera de casă, el a continuat să-și expună ideile.

- Acum, te rog să fii atentă. Să presupunem că eu aș fi reprezentantul canidelor pe pământ, al celor care se trezesc noaptea lătrând la lună. Dacă ai cunoaște cât de cât psihologia lor, ai cunoaște că lătratul lor la lună este unul întrebător care exprimă nedumerire și nu are nicio nuanță de agresivitate, ci mai degrabă de respect.

Luat de de valul speculațiilor, domeniu în care numai imaginația îi dădea acest drept, Doru mânat de instincte ancestrale, fabula în continuare. Nu trebuie să îl condamnăm. Ce făcea el era numai o reacție la farmecul ei. Nimeni nu își putea păstra cumpătul dacă privea minunea din fața lui.

- Pur și simplu ei se întreabă fascinați de strălucirea ei ireală; cine este sau ce este luna și se manifestă cu acest stereotip de mii și mii de ani pentru că scotocind prin instinctele lor nu au găsit ceva mai potrivit. Milioane de ani rasa canină începând cu strămoșii lor - lupii, au privit intens și stăruitor la lună dar până acum nicio potaie nu a dezlegat misterul ei.

Dorind să confirme adevărul spuselor lui și-a terminat demonstrația însoțind-o cu un gest energetic cu mâna îndreptată în sus, ușor amenințător către locul în care trebuia să se afle luna. Știind că se rătăcește pe cărări necunoscute Doru a căutat o ieșire, un liman și intuindu-l s-a îndreptat rapid către el, adăugând ca o concluzie:

- Adorația și fascinația lor pentru lună poate fi comparată cu situația în care într-un mediu de băieți apare deodată o fată superbă și toți flăcăii încep să fluiere admirativ ca în filmele americane.

Considerând că acordase deja prea mult timp și spațiu pentru exprimarea unor idei, altele decât focul care îl mistuia, a trecut imediat la ceea ce îl preocupa mereu și devenise esența vieții lui.

- Frumusețea unei fete, așa ca tine, nu poate fi descrisă, ea este așa cum spun poeții, nemăsurată. Noțiunile de frumoasă, foarte frumoasă, nemaipomenit de frumoasă, ajung să

nu mai însemne nimic. Mult mai potrivit ar fi dacă s-ar spune ceva șocant, ca de pildă indecent de frumoasă sau nepermis de frumoasă.

Nebun de iubire, a continuat să-și descarce sufletul și într-un elan de nestăvilit, i-a făcut o nouă profesiune de credință.

- Pentru mine tu ești însă Sandra și nimeni, niciodată nu ar putea să te iubească mai mult decât mine. Tu ființezi într-o alcătuire anatomică de carne și oase sub denumirea de Sandra, ești indescriptibil de frumoasă și dacă aș fi marele inchișitor te-aș condamna la închisoare veșnică în bratele mele pentru vina de “port ilegal de frumusețe”.

- Iubitule, m-ai convins, a răspuns ea în timp ce privirea i s-a topit în ochii lui, uitând pentru o clipă că se afla pe pământ.

Era copleșită de senzația că se afla undeva în spațiul inițial din care s-au născut toate.

- Sunt sigură că niciodată nu aș putea iubi pe altcineva cum te iubesc pe tine. Îți mulțumesc pentru că mă iubești, sunt fericită că nu uiți să mi-o spui mereu, că ții treaz acest sentiment. Așa n-am să uit niciodată că mă iubești și eu voi ști întotdeauna, în toate momentele că te iubesc, că ne iubim. Îți mulțumesc încă o dată pentru iubirea ta, îți mulțumesc din nou că mă faci să mă simt minunat cu ea, a continuat fata după care, dintr-o dată aducându-și aminte de ceva, a tresărit. Dar cât este ceasul?, a întrebat ea deodată. Căminul nostru se închide devreme astăzi, pentru că mâine vine în zonă președintele poreclit de popor “dărâma case” să vadă ce clădiri istorice mai poate demola pe acolo și au fost luate măsuri dureroase de securitate, inclusiv închiderea porții la orele două zeci și două.

Oricine s-ar fi așteptat ca această bruscă și prozaică trezire la realitate să întrerupă idilica visare a celor doi tineri și să îi aducă din nou pe pământ. În cazul lor ea nu a avut loc. Vraja a continuat să-i mențină prizonieri și deși era frig și se înserase demult, prin întuneric ei se vedeau la fel ca într-o zi luminoasă și caldă de vară, prin alte simțuri decât văzul, prin senzații venite pe căile inexplicabile și neștiute de nimeni ale deplinei compatibilități între două ființe care se întregesc înainte de a cădea în păcatul primordial, așa cum probabil și-a dorit-o Creatorul, la facerea lumii.

Dacă cineva ar fi trecut mai târziu pe acolo ar fi fost mirat să vadă două trupuri nemișcate, blocate ca într-o îmbrățișare de statuie sculptată de marele Brâncuși, fără nicio urmă de ostentație sau trivialitate, o înlănțuire care le conferea înainte de toate o aură de puritate. Era o priveliște plăcută fie și numai dacă bănuiai fericirea pe care o exprimau în îmbrățișarea lor, Sandra și Doru.

## **Povești de iubire – selecția a IV-a**

*O poveste de dragoste brevetată și autentificată de hazard. Iubirea se naște mereu, altfel pentru fiecare. Ea se aprinde, arde în vâlvătăi și nu se stinge niciodată. Partenerii se pot schimba, dar nevoia de iubire rămâne în fiecare, ea nu dispăre chiar dacă în unele cazuri, se transferă. Dragostea încălzește pământul mineral și rece, îl luminează și îi dă viață. Dispariția fizică a perechilor de îndrăgostiți nu înseamnă sfârșitul iubirii, ci continuarea ei prin urmași, copiii născuți din dragoste ca proiecție a părinților în viitor. Cine a iubit devine nemuritor. Iubirea este eternă în timp și infinită în spațiu. Numele ei adevărat este nemărginirea.*

Sandra și Doru s-au cunoscut în primele zile ale vieții de studenți. Apropierea lor s-a produs ca urmare a fulgerătoarei atracții fizice împotriva căreia au știut din prima clipă că

nu pot face nimic. Ei s-au îndrăgostit de cum s-au cunoscut și s-au iubit așa cum au gândit, fără păcat, până în momentul în care începe povestea lor.

Iubirea lor a apărut simultan și a fost acceptată ca o fatalitate chiar din clipa în care privirile lor s-au încrucișat pentru prima dată și nu s-au mai putut dezlipi. Așa au rămas ca sudate pe vecie, devenind prizoniere reciproce, incapabile să se mai elibereze vreodată. Puternicul fulger lui Zeus și fragilele săgeți ale lui Eros au lovit concomitent și devastator inimile celor doi fără să le ceară consimțământul.

Zeus și Eros, cei care au provocat acest mic abuz nu erau la prima lor ispravă de acest gen. Ei mai practicaseră sistemul fără a urma un calendar precis. Zeus mai mult sporadic, în timp ce pentru Eros el a devenit o adevărată profesie sau «job» cum o numesc astăzi partizanii unui internaționalism lingvistic, cărora limbă națională a început să le miroasă a vechi.

Învățând împreună ce este iubirea, Doru și Sandra au simțit în ei imensa bucurie, dulce-amăruie, a universului comun alcătuit din un bărbat și o femeie precum și toată povara pe care o duc în spinare de milenii. În acest univers, ei au intuit de la început atât fericirea, cât și durerile speciei umane și la fel ca alte milioane de perechi au fost conștienți că atracția lor se va transforma în iubire pătimașă.

În istoria omenirii, asemenea situații s-au produs încă din cele mai vechi timpuri, se întâmplă și astăzi și sunt numite ca și la început: dragoste la prima vedere. Un lucru le-a fost clar din prima clipă. Iubirea este darul cel mai prețios primit de oameni încă din momentul biblic al izgonirii din Rai.

După această întâmplare, nimeni nu s-a mai simțit împlinit cu adevărat fără să o cunoască. Chiar dacă iubirea este unilaterală, neîmpărtășită, faptul că omul poate iubi este dovada supremă că el s-a detașat de forma vegetativă dominată de nevoi materiale primordiale și a trecut într-o altă etapă, a spiritualității, unde sentimentele precumpănesc asupra impulsurilor ancestrale.

Dragostea celor doi a debutat fără dorințe sexuale manifeste și chiar în momentele lor de exuberanță, atingerile fizice se mărgineau la mângâieri și săruturi delicate, prudente, evitând cu bună știință zonele intens erogene. Ei se menajau reciproc pentru a evita situațiile de “supraîncălzire”.

Pe măsură ce s-au cunoscut mai bine, au înțeles că au devenit dependenți unul de altul. Atunci a început lupta lor disperată împotriva tentației de a contopi și a-și desăvârși iubirea celebră, conștientă, cu cea a trupurilor. În sinea lor au știut dintotdeauna că nu se vor limita la iubirea admirativă, contemplativă și, la fel cum în legendă, sculptorul grec Pigmalion a dobândit de la zeița Afrodita dreptul de a-și iubi fizic modelul, pe frumoasa Galatea, și ei, asemenea tuturor cuplurilor, vor parcurge până la capăt plăcuta lor intimitate.

Acel “ceva” care trebuia să se producă va veni. De la sine sau provocat de nerăbdarea unuia sau a ambilor parteneri, din conștiința faptului că sunt pregătiți pentru acest pas care nu mai poate fi amânat. În subconștientul lor erau siguri că se va întâmpla, singurele necunoscute erau când și cum. Deși nu au abordat niciodată explicit acest subiect, pentru amândoi era limpede că alegerea momentului depindea numai de Sandra. Nu numai pentru că așa simțeau ei, dar pentru că așa considerau că este firesc.

Femeia este singura care poate pune capăt așteptărilor și o va face numai atunci când va fi deplin pregătită să accepte în intimitatea ei ceva ce pentru început poate fi perceput ca un corp străin de alcătuirea sa biologică, dar care ulterior poate deveni dintr-un vizitator surpriză, locatarul privilegiat al unui tainic lăcaș.

Între timp, cei doi își vedeau cu inocență de viața lor în care idila pe care o trăiau li se părea singurul lucru important și adevărat. Amândoi erau studenți în ultimul an de

studii, locuiau separat cu chirie în același cartier, în apropiere de campusul universitar și se pregăteau pentru viitoarea profesie. El ca inginer constructor, ea ca medic.

Oboseala acumulată în anii de studii dublată de incertitudinea rezervată de viitor, îi făcea irascibili, mai puțin dispuși să accepte o companie străină în intimitatea lor. Fără să fie individualiști, se separau din ce în ce mai mult de lumea înconjurătoare.

Se aveau unul pe altul și li se părea că ce mai potrivită densitate a populației pentru așteptările lor de la viață era de doi locuitori pe Terra. Nu își doreau niciun fel de aglomerație lângă sau aproape de ei. Erau în faza de iubire absolută, egoistă, în care cu greu acceptau pe cineva în preajma lor în afară de persoana iubită.

Învățau pe rupte, cu disperare și încăpățănare uneori stând împreună la unul din ei, alteori separat, fiecare în garsoniera lui. Sâmbăta era, însă, numai ziua lor. Indiferent de perioada anului, în această zi nu învățau, nu făceau nimic altceva decât să fie împreună. Uneori nici măcar nu își vorbeau. Se priveau cu intensitate, cu lăcomie fățișă și de fiecare dată făceau noi descoperiri în persoana celuilalt care îi legau și mai mult unul de altul.

Cum se poate înțelege din informațiile de până acum, cei doi erau fericiți numai împreună. Nu își puteau imagina cum au putut trăi înainte de a se cunoaște și de aceea nu își puteau închipui viața de mai târziu trăind separat. Câteodată sâmbata lor se încheia la un restaurant cu muzică de lângă grădina Cișmigiu unde puteau să danseze. De obicei mâncau puțin și beau numai câte un pahar de Campari cu apă minerală și lămâie, băutura lor preferată. Ce-i drept, limitarea consumului de Campari la numai un pahar nu se datora virtuții lui Doru, ci mai mult veșniciei penurii financiare în care se zbătea.

Din aceste motive, meniul principal și motivul pentru care mergeau acolo era dansul, cu toată nebunia lui antrenantă și beția inconfundabilă a simțurilor. Acest gen special de beție, fără alcool, se instala întotdeauna în timpul dansului, când aveau prilejul unic de a se lipi unul de altul în văzul lumii, fără ca această ipostază să deranjeze pe cineva. În timpul tangoului trupurile lor erau atât de unite, că păreau a fi unul singur. Amândoi se topeau în acest dans și simțeau că se pierd într-o stare de amețelă divină care ar fi dorit să nu se mai termine. Nimeni și nimic nu mai exista în afară de ei. Totul era al lor, totul le era complice la fericire.

Se întâmpla mai ales când dansau în ritmul melodiei “feelings”, un tango sentimental la modă, tulburător și dureros de dulce. Cântecele îi răscolea de fiecare dată când dansau. Atunci simțeau cum lumea materială din care făceau parte, începe să se subțieze și să se destrame până la completa dispariție, iar noul spațiu imaginar care se deschidea în fața lor cu dimensiuni în creștere către infinit, devenea unica lor rațiune de a exista pe un pământ care dispărea undeva în ceață, fără păreri de rău.

Atunci credeau că au atins suprema fericire, o stare de beatitudine căreia nimeni nu a putut să îi dea vreodată o definiție exactă. Era starea aceea indescriptibilă de detașare completă, de tot și de toate, ca o religie a spiritului și a simțurilor, un sfârșit al tuturor neliniștilor, o pace deplină, ancestrală, de dinaintea tuturor lucrurilor.

Fiecare individ care își ia inima în dinți să citească aceste rânduri, va constata că mai devreme sau mai târziu se ajunge tot la un fel de beție. Dar nu cea provocată de alcool care blegește trupul și tâmpește mințile, ci la o beție nobilă, subtilă, a simțurilor provocată de magnetismul biologic. O ispititoare chemare pe care de mii de ani femeile o exercită asupra bărbaților. Puțini au fost aceia care au rămas indiferenți față de arsenalul semnalelor la care recurg femeile când vor să-și adjudece o colecție cât mai strălucitoare de bărbați. Un surâs șagalnic, o privire intensă, un gest cu mâna, o poziție de așteptare pe o canapea, un mod de a păși, o unduire anume a corpului când trec prin fața unor potențiale victime, un ciripit dulce sunt tot atâtea semne care-i fac pe bărbați să se simtă cuprinși de un val de căldură internă, asemănător unui început de leșin. Pe scena vieții, această piesă a fost jucată din cele mai vechi timpuri. Cu toate că vremurile, obiceiurile și hainele diferă de la



epocă la epocă, efectul a fost mereu același. Bărbații au manifestat tendința de a se regăsi în vodevilul arătat, mai mult în roluri subalterne. Este un lucru dovedit de istoria umanității că acestei stări de inferioritate plăcută nu i s-a putut opune nimeni dintre vajnicii purtători ai pantalonilor.

Ea vine încă de la facerea lumii, ca un strigăt de ajutor lansat în disperare de cauză de sexul masculin, așa zis “cel tare”, cel care situat pe oricare treaptă a evoluției în scara civilizației, treptat-treptat devine sclav. Starea de sclavie sexuală, căci asta este ea, poate fi uneori acceptabilă și chiar plăcută, după cum prost administrată și cu exagerări, devine un dezastru pentru cel coborât la această subdemnitate.

Unii privitori, poate nemulțumiți și chiar cărcotași - pot fi și din aceștia, deoarece dreptul cititorilor de a fi martori activi în viața celor doi tineri nu a fost îngrădit - văzând iubirea lor atât de apropiată de perfecțiune, se pot întreba: “Oare pentru ei va veni o vreme când această stare de beție continuă, asemănătoare cu euforia pe care o dă consumul de substanțe halucinogene, s-ar putea transforma într-o stare de mahmureală suficientă, permanentă? Ce se va întâmpla când își vor spăla rufe, vor economisi cu zgârcenie banii pentru impozite și taxe, vor fi poate bolnavi, ei sau copiii lor? Dar când se vor rânduie la baia comună pentru nevoi inexorabile care fac din om un exemplar nefericit cu deficiențe de construcție?” Ultima posibilitate a născut o nouă întrebare fără țință, adresată către nimeni, deci retorică. Cui trebuie să i se reproșeze că omul nu este numai poezie, ci este totodată un sclav al metabolismului?

Ei bine, dacă cineva ar fi tentat să dea dreptate îndoielilor cititorilor nemulțumiți, răspunsul următor îi poate lămurii și pe aceștia. “În ciuda tuturor servituților pe care omul le are față de natură, el a reușit să se desprindă de latura sa extrem de prozaică, de care de altfel nu se face vinovat, și s-a avântat în lumea imaterială, spirituală a sentimentelor și artelor. Această detașare reprezintă, ea însăși, un act de curaj și demonstrează puterea lui de a evada definitiv din capcanele biologicului pur pe care le-a redus strict la ceea ce îi permite să trăiască așa cum a fost construit, fără niciun resentiment”.

Viața mergea înainte și în preajma ultimului examen, Sandra s-a hotărât. Era decisă să pună capăt unei situații care avea tendința să se insinueze perfid între ei și fără voia lor, putea să genereze tensiuni și pierderi greu de recuperat.

Mai mult, se simțea pregătită să cunoască tot ce viața îi putea da, în bine sau în rău. Știa că hotărârea ei era și pentru Doru o provocare pe care el o aștepta cu răbdare, dar el fiind așa cum îl știa ea, înțelegător, plin de gingășie și atenție, i-a lăsat ei toată inițiativa. Drept urmare în prima sâmbătă, renunțând la orice sfială și fără false inhibiții, voia să îi dea dovada supremă a iubirii și încrederii în el - pe ea însăși.

Ca un preambul, ea concepuse un mic plan. Îl va invita pe Doru la restaurant pentru porția lor săptămânală de “destrăbălare” - cum numeau în glumă nevinovatele ieșiri pentru o cină frugală urmată de o partidă de dans până la epuizare. După restaurant vor merge la ea acasă și apoi ... mai apoi ... va vedea în funcție de circumstanțe și inspirație. Acesta era planul ei, simplu la prima vedere, dar cu câtă neliniște și înfiorare l-a conceput. Și acum, când decizia ei era luată, numai gândul la ce se va întâmpla o cutremura din creștet până în tălpi.

Nu i-a destăinuit iubitului hotărârea luată întrucât voia ca sacrificiul ei să pară nepremeditat. Pentru punerea lui în practică i-a cerut să o scoată la restaurant ... “deoarece, i-a susurat ea la ureche lipindu-se de el ca o pisică hoață și lingușitoare care atunci când vrea să obțină ceva începe să toarcă, era sau va fi ceva de sărbătorit.”

Nemulțumirii și cărcotașii care au mai avut o intervenție în viața acestor tineri au acuzat-o imediat pe Sandra invinuind-o de exagerare. Ei au reclamat că nu poate fi vorba de sacrificiu, motivându-și punctul de vedere prin două argumente.

Acest deznodământ, gestul la care se referă Sandra, chiar dacă îl face pentru prima oară, nu este un sacrificiu. El se va produce oricum, mai devreme sau mai târziu. Hotărârea ei este mai mult anticiparea unei scadențe de care nu poate scăpa, iar gestul ei reprezintă numai un acord pentru devansare. Situația este comparabilă cu a unui bolnav care multă vreme a fost indecis în privința unei intervenții chirurgicale și s-a hotărât deodată să o facă, fără întârziere.

Dacă sunt compatibili și nu există niciun motiv să se creadă că va fi altfel, atunci plăcerea ce va însoți unirea lor va compensa cu vârf și îndesat actul de ei curaj. Nu trebuie uitat că nu numai Doru se va simți împlinit, mulțumit și fericit, dar și ea va avea de câștigat de pe urma întâmplării. Având în vedere aceste argumente, gestul Sandrei nu a fost încadrat de cărcotași în categoria "sacrificiu", ci în aceea de deschidere a unor noi orizonturi de bucurie și plăcere.

Unul din martori, participant neutru la discuție, fără să le accepte stilul și argumentele pe fond le-a dat cărcotașilor dreptate, mai nuanțat însă și cu mari rezerve. Hotărârea Sandrei nu poate fi considerată un sacrificiu, ci mai mult un act de curaj care o eliberează de prejudecăți și temeri. Ea își cunoaște bine partenerul, iar cei doi se iubesc într-atât încât ea este convinsă că dincolo de legi scrise sau nescrise, dincolo de orice, amândoi trebuie să fie un singur trup, o singură ființă. În fapt, noțiunea de sacrificiu, eticheta care se aplică uneori în asemenea situații, este o figură de stil teoretică și reflectă influența unui anumit gen de literatură care a abuzat de clișee. Schimbarea ce se va produce în urma deciziei luate de Sandra este totuși una de substanță.

Prin ruperea unui sigiliu biologic, fecioara devine femeie și astfel se modifică încadrarea ei socială. Departe de a fi o dramă, drama himenială a fecioarei, actul respectiv poate fi interpretat numai în funcție de circumstanțele în care are loc. Este definitoriu ce se întâmplă câteodată între doi adulți la care iubirea nu este atât de mare încât să îi dea afară din casă. Perechea formată din întâmplare se trezește în pat atât datorită impetuozității bărbatului, cât și al acceptului tacit dat de fată.

Nefiind vorba de viol, se poate spune că din motive necunoscute, ea a făcut un sacrificiu și acum se așteaptă la o recompensă, cum ar fi bunăoară, o cerere reparatorie în căsătorie. În acest caz, sacrificiul ei derivă din incertitudine, din ideea că la data când s-a produs evenimentul, nu știa dacă reparația va avea loc sau nu.

Din păcate, astfel de cazuri sunt similare cu ceea ce se întâmplă în lumea mercantilă, unde totul are un preț iar gestul devine un troc - membrană contra inel sau mai negustorește spus, serviciu contra serviciu.

Dacă însă actul este așteptat și dorit cu ardoare, fără să se urmărească obținerea unui beneficiu, ca în cazul Sandrei, el nu este un sacrificiu, ci o dovadă de iubire, o nouă recunoaștere a supremației vieții.

Legat de acest subiect ar mai fi de comentat măcar tangențial o situație deosebită care poate avea consecințe grele, chiar tragice pentru unele familii și societate. Ea este determinată de curiozitatea și graba bolnăvicioasă a unor tinere pseudoemancipate de a intra în lumea adultă pe ușa din dos și se manifestă prin acte sexuale voluntare care se petrec prea devreme, într-un forțat avans biologic. Aventura are loc datorită imitației și este consecința spiritului de turmă hipertrofiat, prezent în lumea adolescentină și chiar mai devreme. Ea poartă un nume sinistru - deflorare. În acest caz, viața tinerelor este pusă în pericol într-un fel sau altul, iar gestul lor nu se încadrează în nicio categorie rațională, fiind un act inconștient și iresponsabil care are puncte comune, de vecinătate cu suicidul.

Fără să se mire, Doru a îmbrățișat cu bucurie propunerea ei de a merge împreună la restaurant. Oricum, fiind sâmbătă, intra în programul lor obișnuit. Presimțind un eveniment fericit la orizont, el se bărbiera în baie și cânta, conform obiceiului bărbaților mulțumiți de ce li se întâmplă.

Se hotărâse să îmbrace costumul lui de zile mari, cel maron cu irizații discrete până la a fi indefinite. Un amestec de culori verzui, portocalii, albastre, roșii și negre. Acest costum, o adevărată feerie, îi plăcea mult Sandrei. Era cel pentru care Doru a trebuit să "facă foamea" timp de un trimestru anul trecut când, la îndemnul ei, l-a cumpărat din banii puși deoparte pentru întreținere.

Grija arătată în alegerea ținutei trăda dorința lui de a apare în ochii ei ca cel mai bine bărbat pe care l-a văzut Sandra. Tentativa îi va reuși. În fapt, el bătea la o ușă deschisă. De când îl văzuse prima dată, ea a simțit că nu își mai aparține, se pierduse în el. Cu cei un metru opt zeci și cinci cât îi măsura înălțimea, bustul musculos, umerii largi și mijlocul subțire, părea un tânăr zeu picat din Olimp pe locul câștigător la întrecerile de atletism.

Figura lui era chiar mai plăcută decât vederea generală. Părul castaniu tuns scurt, fața de culoare deschisă, mai mult ovală, pomeții de tip mongoloid ușor ridicați, sprâncenele negre, puțin depărtate de axul central al feței, nasul acvilin și gura cu buze roșii, frumos arcuite, senzuale, erau puternice argumente pentru ca femeile să vadă în el pe bărbatul lângă care ar dori să se afle dacă eșuau pe o insulă pustie. Dar nu s-a spus încă tot despre persoana care o cucerise pe Sandra. Ochii lui erau sarea și piperul. Căprui - verzui cu punctulețe aurii care creșteau în dimensiune când râdea și îi puneă întotdeauna în dificultate pe cei care se ambiționau să descifreze misterul adevăratei lor culori. Pleoapele care îi acopereau ochii se terminau cu gene lungi și întoarse, ca ale unei femei ce părea mai preocupată de înfățișarea ei decât de treburile gospodărești.

Toate acestea împreună formau imaginea unui tânăr cu o figură unică, interesantă, imposibil de uitat sau de evitat. Oricare femeie îl privea, în clipa în care voia să-și întoarcă privirea, era reținută de ceva pe care nu și-l putea explica, dar o determina să-și mențină treaz interesul pentru el.

Colegele Sandrei o bârfeau prietenește și cu invidie nedisimulată îi spuneau că în calitate de iubită oficială a lui Doru, a dat lovitură. Pentru a păstra un asemenea tip, mai spuneau ele, ar fi fost dispuse să facă de mult ceea ce Sandra tocmai se hotărâse să inițieze.

Trecând în tabăra Sandrei, remarcăm că și ea era în toiul unei activități neobișnuite. Se pregătea pentru cel mai important eveniment din viața ei de până atunci: să devină femeie. Prin hotărârea de a se dărui iubitului, ea și-a învins temerile de fecioară și așa cum o crisalidă închisă în cocon, rupe învelișul captivității și iese la lumină, transformată într-un fluture neasemuit de frumos, tot așa și Sandra va ieși în lume transformată într-o splendidă femeie, conștientă că aceasta este menirea ei.

Pentru acest eveniment a pregătit tot ce putea să transforme o seară banală într-o noapte de basm. A cumpărat flori, ca să fie răspândite în toată garsoniera, lumânări cu parfumul cel mai insinuant, pentru a fi aprinse la momentul potrivit și a pus în frigider tot ce a crezut ea că trebuie: fructe, sucuri, aperitive fine, șampanie și multe altele.

Trecând la lucruri ce o priveau direct, ea voia, la rândul ei, să fie cea mai frumoasă fată pe care el o văzuse vreodată și dorea din răspuseri ca această seară magică, precum și misterioasa noapte ce va urma, să rămână de neuitat pentru amândoi.

Și-a ales cu grijă toaleta pe care o va purta, concursul pentru rochia norocoasă fiind câștigat de cea care se potrivea cel mai bine adorabilelor ei calități fizice. Pentru că venise pe lume ca o blondă naturală cu ochi albaștri, a ales în mod firesc o rochie bleumarin,

strâns mulată pe mijloc, dar lejeră în rest, nici scurtă, nici lungă, cu un decolteu discret, mai mult pentru a sugera perfecțiunea bustului, decât pentru a scoate ochii.

Ținuta ei era întregită de o eșarfă albă, imaculată, pantofi albi cu toc moderat potrivit cu înălțimea ei de un metru șapte zeci și cinci, conștientă că trebuie să păstreze proporții armonioase între ei, iar o poșetută tot albă, completa ansamblul. Ca bijuterii, își potrivise o pereche de cercei și un medalion reprezentând o madonă, toate din aur. Acum, când se îmbrăcase și îl aștepta pe Doru, ea arăta ca niciodată. Privind-o, oricine încremenea și nu se putea sustrage impresiei că în fața lui nu se afla cineva anume, ci însăși frumusețea universală a femeii, așa cum și-o doresc toți bărbații și cum o văd în imaginația lor poeții.

Sandra a fost întotdeauna o fată de o frumusețe deosebită, dar a spune despre ea numai atât, mai ales acum, în această seară când strălucea, ar însemna să o nedreptățești. Nu știai ce să admiri mai întâi la ea. Totul te ducea cu gândul la perfecțiune. Figura, silueta, curbele caracteristice oricărei femei, la ea păreau mai amețitoare, făcute nu numai să le admiri, dar să și dorești să le atingi, să le mângâi, să te asiguri că nu vizezi.

Iminența trecerii voluntare a hotarului în spatele căruia a stat neclintită timp de două zeci și doi de ani, i-a trezit curiozitatea aflării misterului vieții și, ca o hiperbolă, a descătușat în plan ideatic luceferii universului care, în semn de omagiu, i s-au așezat cu blândețe pe față, pe mâini, pe corp, peste tot, acoperind-o cu lumina lor celestă. Hotărârea de a se dăruia iubitului în noaptea care va urma, îi mărea strălucirea și prefigura adevărul universal al frumuseții femeii și al maternității senine și eterne.

Ah, cârcotașii! Ce soi de oameni or mai fi și ei.

Tocmai acum, când admirația pentru femeia supremă întruchipată strălucit de Sandra a devenit copleșitoare, mânați de o nefericită inspirație, ei au întrerupt poezia momentului debitând-și comentariile lor răutăcioase.

“Să le înghițim și pe astea?”, ar trebui să fi fost primul gând al milioanei de oameni de bună credință, personaje revoltate de nerușinarea lor. Sau să îi lăsăm în pace, să vedem ce trăsnași mai scot? Înțelepciunea lor a învins și, astfel, cârcotașii au primit liber să-și verse comentariile otrăvite, ceea ce au și făcut cu cinism și obrăznicie.

“După cum se vede, în statutul Sandrei au avut loc schimbări rapide, scurtări de perioade, precum și salturi peste unele etape”, au început ei cârcoteala. Zâmbind cu subînțeles, s-ar putea spune chiar malițios, au continuat să sape în jurul ei șanțuri adânci, pline cu apă stătută și urât mirositoare, plină de râia broaștei, căutând să batjocorească atmosfera de puritate în care Sandra își aștepta iubitul.

“De fapt, suntem martorii unei evoluții accelerate, evidente pentru recuperarea timpului pierdut la lucrările practice privind tehnologia amorului”, au rânjit ei în continuare. Odată începută “aria calomniei”, cu o insistență demnă de o cauză mai bună, au înfipt și mai adânc cuțitul în rană, insinuând cu perfidie. “Așa se face că Sandra primește încurajări extrapământene și se gândește la rezultatele escapadelor ei, cochetând cu starea de maternitate, înainte de a întreprinde acțiunile premergătoare acesteia.”

Oamenii de bună credință ar fi protestat cu violență la părerile exprimate de cârcotași în paginile cărții, dacă ei ar fi fost o prezență fizică, reală. Dar cum erau numai personaje ipotetice, care se mărgineau mai mult la răutăți de o ideologie îndoielnică, răbdători, prietenii Sandrei s-au mulțumit să le asculte trăncăneala într-o tăcere disprețuitoare, comentând sec.

Să-i lăsăm împreună cu neputința lor de a avea emoții și să urmărim cum evoluează această seară.

La ora stabilită, șapte seara, cu o precizie de metronom, a apărut Doru. Înainte ca unul din ei să spună ceva, s-au privit adânc câteva secunde, parcă pentru a se redescoperi,

fără ca privirile insistente pe care și le aruncau să îi stânjenească. Erau atât de impresionati de felul cum arată fiecare, încât au prelungit momentul, preferând să rămână nemișcați, ca două stane de piatră. Bineînțeles că amândoi aveau și motive suplimentare pentru această stare de expectativă. Ea știa ce hotărâse că va urma, el numai bănuia că ea i-a pregătit o surpriză de proporții.

Cârcotașii, care așa cum s-a văzut, se bagă în viața semenilor mai ales când oportunitatea comentariilor tinde către zero, și-au zis că nu ar trebui ratat prilejul de a interveni a patra oară în viața celor doi. Au și făcut-o prin schimbarea registrului, încercând să contrapună imaginii lor de tineri superbi, un tablou caricatural. Ei au pus în antiteză frumusețea, demnitatea, orgoliul tinereții și al iubirii lor pe timp de pace sentimentală cu neliniștea furtunii premergătoare trecerii hotarului pe care și l-au impus atâta vreme. Cu ochii minții și intenții diabolice în cuget, ei și-au imaginat spectacolul transformării acestor splendide exemplare umane în personaje stânjenite, nepricepute și neajutorate de soartă, aflate după un drum lung și obositor, dar atât de aproape de iubirea deplină.

Cârcotașii, aceste personaje veșnic nemulțumite de tot ce se întâmplă în lume, au folosit cu rea credință situația de nonbeligeranță sexuală tinerilor și i-au învinuit formal că, indiferent de hotărârea lor, le lipsește cultura actului făcut anterior, adică experiența, și se vor descurca greu, anevoios, chiar neinspirat. Mai mult, ei au lăsat să se înțeleagă că văzându-se pentru prima dată goi, cei doi o să o rupă la fugă. Se poate ca până la un punct să fie adevărat ce susțineau cârcotașii, dar concluzia lor este greșită și răutăcioasă.

Eroii noștri, două personaje care nu au experiența iubirii fizice, ar putea să se simtă stânjenite și chiar să arate puțin caraghios la un moment dat, când se vor descoperi altfel decât se știe. Un lucru este absolut sigur. Își vor rezolva repede nelămuririle și vor trece peste starea de jenă specifică debutanților, descoperind la fel ca Adam și Eva că, mai ales fără haine, arătau mai bine decât îmbrăcați.

- Bună seara, iubito!, a murmurat după un timp Doru, și i-a înmănat Sandrei un superb buchet de flori de câmp ascuns până atunci cu discreție la spate. El a profitat de momentul transferării florilor și, aplecându-se ușor, a sărutat-o pe gât, dar parcă altfel decât până atunci, mai pătimaș, mai insistent.

- Arăți ca de obicei, magnific, i-a susurat el, grăbindu-se să își recapete poziția verticală.

După acest preambul neprogramat, analizându-și actul rebel s-a simțit stânjenit. Se gândea că a procedat neinspirat și poate că a supărat-o. Nu și-ar fi putut ierta multă vreme greșeala dacă așa a fost perceput gestul lui. Era mai bine să o fi sărutat ca de obicei, pe gură, drumul cunoscut de el care îl umplea de fiecare dată de o înfiorare anume. În plus, știa gustul de sălbăticiune al buzelor ei pline, calde și moi, plăcut mirositoare care îi plăceau nespuse. Nu trebuia să procedeze ca un hoțoman care îi fura intimitatea. Toate acestea i se învălmășeau în cap și se simțea din ce în ce mai vinovat.

- Mulțumesc dragule, pentru vorbele tale galante, pentru flori și pentru sărut. Ți-ai ales cu multă perfidie locul unde să îți lipești buzele tale roșii, lacome și carnoase.

Sandra simțise altfel decât până acum contactul dintre epiderme în noua zonă aleasă de el, aproape ca o electrocutare la un voltaj și intensitate medie. Ca să nu pară stânjenită acum, după ce el a surprins-o cu mica libertate pe care și-a luat-o, s-a lansat în explicații nu pentru că erau necesare, ci ca să fie.

- Știi că eu am o sensibilitate deosebită în acea zonă și tu profiți cu nerușinare de asta.

Era evident că ea se străduia să treacă peste momentul neașteptat pe care i l-a provocat gestul lui. În același timp, căuta să imprime o notă glumeată conversației în speranța că, trăgând de timp, el nu va observa că se înroșise de plăcere.

- Dar, te rog, stai puțin jos, până pun eu florile în vază.

Intenția ei de a câștiga timp să își revină din emoția căreia îi căzuse victimă, a devenit vizibilă, mai ales după ce a adăugat.

- Uită-te și tu la ele ce frumoase și mândre sunt. La fel ca acum câteva sute de mii de ani când au apărut. Au un parfum special, sălbatic din care parcă răbufnește nu numai orgoliul răzvrătitului, dar și o sete de răzbunare împotriva celor care prin selecții neghioabe și manipulări genetice făcute contra naturii, vor să le modifice după criteriile și poftele lor.

Ascultându-i comentariile, Doru s-a liniștit. Se vedea cât de colo că Sandra nu este supărată. Nu avea de unde să știe că ei îi plăcuse gestul și ar dori ca el să fie repetat cât mai des. Deși se cunoșteau de aproape cinci ani și se iubeau mai mult decât se poate povesti, cum s-a mai spus, nu își făcuseră prea multe favoruri privind latura fizică a iubirii lor.

Așteptau cu răbdare ca ceva deosebit să se întâmple. Vremea aceea va veni curând, mai repede, mult mai repede decât credea el. Încurajat de aceste gânduri și de faptul că Sandra se dovedea o dulce constantă, Doru a continuat să întindă plase și nade.

- Dacă aș spune că astăzi arăți mai bine decât de obicei, aș minți, a continuat el.

Și a mutat astfel subiectul discuției de la flori la ea.

- Tu arăți grozav întotdeauna. Nu știu cum faci, dar este nedrept să arăți așa. Compromiți și descurajezi perpetuarea speciei, omori spiritul de concurență, a declamat el cu un aer teatral în care se îmbinau gluma cu aprecieri pentru adevărul căroră era capabil să bage mâna în foc.

- Vreau să mă explic puțin, a mai adăugat el. Individul ăsta cu buze lacome și cărnoase, prezent aici de față, consideră că tu ești într-atât de frumoasă, încât spargi toate tiparele firești existente de secole și instaurezi o incontestabilă dictatură a frumuseții. De aici vin multe influențe negative asupra perpetuării speciei.

- Stai un pic că nu înțeleg cum vine asta, l-a întrerupt ea. zâmbindu-i cu un aer nevinovat.

- Foarte simplu, i-a răspuns tânărul. Dacă toți bărbații s-ar îndrăgosti de tine, restul fetelor pot rămâne nefertilizate ca urmare a lipsei potențiale de parteneri.

- Eu o să aleg din toată teoria ta ce îmi convine. Foarte bine că îmi spui asta. Mă încurajează să cred că cel puțin eu nu o să rămân fată bătrână. O să mă gândesc la ce mi-ai spus și s-ar putea să-ți fac o surpriză.

Deși direcția în care ea dirija discuția începuse să fie străvezie, el s-a prefăcut că nu a înțeles nimic și a continuat să joace teatru și să-și dezvolte monologul.

- Acum, când te privesc, nu îmi rămâne decât să constat încă o dată cât de săracă în cuvinte este limba noastră, incapabilă să diferențeze prin vorbe anumite stări de fapt, de la o zi la alta. Dacă tu arăți magnific în fiecare zi, cum aș putea eu să definesc înfățișarea ta de astăzi și să o diferențiez de cea de ieri? Dar mâine, dar poimâine sau peste secole cum aș putea să o fac? Iubito, nimeni nu va putea arăta vreodată ca tine.

- E clar, observ că ai luat-o pe drumul scurt al lingușelii nerușinate și crezi, în naivitatea ta, că asiguri un succes rapid. Totuși, îți mărturisesc că nu mă satur să te ascult când îmi spui că arăt bine. Apropo, cred că în cazul nostru, al legăturii noastre, vreau să spun felul cum arătăm noi, a jucat rolul cel mai important. Teoretic n-ar fi trebuit să fie așa. Știi povestea cu frumusețea sufletească...

Pusă iarăși pe tapet chestiunea, nu era nouă pentru ei. O atacaseră de nenumărate ori din unghiuri diferite. Conștienți de farmecul lor și extrem de mulțumiți că se găsiseră în lumea asta mare, s-au întrebat de multe ori speriați, ce s-ar fi întâmplat dacă unul din ei nu arăta așa cum arată și nu se plăceau din prima secundă. Sau din "secunda doi", cum se

exprimă domnul Boc de România - eternul prim-ministru al guvernului și “mare specialist în editarea de fraze savante”, cum a fost caracterizat de o domnișoară celebră a timpului, fată de președinte-marinar care nu ierta nimic și recidiva permanent în greșeli de exprimare, ca și cum ar fi lipsit din clasă la orele de gramatică sau nu i-a intrat în cap nimic din această materie.

Dacă viața nu i-ar fi pus față în față, își vor fi putut găsi oare așa zisul suflet pereche în condițiile în care ele se formează în primul rând pe baza atracției fizice?

- Frumusețea spirituală, repeta Doru mai mult pentru el, da o cunosc, o cunosc prea bine, din păcate, și aici tonul lui a crescut în intensitate semn că vorbea iarăși ca pentru un spațiu public. Mereu îmi spun că frumusețea sufletească trebuie să conteze cel mai mult într-o relație sentimentală. Dar ce să fac? Te-am văzut pe tine și am uitat pe loc toată filozofia asta. Pe de altă parte cred că teoria ascunde, în afară de falsitate, și multă ipocrizie.

- Astăzi mă omori cu ideile tale. Cum poți să negi cu atâta siguranță rolul calităților sufletești într-o relație?

- Așteaptă, te rog, puțin! Nu neg nimic. Încerc numai să pun în ordine firească, pe priorități, atracția fizică și calitățile morale.

- Bine. Te ascult. Dă-i drumul, dar să nu dureze prea mult, că trebuie să plecăm.

Cu bariera ridicată și verdele semaforului în față, Doru a continuat să-și dezvolte ideile în fața publicului select alcătuit din tot ce iubea mai mult.

- Dacă am fi o specie care să se înmulțească pe cale asexuată, să zicem prin înmugurire, lăstărare sau altcumva, mai că aş da crezare teoriei privind prioritatea calităților sufletești în realizarea unei legături durabile, perora Doru plecat în mare viteză pe panta unei filozofii erotico-juvenile.

Furat de imagine și încurajat de cumințenia ei neobișnuită, cu ochii închiși, ocupat cu descrierea a ceva ce numai el vedea, filozofa fără rușine.

- Când ești însă tânăr, visezi la o femeie frumoasă pe care îți place să o privești, apoi să o atingi, să o simți cum poți mai bine, să te stimuleze în tot ce faci, ba chiar să te lași dominat de farmecul ei.

Vorbea rar, căutându-și cuvintele și, ca să fie mai convingător, a socotit necesar să se ajute cu imaginea ei. Deschizând, în sfârșit, ochii, privea acum la modelul despre care vorbea. Când a terminat fraza, a rămas cu gura căscată admirându-i atât de primitiv frumusețea, încât până și Sandra, care era cauza stării lui de zăpăceală, s-a simțit jenată și a intervenit.

- S-a întâmplat ceva? Închide, te rog, gura, să nu răcești, l-a apostrofat ea.

Trezit ca sub un duș rece, el a apreciat diferit de ea ce anume trebuia să facă cu gura, așa că mai întâi a sărutat-o pe gât și apoi a terminat ce începuse să spună.

- Cât timp vor funcționa normal toate simțurile, criteriile de alegere nu pot evita în primul rând aspectul persoanei. De aici se pleacă întotdeauna, fie că se recunoaște sau nu.

Așa a împins el convorbirea pe un făgaș normal și acum curgea leneșă la vale. Următoarea rundă de discuții a început-o ea, evident mulțumită de oferta lui de pace.

- Bine, știu, am înțeles că de acolo se pleacă. Dar cine ar trebui sau, altfel spus, ar fi îndreptățit să aibă inițiativa?

- Femeia trebuie să îți trezească interesul, să vrei să o cunoști mai bine, să o aduci lângă tine, după care poate veni și partea cu frumusețea sufletească.

- Deci femeile trebuie să fie frumoase, să stea cuminți într-o vitrină, iar bărbații să treacă pe acolo, eventual să strâmbe din nas și să se hotărască sau nu să aleagă pe nici una din ele? Sau de ce nu? Dacă sunt perverși și nestatornici, să aleagă mai multe, un harem întreg.

Dându-și seama că a intrat pe un teren nisipos și se putea afunda fără șanse de scăpare, el a preferat să dea impresia că nu i-a auzit replica și a continuat, sperând că schimbând direcția dar păstrând tema, o va face să uite ascuțimea observației lansate de ea care, prin generalizare, lovea în toată tagma bărbătească.

- Importanța frumuseții spirituale nu este o vorbă goală, dar ea nu se vede imediat, apare la orizont întotdeauna pe locul doi.

Acum el simțea nevoia să-i răspundă ceva legat de întrebarea ei anterioară în legătură cu vitrina.

- Deși unele aserțiuni mai vechi susțin că bărbatul alege femeia, acesta este un mare fals istoric. Întotdeauna femeile aleg bărbații.

Încercând să o îmbuneze, el s-a gândit să supraliciteze rolul femeii. Nu făcea altceva decât să recunoască un adevăr pe care îl descoperise mai demult din lecturi. Era prea tânăr pentru a pretinde că experiența lui de viață l-a dus la această concluzie.

- Femeile se maturizează întotdeauna înaintea bărbaților și au adânc înrădăcinată în subconștientul lor o responsabilitate mai mare pe acest nenorocit de Pământ. Faptul că lucrurile stau așa nu este până la urmă tragedia bărbaților, ci norocul lor. Tocmai de aceea omenirea a progresat cât a făcut-o până acum, pentru că la timona vieții, cârmaciul a fost femeia.

Din ultimele propoziții, Sandra a înțeles că el a ajuns foarte aproape de momentul terminării conferinței și se pregătește să o încheie cu o actualizare referitoare la relația lor. Drept urmare, s-a pregătit să asculte cu atenție ce va spune el în continuare. Fără să aștepte altă invitație, în mare formă, Doru a început să se plimbe imperturbabil prin cameră, gesticulând pentru a-și întări argumentele, în timp ce își continua cu avânt discursul. Se vedea limpede că nu era un discurs mic, cum sperase Sandra, ci unul destul de consistent. Din ce în ce mai uimită de tenacitatea lui, ea s-a întrebat îngrijorată: “Ce o fi mâncat astăzi la prânz? Nu cumva s-a intoxicat, nu se simte bine și aiurează?”

Se pare că Doru s-a antrenat bine pentru acest “speech” sau era în cea mai bună formă, deoarece a continuat fără a da semne de oboseală.

- Cred că felul în care arătăm noi, doi combatanți insignifianți în aventura numită viață și faptul că fiecare dintre noi este frumos de pică, a fost declanșatorul simpatiei inițiale și a determinat o curiozitate interesată.

Sandra s-a felicitat pentru premoniție. A primit confirmarea că el va actualiza expunerea lui teoretică referindu-se la relația lor.

- Eu, de exemplu - și aici Doru a început să se bâlbâie și să-și piardă coerența de parcă era la sfârșitul unui chef prelungit, după ce te-am văzut... de fapt, puțin mai târziu... dar nu prea târziu... să zicem aproape în același timp... sau poate ar fi mai prudent să spun că aproape imediat... dar nu mai târziu de câteva minute, am realizat că am și capitulat.

Pregătindu-se să emită judecăți infailibile, el și-a recăpătat tonusul și logica discursului.

- Deci repet, când te-am văzut, am capitulat rușinos și iubeam deja profund înainte de a ști că sunt sau am fost îndrăgostit

- De unde scoți tu toate astea? Din pălărie? Știu că nu porți.

- Dacă vrei să știi de unde, îți spun. Din inimă. Dintr-un minim de calități umane cu care se naște orice om care nu a văzut lumina zilei într-o peșteră. După câte știu, există un decalaj între cei doi termeni. Mai întâi te îndrăgostești, după care iubești. Iar eu te iubeam la câteva clipe după ce te-am cunoscut. Stranie situație. Nici nu știu cum să o calific. Cu figura unui om care a pierdut la masa verde, el căuta acum să explice înfrângerea lui, că ea s-ar datora altor cauze decât cele naturale.

- Cred că nu te-ai mulțumit numai să îmi etalezi frumusețea ta nepământească, dar ai umblat și cu niscaiva vrăji, iar eu, o persoană naivă și neexperimentată, din motive



necunoscute, am devenit o victimă și, neavând ceva mai bun de făcut, te iubeam deja ca un nebun.

Ca să întărească ideea că ar fi fost victima unei malversațiuni pusă la cale de forțe oculte, el a exploatat în glumă pista pe care alerga.

- În astfel de situații, în popor se spune că ești deocheat de femeie. Oare așa să fie? Te trezești deodată legat prin farmece de cineva și de cele mai multe ori, dacă ai curaj, nici nu îți pare rău.

- Văd că tu ai plecat un pic cu sorcova. Dar eu sunt o ingenuă dispusă oricând să ascult tot ce merită să fie ascultat. M-am înarmat cu răbdarea necesară. De aceea, m-am gândit să te supun unui test. Ce ar fi dacă te-aș lăsa să îți continui speech-ul fără să mai intervin?

- Ar fi foarte bine. Nimeni nu poate da dovadă de mai multă înțelepciune.

Spunând așa ceva, el a făcut o gafă pe care, din fericire, Sandra nu a băgat-o în seamă sau nu a luat-o în serios, deși greșeala lui nu era chiar mică. Practic, a invitat-o indirect să tacă, insinuând că îi sunt aplicabile tot felul de învățături izvorâte din înțelepciunea populară "Tăcerea este de aur" sau "Dacă taceai, filozof rămâneai" și chiar una cu iz de mahala "Gura bate fundul." Nefiind semnalată nicio reacție din partea ei, el a considerat că nu a intervenit nimic care să-i bareze drumul spre logoree.

- Ce voi spune eu în continuare cred că va revoluționa teoriile despre arhicunoscutele iubiri șablon, din păcate prea des pomenite de cei care bat la poarta amorului neîmpărțășit, fără să cunoască parola de intrare.

- Ei bine, sunt numai ochi și urechi, a declarat Sandra și, voind să demonstreze că în fapt era preocupată de altă parte anatomică decât cele de care vorbise mai înainte, a început să își coboare încet deliciosul ei fund către fotoliu, fiind foarte clar că nu se va opri decât atunci când se va asigura că acesta nimerește exact în ținta aleasă.

În timp ce se așeza în pomenitul fotoliu, ea nu a uitat să folosească eternul argument, picioarele de femeie care, întâmplător sau nu, erau dezgolite până la limita maximă la care oricare muritor de sex bărbătesc poate rezista fără să se simtă nedreptățit de soartă.

Doru căsca ochii mari și nu știa ce să facă. Să se holbeze la picioarele ei sau să se uite în altă parte. Dacă nu se uita, pierdea ocazia să-și clătească ochii cu o prveliște de care numai un prost se lipsea. În același timp, nu credea că rochia ei s-a ridicat din întâmplare. O știa bine pe Sandra și respingea ideea. Dacă era și ceva intenție la mijloc și el întorcea ochii în altă parte nu cumva își jignea iubita demonstrându-i lipsa lui de interes pentru toată strădania ei? Până la urmă a ales o cale de mijloc. Să se uite pe furiș, dar ea să vadă că el o face și să-și continue discursul fără să țină seama de acest incident.

Cum nu îi dispăruse tulburarea, Doru nu a putut să renunțe imediat la preocuparea cu privire la picioare. De pildă, se gândea atunci, dacă el și le-ar fi dezgolit pe ale lui până la nivelul la care ea a făcut-o, era convins că manevra nu interesa pe nimeni. Plecând de aici, a tras o concluzie descurajantă care îl va urmări toată viața și va pune în ochii lui un veșnic semn de întrebare în legătură cu egalitatea deplină a sexelor. "Să fie oare adevărat că picioarele unei femei ascund mai multe mistere decât ale unui bărbat?" Fără ca această deviere teoretică să îl îndepărteze de pasiunea recent dobândită pentru conferințe, el ar fi continuat să-și facă ideile cunoscute, dar obosit de atâta efort cerebral, a socotit că mai înainte trebuie să se relaxeze.

Întocmai ca celebra lebădă în agonie, înainte de a părăsi pupitrul ipotetic de conferențiar, a vrut să probeze și el talente muzicale, dar în loc să cânte, a rostit o frază cu cântec.

- Întotdeauna când iubești, este de bine. Nu cred că există cineva care din clipa în care i s-a întâmplat să iubească, ar dori să încerce mersul glorios al racului în march-arriere.

Nu mai știa dacă ce a spus el mai înainte are legătură cu subiectul discuției în care se ambalase. Atacase prea multe teme și credea că reușise să le încurce pe toate. De fapt, el venise pentru iubita lui, nu pentru conferințe. Trezit de adevărata motivație a prezenței lui aici, a învăluit-o de sus până jos cu o privire lumească și a văzut-o ca pe lucrul cel mai de preț de care să se ocupe, cu mult mai demnă de interesul lui decât orice filozofie.

Ca să recupereze timpul pierdut, s-a așezat lângă ea pe amintitul fotoliu, dar nu degeaba, a vrut să profite de ocazie, repetând încă o dată gestul acela cu gâtul care inițial îi indusese o stare de panică la gândul că a greșit.

Sandra, căreia așa cum s-a mai arătat, i-a plăcut inițiativa lui și dorea repetarea ei cât mai des, l-a cuprins, s-a lipit de el strivindu-și sânii de bustul lui, i-a încolăcit brațele în jurul gâtului într-un gest care arăta limpede că el este proprietatea ei și nu exista nici cea mai mică îndoială în legătură cu drepturile pe care le are asupra lui. Sărutându-l dulce pe ureche, noua ei descoperire de la care aștepta confirmarea că se afla pe drumul cel bun, i-a replicat printre alte sărutări cu destinații variate: obraz, ochi, gură, urechi, nimic nu îi scăpa din anatomia lui aflată la îndemână.

- Totdeauna mi-a plăcut felul tău de a gândi. Pare un mod sănătos de a vedea lucrurile, fără complexe de superioritate masculină. Dar treaba cu vrăjile, las-o baltă! Să nu crezi în ea. Nimic ocult nu face parte din relația noastră.

Acestea fiind zise, alergarea ei cu pași catifelati pe cărările sufletului lui a continuat menținând același ritm care îl robea și îl înnebunea în același timp.

- Eu sunt vraja ta reală și nu ai putință de scăpare. Ești prins pe viață în ea și nu poți să o negi sau să o nesocotești. Ești fixat de mine pe vecie ca vâscul pe brad. Nici eu nu sunt departe de sentimentele tale. Te iubesc mai mult decât o pot spune prin cuvinte. Ești singurul meu țel în viață.

Sărutându-l iarăși și iarăși, ea și-a continuat cu convingere mărturisirea.

- Fără tine nu vreau să trăiesc și atâta timp cât accept să o fac, am să te sufoc cu dragostea mea naturală și nepoluată de influența pseudoculturii moderne și neghioabe care confundă iubirea cu sexul și plăcerea de a fi lângă persoana iubită cu nevoia de a face shopping.

Ce putea să facă oricare alt muritor - nemuritor în acele clipe - dacă ar fi fost atât de copleșit de tandrețea ei scrisă cu "t" mare? Nimeni nu ar fi putut face nimic altceva decât să se lase cuprins de vraja creată de această splendidă fată.

Așa că Doru, la fel ca alte miliarde de tineri îmbătrâniți între timp și deveniți bunici în amintire, precum și alte miliarde de tineri care vor urma în această morișcă a evoluției, nu a pregetat să răspundă cu aceeași monedă la noua ei politică de perfecționare a intimității. În timpul liber rămas și între pauzele de respirație el îi răspundea sacadat. Timpul de răspuns era însă mai mare decât cel necesar pentru parcurgerea lui prin rostire și este lesne de înțeles de ce. Băiatul avea treabă, era ocupat, lucra la două războaie. Trebuia să își termine ideile, dar nu voia cu niciun chip să-și lase dulcea pradă din brațe și să nu îi verifice temeinic, cu gura înfometată toată suprafața ei corporală aflată la discreția lui.

- Complexul de superioritate masculină, a continuat el după o pauză pe care ar fi dorit-o mai lungă, provine întotdeauna din lipsă de cultură. El se instalează în gândirile primitive, acolo unde predomină instinctul și mai puțin rațiunea. Nu vreau să spun că teoria mea susține superioritatea femeii, nicidecum.

Aici s-a oprit pentru moment. Organul lui de vorbire se afla într-un blocaj împreună cu buzele și limba ei și nu voia să se despartă de senzația divină pe care i-o producea acest incident. Cu multă părere de rău s-a detașat de această ventuză dătătoare de

senzații afrodisiace și amețit de plăcere, a mai avut puterea să continue un discurs, devenit de mult inutil.

- Vreau numai să spun că nu atribui nimănui existența reală sau bănuită a unei superiorități. Până la urmă aceasta este o caracteristică de individ și nu de sex. Accentuez că sexul este una și encefalul, care este sediul gândirii logice, este altceva.

Cu toate că spusele lui conțineau mult adevăr, în sinea lui era confuz și nesigur. Nu se abandona prima dată în brațele ei, dar acum ea se dovedea a fi mai puternică decât oricând. Îi transmitea puterea ei de a iubi pe căi senzoriale pe care el nu reușea să le perceapă cu claritate. Semnalele ei erau mult mai puternice decât puterea lui de recepție și, deși își dădea seama de inferioritatea lui, nu și-o reproșa. Se străduia din răspuțeri să scoată la iveală tot ce putea da el mai bun pentru ea, însă toate eforturile lui nu ajungeau.

Dacă și în aceste condiții pe scara valorilor se situa mai jos decât ea, nu era vina lui individuală. Era limita sexului masculin pe care el ar fi vrut să o depășească sau să o ascundă. Dacă nimeni nu a făcut-o până atunci, nici el nu a putut să meargă mai departe. Blocat în neputința lui și a tuturor generațiilor de bărbați, singura alegere era lașitatea.

Ca să nu iasă în evidență diferența de veacuri existentă dintre ei și ele și să echilibreze cât de cât situația, nu îi rămânea decât să bată câmpii cu succes. Ceea ce a și început imediat, reluându-și locul la pupitrul pe care îl părăsise.

- Dimorfismul sexual a prestabilit rolurile viitoare ale partenerilor de viață încă din primele faze ale dezvoltării inteligente a proaspăt apărutei specii umane. Masculul, mai bine dotat fizic, și-a continuat el disperat prestația, în unicul sens că este mai musculos și deci mai puternic, a trebuit să se ocupe de latura dură și primejdioasă a vieții, luptele pentru hrană și protecție, în timp ce femela s-a ocupat de lucrurile de perspectivă, care privesc viața însăși în ansamblul ei.

Reintrat în atmosfera de catedră devenită de acum familiară, din ce în ce mai încălzit, el manifesta tendințe certe de amplificare a discursului sau invadând teritorii noi și domenii din ce în ce mai savante. Înfierbântarea lui nu se datora nicidecum încălzirii globale și nici intrării în stare de alertă roșie a creierului său. Recunoașterea sinceră a unui adevăr pe care și orbii l-ar fi putut vedea ar fi oferit cea mai bună explicație.

Exaltarea care îl ridica pe cele mai înalte culmi de elocință, coroborată cu schimbarea vizibilă a pH-ului feței și trecerea treptată către atitudinea unui cățeluș care dă din coadă când i se arată osul cel gras, demonstrează că motivul schimbării lui dintr-un bărbat mândru către un simulacru jalnic, era prezența Sandrei însăși, aproape peste el. Cu o insistență diavolească, ea inventa în permanență noi căi de atac și intervenții asupra trupului zguduit și lipsit de apărare al lui Doru.

Prin acțiunile ei atingea două obiective deodată, îi provoca delicii necunoscute până atunci în perspectiva partidei de lupte greco-romane pe care o planificase pentru seara aceasta și totodată reușea să își zăpăcească complet biata sa victimă.

Disperată, la rândul ei, că el nu mai termina cu logoreea, după un timp, Sandra s-a retras cu un gest de renunțare din brațele lui, cu convingerea că a făcut destul ca să îl scoată din atmosfera de respectabilitate care acum nu îi mai slujea intențiilor ei și i-a tăiat-o scurt.

- Sunt foarte mulțumită de speech-ul tău dar te întreb, de fapt îți dau un ultimatum. Tu nu vezi că sunt pregătită să plecăm imediat?

Strâmbându-se drăgălaș și uitându-se la el printre gene, i-a explicat motivul durtății ei.

- Eu sunt o ființă sensibilă, ți-am lăsat destul timp să observi asta, o adevărată floare care dacă nu se alimentează, se poate ofili, i-a spus ea cu o grimasă șmecherească care o prindea foarte bine, dându-i de înțeles totodată că glumește, dar nu prea.

Cel puțin în privința plecării era foarte fermă, de aceea a simțit nevoia să accentueze.

- Asta vrei tu? Hai să plecăm și o să ne întoarcem aici mai târziu pentru filozofie sau pentru altceva de care să fii mai mulțumit decât de susținerea unor conferințe, mai trase ea un cartuș direct în inima lui, făcându-l iarăși K.O.

Nedumerirea lui în legătură cu toate aluziile ei străvezii atinsese cote primejdioase vecine cu neînțelegerea cea mai odioasă și îl lăsa tot mai încurcat, neștiind exact ce anume vrea ea să spună și pe ce poteci întortocheate voia să îl piloteze. Chiar dacă ar fi fost dotat cu o inteligență minimă și tot ar fi trebuit să înțeleagă până la urmă unde bătea ea. Și tocmai de aceea era și mai nedumerit.

A înțeles, dar nu credea că Sandra vorbește serios și numai gândul că poate ea nu glumește, l-a făcut să îi sară inima din loc cu perspectiva de a exploda în ritmul accelerat al bătăilor pe minut și al unei hipertensiuni brusce instalate când a priceput, în sfârșit, că a sosit clipa cea mare. Rămas fără grai, după ce a reușit cu greutate să își alunge nodul din gât, singurul lucru pe care mai putea să îl facă era să spună ceva banal, de complezență și aceasta pentru că nu vroia să pară prostul satului care chiar dacă nu înțelege mare lucru, măcar nu era mut.

Replica lui conciliantă, de altfel singura posibilă, în ciuda aparenței de independență, a consfințit supunerea oarbă în fața dorințelor ei.

- Bine, dragă, sunt de acord să îmi întrerup prețioasele învățături despre viață adresate unui auditoriu plictisit de podoabele spiritului, mai degrabă doritor să-și umple burta. Dacă tu vrei să plecăm acum, eu nu am ce face și te urmez.

Astfel a fost pus punctul unei situații, care pe de o parte l-a făcut pe Doru mai nerăbdător decât s-ar fi convenit, iar pe de altă parte a alăturat sentimentului lui de iubire nemărginită pentru Sandra un sentiment apăsător de recunoștință.

Discuția fiind terminată, s-au luat de mână și au plecat împreună.

Au mers pe jos circa trei zeci de minute, ca o plimbare plăcută în doi, flecărind, ținându-se de mână și schimbând destul de des scurte contacte epidermice bucale, maximum permis de moralitatea socială a străzii. Când în sfârșit au ajuns la restaurant, se făcuse ora opt și jumătate. Era intervalul de timp cel mai potrivit pentru a găsi liberă unica masă plasată lângă ringul de dans a cărei așezare strategică le asigura o discreție cvasitotală, în spatele unei coloane care aproape îi ascundea de restul consumatorilor din local.

Orchestra cânta deja în surdină de parcă nu ar fi dorit să se facă încă auzită, în așteptarea clienților fideli de sâmbătă seara. Doru și Sandra s-au așezat la masă și au continuat fără nicio grabă plăcuta lor sporovăială. Nu a trecut mult și un chelner spilcuit, parfumat și pudrat, cu un aer de cocotă masculină, s-a prezentat pentru primirea comenzii. Presimțind că această seară nu este una obișnuită și se va dovedi specială pentru ei, Doru a hotărât că iubita lui merita mai mult decât meniul fix cu care o obișnuise în fiecare săptămână și a dat semnalul începerii unei mici orgii. A comandat pentru debutul festinului cele două pahare clasice de Campari, după care a concediat chelnerul, cerându-i să revină peste câteva minute, timp în care ei se vor decide asupra comenzilor.

După plecarea chelnerului, el i-a spus două lucruri complet diferite.

Primul:

- Dragă Sandra, am impresia că tipul ăsta este homosexual. Separat de faptul că așa arată și miroase, când s-a uitat la mine am simțit niște vagi furnicături în fund. Tipul ăsta este mai mult decât un metrosexual expus în vitrină.

Al doilea:

- Te rog să comanzi absolut tot ce dorești fără restricții. În seara asta ne permitem orice; sunt în bani.

- Cum?, a întrebat ea mirată cunoscând cumpătarea lui, desigur determinată de posibilitățile financiare pe care le avea.

- Foarte bine, a răspuns el. Am muncit două săptămâni la descărcat vagoane cu lemne și am câștigat destul cât să ne permitem să ne simțim bine. Merită să o facem. Pentru tine, iubito, nimic nu este destul. Tu meriți orice efort.

A luat apoi lista cu meniul oferit și a început să îl studieze cu atenție, invitând-o încă o dată să facă același lucru. După ce au comandat toate bunătățile pe care și le-au refuzat atât timp și s-au ospătat, au mai întregit consumul cu câteva pahare de Campari spre bucuria chelnerului și barmanului.

Au pășit apoi pe ringul de dans și au dansat și iar au dansat. Între pauzele de orchestră, au încercat și alte produse din meniu și poate că ar mai fi consumat și astăzi în alternanță cu dansul, atât de mult le-a plăcut, dacă între timp restaurantul nu își înceta activitatea.

Amândoi au simțit în acea seară magică nevoia nemărturisită de a sta cât mai mult la restaurant pentru a prelungi plăcerea dureroasă a unei așteptări pe care soarta nu putea să o amâne pentru altă dată. Destinul hotărâse altfel. El a decis să nu mai lase pe nimeni să se amestece în viața lor. Doru și Sandra au simțit că sunt singurii desemnați cu dreptul de a alege ce au de făcut. Ei au hotărât să se elibereze de toate inhibițiile, conveniențele și resentimentele acumulate de o societate falsă, clădită pe adevăruri mincinoase.

Eliberarea așteptată bătea la ușă, era prezentă în ei, în biologicul lor ca o iminentă descătușare a tuturor energiilor pământului, a propriilor lor energii, pentru că în acele momente ei se simțeau stăpânii universului. Universul lor era iubirea lor, era tot ce aveau. Era mult sau era puțin? Depinde de visurile și așteptările lor, dar era adevărată și era numai a lor. Reciproc consimțită, neimpusă, nealeasă de altcineva decât de ei, directă, unică, pătimașă, dintotdeauna și pentru totdeauna.

Din acest motiv, considerau că ei sunt propriul lor univers în desăvârșirea căruia ignorau alte sisteme dacă acestea încercau să se interpună între ei și nemurirea lor, nemurire garantată de iubirea lor veșnică, fără început și fără de sfârșit.

În aceste circumstanțe, ei simțeau că au puterea și decizia unor adevărați demiurghi, siguri că nu le mai trebuie nimic să fie cu adevărat fericiți și proprii lor stăpâni, al universului lor și prin urmare al întregului cunoscut sau presupus că există până la ei și mult mai departe, nemărginit în timp și spațiu.

## **Partea a II-a. Amintiri de amor – selecția I**

### **“Drumul sinuos al cunoașterii. Trecerea Rubiconului”**

Aflat odată cu un grup de prieteni la invitația unuia din ei, localnic dintr-o celebră zonă viticolă, Doru a ajuns printr-o întâmplare să viziteze crama unei societăți comerciale vestită în toată lumea pentru vinurile ei. Ajunși în cramă, tinerii au rămas înmărmuriți de varietatea produselor care se lăfăiau în butoaie sau pe rafturi, dar și de dimensiunile cramei, un adevărat oraș subteran cu străzi care, prin dimensiuni și mod de întretăiere, aminteau de bulevardele supraterane. Lipsa numai forfota obișnuită a străzii și poliștii care să încurce circulația.

Nu mai văzuse ceva asemănător și nici nu își închipuia că poate exista așa ceva înainte de a pătrunde în imensitatea și răcoarea acestor beciuri. Nu știa ce să admire mai

întâi. Butoaiele din stejar frumos rânduie, curate, pline cu vinuri premiate care arătau ca un sobor de uriași adormiți în așteptarea momentului trezirii sau rafturile imense pe care mii de sticle cu vin lânceau ca un harem de cadâne aflate într-o abandonare incestuoasă, înainte de chemarea lor la sultan pentru o partidă de plăcere.

În fața atâtor bogații, băieților, mai ales a celor deciși să se ia la trântă cu tăria și buchetul vinurilor alese, aproape li s-a făcut rău de poftă. Era evident că toți se gândeau la o prelungită degustare. Șeful cramei, un reputat oenolog, știa cum să procedeze în astfel de situații. Nu erau ei primii vizitatori care rămâneau înmărmuriți în fața spectacolului halucinant pe care îl oferea crama. Așa cum arăta ea, părea o nesfârșită sursă de orgii bahice cum văzuseră odată într-un film despre grecul Ulisse din Elada.

Pe fețele lor alungite de poftă, își făcea loc o dezamăgire viitoare exteriorizată prin o omenească și chinuitoare îndoială cu privire la șansa lor de a degusta asemenea vinuri. Din aceste motive, fizionomia lor se schimba treptat pe măsură ce timpul trecea, devenind adevărate monumente ale nerăbdării și suferinței.

Disperarea care se citea pe fețele lor, reprezenta pentru șeful de cramă o satisfacție profesională. După ce s-a distrat discret pe seama lor, el a simțit nevoia să le acorde o compensație pentru chinurile îndurate. Intuind impresia covârșitoare făcută asupra acestor nefericiți care băteau la poarta unei nerușinate pofti lumești, a ales eșantioane reprezentative de vin și le-a trimis pentru degustare în sala de protocol a cramei.

După ce vizita s-a terminat, oenologul le-a făcut oștenilor din armata lui Setila generoasa invitație de a merge sus, la sală. Era și timpul. De atâta așteptare băieților le ieșiseră ochii din orbite. Așezați comod în scaunele de stejar cu spătare înalte din sala lungă de protocol, cunoștințele noastre s-au pus vârtos pe treabă.

Lipsiți de experiență și necunoscători în ale vinului, cei mai mulți au ales din gama prezentată un vin demidulce, onctuos ca uleiul, cu aromă de struguri copti, din soiul muscat-otonel.

Șeful cramei a ținut să le explice că un astfel de vin avea o lungă tradiție în podgoriile din nordul țării, fiind cunoscut încă de pe vremea lui Ștefan cel Mare, domn al Moldovei, renumit pentru vitejia lui, dar și pentru deosebita lui aplecare către un anumit fel de necumpătate. “Vinul, i-a prevenit el, are o aromă deosebită, numită aroma zeilor, dar și o tărie alcoolică care trece de cele mai multe ori neobservată.” De acest lucru mulți aveau să se convingă mai târziu, când vor încerca să părăsească sala. Intenția de a se ridica în picioare a celor care au manifestat un interes special pentru acest sortiment de vin, s-au dovedit zadarnice.

Ei au fost surprinși să constate că la plecare, li s-a întâmplat un lucru ciudat. Deși pretindeau că sunt pe deplin lucizi, nu se puteau ridica din scaune fără ajutor. Cei pățiți au rămas cu învățatura știută de experți. Vinul bun, lovește mai întâi la picioare și după aceea, dacă nu te potolești, se urcă la cap.

După această tratație generoasă, toți s-au regăsit în stare euforică făcând cunoștință pe pielea lor cu învățatura a ce înseamnă consumul de vin fără moderație. O veselie tâmpă și o limbariță neobișnuită acompania micul grup. La fel ca la o nuntă de țară, toți vorbeau tare și râdeau fără să știe de ce. Senzația de plutire într-o lume ce le fusese până atunci necunoscută era întreruptă numai de graba disperată pe care o dovedeau în căutarea izbăvitoarelor closete. Erau parcă mânați cu biciul către locul cu pricina și nu se puteau opune nicidecum presiunii exercitate de dărnicia vinurilor adevărate asupra sistemului urinar cu care s-au născut.

În această atmosferă Doru, care s-a ținut departe de entuziasmul general pentru licorile bahice și își păstrase luciditatea intactă, și-a zis că acum este momentul potrivit să raspundă semnalelor pe care de un timp încoace i le tot trimitea Anca. Fata, mai mare cu câțiva ani decât el avea o experiență de viață trăită din care nu făcea un secret.

Șarmul ei îl constituia o frumusețe exotică și abilitatea uimitoare de a se împrieteni imediat cu orice persoană. În aceste circumstanțe, i s-a adresat fetei bâiguind ceva ce putea fi interpretat cu bunăvoință din partea celei căreia i se adresase că ar fi o invitație la o plimbare în doi. Spre bucuria lui, ea a fost de acord, lăsând impresia ca asta și aștepta.

Dând dovadă de o viclenie care l-a surprins și pe el, aranjase în prealabil cu “nenea” Marin, gazda și totodată unul din prietenii lui, coleg de studii provenit de la o facultate muncitorească, să îi împrumute cheia de la locuința lui, a cărei adresă o cunoștea pentru că îl mai vizitase o dată.

A plecat cu fata pe jos spre apartamentul cunoscut, într-o lungă plimbare, timp în care spera să construiască un plan pentru a-și pune în practică intențiile. Pe drum, Doru care în alte condiții suferea de limbariță, tăcea, fiind preocupat, chiar înspăimântat de hotărârea pe care o luase.

Era convins că dacă ar fi deschis gura, Anca ar fi observat încurcătura lui și ar fi putut să o pună pe seama unor intenții ascunse și nu ar fi fost departe de adevăr. Căutând să mascheze această teamă, după ce au schimbat câteva fraze de complezență, el a reluat poziția mutului pe care a menținut-o până la locuința lui nenea Marin.

Intrați înăuntru, fata a cărei inteligență îi permitea ca măcar să bănuiască ce anume pusese la cale partenerul ei, nu a părut nici surprinsă nici speriată, ci mai degrabă mulțumită de ce i se întâmplă. Ca întotdeauna, și de această dată, timpul a dovedit că poate fi un aliat prețios sau un dușman redutabil.

Cunoscând din experiență că în situațiile în care privirile au spus totul, nu mai au importanță preparativele sau negocierile, Anca s-a uitat complice la el, ca să fie sigură că a înțeles bine de ce se afla acolo și, surâzând ca o promisiune, a schițat intenția de a se dezbrăca. Tăcerea și privirea lui arzătoare au fost confirmarea pe care fata o aștepta și, eliberată de îndoieli, a început să se dezbrace încet, cu pedanterie.

În timp ce se îndeletnicea cu această operațiune, îl țintuia cu privirea de parcă voia să măsoare pe fața lui mărimea efectului de dezgolire a intimității ei. Nu era deloc stresată sau deranjată de întorsătura apărută în relația dintre ei. Dimpotrivă, părea că o dorise și o căutase de mult. Acum părea preocupată mai mult de întrebarea “De ce se produce abia acum și de ce nu s-a produs mai demult?” Întrebarea ei era justificată de fascinația pe care o exercita Doru asupra ei. În ciuda aspectului și uneori a comportamentului său copilăros, Doru îi plăcea mult sau poate că tocmai din această cauză.

Anca era o fată frumoasă, de statură mijlocie cu trasături regulate. Ceea ce frapa la ea dintr-o ochire era părul de un blond excesiv. Era limpede pentru cei care o priveau că nuanța nenaturală era rezultatul decolorării părului cu care s-a născut - indiferent de culoarea lui inițială - prin o metodă ce constituia un secret de familie.

Acum, când urmărea descătușarea ei treptată de inhibiții și odată cu ele, de haine, Doru nu și-a putut reține sentimentul că se află în fața unui miracol. Fata era o revelație. Cu ochii de un albastru deschis, aproape bleu, pielea albă, netedă și un corp pe care Doru îl privea cu o admirație mută. Suplu, cu sâni care jucau permanent în ritmul mișcării corpului, elastici, libertini, neîngrădiți de sechestrul unui sutien, ea arăta superb.

Admirând-o fără rezerve, și-a coborât privirea și a văzut cum curba fină a șoldurilor alunecă în jos și se pierde firesc în lungul picioarelor de balerină ale Ancăi, fericita lor proprietară.

Deși până atunci mai văzuse femei goale, era pentru prima oară când se afla atât de aproape de o fată care se dezbrăca în fața lui. Încet, treptat, cu mișcări molcome și precise. Ea îl privea la rândul ei fără falsă pudoare, conștientă de farmecul pe care îl exercita asupra lui. Dacă nu ar fi fost țintuit de imaginea acestei splendori care era trupul strălucitor și gol al fetei Doru, obsedat de sâni ei, ar fi vrut să-i mângâie sfios și apoi să le imobilizeze jocul stăpânindu-i cu buzele.

În fața acestei dovezi de abandonare, el a fost cuprins de un sentiment de recunoștință pentru oferta ei mai mult decât generoasă, mai cu seamă că până atunci nu cunoscuse femeia în sensul amorului fizic.

Trebuie spus că dintr-o infatuare masculină, specifică celor lipsiți de experiență, el se lăudase oricui era dispus să îl asculte că o făcuse de nenumărate ori și că multe nefericite, victime ale bărbăției lui, așteptau cu răbdare numai un semn să se arunce în patul lui de mascul feroce pentru a fi tăvălite.

Inima îi bătea nebunește când s-a apropiat de patul pe care, zâmbind, Anca îl aștepta. După ce la rândul lui s-a dezbrăcat și a înaintat spre pat, spre mirarea, dar și spre spaima sa, a constatat că trupul lui, de care de altfel era foarte mândru, nu a reacționat în niciun fel în fața fetei care nu mai ascundea nimic.

Prin fața ochilor au început să-i defileze imaginile întâmplărilor ratate din trecut fie din cauza timidității lui excesive, fie din cauză că a fost amăgit, femeile, vrând numai să îl pedepsească pentru îngâmfarea lui, s-au jucat cu el sau și din alte cauze pe care nu îndrăznise să le caute. Atunci, își amintea mereu cu tristețe nu a reușit să-și dovedească bărbăția și a stârnit regretele, dar și compătimirea celor cu care încercase să facă amor.

O bănuială cumplită a pus stăpânire pe el acum, când situația se repeta ca trasă la indigo. Nu știa ce să creadă. Era oare impotent și nu îndrăzne să afle? Minte îi era biciuită de dorințe neîmplinite, iar amorul petrecut numai în imaginație îl ucidea. Pradă unei incertitudini de nesuportat, și-a dat seama că dacă vrea să cunoască cu adevărat femeia, trebuie să îi spună cu onestitate Ancăi totul despre așa zisa lui experiență. Mai corect spus, nu era vorba de experiență, ci de eșecurile avute de el cu femeile. Numai așa va putea afla adevărul despre el.

Cuprins de o bruscă sinceritate, i-a mărturisit fetei că este un mincinos și că aventurile lui în care bravase și voise să epateze, nu existau. Spășit și emoționat, cu glasul tremurând, a rugat-o să îl ierte pentru exagerările lui poate și pentru așteptările ei înșelate, iar dacă ea credea că poate să îl ajute cu ceva, să o facă.

Sinceritatea are întotdeauna mai multă trecere în ochii femeilor adevărate, decât minciuna. De acest lucru s-a convins încă o dată, mai ales când Anca, înțelegându-i situația, s-a apropiat de el și, îmbrățișându-l, și-a lipit corpul gol și cald de al lui. L-a sărutat apoi de multe ori, cu o infinită delicatețe și persuasiune în zonele erogene. Să îl trezească, să-l facă să se simtă tare ca un bărbat adevărat, pe el, tânărul visător, un biet băiat necunosător, care trăia în afara timpului său și cunoscuse amorul numai în vise, tânjind mereu după cel adevărat.

Când încurajările și mângâierile ei experte au dat roade, l-a tras în pat, s-a așezat sub el cu o dexteritate care îi trada practica și sugerându-i mișcările și traseul, l-a dirijat să ajungă acolo unde se întâlnesc împreună bărbații și femeile deopotrivă în nemurire, într-un imens extaz, ca un imn închinat bucuriei de a trăi.

Totul a fost pentru el o sărbătoare, o senzație de fericire amestecată cu o bucurie dureroasă cum nu credea că există, ce nu poate fi descrisă, ca un dar împărțesc pe care oamenii l-au primit odată cu întruparea lor din țărână, ca singura compensație majoră pentru o viață plină de neliniște și chinuri.

Era primă oară când toată neîncrederea lui a fost spulberată. Se simțea stăpân pe sine, mândru și fericit că trăiește această realitate, până atunci un vis.

Atunci nu și-a putut ascunde mirarea, aproape de neînțeles pe care i-a trezit-o proaspăta lui experiență. O cascadă de întrebări i-au răsărit în minte. "Oare femeile știu ce forță tainică zace ascunsă în corpul lor? De unde vine ea și cine le-a dat-o? Sunt conștiente de ea? Cum pot ele să dețină o asemenea armă și să o folosească în mod pasiv, să nu o exploateze mai eficient? Pe lângă forța acestei arme, chiar bombele termonucleare par o joacă de copii".



Căutând răspunsuri și negăsind nimic satisfăcător, și-a amintit de legenda biblică potrivit căreia prima femeie a fost făcută de însăși mâna Creatorului. În vremea aceea El, impresionat de singurătatea lui Adam, a hotărât că îi trebuie companie. Așa se face că a apărut Eva, prima femeie din lume.

Nu se știe dacă atunci El a plantat deliberat în corpul ei un mecanism care mai târziu a dărmănat civilizații și a contribuit la apariția altora sau dacă din eroare, din lipsă de material, ori poate mânat de curiozitatea inventatorului, i-a lăsat o intrare în plus, ca să fie.

Oricare ar fi fost motivul, tot ce se știe cu exactitate este că mai târziu, urmașele Evei au profitat de configurația anatomică specială care a rezultat din nesiguranța Făcătorului și au exploatat-o în decursul timpurilor în alte scopuri decât cele științifice. Oricum, la fel ca pentru oricare lucru pe care nu îl pricepe, omul nu își bate prea mult capul să-l înțeleagă și lasă deschisă problema rezolvării lui pentru generațiile următoare. Așa a procedat și Doru. Viața, cel puțin aceea pe care o cunoscuse până la vârsta lui, s-a dovedit a fi prea complicată ca el să îi poată rezolva problemele.

La inițiativa și dorința Ancăi, “inițierea” lui a mai durat un an, timp în care s-au întâlnit frecvent în suprema evadare din lumea anostă, trăită zi cu zi, în lumea extazului, eliberând de fiecare dată energii de neimaginat.

După un an de la această fericită întâmplare, rămas în mintea lui ca anul adevărului, Anca s-a mutat cu familia în altă parte a țării. Deși își promisese că vor ține legătura și se vor căuta unul pe altul, întâmplarea a făcut ca ei să nu se mai întâlnească niciodată. Trecuseră aproape doi ani de la plecarea ei și el nu putea să o uite. Mult timp i-a păstrat un loc special în inima lui pentru sinceritatea și lipsa de prejudecăți cu care a intrat în viața lui.

În tot acest timp, el nu a fost un sfânt. Cunoscând acum taina care leagă pe vecie bărbații și femeile, Doru a mai avut câteva aventuri. Nici una nu a fost însă atât de intensă și copleșitoare ca cea avută cu Anca. În cazul lor, nu se poate invoca fidelitatea pentru că ei nu s-au socotit niciodată legați altfel decât prin o compatibilitate organică, perfectă. De aceea se simțeau bine unul cu altul și cât timp erau împreună nu își doreau nimic altceva.

Cu timpul, Doru simțea că o uită și gândindu-se că și ei i se poate întâmpla la fel, a fost cuprins de păreri de rău. În sinea lui, i-a purtat Ancăi o recunoștință permanentă și nici astăzi nu a uitat că ei îi datorează faptul că l-a ajutat să treacă peste cea mai îngrozitoare situație în care se poate afla un bărbat.

Din acest motiv și acum mulțumește soartei că i-a scos-o în cale.

Până la urmă, cu ajutorul altei fete, Flora, a reușit să o uite și să scape de otrava inoculată cu atâta dibăcie de Anca în corpul lui, otravă de efectele căreia nu credea că va scăpa vreodată, ca dovadă a tăriei legăturii neobișnuite avute cu ea. Flora l-a pregătit pentru o relație de alt gen, creându-i o imagine specială despre femeie, imagine pe care nu a mai întâlnit-o nici înainte și nici după ce focul lor s-a stins.

## **Amintiri de amor – selecția a II-a**

*Doru o cunoaște întâmplător pe domnișoara Marina și începe o legătură amoroasă cu un grad de pericolozitate ridicat. Aproape însurat, el își revine la timp și pleacă.*

Dintre aventurile trăite de-a lungul timpului, o amintire deosebită i-a lăsat-o legătura specială avută cu Marina. Într-o vreme chiar credea că se vor căsători. Dar nu a fost să fie și el s-a oprit la timp. Căutând să-și pună ordine în gânduri, și-a amintit că după

ce au devenit amanți sau poate tocmai de aceea, ea a făcut o obsesie din ideea de a se căsători cu el.

Despărțirea lor s-a produs după ce Doru a început să creadă că Marina nici măcar nu îl iubea. “Probabil, își spunea el atunci, o femeie ca ea nu putea iubi pe nimeni.” Într-o vreme începuse să creadă că este o ființă egoistă, mânată de ambiția de a ajunge în topul femeilor “vedetă” folosind ca mijloace o drăgălășenie prefăcută pe care la nevoie o consolida cu o tandrețe mânăuită cu multă dibăcie. Mai târziu, Doru și-a dat seama că a judecat-o greșit și a regretat sincer eroarea lui. Regretele nu au durat, însă, mult timp. Și-a găsit repede circumstanțe atenuante și părerea lui de rău s-a estompat, până ce a dispărut. Singura amintire stabilă rămasă din acea vreme, pe care o păstrează și astăzi, este că el se ferea de căsătorie ca *Ucigă-l toaca* de tămâie, în timp ce ea tocmai asta își dorea.

În timpul legăturii lor, el a urmărit să se simtă bine, profitând de priceperea ei în amor și de talentul ei înnăscut de “om de lume”, folositor în societate. Perioada în care au fost împreună a fost fastă pentru amândoi, toate momentele lor comune fiind consumate în ritm amețitor. Cu toate acestea, erau prea diferiți ca idila lor, deși a debutat cu un amor nebun, să se transforme în mult așteptata lui iubire.

S-au cunoscut la Ateneu la un concert când, întâmplător, s-au așezat într-o pauză în același rând la bufet. S-au plăcut imediat. Marina Alexe, acesta era numele ei, o brunetă focoasă nu putea să nu-i atragă atenția prin farmecul ei aparte, ca rezultat al unei îndelungate experiențe în arta flirtului de succes, al cochetăriei cu care știa să se îmbrace, dar și datorită priceperii ei în arta conversației.

Așa cum s-au petrecut lucrurile, nu s-ar putea spune că el a agățat-o pe Marina, dar nici vice-versa. A fost un declic la care au marșat amândoi. Factorul favorizant a fost căldura și aglomerația de la bufet unde, în pauză, toți spectatorii încălziți se înghesuiau să prindă un pahar de citronadă rece.

S-a întâmplat ca el să fie mai aproape de bar și, cum Marina nu avea nicio șansă să îi vină rândul înainte de sfârșitul pauzei, îi examina atent pe cei din fața ei, cu speranța că va găsi o cunoștință mai bine plasată în rând care să îi cumpere lichidul salvator.

Doru a văzut figura ei disperată și, din cavalerism, i-a făcut un semn că poate să îi cumpere și ei ceva, dacă dorește. Fericită că cineva îi poate rezolva problema, a venit imediat lângă el și, legănându-se de pe un picior pe altul, a început să ciripească dulce.

- Ah! Ce drăguț ești că te-ai oferit! Muream de sete. Da, vreau și eu un pahar de citronadă rece, te rog mult. Mă cheamă Marina Alexe. Stai să-ți dau banii, mai spuse ea și a început să se scotocească prin poșetuță.

- Nu te grăbi cu banii, că am eu, i-a răspuns el. Așteaptă-mă la o măsuță, că vin imediat. Mă numesc Doru Dragu. Mai vrei și altceva, o prăjitură sau un sandwich? Mai am puțin și îmi vine rândul.

- Nu, nu mai vreau nimic. Te aștept la măsuța din colț.

Atât a fost de ajuns pentru cei doi, care s-au cunoscut la o coadă strigându-și numele pentru a se face auziți în hărmălaia voioasă a publicului gregar, ca la sfârșitul pauzei să pară că se știu de când lumea. Modul în care s-au cunoscut li s-a părut și banal, dar și ciudat. Oricum ar fi fost, i-a apropiat din prima clipă.

Când el a ajuns cu citronada la măsuța unde ea cuminte îl aștepta, soneria anunța sfârșitul pauzei. După ce și-au dat mâna, cei doi s-au privit pentru prima dată cu interes. Fiecare căuta să își dea seama dacă merită sau nu să adâncească relația lor datorată exclusiv întâmplării. Se pare că rezultatul scanării reciproce a fost pozitiv, ei căzând de acord că era de preferat să rămână în liniștea foaierei pentru a-și savura citronadele, în loc să intre în sala de spectacole. Mai ales că numerele билетelor îi plasa în zone diferite.

- Ce întâmplare, a deschis repede discuția Marina, vădit mulțumită de felul în care arăta el. Aș vrea să îți spun câte ceva despre mine ca să netezesc din asperitatea

începutului. Stare civilă: necăsătorită, nu am un prieten acum, vârsta două zeci și șapte de ani, am terminat A.S.E.-ul, sunt șef P.R. la o reprezentanță straină și locuiesc singură într-un apartament, proprietate personală.

Așa și-a prezentat ea, în numai două randuri, cel mai concis curriculum vitae pe care Doru l-a auzit vreodată. Ea nu s-a oprit și a continuat să-i explice motivul pentru care se afla acolo.

- Am venit singură la concert pentru că îmi place muzica și mai ales pentru că astăzi am avut presimțirea că este de bine să vin. Se pare că nu m-am înșelat, a mai adăugat ea și l-a privit insistent, dându-i de înțeles că se așteaptă ca și el să-i facă aproximativ aceeași dare de seamă.

În fața stilului ei agresiv de a aborda o persoană pe care abia a cunoscut-o, Doru a zâmbit, semn că nu-i displăcea viteza în care lucra domnișoara Marina. Drept urmare, și-a dezvăluit și el telegrafic, aceleași date.

- Am tot două zeci și șapte de ani, sunt inginer constructor și asociat la o firmă de profil. Nu sunt căsătorit și - atenție! - nici nu intenționez să mă însor curând. Am o casă cu două niveluri, construită de mine.

Urmare a informațiilor primite, mulțumirea Marinei a crescut, la fel și interesul ei pentru el, așa că a hotărât în sine ea să nu îl scape. "Cât despre intenția lui de a rămâne celibatar încă mult timp, vom vedea!", a gândit ea, și a zâmbit șagalnic.

Abia acum s-au privit ca eventuali parteneri ai unui posibil cuplu de amorezi. Ce vedea fiecare? El avea în fața ochilor o brunetă cu părul tăiat scurt, suplă, cu o înălțime de circa un metru șapte zeci, alură de sportivă practicantă, ochii negri, buze senzuale și nas grecesc, energic. Frumoasă la față, nimic de zis, dar punctul ei forte era corpul, delicios proporționat, dotat cu tot ce îi trebuie unei femei pentru ca bărbații să întoarcă întotdeauna capul după ea.

Privirea cercetătoare a lui Doru ațintită spre ea, a mai zăbovit insistând asupra a două din părțile anatomice considerate de el ca fiind cele mai importante la o femeie. Interesul lui special se localiza la picioarele și sânii ei. După examinarea lor cu ochi de expert, a recunoscut că picioarele ei lungi cu glezne fine erau în standard, iar sânii l-au înnebunit de la prima privire pironită asupra lor. Erau ca niște sfere cu dimensiunea ideală, cupa numărul trei, a apreciat el, răsfățați, bine reliefați, elastici, aflați într-un permanent dans amețitor, încât el se abținea cu greu să nu-i atingă. Tot admirându-i, el se întreba dacă ea își făcuse implanturi cu silicon, prea erau perfecți, sau dacă purta sutien.

Un gând năstrușnic nu îi da pace. Numai să afle răspunsuri la aceste două întrebări, ar fi meritat să și-o apropie în așa fel, încât deveniți intimi, să aibă posibilitatea verificării directe a corespondenței între ce se vede și ce este în realitate.

La rândul ei, Marina se uita la un bărbat de un metru opt zeci și cinci, cu o conformație altletică și o figură interesantă. Ceea ce a frapat-o de la început au fost bărbia energică, gura frumos desenată cu buze cărnoase și ochii ușor migdalați de culoare înșelătoare, căprui spre verzui cu punctulețe aurii. Ce mai, tipul îi plăcea de-a binelea și avea avantajul că nu era căsătorit, iar pe deasupra, avea o situație materială bună spre foarte bună.

Această părere era deocamdată numai o presupunere făcută după examinarea hainelor lui de firmă. Pentru asemenea calități, precum se vedea că interlocutorul ei le avea, ea făcuse multe verificări în elita masculină a orașului, dar a avut ghinion. Nu le-a întâlnit până atunci pe toate la o singură persoană.

Tot conversând despre una și despre alta, la un moment dat au părăsit măsura și au început să se plimbe alene prin foaier, admirându-i splendida arhitectură și decorațiunile interioare. Mișcarea era de bun augur pentru amândoi. Se puteau vedea și admira în mărime naturală. În același timp, imaginația lor eliberată de prejudecăți zburda liberă și ei

se puteau dezbrăca din priviri, căutând să ghicească cum arată celălalt fără haine. Marina, impresionată și totodată hazardată, a început să-și croiască planuri de viitor.

“Este momentul să îmi joc șansa!”, a hotărât ea. “Dacă știu să trag cartea norocoasă, atunci al meu este. Am să fac tot ce depinde de mine să îl aduc în fața ofițerului stării civile pe acest misogin încăpățânat.”, și-a jurat ea.

Așa a început ea asediul cetății rebele numită Doru. Pentru a-și apropia clipa victoriei, Marina a început să se agite pe lângă el, demarând clasică sarabandă a ochilor dulci dați peste cap, plus alte manevre în care era o expertă desăvârșită. Hotărâtă, ea a continuat asaltul într-un ritm *crescendo*, dând la iveală trucurile ei obișnuite: agitarea sânilor și punerea lor în evidență prin plimbarea cu insistență sub nasul lui, desenarea cu corpul a unor mișcări ațățătoare al căror apogeu era atins de chemarea unduitoare a soldurilor.

Privind-o, Doru, sensibil la farmecele feminine, a fost cuprins de părerea de rău că până atunci nu își făcuse timp să cunoască îndeaproape asemenea minunății. Mai mult, simțea cum îl cuprinde un val fierbinte, semn că hormonii lui au luat-o razna. Nu știa dacă experta în excitație care dădea spectacole de virtuozitate în scopul ademenirii lui va fi cea aleasă, dar de un lucru era sigur, voia să o cucerească.

Ce nu știa el atunci era că hotărârea lui, oricât de grăbită ar fi fost, îl situa numai pe locul secund în clasamentul dorințelor comune. Ea, mai grăbită, îl devansase din prima clipă, când a luat decizia să intre cu el cât mai curând în pat.

Odată cu trecerea timpului cei doi se simțeau tot mai apropiați și după un timp nu le ajungea numai să se privească și manifestau tacit o dorință irezistibilă de a se atinge. La început o făceau ca din întâmplare, după care tresăreau și se scuzau. Atingerile devenind tot mai dese, era limpede că ele aveau loc sub impulsul intenției. Înainte de a căpăta curaj, își atingeau numai mâinile, după care odată cu creșterea libidoului, au trecut la o altă fază, mai avansată, în care își atingeau soldurile, binențeles, tot ca din întâmplare.

Ca el să nu mai aibă nicio scăpare, experta în amor i-a aplicat imediat trucul numărul unu din arsenalul ei sexy, militar. Doru, foarte vulnerabil, l-a încadrat pe loc în grupa armelor extrem de periculoase și anume, în categoria celor de distrugere în masă. Manevra a constat în simularea pierderii echilibrului, astfel că pentru a se sprijini, Marina a trebuit să se lipească de el, iar sânii ei - cum se putea altfel? - și-au găsit în mod firesc cel mai bun plasament, pe pieptul lui, de care s-au strivit ca boabele de struguri într-o gură însetată.

Efectul a fost devastator. Doru, care cu puțin timp înainte examinase excitanta lor obrăznicie și autonomie de mișcare, se declarase satisfăcut de cele văzute, a avut acum prilejul să le simtă presiunea direct pe piept - obsesia lui în relația cu o femeie. Înfiorat, s-a jurat să acționeze cât de repede se putea, avansând în cucerirea intimității ei, astfel ca să ajungă rapid la ultima redută, depășindu-și toate recordurile.

După o vreme, amândoi și-au dat seama că pentru început au făcut destule, iar dacă voiau să înainteze în direcția amplificării senzațiilor spre un erotism adevărat, locul în care se găseau nu era cel mai potrivit. Au mai sporăvăit puțin, după care au hotărât să meargă la un restaurant să sărbătorească ziua norocoasă a întâlnirii lor.

Judecând după aerul preocupat al fiecăruia la plecarea de la Ateneu, se poate spune că ei căutau separat răspunsul la o întrebare stăruitoare. Sintetizând, întrebarea comună dar gândită individual, ea putea fi formulată cam așa “Să prelungească așteptarea, în limite rezonabile până la prima partidă de sex sau să acționeze în baza unei strategii germane dovedită ulterior falimentară, cunoscută în istorie sub numele de blitzkrieg?”

Compatibilitatea lor deplină, care în termeni populari se numeste potriveală, permanenta lor stare de excitare nerăbdătoare pe care o simțeau când se apropiau, ca o descărcare electrică între doi poli încărcăți cu sarcini electrice diferite, le dădea dreptul la

orice opțiune. Mai ales la cea de război fulger, cu atac frontal nepremeditat și capitulare necondiționată, direct în pat.

Pentru petrecerea cât mai plăcută a serii, au ales un restaurant cu program de muzică și ring de dans. Erau în starea cea mai potrivită pentru asta. Se gândeau că dansul este un excelent motiv să se lipească unul de altul, să-și amețească simțurile sau, mai bine spus, să le clarifice pornirile năvalnice care îi copleșeau în drumul lor către etapa finală. Rar destinul a pus față în față doi tineri atât de dornici să se cunoască fizic atât de repede ca ei.

După mai mult de două ore cât au dansat împreună, încordarea lor a atins paroxismul și pentru că frecatul intens unul de altul le producea o stare de leșin, au decis să plece. Dar unde să plece? La el sau le ea? Normal ar fi fost la ea. Pretextul era vechi de când lumea. Cavalerul o conduce întotdeauna pe domnișoară în siguranță la ea acasă. Dacă ar fi invitat-o la el din prima seară, ar fi făcut o greșală ireparabilă. Oricât de amatoare de cuceriri era Marina și poate dispusă să cedeze fără prea multe mofturi, există anumite limite pe care buna cuviință nu permite să le ignori.

Invitația directă la el acasă ar fi însemnat retrogradarea ei de la o damă bine și stilată la o fufă oarecare, grabită să-și ofere favorurile din prima seară când s-au cunoscut. În fața acestui raționament, ea a luat inițiativa și i-a făcut o propunere pe care el nu avea cum să o refuze. Ar fi fost un mare prost dacă o făcea. Era cea mai potrivită cale în vederea atingerii țintei lui.

- Dorule, îți propun să mă conduci acasă. Pentru efortul tău am să te răsplatesc cu o cafea, nu prea tare, cu frișcă și înghețată, numai bună pentru zăpușeala din seara asta. Te previn că rețeta mea este unică și dacă pierzi prilejul să îmi testezi talentul în tehnologia de preparare a unei adevărate cafele, nu o să ți-o ierți toată viața.

Era clar pentru el că Marina nu îl va lăsa vraise la ușa ei, întinzându-i mâna să i-o pupe după care să îl trimită acasă cu dureri de șale, ca să nu mai vorbim de alte dureri. Îl va băga sigur înăuntru, după care... cum i-o fi norocul!

Lansarea invitației făcea parte dintr-un plan prin care ea schimba datele problemei, dar nu și semnificația orelor de mai înainte. Dacă în alte ocazii Marina era binevoitoare cu alți tipi de la care după prima întâlnire nu mai aștepta nimic, de data asta ea urmărea profitul maxim. Atragerea lui Doru în capcană și negocierea farmecelor ei, astfel ca în scurt timp el să se predea legat în mâna ei și să o ceară de nevastă. Planul ei, întocmit în pripă, era construit pentru un termen mediu. Voia ca într-o perioadă de șase luni până la maximum un an să devină doamna Marina Dragu, lăsând-o uitării pe domnișoara Marina Alexe.

- Cu plăcere, Marina, i-a răspuns naivul Doru, fără să bănuiască ce plănuse ea. Chiar mă întrebam cum să fac să prelungesc puțin seara petrecută cu tine. M-ai scutit să caut o motivație inteligentă, mai ales că nu eram sigur că găsesc una pe placul tău. Luăm un taxi, tu o să-i dai adresa și astfel rezolvăm împreună problema.

- Așa să facem. La mine nu deranjăm pe nimeni, stau singură, n-am pisică, n-am câțel.

Au luat un taxi și în două zeci de minute au ajuns la ea acasă, în cartierul Dorobanți. Locuia la etajul II, într-un bloc nou construit cu patru niveluri. Ca să facă atmosfera mai interesantă, în timp ce își căuta cheile, ea l-a înțepat, precum scorpionul care întorcându-și coada cu acul mortal în vârful, voia să îi facă o incizie prin care inoculându-i veninul, să îl amorțească pentru a-l frăgezi, înainte de se înfrupta din el.

- Nu cumva blocul ăsta a fost construit de firma ta? Uită-te bine și, dacă este așa, am să-ți fac câteva reclamații, fără să te menajez. Încep. Chiar dacă are numai patru etaje, trebuia să aibă lift. După aceea, holul de la intrare trebuia să fie mai mare, mai spațios. Așa cum este făcut, îți dă senzația de zgârâie brânză în gospodărirea spațiului.

Necunoscând se pare parabola cu scorpionul, Doru i-a răspuns absent.

- Liniștește-te dragă, poți să critici orice. Blocul nu este construit de mine. În plus, ceea ce reclami tu depinde de finanțator și de proiectant, nu de constructor. Eu, de pildă, nu accept în lucru orice proiect. Ca să mă apuc de ceva, trebuie să îmi placă și mie, altfel prefer să șomez.

Între timp au intrat în apartamentul ei. Cât timp ea a trebăluit în bucătărie să prepare cafeaua, Doru l-a inspectat rapid cu ochi de cunoscător. În final s-a mulțumit să fluiere admirativ, fără să facă niciun comentariu. Era un apartament mare, construit pe criterii funcționale, mobilat simplu dar cu un gust desăvârșit, până la pedanterie. Stilul Marinei se vedea în toate. Nimic nu era în plus, nimic nu lipsea. De la mobilă, la zugrăveli și decorarea lui interioară, totul trăda pricepere și o mână de femeie instruită.

După un timp a apărut și gazda cu cafelele. Își shimbase rochia cu un capot comod, a pus ceștile pe mäsută și s-a așezat lângă el, pe canapea. Arăta foarte bine în elegantul capot bej, cu marginile petrecute, închis cuminte la mijloc cu un cordon lat de culoare neagră. Impresia de cumițenie a capotului s-a dovedit a fi însă iluzorie și s-a stins imediat. Când Marina s-a așezat pe canapea, capotul și-a dat arama pe față. S-a desfăcut, permițând nefericitului invitat vizionarea nestingherită a picioarelor gazdei până aproape de locul din care începeau.

Doru a simțit că ia foc, dar degeaba. Bătălia începută între el și perfidia capotului nu s-a oprit aici. În partea de sus această rochie de casă poreclită uneori pe nedrept capot - a manifestat aceeași lipsă de înțelegere față de suferințele lui și relaxându-și cu nerușinare en-coerul-ul, a lăsat să se vadă un început de revoltă a sânilor față de ideea coabitării cu capriciile unui sutien tiranic. Oricine ar fi fost în locul lui ar fi rezistat cu greu șocului provocat de Marina și capotul ei. Se poate imagina cu ușurință starea de animal hăituit pe care i-o provoca expunerea la vedere a «combinației diabolului» formată din splendidele ei picioare împreună cu sânii, pe jumătate dezgoliți. Aceștia din urmă prin mișcărilor lor zburdalnice îi creau senzația că își bat joc de el.

Ademenit de ofertă și intrat în călduri, el își stăpâna cu greu elanurile, căutând să mascheze cât mai bine starea lui de încordare. Ca să iasă din clinci, a început să laude cafeaua. Nu trebuia să exagereze, cafeaua era într-adevăr grozavă. Ceva asemănător ca aspect și gust mai consuma el din când în când în restaurantele de top. Făcea parte din grupa sortimentelor pe care le găsești în menu cu numele franțuzit de «café frappe».

Ceea ce tocmai gustase se deosebea de toate cafelele similare băute peste tot prin finețe, era ceva deosebit, cum nu mai băuse până atunci.

- De obicei nu obișnuiesc să laud gazdele pentru tratația făcută musafirilor, dar trebuie să recunosc că m-ai dat gata cu cafeaua ta.

Începutul fiind făcut, a continuat cu strategia musafirului samaritean față de o gazdă necunoscută pe care voia să și-o apropie.

- Dacă deții un secret la prepararea ei, atunci acesta constă în dozarea componentelor, și-a dat el cu părerea dorind să pară un fin cunoscător.

Socotind că nu a spus destul despre calitățile deosebite ale cafelei, el a adăugat ceva menit să gâdile ambițiile ei de gazdă.

- Numai plăcerea de a bea zilnic o asemenea cafea devine un motiv serios să cauți să te însori cu gazda, termină el în glumă ce începuse să spună serios.

În timp ce Doru era cuprins de flăcările unui incendiu devastator, piromana care îl provocase a continuat discuția ca și cum nimic deosebit nu se întâmplase.

- Mulțumesc, ești un drăguț. Te-am avertizat că știu să fac o cafea nemaipomenită tocmai ca să nu fie o surpriză și să leșini de plăcere.

Fraza rostită era un răsfaț pe care l-a însoțit cu o mișcare studiată care îi puneă în valoare profilul și bustul, mișcare spectaculoasă în sine, experimentată de multe ori până să

ajungă la forma mortală pe care i-a destinat-o bietului Doru, transformat ad-hoc într-un om persecutat care înghițea în sec, căutând să reziste reprezentației de gală pe care o dădea gazda. Crezând că l-a dat gata, ea l-a mai privit o dată provocator, și-a dat ochii peste cap și a terminat discuția cu aromă de cafea prin o mărturisire care se dorea plină de modestie.

- În privința măritişului pe motiv de cafea, dacă asta ar fi singura mea calitate care m-ar feri să rămân fată bătrână cred că mai rentabil pentru mine ar fi să deschid o cafenea.

În timp ce vorbea, pe nesimțite, dar cu siguranță premeditat, să poată specula în favoarea ei momentele lui de stinghereală, s-a tot apropiat de el până a redus complet distanța dintre ei și șoldurile lor s-au lipit. Doru a intrat în panică. Nu că îi era frică de ce se întâmpla sau că nu îi făcea plăcere. Dimpotrivă, se simțea în al noulea cer. Problema lui era alta. Se afla într-un iminent pericol de explozie. Și așa se felicitase în gând pentru rezistența lui. Dacă ar fi procedat după cum îi cereau insistent hormonii și masculinitatea lui, ar fi trebuit să sară de mult pe ea.

Situația era neechilibrată. Ea îl provoca fără milă, iar el trebuia să dovedească stăpânirea de sine a unui gentleman. Aceasta este diferența dintre un bărbat și o femeie. Femeia poate provoca uneori bărbatul cam așa cum o făcea Marina sau chiar mai explicit, dar în funcție de interese, își poate recunoaște sau poate nega intențiile cu aceleași șanse de credibilitate.

Un bărbat adevărat trebuie însă să își țină firea și să ia inițiativa numai când este convins că tocmai asta își dorește și femeia. Nimic nu trebuie însă absolutizat. Trebuie să se știe că mai viețuiesc pe pământ și simulacre. Bărbați supuși mai degrabă instinctelor primare decât rațiunii care în situații similare cu cea în care se găsea Doru acum, ar fi reacționat primitiv, până aproape de viol. Dar el a fost și a rămas un domn, un gentleman. De aceea, a tăcut și a răbdat cu stoicism toate avansurile și provocările “made” Marina. Voia să vadă dacă ea va ajunge până la a-i da pantalonii jos. Atunci nu va mai avea ce să facă și va trebui să dea dovada bărbăției sale.

Așa se consola Doru, cu atitudinea unui câine fugărit de hingheri, dar nu și gazda. Ea hotărâse să îl ia de bărbat cu orice preț și acesta era modul ei de a-l peți. Cu toate aceste manevre, un privitor imparțial al scenetei, nu ar fi putut jura că Marina îl îmboldea să facă amor cu ea. Ea numai îl ademenea, se expunea numai cât să îl facă să saliveze, să vadă până unde poate merge rezistența lui față de farmecele ei.

Cu alte cuvinte, arta seducției pe care o practica nu se deosebea prea mult de tehnica rămasă aproximativ aceeași de la începuturile lumii.

Acest joc poate fi practicat cu succes până și de adolescentele virgine. El pare cu totul și cu totul nou numai băiețandrilor sau bărbaților proști, neexperimentați și fricoși, hămesiți după sexul de care nu au parte prea des sau pe care încă nu l-au cunoscut.

Așa cum se prezentau lucrurile la prima vedere, plus fițele pe care amândoi le făceau ca să pară detașați de slăbiciunile omenești, ea încă nu putea să aprecieze în ce ape se scaldă el și de aceea nu știa dacă să facă pe puritana sau pe libertina.

Nota bene:

Marina se considera nevinovată față de proaspetele aventuri ale capotului ei de care se dezicea hotărât invocând cunoscutul principiu «usturoi nu am mâncat, gura nu îmi miroase».

Dacă ea i-ar fi făcut avansuri clare pentru care se și pregătise, cu grad de subtilitate zero și el nu ar fi reacționat pozitiv la ele, rămânând de lemn-tânase, pentru o femeie care luase deja hotărârea cea mare, ar fi însemnat un eșec. Prevăzătoare, ea se gândise și la asta. Decisese că dacă va juca cartea femeii emancipate, pregătită oricând pentru toate și nu va

avea succes, singurul efect negativ asupra ei ar fi fost înregistrarea unei minore și temporare pierderi de imagine.

Nu se va lăsa însă doborâtă. În planurile ei figura și varianta în care dacă pierde preliminariile va merge în recalificări și va câștiga neîndoielnic marea partidă finală pe care o va juca "live" în pat. Acolo se manifesta marea ei talent, cel mai mare pe care l-a avut vreodată. Era expertă și nu își făcea nicio grijă. Putea să comande deja verighetetele.

Aceasta era atitudinea celor doi într-un moment în care oricare altă pereche, aflată în aceleași condiții ar fi avut preocupări mai lumești. De fapt, ei intraseră într-un blocaj din care nu vedeau cum să iasă.

Cititorul trebuie să își amintească ultima secvență. Ei stăteau cu șoldurile lipite, iar el se holba pe furiș la picioarele ei și din când în când îndrăznește să se uite și cu un etaj mai sus, în decolteul dumneaei, dar numai atât. Era exasperat, ea îl controla și îl domina. Cum credeți că ar putea evolua relația lor în următoarele minute?

Până când cititorul își va fi format părerea, să vedem care sunt reacțiile și intimitatea gândurilor celor doi, poate că reușesc să iasă singuri din impas.

### **Teoria lui Doru pentru uzul său intern.**

Lui îi venea aproape să plângă. Intuise exact în ce a intrat. O fată ispititoare se dădea la el, dar nu era hotărâtă să facă un gest decisiv. Drept urmare, a început să filozofeze.

"Dacă ea dorește o relație serioasă de iubire, statornică, asemănătoare cu cele din filmele romanțioase, de ce își arată cu atâta insistență picioarele chiar de la locul în care sunt atașate de trunchi și de ce se tot freacă pe lângă mine cu apucături de femeie ușoară? În alternativa că vrea să facă sex cu mine chiar în seara asta, de ce nu s-a dezgolit mai mult și de ce nu și-a aruncat în luptă arma fatală, sânii, preferând numai să le facă prezența cunoscută. De ce îi ține în rezervă și nu îi scoate la înaintare? De ce nu mi-a dat nimic de înțeles prin vorbe, că doar nu sunt prost și aș fi priceput orice aluzie, cât ar fi de mică? De ce nu m-a sărutat și nici nu mi-a lăsat impresia că ar dori să o facă?"

Aceste întrebări îl macinau pe Doru și îl făceau să pară mai nehotărât și mai încurcat decât era în realitate. Pe când se lamenta el în fel și chip, blestemându-și soarta, o idee i-a străfulgerat prin minte.

"Dacă prin atitudinea mea i-am sugerat că nu sunt atras suficient de farmecele ei?...sau dacă, Doamne ferește!, ea crede ceva mai grav despre mine, că aș fi homosexual sau impotent? Dacă aceste ultime tâmpenii îi trecuseră și ei prin cap, atunci fie ce o fi, va trebui să o contrazic. Cum nu poți convinge întotdeauna interlocutorii numai prin vorbe, atunci va trebui să trec la fapte, să o pun efectiv în situația de a se răsturna."

### **Teoria Marinei pentru liniștirea spaimelor ei.**

La fel de încurcată ca el era și Marina. Apropo de planurile croite de ea, acum le punea succesul sub semnul întrebării. Se vedea în situația de a medita asupra adevăratului înțeles al unor proverbe vechi; "socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg", sau "unde dai și unde crapă". Îndoielile au început să o framânte. În primul rând a căutat să se privească autocritic, punându-și câteva întrebări, discret, numai pentru ea, să nu mai afle nimeni răspunsurile. Ele ar putea să nu o avantajeze.

"Dacă el s-a plictisit de mine înainte de a mă cunoaște cu adevărat? Dar dacă acum, când a văzut oarecum mai mult din anatomia mea, nu îi mai par la fel de atrăgătoare? L-am lăsat să vadă prea mult sau prea puțin? Dacă a văzut prea mult, înseamnă că mă privește ca pe o boarfă? Sau dacă a văzut prea puțin, cine știe?, poate crede că sunt o puritană."



Această interpretare a făcut-o să râdă. Nu prea credea în ultima ipoteză așa că a înlăturat-o imediat. Aducând ca argumente experiențele anterioare avute cu bărbații și consultările dese pe care le avea cu oglinda mare din hol, în care se privea zilnic, goală din cap până în picioare, s-a liniștit și a exclus “look-ul” ei de pe lista motivațiilor pentru starea lui de pasivitate.

Ea se considera o femeie mai mult decât atrăgătoare și nimeni și nimic nu putea să îi schimbe părerea. “Dacă e ceva în neregulă cu ce se întâmplă, atunci numai strategia mea este de vină și nimic altceva. O să o schimb imediat, chiar acum!”, conchise ea și s-a simțit deodată mai puternică, mai sigură pe ea.

“Ar mai fi o posibilitate, s-a speriat ea, după ce a terminat lista cauzelor subiective. În ultimă instanță, este posibil ca vinovatul să fie chiar el. Nu cumva este homosexual sau, mai rău, impotent?” Nici nu voia să ia în considerare asemenea posibilitate. Să se fi înșelat atât de mult încât el, singurul bărbat cu care ar fi vrut să se vadă măritată, să-i fie inaccesibil ca urmare a acestor mizerii? Așa ceva nu se poate accepta nici măcar ca idee. “Vreau să-mi scot din cap această stupizenie chiar acum!”, s-a înverșunat ea. Mă culc cu el imediat, o să-l fac eu să vrea și am să văd dacă îl mai mențin pe lista favoriților sau îl exclud complet.

După ce amândoi și-au terminat aproape în același timp această jenantă introspecție, s-au privit de parcă se vedeau prima dată. Privirile lor au devenit din ce în ce mai intense, mai fierbinți și nu mai constituia un secret direcția către care se îndrepta intenția lor.

Treziți dintr-un vis confuz pe care nu îl înțelegeau, s-au scuturat și iată cum, fără ca nimeni să poată anticipa, suntem martorii unei minuni. Gândurile lor secrete, nespuse, precum și teama de a se confrunța cu adevăruri supărătoare i-a aruncat imediat pe unul în brațele celuilalt. Nu a fost inițiativa unuia sau altuia dintre ei. Nu mai era nevoie. Era deja consens. Este greu de stabilit cine a făcut prima mișcare. Respingând orice calcul, plan, prudență, orice putea fi legat de prejudecăți, rațiune sau putoare, amândoi s-au trezit deodată îmbrățișându-se și sărutându-se cu o patimă pe care nimic nu o anunța înainte ca ea să explodeze la unison.

Bravo lor!

Au reușit ca în numai câteva secunde să ajungă goi în pat. Din acest moment nu a mai fost nevoie de nicio logică sau îndemn. Sângele fierbinte vorbea în locul lor și vorbea coerent, judecând după icnetele, gemetele și suspinele lor de satisfacție. Într-un fel, se poate spune că atunci, în pat, se auzea limba universală a unicei tehnologii biologice fără de care omenirea nu ar exista. Acea a perpetuării vieții pe pământ.

Doru a rămas peste noapte la Marina. A doua, a treia zi și niciodată nu au comentat în niciun fel noaptea care a trecut; nici între ei și nici față de terțe persoane. De asemenea, nu au făcut o aluzie cât de mică, fie ea și nevinovată cu privire la aventura lor. A fost totuși o performanță rară ca doi tineri de calibrul lor să ajungă în pat încă din seara când s-au cunoscut.

Mulți dintre indivizii fără lipici la sexul complementar, cărora li se potrivește mai curând poziția de moralști, ar fi tentați să spună că cei doi s-au cam grăbit. Această categorie nefericită de “puritani” care, în loc să trăiască o viață adevărată, aleg să o chibițeze pe a lor, nu au nicio șansă să înțeleagă ce s-a întâmplat cu Doru și Marina. Adevărul este că dacă nu procedau în felul în care au făcut-o, relația lor nu ar fi existat. Ea s-ar fi limitat la cunoștința de o seară și se termina înainte de a începe.

În zilele următoare, conform algoritmului modern, erau înghițiți de multitudinea mărunțișurilor cotidiene. Astfel, încet-încet, amintirile se vor fi diluat în memorie, chipurile lor își vor fi pierdut conturul și personalitatea până ajungeau întocmai ca desenele

făcute cu degetul pe un geam înghețat. Treptat, imaginile ar fi început să se topească, să se deformeze dispărând, ca și cum nu ar fi existat niciodată.

La începutul relației lor înțelegeau că nopțile când erau împreună să le petreacă altfel decât pentru a se odihni. Luptau din greu unul cu altul, și totul li se părea un vis.

Doru era un tip puternic, iar Marina odată ajunsă în pat, intra în elementul ei ca o sirenă sau ca peștele în apă. De multe ori, înainte de a o cunoaște, Doru cucerit de farmecul poveștilor cu sirene, femei fabuloase care au deturnat imaginația atâtor generații de visători și-a pus întrebarea. “Ce este o sirenă? O femeie cu coadă de pește sau un pește special cu cap și corp de femeie? Poate fi funcțională o astfel de combinație? Unde se termină femeia și unde începe peștele?” Așa se comporta Marina în pat. El nu a aflat niciodată când și de unde începea fiorul transmis de ea și cum și când se va termina. Era ceva fără început și fără sfârșit.

În tot acest timp el, sponsorizat de tehnica ei, survola teritorii necunoscute până atunci și plutea ca amețit, suspendat între vis și realitate, între cer și pământ. Marina era o surpriză de sorginte nepământeană care, în momentele lor de intimitate, se transforma pe nesimțite în zeița dragostei. O femeie unică, a cărei măsură adevărată a valorii ei numai acolo și numai atunci o puteai cunoaște.

Fără să fie un crai, el mai avusese relații amoroase, să zicem cu destule femei, dar ce se întâmpla cu Marina era cu totul altceva. Ea îl înnebunea de fiecare dată, era mereu nouă și trăia atât de intens momentele lor de intimitate, de parcă ar fi ultimele ei clipe de viață. Atingerile, mângâierile și senzațiile transmise de ea îl electrizau, dar îl și umileau mai cu seamă că el, un simplu muritor, un om, nu putea, nu avea cum să i le întoarcă la fel de înfocate. Ea stăpânea întregul lui univers și țesea o vrajă ce părea că nu poate fi adevărată.

Și totuși era, era mai adevărată decât tot ce știa el despre amor. Era arta seducției dusă până la perfecțiune și dincolo de ea. Doru, sclavul acestei puteri împotriva căreia nu își putea închipui că ar putea lupta cineva, oricine ar fi fost acela, se amăgea ascultându-i vocalizele la festinul dragostei. La auzul lor, suspiciunile lui că ea s-ar preface numai ca el să se simtă mândru de virilitatea lui dispăreau. Gândea că ar fi imposibil ca o persoană să se prefacă într-atât, încât nu numai să își înșele partenerul, dar să se și păcălească singură.

La rândul ei, Marina s-a lăsat antrenată o bună perioadă de timp în jocul lor frumos cu amorași rozalii și, fără griji, a pierdut din vedere intențiile ei inițiale. Minimalizând perfidia timpului, un călător capricios care nu se întoarce niciodată înapoi, ea și-a trădat nu numai planurile pe care le-a ascuns într-un ungher al conștiinței, dar s-a aruncat cu ochii închiși în această aventură în care, alături de trupul ei miraculos, și-a luat ca tovarășă de drum, adormita ei luciditate.

Nu se mai gândea la ținta urmărită din prima seară când l-a cunoscut pe Doru. Și o astfel de țintă nu era o noutate, era destul de veche. Era dată încă din timpurile în care femeile frumoase și deștepte, dotate cu papuci pe măsură învățau la școala vieții cum să îi țină pe bieții lor soți sub aceste încălțări de casă, moi și plăcute la purtat.

În filozofia Marinei, așa trebuia să se întâmple mereu. Femeia, după ce își puna la lucru mintea și trupul talentat, alcătuit special pentru a ieși mereu învingătoare în lupta inegală dusă de veacuri între sexe, putea obține tot ce vroia. După ce se folosea incorect de acest avantaj natural și victima era complet zăpăcită, ea trebuia anesteziată și transformată într-un soț robot pe care să îl învârtă după degete. Soțului, teoretic capul familiei, era de la sine înțeles că femeia devenită între timp nevastă, îi lăsa ca o mare concesie rolul de furnizor, adică sursa ei legală de lux și trai bun.

În primele săptămâni după prima lor noapte, erau mereu nervoși la serviciu. Pentru ei zilele treceau într-un singur sens, pline de o lungă așteptare. Timpul se scurgea prea încet și își ascundeau cu greu nerăbdarea de care erau cuprinși în perspectiva venirii serii.

Ea aducea odată cu răcoarea și parfumul ei, izbăvirea de o prelungită stare de frustrare resimțită în timpul zilei.

Seara de vară, călduță și parfumată reușea să schimbe o zi plictisitoare într-o dulce fericire domestică. Magia începea întotdeauna după căderea nopții. Programul lor era permanent același și parcurgea invariabil aceleași etape: întâlnirea de seară, dușul, o cină frugală, urmată de o noapte fierbinte în doi. Se iubeau cu înverșunare, făceau un amor disperat, dezordonat urmat de câteva ore de somn. Dormeau cu grijă de parcă a doua zi devreme trebuiau să plece într-o călătorie.

Când unul din ei se trezea, îl provoca pe celălalt. Nu au ținut niciodată seama de oră. Întotdeauna exista un ceas care ticăia pe undeva, dar ei nici nu se uitau la el. Îl programau numai să îi trezească dimineața. Zbârnâitul soneriei lui era ca goarna apocalipsei. Îi îngrozea și abia când el își termina ingrata misiune, realizau că iarăși au dormit prea puțin. Spre deosebire de ziua în care s-au cunoscut, când au exagerat conversând, nu își vorbeau prea mult și nici nu simțeau nevoia să o facă. Li se părea că a se lipi unul de altul, a se atinge în diferite feluri, era modul cel mai plăcut de a privi scurgerea nisipului din clepsidră.

Doru și Marina păreau mai preocupați de intensitatea legăturii lor care se consuma ca un foc violent, decât de durata ei. Patima lor poate că era imprudentă, dar ei simțeau mai mult căldura ei binefăcătoare decât pârjolul care o însoțea.

O perioadă de câteva luni s-au lăsat duși de val fără să-și pună întrebări despre viitor, când deodată, fără preaviz, acesta le-a bătut la ușă și i-a trezit din amorțea.

Marina a reacționat prima și a încercat să pună amorul lor sub control. Convingerea ei era că elevul Doru, ucenicul ei în arta amorului, a avut destulă recreație și a venit timpul să îl bage în clasă. Nu i-a limitat niciodată accesul la ea, dimpotrivă și-a dat toată silința să fie o superamantă și credea că a reușit. Sosise, însă, momentul ca el să mai și plătească ceva. Își calculase prețul pe care îl voia, pe el, de soț, dar nu știa cum să atace încăpățânarea lui și să înceapă negocierea. Întrebarea de debut îi stătea pe limbă.

- Dorule, a început ea într-o noapte când se aflau într-o pauză totală, de orice. Încotro mergem noi? Ce crezi că se va întâmpla cu viața noastră?

- Nu m-am gândit la asta și nici nu vreau să o fac, a venit sec răspunsul lui.

- De ce răspunzi așa? Te-am întrebat ceva general. Poți să dezvolti puțin?

- Bine, dezvolt, a mormăit el ca o concesie. Nu ne îndreptăm încă spre nicio direcție și nu este rău. De ce să ne planificăm viața în amănunțime, să ne facem iluzii și să nu o lăsăm pe ea să le aranjeze pe toate? Cineva, un filozof englez, Thomas Carlyle mi se pare, spunea odată: "să nu-ți faci niciodată iluzii, dacă vrei să nu ai deziluzii". Ți-am redat numai ideea, nu ți-am spus textual pentru că noaptea am memoria în pauză. Îmi place, a reluat el după o scurtă pauză. Mi se pare că este o filozofie a prudenței și asta încerc să fac. Să fiu prudent.

Dorind să accentueze ideea, să se facă mai bine înțeles, Doru a plusat ca la jocul lui Poker.

- Mai mult, pot să-ți spun și o părere proprie, un fel de brevet al meu despre marea greșală pe care o facem toți în viață când sperăm "speranța este preludiul decepției. Este autopăcăleala care ne place".

Nemulțumită de răspuns, Marina a insistat îmbufnată.

- Dorule, ce răspuns este ăsta? Eu nu sunt deloc mulțumită de el. Mi se pare că plutește undeva, deasupra lucrurilor și sper că nu este modul tău de a privi viața. Oare noi suntem în bătaia vântului? Nu avem propriile noastre opțiuni? Pe lângă că nu îmi place ideea, mi se pare o abdicare de la lupta cu viața și mă mir că vine de la tine.

- Ah, ce dură ești! Dacă nu îți place stilul meu de înot, în voia curentului, mai mult dus de apă decât împotriva lui, te-aș ruga Măria ta, pardon Marina ta să îmi ciripești acum cu vocea ta cea dulce la ureche, ce punct de vedere împărtășește domnița?

Ei nu i-a plăcut direcția frivolă pe care el o imprima discuției și a hotărât să mărească presiunea asupra lui.

- Dorule, fii atent! Îmi încep a treia oară replica folosind ca prim cuvânt numele tău. Ai putea să iei asta ca un avertisment, Aș avea ceva motive să mă supăr. Răspunsurile tale mă fac să cred că nu mă iei în serios. Mai bine mă prefac că nu am auzit nimic din ce ai spus.

- Am încurcat-o. Crezi că am spus tâmpenii și te-am rănit? Dacă este așa, iartă-mă, eu te iau întotdeauna în serios, și cum aș putea să nu o fac? Te-ai uitat astăzi în oglindă? Dar ieri? Ce ai văzut în ea? Ai văzut că nu te-ai schimbat? Ești o minune, ai tot ce îți trebuie și știi totul ca să fii o amantă perfectă. Ce mai vrei?, a reluat el retoric. Te declar cel mai plăcut lucru care mi s-a întâmplat până acum. Numai că te rog să nu îți încarci căpșorul cu altceva și să fii aceeași nebunatică de geniu pe care o știu. Dacă totuși ești nemulțumită și vrei o poziționare mai hotărâtă de a mea, te rog lămurește-mă. Spune-mi în clar ce vrei să afli de la mine și o să-ți răspund ca la carte.

“Omul ăsta mă înnebunește” și-a spus în sine ea Marina. “E prost, nu vede singur? Ce vrea, să îl cer eu de bărbat? Așa am ajuns? Eu vreau să mă mărit și el îmi ține teorii. Asta am obținut de la el până acum. Dreptul de a asculta teorii și frivolități.”

- Dorule, a reluat Marina după o scurtă pauză, semn că starea de beligeranță dintre ei continua nestingherită. Dorule, tu nici măcar nu mă ascuți. Eu nu vreau ca viața mea să fie un eșec, vreau să o trăiesc din plin. Vreau să fiu o femeie împlinită, măritată și la casa mea.

Pentru că tot o mânca limba, nu s-a lăsat până nu l-a făcut pe Doru să o privească altfel.

- Vreau copii, mai spuse ea o minciună sfărăitoare care spera să dea bine și să-i atingă o coardă sensibilă.

Biata de ea cât se înșela. Sub aparența unei patimi dogorătoare Doru a văzut de multe ori în relațiile lor fierbinți priceperea și participarea ei lucidă, controlată, dar a tăcut, nu i-a dat atenție și s-a făcut că nu înțelege. Mai ales în ultimul timp el căpătase certitudinea că nu este iubit, ci mai degrabă urmărit cu un scop precis. Și pentru a-și atinge țelurile, Marina făcea orice, chiar și ore suplimentare.

El a înțeles de mult ce voia ea, dar acum i-a spus-o răspicat pentru prima dată. Nu mai era o aluzie, ci aproape un ultimatum. “Ce mă fac?”, a încercat el să-și plângă de milă. “Nu pot să o mai scald”. Căuta cu înfrigurare o soluție care să o liniștească, dar să nu îl angajeze. Nu ar fi vrut în ruptul capului să întrerupă relațiile cu ea. Era prea bună pentru ce-i lipsea lui, dar prețul cerut de ea, renunțarea benevolă la libertatea lui, era prea mare și nu putea să accepte schimbul.

După ce a întors pe toate fețele situația la care au ajuns, s-a hotărât să ia taurul de coarne. Dacă tot au început această discuție, considerată de el, mai devreme sau mai târziu ca inevitabilă, voia ca ea să aibă și relevanță. Nu era sigur care va fi efectul pe care îl va avea profesiunea lui de credință asupra ei, dar ca să-și crească șansa de a fi înțeles corect, va căuta să își aleagă cuvintele cu grijă.

- Marina, te rog ascultă-mă cu atenție și după aceea vom mai putea discuta, iarăși și iarăși. Nu aș vrea ca între noi să rămână lucruri nespuse care ne pot otrăvi viața. Sinceritatea este singura cale care ne poate salva pe amândoi dacă am luat-o pe arătură. Nu vreau să îi dăm dreptate diplomatului și omului politic italian Machiavelli de la care a rămas până în zilele noastre expresia clasică a ipocriziei “omului îi sunt date cuvintele pentru a-și ascunde gândurile”. Cu asta, ți-am redat esența unui mod de a gândi, nu și

topica cuvintelor. Voi căuta să fiu foarte explicit, ca la carte, cum ți-am promis mai înainte, a continuat el explicațiile supărătoare pe care era sigur că trebuia să le dea.

- Îmi plăci foarte mult și dacă am spus numai asta, am spus prea puțin, îmi plăci mai mult decât atât. Ești ca o rază luminoasă în viața mea. Până acum n-am iubit cu sufletul nicio femeie. Poate că odată, o să am ocazia să îți vorbesc despre constrângerile mele.

Deși își dădea foarte bine seama că devenea dur, aproape nepoliticos, Doru a continuat.

- Nu am spus niciodată unei femei "te iubesc" și încă nu pot să o fac. Este ceva mai presus de mine, ține poate de prejudecățile mele, poate de niște idealuri greșite, dar asta este situația.

În timp ce vorbea, se uita cu coada ochiului la ea, să îi surprindă reacțiile. Marina afișa însă o figură impasibilă, mimica ei era impenetrabilă, părea de gheață. Sau se stăpânea foarte bine, ori era obsedată de o idee fixă și numai la ea se gândea. Așa a interpretat el atitudinea ei statică. Întrucât nu vedea cum ar putea să o deturneze, să o aducă mai aproape de felul lui de a judeca, ușor neliniștit și-a dezvoltat argumentația.

- Tu ești singura femeie de care m-am atașat în mod special. S-ar putea ca ție să nu îți ajungă felul meu de atașament, dar te întreb, noi ne iubim? Sincer, tu crezi că noi ne iubim?

Întrucât ea continua să tacă, răspunsul l-a dat tot el, dar pe alt palier.

- Sau numai ne placem ? Ne place să fim împreună, ne place tot ce facem amândoi. Mie da și sper din tot sufletul că și ție. Nu am trăit niciodată cu nimeni senzațiile pe care le am cu tine când facem dragoste. Nici nu am crezut până te-am întâlnit și mi s-a întâmplat cu tine, că ele pot fi atât de intense. Dar repet o întrebare obsesivă pentru mine. Tu ești convinsă că noi ne iubim? Dacă îmi răspunzi sincer, amândoi vom avea de câștigat.

Ea nu s-a așteptat la un astfel de discurs. Acum îi părea rău că l-a provocat. Simțea că a sosit clipa deciziilor mari. Nu știa dacă este bine să-i răspundă cu sinceritate sau să încerce să câștige timp prin răspunsuri lunecoase. Atâtea planuri își făcuse în legătură cu el, atâtea ambiții spulberate, era deja prea mult. Se simțea cu adevărat: încurcată, stânjenită și neajutorată. Acum nici ea nu mai știa cât adevăr și câtă prefăcătorie era în relația lor.

Se tot codea să dea un răspuns, dar știa că el trebuie spus, acum, nu mai târziu. "În definitiv, se consola ea, tot trebuia să se lămurească odată. Nu are ce câștiga dacă o lungește. Chiar dacă sorții îi vor fi nefavorabili acum, poate cu timpul se vor schimba și va răsări din nou soarele pe strada ei."

Puțin remontată de acest ultim gând, Marina a început să contraatace la baionetă.

- Dorule, ca un făcut în seara asta, nu era capabilă să înceapă altfel discuția cu el. Dorule, ce îmi spui tu mă sperie și mă îngrozește. Vrei să pui punct legăturii noastre și nu știi cum să o faci? Oare te-ai săturat de mine? Te-ai îmbolnăvit cumva?

- Nu, dragă Marina, i-a tăiat el imediat macaroana. Cred că nu ne potrivim atât de mult încât să ne căsătorim. Tu asta vrei, să te măriți neapărat, iar eu sunt primul pe listă, cel mai în primejdie să devin soțul tău. Amintește-ți, te rog, că ți-am spus din prima clipă în care m-am prezentat că nu sunt încă pregătit să mă însor, nu sunt în stare să o fac, cel puțin nu acum.

Ajuns cu destăinuirea până aici, a făcut intenționat o pauză pe care a luat-o pentru a-si formula cât mai bine răspunsul. Știa că ei îi vine foarte greu să accepte și să digere până la capăt ce voia el să îi spună, dar trebuia tăiat în carne vie dacă voia ca lucrurile să devină limpezi în relația lor.

- Am crezut că ai înțeles bine, a reluat el supliciu, și dacă în condiția dată ai acceptat să ai o legătură cu mine, eu îți mulțumesc. Repet, ai fost, ești și încă poți să fii femeia ideală pentru mine, dar nu și nevasta potrivită.

- Dorule, dar eu te iubesc, a strigat Marina într-un acces de furie, după care și-a dat seama că a exagerat și a lăsat-o mai moale. Cel puțin așa cred.

- Da, Marina, ai făcut o obsesie din ideea de a te mărita cu mine și de aici și impresia că mă iubești, dar nici tu nu ești sigură de asta.

El s-a oprit puțin, pentru ultima oară înainte de a împinge sinceritatea către limita în care ea devine greu de acceptat. Pentru unele persoane mai ambițioase chiar imposibil.

- De fapt, lipsa iubirii este unul din puținele lucruri care ne fac să fim incompatibili, să nu ne potrivim. Avem viziuni mult prea diferite despre viață și ce anume așteptăm de la ea. Amorul este bun, minunat, superb, dar nu este totul. Este numai o parte din iubire și nu cea mai mare. Pentru mine căsătoria nu este o încercare, este un angajament pe viață. Este dovada supremă de încredere între două ființe umane, între două universuri.

Pe măsură ce se descărca de adevărurile lui ținute până atunci ascunse într-un ungher, ferite de ochii lumii, se simțea tot mai mândru de el, de puterea lui de a se detașa de lașitatea ascunsă a compromisului.

- Iubirea fizică, numită mai nou peiorativ și dezgustător "sex", nu este chiar stâlpul căsniceii și nici măcar simbolul ei. Ceea ce face ca o căsnicie să fie adevărată este responsabilitatea de a avea copii. Paradoxal, această responsabilitate este tot rezultatul iubirii fizice, dar nu privită ca un scop în sine, ci ca un mijloc de a avea urmași, de a fi propria noastră proiecție în viitor.

Nestăvilit și descătușat de o falsă concepție privind relațiile dintre soți, refulată în el atâta vreme, Doru și-a continuat fără milă devastatorul discurs.

- Un bărbat care își iubește soția, în momentele lor cele mai fierbinți, cele mai tandre nu poate susține că face sex cu ea. El o iubește la modul acela sublim și ea îi răspunde la fel. Nimic nu pare a fi și nici nu este în afara normalului. De aceea, chiar dacă unuia dintre ei i se pare într-o zi că fitilul lămpii, care este simbolul atracției fizice, începe să pâlpâie, nu se îngrijorează. Soții adevărați se vor simți în continuare la fel de uniți ca întotdeauna.

Rătăcit pe cărările lipsei de menajamente, el i-a aplicat lovitura de grație prin care a năruit definitiv speranțele Marinei, câte mai rămăseseră, într-o căsătorie devenită imposibilă.

- Nimeni și nimic nu poate distruge ceea ce doi soți, un adevărat cuplu, pot construi în timp, nici vârsta, nici boala și nici moartea.

Sufocat de propria lui logică și mirat de corectitudinea cu care a reușit să traducă în cuvinte simțămintele lui cele mai intime, a conchis.

- Mă opresc aici deoarece m-am lansat în niște teorii pe care nu ești pregătită să le asculți sau nu te interesează.

În tot acest timp Marina l-a ascultat împietrită, fără să reacționeze de fel. Aflat de cealaltă parte a baricadei Doru, conștient de urmările discursului său, se uita la ea cu părere de rău și împăciuitor, a adăugat.

- Mă întorc acum la ce se întâmplă cu noi. Mie mi-ar pare foarte rău dacă după discuția asta destul de neplăcută, ai dori să pui punct relației noastre.

Ea continua să tacă. Intuia exact dezastrul în care graba și lipsa ei de tact aruncase relația lor. Tăcerea ei, de dincolo de lume, începuse să îl pună serios pe gânduri, așa că hotărât, jucând rolul fatalității - fie ce-o fi! - a aruncat o ultimă grenadă în grădina ei.

- Aștept decizia ta și dacă tu spui "halt!", mă opresc și nu te mai deranjez. Dacă vei hotărî așa, tot ce pot să îți mai ofer este un premiu de consolare, mărturisirea mea finală. M-ai otrăvit și m-ai făcut dependent de tine, m-ai îmbolnăvit de plăcere de fiecare dată și mi-ai deschis orizontul unor senzații neștiute de mine cu pasiunea, priceperea și arta ta de a face dragoste. Pentru tot ce ai însemnat pentru mine, nu o să te uit toată viața.

După ce a ascultat ultima parte a celor spuse de Doru, îngândurată și deprimată, Marina a ajuns în sfârșit să înțeleagă că a pierdut definitiv marea ei bătaie cu Doru. Încercarea ei de a se căsători cu el, a eșuat definitiv. Acum, sigură că ceva ireparabil s-a produs, cu mintea rătăcită se gândea că dacă nu se putea căsători cu Doru relația cu el putea fi considerată un capitol încheiat. Amatori numai pentru tăvăleală în pat putea găsi ușor. În fața acestei realități cu care nu se așteptase să se confrunte, într-un acces de descurajare, i-a răspuns resemnată.

- Dorule, Doruleț, Dorulețule, a ieșit ea din muțenie. Se pare că deși simțim fizic la fel, vreau să-ți confirm că avem multe puncte comune în care suntem compatibili cum spui tu. Suntem nesățioși, ne săturăm greu de amor sau nu ne ajunge niciodată, dar gândim diferit, mult prea diferit. Eu zic să ne oprim deocamdată aici. După ce vor trece zile, să zicem luni, poate ani, putem să reluăm această discuție și să vedem dacă mai putem face ceva, să salvăm măcar puțin din ceea ce eu începusem să cred că este "forever".

- O.K., draga mea, a spus el ca un fel de încheiere. Eu am să plec, dar îți promit să fiu întotdeauna lângă tine când vei avea nevoie de ceva. Oricând vrei, putem sta de vorbă liniștiți ca doi vechi combatanți în bătălia unui amor eșuat. Căliți, dar niciodată vindecați, participanți la un război în care nu sunt învingători, ci întotdeauna numai învinși.

Cu infinită părere de rău pentru sfârșitul previzibil al relației lor și convins că pierderea ei îl va costa, Doru a mai adăugat o frază care îi reflecta starea de spirit.

- Timpul poate ameliora unele suferințe, dar pe cele din amor niciodată, pentru că el provoacă o boală fără leac.

Despărțirea lor fiind iminentă, putea cel mult să aibă o ieșire decentă din scenă.

- Îți mulțumesc pentru tot și nu găsesc cuvintele potrivite să-ți spun cât de rău îmi pare că s-a terminat așa, deodată. La revedere, pe curând.

- La revedere, fostul meu iubit căzut în lupta nobilă pentru apărarea purității iubirii. Mi-a plăcut să fiu cu tine și o să-mi fie foarte greu la început fără să te știu lângă mine. Am o rugămintă de final. Pentru că sunt totuși femeie și deci mai slabă prin definiție, nu pot să pun punct chiar așa unei relații. Dacă o să te rog ca din când în când să îmi faci o vizită de protocol, fără obligații, îmi promiți că ai să vii?

- Desigur, Marina, ori de câte ori mă chemi, am să vin.

Cei doi, Doru și Marina, s-au strâns în brațe prietenește, fără fiorul cunoscut, s-au bătut cu palma pe spate și s-au pupat pe obraz de trei ori ca doi pravoslavnici ruși, îmbătrâniți de secole, cu lacrimile stând să explodeze în colțul ochilor.

În clipa următoare Marina s-a zbatut, s-a smuls din brațele lui și a fugit în casă fără să mai spună un cuvânt. El a rămas singur și nehotărât în fața ușii ei. La ușa unde a bătut de atâtea ori cu emoția unui licean care merge la întâlnirea de taină cu doamnă profesoară de amor, cea mai bună profesoară din liceu.

S-a uitat în dreapta, apoi în stânga de parcă ar fi pierdut ceva pe care nu știa dacă îl va mai regăsi vreodată. După câteva minute s-a urcat în mașină și a plecat.

Așa s-a sfârșit un amor nebun, cum a și început; din senin. Vâlvătaia pasiunii a fost prea mare și a pârjolit fără milă orice pornire spre iubire. În urma incendiului a rămas numai cenușa regretului. Doar atât.

## Capitolul II. Fata din poveste.

### Partea I. Cine este Clara David?

Moto: Fiecăruia ce este al său. (Ulpian/Din percepțiile dreptului roman)

Din când în când, pe pământ apar adevărate miracole. Se nasc fete care uimesc prin strălucire, frumusețe, grație și inteligență. Din păcate, natura dă dovadă de multă parcimonie când împarte aceste daruri. La nivel global, numărul fetelor superfrumoase și inteligente este cu îngăduință, de cel mult una la un milion. Numai împrejurările sau norocul decid cum vor fi valorificate atuurile extraordinare cu care aceste fete s-au născut. Câte vor străluci ca staruri, dive, supervedete sau top modele și care dintre ele vor câștiga titluri de “miss”.

Viața a arătat că, de multe ori, previziunile acestor așteptări au aceleași șanse să se dovedească exacte câte sunt și în ghicirea numerelor câștigătoare la loterie. De cele mai multe ori hazardul este acela care stabilește ierarhia frumoaselor, la fel ca în orice joc de noroc cu miză mare.

Dacă cineva ar avea curiozitatea să colecționeze interviurile acordate de femeile care au reușit cariere strălucite în lumina reflectoarelor, va avea surpriza să constate că cele mai multe din ele atribuie norocului reușita lor. Norocul că se aflau la locul potrivit în momentul potrivit, că o divă s-a îmbolnăvit sau a fugit cu un iubit într-o vacanță și a trebuit să fie înlocuită, că au întâlnit un bărbat influent în lumea show-bizz-ului și s-au căsătorit cu el, că un bogataș sensibil la farmecele lor le-a sponsorizat, precum și multe altele.

Există cineva în lumea asta mare care poate garanta că numărul de fete excepțional dotate fizic se reduce numai la ce se vede pe ecrane sau în presa scrisă? Categorie, nu. Sunt fete care ar putea surclasa multe celebrități instalate pe diferite podiumuri, indiferent de domeniu, dar care au ales modestia și au rămas într-un anonim voluntar, preferând să rămână alături de dragostea lor; ele au iubit, au fost iubite și au trăit o viață adevărată, fiind fericite ca s-au născut.

Una din aceste fete este doctorița Clara David, eroina acestei cărți.

La vremea când începe povestirea despre ea și despre alți tineri din generația ei, se gândea la viitorul ei profesional clădit pe muncă și seriozitate, nu pe calitățile fizice cu care a avut norocul să se nască.

Cine este și cum arată în fapt Clara David?

În accepțiunea curentă se spune că o fată este frumoasă dacă se încadrează în anumite tipare, o figură cu trăsături regulate și armonioase, înaltă, zveltă, bine proporționată. Culoarea părului, a ochilor, tenul etc., sunt tot atâtea criterii după care evaluatorii frumuseților feminine stabilesc ierarhiile. Așa a luat naștere prototipul femeii a cărei frumusețe pământeană este în limitele puterii de înțelegere a bărbaților.

Se întâmplă, e drept mai rar, să apară și fete a căror frumusețe particulară, stranie, sparge tiparele obișnuite și uluiesc prin originalitatea lor. Frumusețea lor este atât de deosebită, de strălucitoare, încât de multe ori ea nu poate fi înțeleasă. Ele schimbă optica despre frumos și dărâmă ierarhiile stabilite. Oricine le privește, nu își poate reprima gândul că ele par venite de undeva de departe, dintr-o altă lume în care frumusețea este obligatorie, ca un criteriu de supraviețuire.

Dintr-o astfel de lume pare că a ajuns pe Pământ și Clara David.

Părul ei, la prima vedere mai mult castaniu decât roșcat, o califică în o categorie specială, aceea de șatenă răzvrătită. În cazul ei, ursitoarele i-au hărăzit încă de la naștere un



melanj coloristic nemaivăzut, aproape absurd sub aspectul unicității. Imaginea amestecului de pigmenți castanii cu cei ai ruginiului de toamnă, împrăștiați aleatoriu de-a lungul firelor de păr, lucioase ca mătasea, pun privitorul într-o grea dilemă: care este, în fapt, culoarea lui?

Tabloul creat de această combinație cromatică este exotic, cu trimitere către aberant. Cei contrariați se consolează cu ideea că este o abatere genetică, o greșeală a naturii, cu atât mai mult cu cât percepția asupra culorii părului Clarei diferă, în funcție de mediu ambiant. Uneori arată ca vâlvătaia potolită a unui foc de tabără privit înainte de a se stinge, când amestecul delicat al ultimelor pâlpâiri roșietice dansează deasupra jarului și spuței rezultate din arderea lemnului de brad, pașii finali, haotici ai sfârșitului. Sau ca un covor din frunze ruginii de arțar căzute toamna pe alee pe care te sfințești să calci de teamă că intensitatea culorii îți va arde tălpile. Puțini sunt cei care se hazardază să încadreze părul Clarei în paleta culorilor standardizate folosite de frumoasele lumii pentru a corecta ceea ce natura le-a refuzat.

Tenul ei alb, sănătos, cu nuanțe delicate de roz trandafirii face trimitere la chipul îngerilor. Sprâncenele aproape negre frumos arcuite, sunt acompaniate de gene lungi și dese ca o perie. Nestatornicia lor acoperă și descoperă în clipiri dese ochii, punctul central al feții. Ei sunt mari și limpezi ca o veșnică enigmă pentru privitor. Culoarea lor nepământesc de pură, este a cerului de vară. Intensitatea albastrului lor te înfioară ca și cerul imens, de nepătruns și necuprins. Privirea ei senină induce o teamă apropiată de timiditatea elevului premiant, cu nota zece la purtare, că încercarea de a pătrunde în tainele acelui albastru este un sacrilegiu.

Dinții albi, ca într-o reclamă pentru o pastă de dinți, sunt acoperiți de buze pline și roșii, dispuse să se întreschidă mereu pentru lansarea celui mai cuceritor zâmbet de pe planetă. Cu o înălțime de un metru șapte zeci și opt, Clara este considerată o femeie înaltă, cu un corp bine proporționat și bust generos. Sâni ei, tresăltând în ritmul pașilor, cu mișcarea lor înnebunitoare, trezesc în imaginația bărbaților ecouri asociate cu pierderea simțului realității. Ele se transformă în dorințe care străbat lumea cunoscută și merg mai departe, fără să se oprescă, alegând să se materializeze dincolo de ea, în o altă lume.

Șoldurile frumos rotunjite se află într-un echilibru perfect cu umerii și restabilesc o fermecătoare egalitate dimensională cu aceștia. lăsând taliei de viespe rolul de arbitru pentru confirmare.

Picioarele lungi și elegante, cu glezne fine, stârnesc suspinele invidiei feminine pline de o omenească otravă și au ca efect pervers, ridicarea și mai sus a ștachetei admirației bărbaților.

Într-un cuvânt, Clara David arăta ca o zână coborâtă din povești, iar dacă ar fi să se dea crezare unor admiratori fanatici, ea chiar este o superzână, epitet care a contribuit decisiv la încadrarea ei de către regimentele de admiratori, în categoria femeilor inaccesibile.

În ciuda frumuseții ei uluitoare, Clara are aparența unei fete timide, meditative, puternic înclinată spre romantismul cu ștaif, același pe care, din păcate, lumea de astăzi l-a condamnat la uitare. Fără să fie o persoană melancolică, dimpotrivă debordează de optimism, este foarte rezervată, mai ales în privința vieții ei particulare. Niciodată nu s-a hazardat în abordarea relațiilor cu băieții cu ușurința în care tinerele moderne excelează.

Din punctul de vedere al opiniei colective în care a trăit, acesta era și punctul ei nevralgic. În rest, a fost mereu o bună prietenă cu toată lumea, foarte atașată de colegii ei. Întotdeauna a privit relațiile cu cei de vârsta ei cu detașare, refuzând să îi perceapă altfel decât ca parteneri de etapă în evoluția ei spre maturitate.

În liceu a evitat să încurajeze relațiile particulare cu băieții și își amintește bine că atunci nu o interesa dacă anturajul ei, care era format din băieți și/sau din fete. Băieții pe care îi cunoștea erau tratați de ea la fel ca fetele, după principiul unisex.

Mai târziu, când a devenit studentă, lucrurile s-au schimbat. Mai matură, a început să se orienteze altfel în sistemul de relații cu lumea înconjurătoare. A înțeles foarte limpede demarcația dintre sexe și sub presiunea hormonală, a început să aibă vise de iubire.

Maturizarea ei s-a putut observa mai ales în preocuparea pentru felul în care arată. Deși nu era obsedată de aspectul ei, aprecia cosmeticele de calitate pe care le folosea cu discreție, fără stridente, și se îmbrăca îngrijit urmând linia modei.

Din curiozitate, a acceptat uneori inițiativele unor tineri de a intra în viața ei, dar din câte își aduce aminte, toți au dezamăgit-o din diferite motive. Unii erau frumuseți, dar mărginiți, alții erau grăbiți și voiau de la ea ceea ce nu era încă dispusă să ofere sau se dovediseră a fi niște bătășari care își bazau reputația de bărbați puternici pe obrăznicie. Mai funcționau atunci un fel de bărbați, așa ziși “dintr-o bucată”, dar ea a avut ghinionul să întâlnească numai pe cei confecționați din materiale de slabă calitate.

Plictisită de puținele experiențe avute, a hotărât să mai aștepte, poate că odată și odată va apare acel Făt-Frumos care este ursitul ei și atunci i se va preda lui cu toată ardoarea de care este capabilă o fată cu porniri romantice.

Uneori, gândește cu amărăciune că frumusețea ei nefirească, i-a adus mai multe necazuri decât avantaje.

Rezumând neplăcerile avute în ultima perioadă, își amintește că în facultate a trebuit să facă față asalturilor nerușinate ale colegilor și asistenților tineri, iar pe stradă sau în locuri publice era în permanență ținta curiozității impertinente a bărbaților care o dezbrăcau cu priviri hămesite ca și cum ea, Clara David, ar fi rămas ultima reprezentantă pe Pământ a de mult dispărutei stră-stră-străbunica Eva.

Întrebarea cea mai insistentă de care erau preocupate cunoștințele ei era cum arată fericitul ei iubit și cine este el? Deși s-au făcut multe speculații, numai cei din anturajul ei știau că ea nu avea încă pe cineva pentru care să simtă altceva decât o prietenie generoasă și sinceră care peste tot în lume se numește camaraderie.

În timpul facultății a fost o studentă foarte bună. Singurul țel pe care l-a urmărit a fost să termine facultatea în topul absolvenților pentru a-și facilita viitoarea carieră. Nu pentru că ar fi carieristă, ci pentru că a fost întotdeauna o perfecționistă. Pe scurt, avea ambiția să ajungă un bun medic, cunoscut ca un adevărat profesionist.

La vremea când începe povestirea noastră Clara terminase facultatea de medicină și urma rezidențiatul la Institutul de endocrinologie. Alegerea specialității de medic endocrinolog nu a fost întâmplătoare. Ea era convinsă că pentru a fi un bun specialist în domeniu nu sunt suficiente numai experiența, cunoștințe medicale solide și specializările în domeniu. În endocrinologie este nevoie și de multă intuiție. Un endocrinolog, credea ea, trebuie să aibă stofă de detectiv de investigație, să reușească în carieră. Cel puțin așa înțelegea ea lucrurile.

Acum se grăbea să ajungă la spital pentru a nu pierde vizita de prânz în saloanele bolnavilor, a idolului ei în meseria de endocrinolog, doamna conferențiar doctor Cimina Madălina Potecă.

Vara aceluia an se dovedea a fi una foarte calduroasă, caniculară chiar. Tocurile pantofilor își desenau amprenta pe asfaltul înfierbântat. Încă puțin și ajungea la spital. La prima intersecție trebuia să traverseze strada, după care la circa o sută cinci zeci de metri pe partea stângă, era poarta spitalului. Aștepta liniștită la semafor schimbarea culorii roșii pentru a-și continua drumul și se răcorea făcându-și vânt cu o revistă de modă.

Când lampa și-a schimbat culoarea în verde, a pornit în traversare, a făcut primii pași pe zebra și se apropia de centrul străzii. Nu a dat atenție strigătelor alarmate ale unei

femei grase, cu fața roșie, parcă vopsită, care își agita disperată brațele scurte într-o mișcare care voia să sugereze semnale de avertizare asupra unui pericol iminent către care se îndrepta.

Mai târziu, când a refăcut filmul întâmplării și-a dat seama că biata femeie, de bună credință foarte atentă la trafic, a prevăzut nenorocirea care urma să se întâmple. Intuiția ei nu i-a folosit Clarei care, adâncită în gânduri, traversa liniștită strada, fiind asigurată de verdele semaforului.

În următoarea fracțiune de secundă a auzit un scrâșnet infernal de frâne și, întorcând privirea în dreapta, de unde venea zgomotul, a văzut cu groază cum un autoturism de teren, mare cât nenorocirea pe care i-o aducea, aflat la numai la câțiva metri, se năpustea asupra ei.

Ca prin vis a mai apucat să vadă figura lividă, alungită și descompusă de spaimă a șoferului înainte de impact. Concomitent, a simțit șocul mortal al loviturii, al contactului dur, disproporționat dintre mastodontul apocaliptic din metal și fragila ei construcție umană, alcătuită din carne și oase. În aceste împrejurări omul pierde întotdeauna fără drept de apel în fața puterii colosale a cailor de fier scăpați de sub control.

A fost lovită, azvarlită și târâtă câțiva metri pe asfalt. Din acel moment lumea a încetat să mai fie percepută de ea, își pierduse cunoștința. În numai o clipă, o mașină criminală transformase un splendid exemplar de femeie într-un corp însângerat care palpita cerându-și dreptul la o viață neconsumată.

Mașina salvării propriului ei spital a cules-o imediat și a transferat-o la reanimare. După două ore de luptă cu moartea, timp în care au fost rezolvate și fracturile suferite la piciorul drept și mâna stângă, eforturile doctorilor au dat rezultate. Funcțiile ei vitale au fost restabilite, iar șansele de supraviețuire au crescut spectaculos.

Tot personalul spitalului a răsuflat ușurat, însă îngrijorarea mai persista. Clara era una din cele mai iubite doctorițe din spital nu datorită frumuseții ei, ci mai mult a felului deschis și prietenos în care vorbea și se purta cu toată lumea.

Buletinul complet al stării ei medicale urma să fie comunicat peste patruzeci și opt de ore, după ce o comisie alcătuită din cei mai buni specialiști, îi va face un consult general. Până atunci, ca de obicei, medicii erau rezervați. Pentru Clara toate aceste zbateri nu însemnau, însă, nimic. Era sub puternica influență a anesteziei, monitorizată de aparate și cufundată în somnul artificial de refacere.

După trecerea a patru zeci și opt de ore de la accident, doctorița Magda Păun s-a îndreptat glonț către salonul în care era internată pacienta accidentată cu speranța că echipa de medici care o consulta nu plecase. Cunoștea o parte din ei și spera să obțină părerea lor despre starea reală a prietenei ei, fără precauții și vorbe meșteșugite. Adevărate lecții de minciuni spuse în scopuri umanitare pentru încurajarea pacienților și inducerea unei stări de optimism menit să îi întărească în lupta pentru vindecare.

Avusese noroc, echipa tocmai terminase examinarea pacientei și se îndrepta spre sala de conferințe. Magda s-a atașat grupului și l-a însoțit fără să scoată o vorbă, cu inima zbatându-i-se dureros în piept. Îi dispăruse siguranța pe care o afișa permanent și simțea că îi lipsește curajul să afle adevărul despre situația celei mai bune prietene a ei.

După câteva momente de tăcere, profesorul Varlam, șeful catedrei de chirurgie s-a hotărât să vorbească. Ceilalți medici tăceau din respect și, ca de fiecare dată, l-au lăsat să tragă concluziile, mai cu seamă că ce va spune el nu era informația pe care ar fi dorit să o audă Magda.

- Știu prin ce treci acum, spuse el adresându-se direct ei. Ba îți este cald, ba rece. Este starea specifică celui care vrea să afle ceva anume, numaidecât, dar căruia îi este frică de ce va afla și dorește cu exasperare ca acel ceva să fie lucrul pe care îl așteaptă. Adevărul pe care tu vrei să îl cunoști, gol-goluf, sincer, fără menajamente, a continuat profesorul

mângâindu-și barbișonul de modă veche, este că nu pot să îți pot spune acum nimic cu certitudine. Cât timp v-am fost profesor m-am străduit să fac din voi nu numai medici buni, dar și oameni cu caractere tari. Am dorit să vă insuflu curajul de a privi viața în față, așa cum este ea. Cu părțile bune, frumoase dar și cu negurile ei. Pe scurt, am fost la rândul meu impresionat de nenorocirea care a lovit-o nemeritat pe Clara.

Acum vorbitorul și-a luat a pauză mai lungă pentru a-și îmbrăca mai nuanțat în cuvinte părerea despre situația medicală a fostei lui studente. Era limpede că îi era greu să se pronunțe fără menajamente, mai ales că știa ce greutate au cuvintele lui în astfel de situații.

- Dupa cum știți toți, a fost una din studentele mele favorite. Aș fi vrut să spun multe despre ea dar opresc aici comentariile mele, printre altele și pentru a scurta momentele de încordare. Întorcându-se spre Magda care, aflată lângă el, îl privea stăruitor, i s-a adresat direct:

- Am să-ți spun ce cred eu despre șansele pe care le are prietena ta.

Din lupta lăuntrică dusă între medicul Varlam și domnul Varlam omul, nu a ieșit un învingător cert. Se pare că ori au învins, ori au pierdut amândoi pentru că așa cum i s-a adresat, a vorbit în numele ambelor ipostaze.

Mai întâi a renunțat să pună floricele diagnosticului și i-a spus părerea lui cu franchețea pe care ea o aștepta de la el.

- Realitatea este că din păcate a avut parte de un accident urât. Dacă așa cum o cunosc eu, o va ajuta tinerețea și după ce se va vindeca va urma un program de recuperare extrem de dificil, atunci poate își va reveni complet și va putea alerga la maraton. Dar ca reușita să fie deplină, mai trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu și poate că o va ajuta și El. Mințile noastre nu au atins un asemenea nivel încât să putem face prognoșticiuri sigure în cazuri aproape desperate ca cel de față. De aceea este nevoie acum nu numai de slabele noastre puteri și cunoștințe, dar și de bunătatea Celui de Sus.

Așa și-a încheiat profesorul diagnosticul său, spus nu atât în termeni medicali, cât mai ales tradus în simțăminte omenești. Spusele lui arătau clar ce părere are despre situația reală a victimei. Ele au dat măsura exactă a gravității urmărilor accidentului suferit de Clara.

La auzul diagnosticului, care suna aproape ca o sentință de condamnare, Magda s-a scuturat ca de friguri și simțea că o podidește plânsul. Nu se aștepta la această sinceritate brutală din partea profesorului. O contraria mai mult realitatea crudă care transpare din vorbele lui, comparativ cu așteptările ei, mult mai optimiste. Nu îi putea reproșa însă nimic profesorului. Ceruse o evaluare corectă și o primise. Trebuia să o accepte fără rezerve ca venind nu numai de la cel mai autorizat specialist, dar și de la un om a cărui bunătate era proverbială.

- Am înțeles, domnule profesor și vă mulțumesc, îngăimă ea într-un târziu. Vă mulțumesc încă o dată că nu m-ați menajat. Ce a trebuit să aflu, acum știu. Vindecarea completă a prietenei mele nu este un lucru simplu.

- La rândul meu, vreau să te rog ceva, încheie discuția profesorul Varlam în timp ce își scoate halatul. Când vei vorbi cu ea, mută toate șansele de vindecare pe Pământ și nu îi pomeni de sprijinul lui Dumnezeu așa cum l-am evocat eu. Cred că pentru oricine, indiferent dacă este credincios sau nu, invocarea divinității nu dă bine și poate în mod inconștient să ducă la un defetism nedorit în situația ei.

După plecarea comisiei, Magda, rămasă singură, își frământa mintea de pe acum să gasească formulele cele mai potrivite pentru discuția cu Clara, atunci când ea va avea loc. Trebuia să îi spună tot, dar de fapt să nu îi spună nimic din ceea ce ar putea să o influențeze negativ și să-i transforme un optimism prezumptiv într-o descurajare adevărată.

Nefericitul conducător auto care produsese accidentul, un tânăr inginer constructor pe numele lui Doru Dragu, a fost preluat de poliție pentru anchetă.

Când a coborât din mașină, părea nesigur pe picioare, avea o stare pronunțată de neliniște, o teamă exagerată și era nefirec de agitat, incoerent, incapabil să susțină o discuție lucidă. Cu acest comportament, în primele momente de la producerea accidentului el a lăsat impresia că băuse, era grizat și se afla încă sub influența băuturilor alcoolice.

Spre surprinderea tuturor, rezultatele obținute la testele de verificare ale alcoolemiei efectuate cu etiloscopul în aerul expirat, cât și la analiza probelor de sânge recoltate imediat, au indicat lipsa alcoolului. Era confirmarea fără dubii că tânărul șofer nu consumase băuturi alcoolice și ca urmare, în momentul producerii accidentului, nu avea cum să se afle sub influența lor. Situația era dramatică. Ofițerul de poliție care preluase cazul nu își putea explica agitația nefirească, trăsăturile feței cu grimase necontrolate, nesiguranța, incoerența și starea de anxietate a autorului accidentului.

Nimeni nu ar fi putut anticipa atunci cum vor evolua evenimentele și care vor fi urmările asupra celor doi tineri implicați; inginerul Doru Dragu autorul accidentului și doctorița Clara David, victima lui.

## **Partea a II-a. Oferta subconștientului: halucinațiile Clarei.**

Moto: A pleca înseamnă a muri puțin. (E. Haraucourt/Rondel de l'adieu)

În timp ce Clara zăcea nemișcată sub monitoare, subconștientul ei lucra febril. Amintiri fără legătură între ele, incoerente, se succedau în mintea ei decuplată de realitate ca pe un ecran, căutând să se fixeze pe un suport de luciditate și să devină rezonabile. Din acest amalgam, a prins contur o imagine de demult, încă din adolescență.

Avea optsprezece ani și terminase liceul. Arăta foarte tânără și a fost cuprinsă de un val de compasiune pentru ea însăși când s-a văzut cât de neajutorată părea în fața vieții. Stătea în curtea școlii pe o bancă din lemn vopsită în roșu și lângă ea se agita un tânăr adolescentin care o ținea de mână. Presupunea că el trebuie să fi fost primul băiat care încercase să o sarute într-un moment în care se simțea vulnerabilă.

Intrase pe nesimțite în adolescență și era biciuită de vedenii erotice. Cu toate acestea, nu diferenția cu claritate lumea bipolară alcătuită din bărbați și femei în care era amestecată. Mai cu seamă nu descifrase natura particulară a relațiilor dintre cele două sexe în comparație cu cea dintre ea și prietenele ei. Era rămasă în urmă cu educația modernistă, studiul disciplinelor serioase de învățământ îi ocupaseră până atunci tot timpul.

Colocatarul ei pe bancă, un băiat cu alură de sportiv, cu părul blond tăiat scurt, a luat stângăcia ei drept încurajare și a insistat, apropiindu-se de ea cu intenția vădită să o sărute.

Fata a reacționat ferindu-se într-o parte, dar nu și-a retras mâna din mâna lui.

- Ce se întâmplă cu tine?, a întrebat ea, trezită din visare. Mi se pare mie sau tu vrei să introduci o altă ecuație în relația dintre noi? Eu cred că ar trebui să îți ajungă că accept să mă ții de mână.

- Credeam că tu îmi cunoști intențiile. Vreau să fii prietena mea. Îmi placi foarte mult și nu pot să mă astâmpăr când te văd. Să nu îmi spui că nu ai observat că apar întotdeauna acolo unde ești și tu.

- Dar pe mine m-ai întrebat dacă vreau să fiu prietena ta?

Fără să țină seama de întrebare, tânărul și-a văzut mai departe de treabă. Știa că dacă se oprește nu mai poate relua discuția, ca un motor capricios de automobil aflat în suferință care refuză să pornescă după ce a fost oprit, probabil că din lipsă de benzină sau ea are o cifră octanică prea mică.

- Te urmăresc mereu cu gândul că odată am să te gădesc singură, ca acum. Aș vrea să te sărut, dar te văd neliniștită și mă gândesc că poate nu ai mai făcut-o. După felul în care arăți, am impresia că pentru tine ar fi o premieră. Chiar te sperie perspectiva?

- Da, recunosc că nu am mai făcut lucrul ăsta, adică nu m-am mai sărutat cu un băiat. Și nici nu sunt sigură că vreau să o fac acum.

- Bănuiam eu ceva-ceva, dar nu eram sigură sută la sută, și-a recăpatat el suflul.

Era rândul ei să nu țină seama de întrerupere și a reluat monologul exact de unde l-a lăsat.

- Nu din cauza ta, ci pentru că îmi este frică de consecințe.

Absentă, cu ochii ațintiți undeva către nicăieri, Clara simțea nevoia să se explice.

- Și pe mine mă apucă uneori dorințe ciudate care mă copleșesc și, deși izvorăsc din mine, din individualitatea mea, nu le aprob.

Judecând după atitudinea ei, reieșea că argumentația pe care o dezvoltă nu îi era destinată lui. Direcția ei era alta - era îndreptată către ea însăși.

- Probabil că vin de undeva, de departe, din filogenia mea, din informațiile înscrise în genele mele. Mă gândesc mereu ce s-ar întâmpla dacă într-o bună zi nu o să mă pot opri și merg prea departe. Ce întorsătură ar putea lua atunci viața mea?

Cu o atitudine constantă de detașare, ea arăta încă o dată dacă mai era nevoie că, deși formal i se adresa lui, din ce spunea, cât și după figura ei, reieșea limpede că el era numai aparent adresantul. De fapt, ea își explica cu voce tare propriile restanțe acumulate la capitolul relații cu sexul opus. Când, în sfârșit, părea că și-a adus aminte de el, ceea ce a auzit tinerelul în continuare, ar fi trebuit să îl trezească din dulcele somn al iluziei.

- Pe de altă parte, nu cred că ești băiatul, mă rog, bărbatul pe care îl aștept. Ești prea copilăros, îmi pari necopt. Nu vreau să te supăr cu nimic, îmi plăci, dar nu deajuns ca să sar cu tine în pat. Ți propun, dacă vrei, să fim numai prieteni, fără dorințe nesăbuite, ca niște camarazi.

Și ca toate să fie clare, ea și-a încheiat mica dizertație cu o concluzie care în mod normal ar fi trebuit să îl răcorească definitiv pe înfierbântatul ei coleg.

- În ceea ce mă privește, eu îmi mai aștept încă Făt-Frumos-ul, am răbdare.

Descumpănit, în loc de răspuns, Tudor - acesta era numele băiatului, a scos din rucsacul care îi ținea loc de ghiozdan două mere, unul roșu, mare, frumos, lucios, parfumat, ademenitor ca însăși păcatul și altul mai mic, galben, comun, ca un frate vitreg al primului.

- Pe care îl alegi?, a întrebat el și i-a întins fetei ambele mere.

Ea nu a ezitat și l-a ales pe cel galben.

- Aha, ții cură de slăbire și l-ai ales pe cel mai mic. Mărul roșu, în viziunea ta, are prea multe calorii, a râs Tudor de ea, sperând că astfel a marcat și el un punct în poarta apărută până atunci magistral de Clara.

Din păcate pentru el, și de data asta, cea care a marcat un punct valabil, a fost tot ea.

- Nu din cauza asta l-am ales pe cel galben. Mărul roșu m-a impresionat într-un fel anume, în spiritul celor pe care ți le-am spus mai înainte, mi s-a părut prea excitant, aproape violent, lucru care m-a făcut să nu mi-l doresc acum.

Nici nu a terminat bine ce avea de spus și s-a anunțat că listele cu rezultatele examenului de bacalaureat au fost afișate. Grabită să le vadă cât mai repede, ea a lăsat mărul pe bancă, fără ca măcar să guste din el și a plecat la afișier.

Mai târziu, când s-a întors mulțumită că a trecut examenul cu note foarte bune, mărul galben de pe banca roșie dispăruse.

În acel moment, în lumea reală de spital, ea a gemut și supraveghetoria s-a precipitat să vadă ce s-a întâmplat. Nu se întâmplase nimic, Clara era în continuare inconștientă, funcțiile ei vitale erau susținute de aparate, mai puțin partea din creier responsabilă cu visele, care se distra și se juca cu ea fără milă.

După episodul cu mărul galben și tentativa de sărut, subconștientul i-a mai oferit o surpriză.

Se făcea că era într-o grădină frumoasă care cu îngăduință putea fi închipuită ca fiind grădina Raiului. Era atâta ordine și liniște acolo, încât o dureau urechile. Nu era singură în grădină. Dimpotrivă, erau prezenți acolo bărbați și femei care se plimbau perechi-perechi, toți având aproximativ aceeași vârstă, cea de apoi, gândi ea cu sarcasm.

Clara, care în vis își păstra vârsta pe care o avea în momentul accidentului, nu a dat atenție ciudățeniei și a pășit mai departe. A început să bată cu pasul aleile frumos rânduite care șerpuiau prin livada de meri. Nu a fost greu să observe că livada era împărțită în trei sectoare. În primul erau numai puieti aflați înainte de prima lor înflorire, al doilea cuprindea meri maturi, înfloriti iar ultima parte, mândria Raiului, era plină de meri pe rod. Recolta era foarte bună și crengile pomilor se aplecau sub greutatea fructelor.

Uitându-se cu atenție la merii aflați pe rod ea a constatat prezența a numai două feluri de fructe, mere roșii și mere galbene.

Oricât s-a străduit să descopere în livadă o altă culoare sau măcar o combinație cromatică între roșu și galben nu a reușit, pentru că așa cum s-a convins ulterior, nu exista.

Deși mii de albine, mari specialiste în polenizări încrucișate, zburau în liniște, fără zumzet, ea nu înțelegea cum polenul florilor din pomii cu fructe roșii nu a fost transportat de aceste insecte pe pistilul florilor din pomii ce fac mere galbene și invers. Ce factori care scapau înțelegerii omenești dirija acest sistem perfect în imperfecțiunea lui? S-a mirat din nou, iarăși și iarăși dar nu a găsit o explicație potrivită pentru ce vedea.

Pentru o înțelegere corectă a modului de funcționare a Raiului și a tehnicilor de seducție practicate în grădină cu scopul de a înlesni trierea locatarilor temporari și a-i despărți pe cei virtuoși de cei păcătoși, se impun anumite precizări.

Prima dintre ele se referă la momentul apariției Clarei în Rai, vizită prilejuită de halucinația care i-a fost aranjată de destin. Era evident că ea se petrecea după ce Adam și Eva au călcat pe bec. Gestul lor era acum numai o amintire, urmare precum se știe a dispoziției obligatorii emisă de administrație pentru părăsirea tărâmului. Iar ei, făptuitorii, neavând încotro, s-au conformat întocmai.

A doua precizare se referea la numărul de locatari din Rai. Clara a descoperit imediat că Adam și Eva nu au fost singurii locuitori nespecifici Raiului. Apariția lor este pusă pe seama vredniciei și dorinței de perfecționare a Creatorului care a recidivat în temerara acțiune de confecționare a primilor oameni și a mai fabricat câteva serii. Așadar în Rai mai existau ființe omenești. Fără ca densitatea lor să fie mare, numărul acestora era suficient ca ei să poată constitui un eșantion reprezentativ pentru testarea celor rămași după prima debarasare, respectiv izgonirea creațiilor originale care greșiseră dieta.

Cum era firesc, după acest incident, care a stat la baza păcatului original, a urmat o “vânatoare de vrăjitoare” care a luat sfârșit odată cu verificarea puterii de abținere de la ispite a tuturor locuitorilor temporari ai Raiului.

Ultima precizare privește acțiunea de ispitire propriu-zisă. Ca oriunde în lume, nici în Rai nu se făceau excepții când venea vorba de ispitirea celor mulți. Ce era mai păcătos trebuia prezentat ca în vitrină, scăldat în lumini colorate, cu joc de ape, să ia ochii. Așa s-a

născut arta vitrinierilor de mai târziu, prezentând ce voiau să vândă ca fiind mai cu moț, mai apetisant astfel ca tuturora să le lase gura apă.

Iată cum și de ce merele roșii erau prezentate ca o marfă de calitate superioară; pentru ca toți prezumtivii consumatori mai slabi de înger, cunoscuți în viața civilă ca mai săraci cu duhul, adică mai proști, să cadă în ispită. Așadar merele roșii, scoase la înaintare erau destinate cu prioritate celor păcătoși pentru consum în stare proaspătă, în vreme ce merele galbene, rudele lor sărace, erau alocate pentru furajarea celor modești. Dacă întreprinderile mici și mijlocii luau avânt chiar și în România, ele urmau să fie folosite aici la fabricarea marmeladei, ca hrană a celor mai săraci cu punga.

Vorbele ieșite mai târziu, prin dos, au încadrat această acțiune ca primă purificare etnică din istorie. Argumentul adus de bârfitori a fost modul în care s-a făcut selecția celor bănuți de lipsă de atașament față de regulamentul de funcționare a Raiului. Astfel, nu au fost verificate categorii întregi de locatari cum sunt: sfinții, îngerii și alții, căzând chinopastia numai pe mireni.

În timpul acela, fiind și prima ei vizită oficială în grădina Edenului, Clara nu avea de unde să știe că nu numai pe Pământ, dar și în Rai, totul era pornit spre simplificare și descentralizare. În această direcție administrația Raiului nu a făcut mare scofală bătând mult timp pasul pe loc. Pentru creșterea eficienței, în final au fost antrenate în această acțiune și cunoscute firme care funcționau pe pământ în domeniu, cum sunt: “Mărul roșu, drumul dracului - poarta iadului” (firmă multinațională cu capital majoritar americano-arabo-musulman), “Cidrul” (firmă mixtă franco-spaniolă), “Ștrudelul fermecat” (firmă germano-helveto-austriacă), iar pentru încurajare a fost solicitată și firma “Mere pentru plăcintă” ce aparținea unor acționari din Romania, una din multele țări emergente. Experiența dobândită în perioada comunistă de locuitorii acestei din urmă țări, a justificat alipirea ei la grupul firmelor decidente cu privire la direcția de consum a merelor.

Conducătorii din perioada securisto-ateisto-comunistă, niște tipi fără tată, fără mamă, numai cu ceva bunici, dar din păcate morți, instalaseră camere video sub plapuma românului ca să poată supraveghea efectul consumului de mere roșii asupra populației.

O tovarășă-doamnă, cu rang înalt în ierarhia lor, se distra urmărind zilnic înregistrările video cu patimile din amor, asemănătoare cu ale tânărului Werther, vizibile în toate păturile sociale. Culmea este că s-a încercat justificarea urmării și sub cearceaf a supușilor prin culoarea respectivului aliment, merele roșii, susținând că acestea erau mere comuniste, explicația oficială fiind culoarea lor.

Tema care a unit administrația Raiului cu elita nominalizată mai sus, a tăietorilor de frunze la câini din toată lumea, a fost găsirea celor mai simple procedee pentru gruparea merelor pe culori, astfel ca cei sosiți temporar în Rai să le localizeze imediat. Soluția găsită a fost la fel de simplă ca oul lui Columb de pe vremuri. Astfel, s-a dovedit că eficiența maximă se obține dacă fiecare pom rodește numai mere de o singură culoare, vizibilă de la distanță.

Pentru aplicarea concluziilor studiului întocmit, mai trebuia făcut ceva: eliminarea posibilității de polenizare încrucișată care ar fi pus pe butuci toată munca lor de creație. Drept urmare, albinele, bondarii și în general toate insectele implicate în operațiunea de polenizare au fost operate la cap. Lor li s-a implementat un cip care le controla activitatea și le oprea să transporte polenul colectat altfel decât în circuit închis, respectiv în coroana aceluiași pom.

Operația a fost dificilă și nu a reușit în totalitate. Circa două zeci la sută din insecte au înnebunit, situație pusă în evidența de zborul lor haotic. Procentul a fost considerat, însă, rezonabil, dat fiind tehnicile chirurgicale de atunci, precum și lipsa de experiență în domeniu. De aici se trage și expresia rămasă neschimbată până astăzi “se plimbă ca musca fără cap” atribuită celor care încurecă lumea.



Așa au fost asigurate condițiile ca locuitorilor temporari ai Raiului, în funcție de caracterul lor parșiv sau neprihănit, să le fie asigurat accesul neîngrădit la fructele oprite sau la cele destinate producției de marmeladă.

Clara nu avea cum să înțeleagă toate aceste amănunte și nimeni nu știe dacă le va înțelege vreodată. Ea se afla pe un teritoriu necunoscut, mai mult decât ciudat, cum nu mai văzuse până atunci, nici măcar în filmele S.F. Se simțea obosită, cu mintea leneșă și confuză. Exasperată, a decis să lase lucrurile așa cum sunt și s-a consolată cu ideea că aici ea nu avea drept de inițiativă. Trebuia numai să observe ce se întâmplă și atât. Când a ajuns la această concluzie s-a mai liniștit, dar nu pentru mult timp. A fost luată prin surprindere de apariția lângă ea, de nu se știe unde, ca și în legenda biblică, a nelipsitului șarpe.

Dar, vai! Nu era un singur șarpe. Era o sumedenie de șerpi, o întreagă colecție de ofidieni, colorați în toate culorile curcubeului. Pe lângă că nu semănau ca aspect. și comportamentul lor era diferit. Unii erau leneși, delăsători, alții insistenți sau vicleni, ori plictisiți. Cei mai activi se dovedeau a fi șerpilor vicleni. Agățați în pomi, își unduiau ispititor trupul filiform și alegeau dintre vizitatorii grădinii, diverse perechi după criteriile numai de ei știute. Pentru început, ofereau numai mere roșii, iar dacă observau că succesul se lasă așteptat, le scoteau de undeva din spate și pe cele galbene.

Oferta lor era dubioasă. Era limpede că aveau grijă să le expună vederii cu prioritate pe cele roșii și să le dosească pe cele galbene, forțând astfel alegerea.

În această situație, Clara nici nu s-a mirat de ce merele roșii erau mai solicitate. Perechile induse astfel în eroare, după ce mușcau lacom din ele, în mod inexplicabil o luau la fugă ținându-se de mână și dispăreau în zare, lăsând în urma lor fum și un puternic miros de pucioasă și de catran ars.

Cei care solicitau merele galbene își vedeau mai departe de plimbare ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu toți. O parte din ei, e drept mai puțini, după ce mâncau mere galbene fugeau și ei ca musca fără cap, procedeu explicat deja mai sus, dar din alte motive. Erau apucați de pântecaraie și alergau sperați care încotro să-și rezolve problemele. Mai târziu s-a aflat că cei loviți de această adevărată streche sufereau de deficiențe enzimatice congenitale, considerate fără leac. Gurile rele spun că de vină pentru această boală ar fi fost lutul folosit la fabricarea lor. Se presupune că acesta a fost infectat cu resturi de cenușă provenită dintr-un nor ridicat de vânt când s-au luat dracii la bătaie, jos în beci. Sau, după alți autori, ar fi fost făcuți într-o duminică, zi nelucrătoare și din această cauză...

Până și Clara, o fire calmă, s-a iritat ascultându-i pe toți bârfitorii, evident șerpi, și ca să scape de ei, și-a schimbat sediul mutându-se mai în interiorul livezii. Ea, ca medic, era mai preocupată de situația dificilă în care se găseau cei cu disfuncții stomacale. Aceștia resimțeau acut lipsa cabinelor ecologice care se vor inventa mai târziu. Clara nu putea să întreprindă nimic pentru alinarea suferințelor celor cu stomacul defect pentru că sulfamidele nu se mai fabricau și au fost înlocuite cu suplimente alimentare scumpe.

Spre ghinionul suferinzilor, ea nu avea cum să le cumpere pentru că puținii bani pe care îi avea i-au fost confiscați la trecerea Stixului de Caron în cârdășie cu un grup de greci beți, rămași acolo din timpurile când Homer scria Iliada și Odiseea. În plus, era foarte bolnavă și nu știa încă pe ce lume se află până când va primi precizări de la doctorul Varlam sau de la propria ei soartă. Cum în Rai condițiile de igienă erau draconice - pardon de cuvânt care nu trebuie folosit aici din cauza originii lui nesănătoase, el provenind din altă parte, de la subsol - nevoile celor cu aceste greșeli constructive se dovedeau a fi fără soluții.

Până la urmă, din disperare, bolnavii își schimbau meniul și treceau la consumul de mere roșii cu toate consecințele cunoscute. Astfel, selecția înainta triumfătoare și numărul celor care domiciliau în Rai scădea, în timp ce aglomerația din Iad creștea. Deși nu a stat mult în acea grădină, ea a remarcat lupta surdă care se dădea între cele două tarâmuri, Rai

și Iad. Fiecare din ele vroia să umple spațiul celuilalt. Ce a mai observat ea a fost că așa cum stăteau lucrurile atunci, Iadul părea mai dispus să primească chiriași, decât Raiul.

Așa a apărut conceptul de suprapopulație din care mai târziu un călugăr pământean, Malthus, a însălat o întreagă teorie care se mai agită și astăzi de cei puternici și cu chef de bătaie, un fel de body-guarzi mondiali. Din lipsă de timp, halucinația ei fiind pe sfârșite, Clara a decis să amâne adâncirea studiului privind relația dintre Rai și Iad, cele două obsesii ale tuturor religiilor și oamenilor, cu ocazia unei năluciri viitoare sau al unui vis jubiliar. Drept urmare, și-a reluat plimbarea într-un cărucior cu roțile găsit pe alee. După un timp, a văzut un șarpe mai în vârstă, serios, cu aspect pașnic ce părea să aibă o funcție oficială. Curioasă, s-a apropiat de el și i-a cerut un măr. Necunoscând prea bine obiceiurile locului, a lăsat la aprecierea lui ce culoare să aibă acest măr. Șarpele, se pare atotștiutor, a privit-o cu atenție și în loc de răspuns a dat din cap a părere de rău. Nu pentru că nu avea mere potrivite pentru ea, ci pentru că arăta foarte obosită, mai mult moartă decât vie, bolnavă și suferindă. Părea că dorea să rămână definitiv în grădină, să nu se mai întoarcă de unde a venit. Ca să nu o descurajeze, șarpele și-a ascuns adevăratele gânduri și i-a spus:

- Domnișoară Clara, știu că odată ai ales un măr galben. Merele de această culoare sunt considerate aici fructe neutre. Acum ți-aș fi sugerat un măr roșu, dar pentru tine ele încă nu s-au copt. Iar merele crude, crede-mă, acum sunt foarte acre și nu o să-ți placă. Revino tu mai târziu, peste câțva timp și o să mai vedem ce fel de mere sunt bune pentru tine.

După această recomandare, șarpele blajin a dispărut.

“Ciudat, s-a gândit ea. Este adevărat că până acum nu m-am dat în vânt după mere, dar de ce șarpele a spus că ele nu s-au copt încă pentru mine? Nu cumva mor și nu mai apuc să mănânc mere roșii?” Cuprinsă de îngrijorare a încercat să își ia pulsul, o meteahnă mai veche de care suferă toți cei care au ținut vreodată un stetoscop în mână, dar nu s-a putut mișca. Nu a dat nicio importanță acestei neputințe și nici durerilor care o însoțeau. Nu s-a putut abține însă să nu gândească îngrijorată: “Simt o cumplită slăbiciune în mine și nu știu cum o să mă descurc dacă trebuie să mai aștept. Sau, în situația în care scap cu bine de suferințe și se va întâmpla să le primesc până la urmă, ce o să mă fac dacă atunci nu o să mai am dinți în gură să le pot savura?”

Înainte de a afla răspunsul la temerile ei, vedeniile s-au destrămat ca o oglindă făcută țândări și a căzut din nou gemând în bezna neagră a inconștienței depline din care toate nălucirile au dispărut.

Starea pacientei Clara David în perioada următoare face ca gândul să zboare la partea I, Infernul din Divina comedie, operă de căpătâi a lui Dante Alighieri: “Lăsați orice speranțe, voi care intrați aici”.

Aflată sub influența tranchilizantelor, Clara suferea permanente căderi în lumea nălucirilor incontroabile, urmate de scurte pauze în care era complet absentă, incapabilă să simtă măcar durerea. La început încet, cu timiditate, apoi cu o frecvență în creștere în mintea ei, își făcea loc vechea luciditate. Devenea conștientă că i s-a întâmplat ceva rău, atât de rău, că se putea numi cu ușurință groaznic. Simțea asta în tot corpul ei chinuit. Se întâmpla mai ales când dorința de a-și schimba poziția îi provoca dureri insuportabile, de neimaginat.

Faptul că era imobilizată de aparatură și chingi, îi confirma bănuielile care s-au transformat în certitudini. Încea să-și definească situația și se lovea de o întrebare simplă căreia nu reușea să îi găsească un răspuns mulțumitor. Ce căuta ea în camera asta de un alb imaculat, singură cu durerile și nedumeririle ei? Ce vedea ea în jur, i se părea cunoscut, dar nu își amintea că ar face parte din viața ei personală.

După ce își chinuia memoria până la epuizare, fără niciun rezultat, cădea într-o stare de semitrezie în care se amestecau fragmente rupte din viața reală cu viziuni sălbatice și tenebroase. De cele mai multe ori aluneca progresiv de la starea de raționalitate precară către o zonă de excludere treptată a ei și se simțea împinsă pe un alt palier în care gândirea se dilua și totul se sfârșea prin capitularea definitivă a lucidității în favoarea nălucirilor și coșmarelor.

Atunci se simțea plutind undeva, în abis, învăluită de o ceață densă din care emanau mirosuri ostile, de carne arsă și pucioasă. În urechi îi răsunau insistent chemări ademenitoare, lipsite de coerență, nedeslușite ca sens, greu de suportat prin obsedanta lor repetare. Parcă cei care o chemau, voiau să o atragă într-un joc fatal, având drept miză sechestrarea eternă a ființei ei. Nu înțelegea cine anume o chema și unde, dar semnalele erau atât de insistente, de persuasive încât o copleșeau, provocându-i dureri. Îi paralizau personalitatea și o îngrozeau prin senzația de iminent dezastru pe care i-o transmiteau.

Ca să scape de acest calvar, era tentată uneori să le urmeze îndemnul și să plece către destinația în care era solicitată, indiferent ce va afla la capătul drumului. De cele mai multe ori însă se împotriva cu înverșunare, luptând împotriva acestor îndemnuri care îi trezeau o spaimă animalică. În acele momente întrezărea consecințele abandonării luptei și ale acceptării chemărilor; dispariția individualității ei și cuplarea a cea ce a mai rămas din ea la un organism colectiv gigant, cu organe vitale unice, condus de un singur creier după reguli pe care nu le cunoștea.

Afilieră ei, care altădată deborda de personalitate, la această entitate ar fi redus-o la rolul de slugă saracă la o casă mare. După aceste lupte obositoare, nevăzute din afara ei, cădea epuizată într-un somn lung, amplificat de medicamente. Urma apoi, ca o fatalitate, repetarea iarăși și iarăși a aceluiași secvențe. Scurtă revenire la o realitate pe care nu o mai înțelegea, starea de semitrezie și căderea în inconștiență.

Atunci începea același joc parșiv, al luptelor de guerilă dusă pe tarâmură necunoscute, un joc al încercărilor dure, de-a fața ascunselea, în care ea era de fiecare dată o victimă din ce în ce mai obosită și îngrozită, în timp ce inchișitorii ei, de fiecare dată alții, erau din ce în ce mai proaspeți, mai sadici și mai violenți. Această stare fizică și mentală numită de medicii specialiști, cum va afla mai târziu, drept stare de comă, s-a menținut timp de mai multe zile după accidentul suferit. În tot acest timp, Clara a dus o luptă încrâncenată cu forțele nopții eterne care sălășluiau pe celălalt tărâm, aflat dincolo de râul Stix, pentru dreptul ei de a trăi.

Din această luptă grea, cu forțe bine antrenate, aproape invincibile, dusă în deplasare, Clara, devenită un simbol al luptei între viață și moarte, a ieșit învingătoare. Fire independentă, dotată cu o inteligență nativă peste media obișnuită, încet-încet, ea se ancora tot mai mult în viața reală, își recăpăta simțurile și se pregătea pentru confruntarea care o va duce la aflarea adevărului în legătură cu nefericita ei situație. În toată această grozăvie care i se întâmplase a avut un singur noroc, dacă se poate vorbi de așa ceva în situația ei, o șansă uriașă totuși. Figura ei frumoasă, de superzână, a scăpat ca prin minune, neatinsă.

Mai târziu, după externare, când aceste necazuri dispăruseră într-un trecut de tristă amintire, Clara făcea haz de necaz și prezenta celor apropiați o listă cuprinzând traumatismele avute, scrisă artistic de mână, cu înflorituri ca în romanele de epocă la care a adăugat și un titlu: "Nemaipomenitele isprăvi ale unei fete care nu a vrut să moară deși a avut ocazia. Ratând-o, a primit ca premiu o nouă șansă, a nemuririi".

## Capitolul III. După accident.

### Partea I. Ancheta.

Moto: Într-adevăr, știu multe, dar aș vrea să știu totul. (Goethe/Faust)

Poliția rutieră stabilise fără dubiu responsabilitatea producerii accidentului în sarcina conducătorului auto. Acesta, un tânăr inginer, pe nume Doru Dragu, lucra în domeniul construcțiilor de locuințe. Se mai cunoștea că rezultatele testelor de alcoolemie au fost negative și faptul că șoferul și-a recunoscut vina de a fi lovit cu autoturismul său pe zebră o tânără care traversa corect strada, pe zebră, la culoarea verde a semaforului.

În aceeași zi dosarul accidentului a fost repartizat detectivului de investigație Ionuț Pușcă, un locotenent de poliție tânăr, până în treizeci de ani, destul de înalt, sigur în jur de un metru opt zeci. Cu o figură deschisă, copilăroasă, luminată de privirea inteligentă a ochilor săi căprui, iscoditori, păr șaten tăiat scurt, pieptănat cu cărare, zâmbitor și amabil, se prezenta ca un interlocutor plăcut, simpatic, în fața căruia cei anchetați nu se simțeau stingheriți.

Examinându-l atent, toți cei care prin forța lucrurilor erau nevoiți să treacă prin biroul lui, își dădeau imediat seama că singura lor șansă să aibă parte de o anchetă imparțială era să o spună pe cea dreaptă. Când Doru a intrat în birou, detectivul i-a oferit un scaun și l-a întrebat dacă dorește o cafea sau o băutură răcoritoare. Tânărul a refuzat tratația și a luat loc.

Încă nu își revenise pe deplin din starea ciudată în care se găsea când provocase, nici acum nu știa cum, acel stupid eveniment rutier. Accidentul i-a provocat o stare nervoasă pe care nu reușise încă să o descarce în totalitate. Părea că trăiește în continuare coșmarul accidentului, un vis urât, al cărui personaj principal voia cu disperare să fie altcineva.

- Vă rog să îmi dați actele dumneavoastră, toate actele, atât cele personale, cât și ale autoturismului.

Așa a început polițistul, interogatoriul. Fără să scoată o vorbă, cel solicitat a scos cu mâna tremurândă din buzunarul pantalonilor actele cerute și le-a depus pe biroul anchetatorului. Acesta le-a luat, după care i-a pus câteva întrebări de rutină legate de identitatea lui, cu ce se ocupă, adresa la care locuia și alte generalități. Mulțumit de răspunsurile primite pe care le-a confruntat cu actele ce le avea în mână, a început ancheta prin a-i pune întrebări în legătură cu accidentul.

- Spuneți-mi, vă rog, cum s-a produs accidentul și care ar fi, după părerea dvs., cauzele?

Deși tânăr, ofițerul avea o oarecare experiență în conducerea anchetelor și nu pierdea timpul cu pregătiri inutile. Pentru cazurile deosebite cum era acesta, stilul lui era să lase interviuatul să povestescă tot ce își aducea aminte legat de accident. El nu intervenea decât în situația în care voia să puncteze ceva sau, dacă interlocutorul lui o lua razna ocolind subiectul, ori spunea gogoși. Doru făcea parte din categoria celor pe care locotenentul nu trebuia să îi dirijeze ca să afle ce dorea. Declarația lui, poate puțin cam lungă, a fost exact ceea ce anchetatorul se aștepta să fie.

- Vă povestesc faptele așa cum îmi aduc aminte că s-au petrecut. Nu îmi permit nicio interpretare sau comentariu, iar dumneavoastră o să trageți concluziile, și-a început el declarația.

Pe măsură ce vorbea simțea cum redevine mai calm și mai stăpân pe sine. Acum, când trecuse de primul hop al audierii sale, nu îi mai era teamă. Pentru prima dată de la producerea accidentului, se simțea capabil să ofere o declarație coerentă, versiunea lui, cu privire la împrejurările în care s-a produs.

- Mă deplasam de la un șantier la altul, continuă el, și nu vreau să insinuez că am muncit mult și că eram obosit. Muncesc mult, este adevărat, dar în dimineața asta nefastă, dimpotrivă, eram într-o formă bună, chiar avusesem la începutul zilei o senzație plăcută, de bine ca și cum urma să mi se întâmple un eveniment fericit.

După o scurtă pauză pe care a folosit-o să se uite mirat în tavan de parcă de acolo aștepta să vină o explicație pentru ciudățenia senzației avute și, neprimind niciun răspuns, a dat resemnat din cap și a reluat firul mărturisirii sale.

- Pare ciudat să vorbesc despre această impresie aiurită, a declanșării unui eveniment fericit în viața mea, tocmai când am primit cea mai neagră înfirmare a așteptărilor mele. Dar așa a fost să fie, și-a terminat el fraza afișând la vedere o concepție fatalistă.

- Da, extrem de ciudată situație, i-a confirmat ofițerul. Vorba românului “unde dai și unde crapă”. Așa ceva nu poți să o botezi nici premoniție, pentru că s-a întâmplat pe dos.

Luat de val, tânărul a continuat să vorbească și se simțea chiar ușurat să povestească tot, fără să ascundă nimic, așa cum face orice bun creștin la spovedanie. Din nefericire pentru el, nu se afla în fața unui preot, căruia în viziunea unui folclor ieftin se credea că pe lângă adevăr poți să strecoți și unele minciunile pentru atenuarea păcatului la gândul că Dumnezeu e mare și iartă. În fața lui stătea un ofițer de poliție căruia nu trebuia să îi ascundă nimic, toate floricelele adăugate putându-se întoarce împotriva horticultorului amator.

- Înainte de accident am trecut pe la o prietenă care locuiește în zona în care s-a produs nenorocirea. Prietena mea, o domnișoară foarte draguță cu care, nu ascund, am avut în urmă cu ceva timp un anumit gen de relații, a insistat să beau o cafea să mă reconfortez, pentru că, zicea ea, arătam obosit. Liliana, Liliana Alexandru așa se numește ea, mă chemase de multe ori, dar eu, din cauza ocupației mele, nu am mai trecut pe la ea de mai bine de o lună. Am făcut-o atunci spre ghinionul meu. Deși mă simțeam excelent, cum v-am spus, am acceptat să beau o ceașcă de cafea cu ea, să mai dreg busuiocul, cum se spune, să nu par nepoliticos, mai ales că între noi au avut loc intimități care mi-au lăsat amintiri de neuitat. În același timp îmi plăcea să beau o cafea făcută de ea.

Amintindu-și de gustul cafelei, a înghițit în sec și cu o plăcere deloc ascunsă, și-a trecut limba peste buze într-un gest reflex, după ce a aruncat o scurtă privire spre măsuta din fața biroului, să vadă dacă nu cumva visa și acolo îl aștepta o ceașcă cu acea cafea minunată despre care povestea. Dezamăgit că acolo nu a văzut decât dosare cu hârtii, a revenit la oile dumnealui, adică la continuarea declarației, dar nu înainte de a face un scurt ocol prin propriile senzații olfactive-gustative.

- Are o rețetă și un mod de preparare a cafelei pe care nu l-am mai întâlnit niciodată, nicăieri. Un deliciu. Întotdeauna pune în ceașcă până la jumătate, cafea aromată și apoi o umple cu frișcă și înghețată de vanilie.

Revenirea la descrierea cafelei s-a produs involuntar. Se vedea că îi era greu să se desprindă de amintirile plăcute care ieșiseră la suprafață cu ocazia acestui *remember*. În fața încăpățânării inginerului de a se menține pe linia admirației pentru o anumită cafea, mă rog, fie ea cu frișcă și înghețată, Ionuț Pușcă se gândea că trebuie să fi fost foarte bună

din moment ce în situația de neînvidiat în care se găsea el, își amintește toate amănunțele despre ea.

Atunci, în mintea lui a încolțit ideea că trebuie să bea și el într-o zi o astfel de cafea. Mai mult, s-a trezit vorbind despre cafeaua minune cu o oarecare tendință de minimalizare a ei.

- După cum o descrieți și mai ales după nostalgia pe care o citesc în ochii dvs., trebuie să fie una din două: ori cafeaua v-a lăsat o amintire de neșters, ori vă este dor de cea care o prepară.

- Da, oarecum, dar nu în sensul în care s-ar putea crede. Între mine și Liliana s-au rupt toate punțile pentru o relație de natura celei pe care o sugerați. Mă leagă de ea numai amintirile, dintre care cea referitoare la cafea nu trebuie uitată.

Întrucât s-a simțit vinovat că l-a blocat pe anchetator cu povestioare minore și l-a asfixiat cu amănunte insignifiante despre cafea, Doru și-a cerut scuze pentru acest să-i zicem, mic incident.

- Vă rog să mă iertați pentru că am creat cu amintirile mele această întârziere, vă promit că nu o să se mai repete.

După această promisiune și-a continuat mai atent declarația, cenzurând-o. Ca un făcut, cafeaua a intervenit iarăși în discuție, dar de aceasta dată, sigur pentru ultima oară. Cu un gest de scuză ce părea cu siguranță semnalul că într-adevăr este ultima oară când pomenea în declarația sa despre deja celebra cafea, i-a pronunțat totuși numele magic dar la un alt nivel de interes.

- Pentru prepararea cafelei, Liliana s-a retras în bucătărie, dar a revenit imediat. Cum mă așteptam aducea pe o tavă două căni cu cafea pe care a numit-o cum și era de fapt "café frappe". După viteza cu care s-a întors cred că a fost pregătită mai înainte. De fapt, nu are importanță momentul pregătirii ei, oricum o astfel de cafea se bea rece. Făcând o scurtă paranteză, vreau să vă spun ca într-un timp credeam că eu și Liliana ne vom căsători, mai cu seamă că în acea vreme aveam o relație foarte fierbinte, de necrezut. Atunci, îmi aduc aminte că mereu și peste tot o vedeam numai pe ea. După un timp am început să îmi recapăt luciditatea. Am pus cap la cap anumite secvențe cărora nu le acordasem la timpul lor atenția cuvenită și mi-am dat seama că nu ne potrivim. M-am retras și nici acum nu știu dacă plecarea mea din viața ei a supărat-o sau nu.

Din atitudinea lui și din ce spunea, se înțelegea că partea în care era inclusă Liliana se apropia de sfârșit, fără resentimente.

- După ce ne-am despărțit, ne-am mai întâlnit ca amici fără să reînodăm vechea relație, dar nu mi-a dat niciodată să înțeleg că ar fi supărată pe mine. Așadar, m-am socotit liber de obligații. În fapt, cred că m-am retras elegant și am făcut tot ce depindea de mine ca să păstrez relații civilizate cu ea. Singura mea, ca să zic așa, abatere de la dorințele ei era că ea mă chema mereu, iar eu mă duceam când puteam, mai rar.

Terminând relatarea, Doru Dragu a căzut pe gânduri lăsând impresia că se străduiește să-și amintească tot ce ar mai fi de folos anchetei. Acum i-ar fi căzut bine un pahar cu apă, dar pentru că a refuzat de la început orice fel de tratație, a înghițit în sec și a mers mai departe cu dezvăluirile sale.

- Ciudat este că atunci când vorbesc, simt că mă descarc, mă mai relaxez și încep să văd lucrurile mai limpede.

A scuturat din cap ca pentru a alunga un vis urât și a reluat firul destăinuirilor. Surprinzător, numai în aparență plăcerea începutului l-a avut tot cafeaua. De fapt, el și-a respectat promisiunea și nu s-a hazardat în descrierea ei sau în alte aprecieri în ceea ce o privește, menționând-o numai ca punct de reper în timp. Este cert că era preocupat de lichidul acela aromat, negru-maroniu care, în ciuda declarației lui de independență față de tot ce ținea de domnișoara Liliana, îl bloca cu amintiri greu de uitat.

Adevărul, care va ieși la iveală mai târziu, va face lumină asupra rolului pe care l-a jucat cafeaua în desfășurarea evenimentelor și va clarifica natura relațiilor interumane dintre toate personajele care populează această proză.

- După ce am băut cafeaua, la câteva minute starea mea de bine a dispărut și în locul ei s-a instalat o senzație de slăbiciune pe care nu o mai avusesem. Vedeam totul ca prin ceață. Mi-am spus că oboseala acumulată în timp trebuie să poarte vina și dacă mă urc în mașină și deschid aerul condiționat, o să îmi revin. Ca Liliana să nu se observe brusca mea slăbiciune, m-am ridicat cu greutate în picioare, am mulțumit pentru cafea și am plecat imediat. Contrar obiceiului, nici ea nu a insistat să mai stau. Amețit cum eram și grăbit să ies cât mai repede afară, nu m-am mirat și nici nu am dat atenție atitudinii ei neobișnuite. Ajuns la mașină, am pornit motorul și, cu toate că am coborât geamurile, să între cât mai mult aer, m-am simțit în continuare rău. În această situație le-am închis și am pus în funcțiune instalația de aer condiționat pe ultima treaptă de răcire. Nici așa starea mea nu s-a îmbunătățit. Am decis atunci să stau pe loc cu motorul pornit, să îmi revin, dar în loc de o așteptată ameliorare, am început să am grețuri, amețeli și o greutate imensă în picioare. Cu toată dificultatea de articulare a cuvintelor, că și asta mi se întâmplase între timp, am vrut să telefonez unui prieten să vină să mă ia. Nu l-am găsit și am renunțat la idee. După alte minute bune, am avut impresia că mă simt mai bine și am plecat acolo unde soarta mă împingea inexorabil, pe strada unde s-a întâmplat tragedia.

Devenise surescitat și era explicabil de ce. Sosise clipa să-și amintească momentul teribil al accidentului și îi era foarte greu să o facă. Aproape că îi venea să se ridice și să o ia la fugă. Cu un efort de voință, strângând din dinți, a reușit să se stăpânească și să continue marșul groaznic al aducerilor aminte, săpându-și brazde adânci și dureroase în memorie.

- În clipa plecării de pe loc am avut aceeași senzație plăcută, de bine, despre care v-am mai povestit. De data asta am simțit-o ca pe o nălucire, un semnal venit din altă lume, nu ca pe ceva real. Parcă visam și în vis trebuia să interpretez un rol anume. Nu mai eram eu, Doru Dragu, ci altcineva care pusese stăpânire pe comenzile mașinii și după ce îmi anihilase voința, mă domina autoritar, ma împingea mai departe cu forța unui uriaș resort nevăzut.

Ajuns la acest punct al relatării simțea că se pierde, era foarte aproape de momentul de groază al accidentului, dar a trecut și acest examen de rezistență psihică. Stors de vlagă a reușit să își termine depoziția.

- Am văzut la timp semaforul și culoarea lui roșie pentru mine, dar parcă tot ce trăiam și simțeam nu mi se întâmpla mie, ca în jocurile pe calculator unde impactul care se produce când greșești nu are consecințe. Cu această percepție deformată despre realitate am continuat să rulez în limita vitezei legale, fără să acționez sistemul de frânare. Acel ceva plăcut, acea senzație de bine, mă făcea să mă grăbesc ca și cum dacă mă opream, lucrul minunat care urma să se întâmple, dispărea. Eram ca în transă și nu aveam alt gând decât acela să merg fără oprire. Vă rog să mă credeți, nu mi s-a mai întâmplat așa ceva și nici nu sunt nebun.

- Nici nu păreți, sunt ferm convins că sunteți responsabil și în toate facultățile dvs. mintale, interveni absent ofițerul fără să pară că ar dori să întrerupă șirul destăinuirilor inginerului.

- De altfel, a continuat el, dacă dvs. credeți că vă ajută sau să mă exprim mai clar dacă vreți să aduceți în apărarea dvs. argumentul pierderii pe moment a lucidității sau un acces de nebunie temporară cum vreți să o numiți, puteți solicita un examen psihiatric.

- Nu, nu doresc acest lucru. Sunt lucid acum și îmi asum în întregime faptele mele cu toate consecințele lor. Chiar dacă aș solicita expertiză psihiatrică, rezultatul va fi unul care nu o să mă ajute. Va fi confirmată deplina responsabilitate asupra acțiunilor mele.

- Bine, relatați mai departe vă rog, i-a cerut conciliant ofițerul cu mimică celui care a întins o mână de ajutor cuiva și a fost refuzat.

- Cum vă spuneam, mă grăbeam parcă spre o întâlnire cu rezultat fericit. De aici mi se trage și accidentul pe care l-am făcut. Când am zărit victima, la circa cinci, șase metri distanță de mașină, am înmărmurit văzând cât de frumoasă și senină era. Numai un moment, pentru că în clipa următoare a înțeles pericolul pe care îl aduceam și s-a schimonosit de groază. În fața reacției ei, m-am îngrozit și eu. Toate aceste secvențe au dus la pierderea timpului optim de frânare, iar când în sfârșit am apăsă pedala de frână era prea târziu. Frațiunile de secundă care au trecut între senzația că nu mi se întâmplă mie, participam doar la un joc, și trezirea la realitate, au făcut diferența între conducerea preventivă a unui autovehicul și accident.

Ajuns la capătul depoziției sale, inginerul care i-a lăsat tot timpul impresia că mai mult se învinovățește decât se apară, a mai găsit puterea să o încheie cu o concluzie cât se poate de reală, ca un verdict ciudat pe care și l-a administrat chiar el.

- De cele mai multe ori manevrele de evitare a unui accident nu necesită niciun efort și dacă le execuți la timp, reușești să îl eviți. Ele intră în reflexele oricărui șofer cu experiență. Orice pierdere de timp sau luciditate duce însă la apariția dilemei "a trăi sau a muri". În concluzie, mă simt vinovat, îmi asum în totalitate consecințele accidentului și nu mai am nimic de adăugat. Dacă mai aveți întrebări, vă rog să mi le puneți acum. Vă mai rog ca atunci când este gata transcrierea declarației, să mi-o dați imediat să o semnez.

Așa cum a încheiat el, nu și-a lăsat loc pentru circumstanțe atenuante.

În ultimele minute ale interogatoriului, Ionuț Pușcă părea cu gândul în altă parte. De fapt, el a fost cât se poate de atent și a reținut totul. Fiind un spirit veșnic neliniștit și curios, ultima parte a mărturisirilor inginerului, în special a celor care priveau unele secvențe dinaintea accidentului, au declanșat în capul lui o furtună de idei pe care a hotărât să le analizeze mai târziu, când va fi singur.

După ce a citit declarația, a pus-o pe birou și l-a invitat cu un gest să o ia.

- Pofțiți declarația, vă rog să o citiți și să o semnați. Personal îmi exprim sincerele păreri de rău pentru ce vi s-a întâmplat atât dvs, dar mai ales victimei. Să sperăm că se va face bine. Doamne ajută!, a încheiat ofițerul discuția.

După ce a citit la rândul lui cu atenție declarația lui Doru Dragu, polițistul nu și-a putut reprimă un început de simpatie pentru el. O datora corectitudinii arătată de anchetat pe parcursul interogatoriului, dar și atitudinii lui de Hristos care întinde și celălalt obraz.

Cu toate acestea, în sinea lui îl condamnă și îl considera vinovat în totalitate de producerea unui accident care putea fi evitat. După semnarea declarației, Doru Dragu, uitându-se țintă în ochii ofițerului, l-a întrebat.

- Sunt liber să plec sau va trebui să îmi petrec restul zilei și noaptea care vine în arest?

Întrebarea pusă cu sfiiciune l-a mirat și l-a mișcat pe detectivul Ionuț Pușcă. Nu i se mai întâmplase ca cineva implicat într-un accident de circulație, fie și cu rănire de persoane, să meargă atât de departe cu sentimentul de vinovație încât să se aștepte la privarea de libertate înainte de închiderea dosarului și de verdictul justiției.

- Bineînțeles că sunteți liber să plecați, s-a grăbit să răspundă ofițerul, dar vă rog să nu părăsiți localitatea pentru că în situația în care este nevoie de anumite completări la declarația dvs. sau de confruntări, să le putem face repede. Este și în interesul dvs. ca dosarul să nu treneze.

- Da desigur, vă mulțumesc pentru amabilitate, a îngăimănat Doru cu gândul aiurea.

Nu trebuia să fii cine știe ce specialist în psihologie să îți dai seama că în fața ta se află un om terminat, întregul lui aspect fiind o perfectă ilustrare a unei statui care



reprezintă disperarea umană. Cum se va termina ancheta și care vor fi concluziile ei nu știa nici Ionuț Pușcă, cu toate că în mintea lui începuse să se creioneze o variantă despre care a preferat să nu îi pomenească încă nimic celui care tocmai plecase. Rămas singur, el a recapitulat într-un raport către superiorii săi circumstanțele în care s-a produs accidentul soldat cu o victimă spitalizată. Raportul lui este consemnat mai jos.

“Era o zi de vară, cu vizibilitate perfectă, asfaltul era uscat, fără gropi sau denivelări, semaforul nu era obstrucționat de nimic, culoarea roșie era vizibilă, astfel că șoferul ar fi putut să vadă de la o distanță de siguranță că este stop și intersecția este ocupată de pietonii care traversează strada. Timpul de reacție avut la dispoziție pentru oprirea autoturismului a fost suficient. Din măsurătorile făcute, rezultă că viteza legală nu a fost depășită, ea încadrându-se în limita admisă pentru acea zonă.

Verificarea tehnică a autoturismului a scos în evidență starea lui perfectă de funcționare. Toate comenzile au răspuns prompt la testele făcute de cei autorizați. Circumstanțele producerii evenimentului rutier îl indică pe inginerul Doru Dragu ca fiind singurul vinovat de producerea lui. Semnalez că în timpul anchetei, autorul accidentului a descris apariția unei stări anormale în comportamentul lui declanșată în mod ciudat cu puțin timp înainte de impact. Indiferent de cine și cum ar fi instrumentă ancheta, din datele avute la dispoziție la încheierea prezentului raport, concluzia nu poate fi decât una: aceea care stabilește vina în sarcina șoferului. De altfel, el și-a asumat întreaga răspundere pentru accident și s-a arătat decis să suporte toate consecințele pentru fapta sa. La verificarea capacității lui de a conduce autovehicule prin utilizarea alcoolscopului precum și în urma analizării probelor de sânge prelevate în condițiile legii, nu s-a confirmat că autorul accidentului se afla sub influența băuturilor alcoolice. Așteptăm raportul medical privind starea pacientei. Medicii spitalului, din prudență, se ferec să facă un prognostic înainte de trecerea unei perioade de minim patru zeci și opt de ore.”

Așa și-a încheiat detectivul de investigație scurtul său raport către comandant. Înainte de a-i da drumul lui Doru Dragu să plece acasă, i-a reținut permisul de conducere, a notat toate datele de identificare și adresa făptașului și a dispus reținerea autoturismului implicat în accident pentru eventuale contraexpertize.

Deși faptele erau clare, în mintea lui încolțise o bănuială care îl obseda, mai mult o idee nebunească deloc fondată pe argumente. “Ce s-ar întâmpla dacă ipoteza unui atentat cu sau fără premeditare la viața tânărului inginer ar putea fi susținută de dovezi?” Era o nebunie pe care abia o putea gândi pentru el și nu avea încă niciun argument să o pună pe piața ideilor ce trebuiau verificate. “Dar dacă ar fi așa?”, s-a contrazis el din nou. “Nu am dreptul să las neverificată această pistă”, a conchis detectivul Ionuț Pușcă și s-a hotărât să continue investigația după ce buletinul medical emis de autoritățile spitalului privitor la starea pacientei accidentate va fi făcut cunoscut.

Pentru a finaliza cazul, el era sigur că va avea nevoie de unele discuții suplimentare cu autorul accidentului, dar și de colaborarea cu un coleg de la criminalistică. Convins că aceasta este direcția în care va trebui să exploreze, a socotit că pentru el ziua de lucru s-a sfârșit și o pauză de refacere ar fi bine venită.

## Partea a II-a. Gândurile lui Doru Dragu.

Moto: O viață nefolositoare e o moarte lentă. (Goethe/Iphigenia in Aulis)

Primul lucru pe care l-a făcut Doru după accidentul de circulație și interogatoriul luat de poliție a fost să meargă la firmă și să le explice colegilor săi ce s-a întâmplat. Până la clarificarea situației, el și-a întrerupt temporar activitatea la societatea unde era asociat și a intrat în concediu de odihnă.

În zadar colegii și prietenii lui s-au opus ideii de a renunța la muncă în perioada grea pe care o traversa. Degeaba l-au încurajat ei și au încercat să îl convingă că nu există medicație mai bună pentru cineva în situația lui decât să nu aibă timp liber.

- Ce să facă el în timpul liber? Să taie frunze la câini?, argumentau ei. El ar trebui să fie ocupat acum pentru că munca e singurul lucru care putea să îl țină departe de gândurile apăsătoare.

Deși își dădea seama că aveau dreptate, nu a ținut seama de sfaturile lor și a plecat. Se simțea vinovat față de toată lumea și nu putea să privească în ochii nimănui. Nu știa cât timp va rezista fără activitate. Cunoștea foarte bine că unui om ca el, obișnuit să lucreze între douăsprezece și șaisprezece ore pe zi, dacă se trezește dintr-o dată că nu trebuie să facă nimic, îi va veni foarte greu, dacă nu chiar imposibil să poată trăi așa.

Acum, când i se întâmplase acest lucru îngrozitor, se vedea inutil, nefolositor, zăcând în propria lui inactivitate și făcând degeaba umbră pământului. Poate că această senzație a inutilității pe care o echivala în sinea lui cu nemunca unui rebut social îl descuraja cel mai mult și se simțea din ce în ce mai părăsit de soartă și mai nefericit. Era apăsător de toată gravitatea acestui teribil accident cauzat exclusiv din vina sa, soldată cu o victimă umană care aparținea celei mai elevate părți a societății, în speță o doctoriță tânără despre situația căreia, în afară de faptul că o tăvălise prin colbul capitalei, nu mai știa nimic. Nu știa dacă nefericita era încă în viață sau - Doamne ferește! - se produsese un deznodământ la care nici nu se putea măcar gândi.

După declarația dată la poliție, întors acasă, s-a prăbușit în el ca o clădire demolată prin implozie și acum se afla în întunericul stârnit de praful rezultat. Somnul, aceea binecuvântată posibilitate de recuperare fizică și psihică nu numai că îl ocolea, dar se străduia din răspuțeri să se îndepărteze de el cât mai mult. Dacă acest neîndurător «moș Ene» se milostivea să se oprească câteva clipe și la el, scurta lui haltă era cadoul otrăvit pe care îl primea. În loc ca aceste momente să fie o binecuvântare pentru mintea lui aflată în pragul colapsului, dimpotrivă îl epuizau. Era bântuit noapte de noapte de coșmare. Noaptea și coșmarul, mereu același, nespecific omului stresat de întâmplările nefericite sau tragice din viața lui. De pildă, el nu visa niciodată accidentul avut. În cazul lui coșmarul era mai dur, îi cerea viața, vroia să îlucidă.

Nu știm, stimată doamnă și stimate domn, care poate citiți aceste rânduri dacă vi s-a întâmplat vreodată să aveți coșmaruri ca cele pe care le trăia Doru, ori de câte ori soarta se milostivea de el și îi arunca, precum se aruncă un os de ros unui dulău de pază, câteva momente de somn. Atunci el visa mereu același lucru. Parcă pășea pe un teren moale ca de vată și picioarele i se înfundau în substratul care îl bloca, oprindu-l să înainteze. Se chinuia din răspuțeri să facă măcar un pas dar nu putea, era împotmolit în clisă. Din spate îl urmăreau tâlharii care se apropiau. În vis, ei puteau înainta. Vroia să strige, să ceară ajutor dar nu putea să scoată decât sunete guturale, neinteligibile și uneori nici pe acelea. Ucigașii îl ajungeau din urmă și când ridicau securea să-i taie capul, se trezea scaldat în sudori reci.

Acest coșmar repetat seară de seară până la nebunie, era prea mult.

În astfel de condiții, el era mai mulțumit dacă reușea să prindă câteva minute de somn adevărat pe un scaun din bucătărie în timp ce își fierbea cafeaua de dimineață. Nu se putea spune despre el că a avut vreodată relații bune cu somnul, dar de cele mai multe ori, în timpurile bune se descurca suficient de bine ca să arate în permanență proaspăt și cu chef de muncă. Starea de insomnie de acum, o adevărată nenorocire cu etiologie diferită față de perioada anterioară, era o preluare în spirală a cunoscutei lui insomnii. Cu ceva timp în urmă, din cauza permanetei lui neînțelegeri cu somnul, își construise propria lui teorie despre insomnie care atunci l-a distrat, acum însă îl îmbolnăvea de-a binelea. Cu un zâmbet ironic, absolut gratuit, nesperios și nepotrivit cu situația în care se afla, el nu s-a putut stăpâni să evoce ușor filozofic teoria lui privind afurisitul tandem somn/nesomn așa cum îl înțelegea în alte timpuri.

“Insomnia este un fenomen ciudat care nu se întâmpla tuturor, ci numai unora dintre muritori. Sunt exemplare umane la care din momentul în care se hotărăsc să doarmă, în drumul pe care capul lor îl parcurge către pernă, înainte ca primul fir de păr să o atingă au și adormit. În antiteză, alte exemplare ale aceleiași specii care deși trăiesc în același mediu, se hrănesc le fel, muncesc la fel de mult sau de puțin, nu reușesc să adoarmă. Dacă au noroc este posibil să li se întâmple ca starea de somn să se instaleze foarte târziu în noapte, dar numai după ce au terminat de numărat toate oile din Australia și Noua Zeelandă. Când situația se agravează, numărul de oi existent pe Terra se dovedește insuficient și nefericitul devine obligat să atace șeptelul ovin al întregii galaxii. Cei care au depășit și această fază fără a obține efectul scontat, pentru a învinge insomnia trec la o nouă etapă a zadarnicei lor lupte cu morile de vânt și sub supraveghere medicală sau prin automedicație, înghit cu speranță și disperare pumni de pastile pentru a ajunge la același efect ca prima categorie.

În zadar însă își periclitează sănătatea și echilibrul mental. Niciodată un insomniac calificat, cu atestare medicală și mii de nopți nedormite la bord, oricât ar fi de titrat, nu se va putea ridica la nivelul unui oarecare fără prea multe veleități culturale, dar care se bucură din plin de proprietatea binecuvantată a stăpânirii artei de a adormi instantaneu, aproape la comandă. Este evident că grupa indivizilor insomniaci este mai costisitoare pentru bugetul familiei dacă includem în prețul de cost al existenței lor și valoarea somniferelor, dar și a consultațiilor și tratamentelor medicale efectuate înainte sau după ingerarea repetată a pastilelor care ar fi trebuit să le aducă în sfârșit somnul odihnitor. Medicina și psihologia, explică în mod științific diferențele de comportament referitoare la somn prin deosebiri care țin de fiecare persoană și aceasta pentru că ele, persoanele, nu sunt identice. Deosebirile dintre indivizi sunt infinite și se evidențiază pe toate planurile. Ele se pot observa în permanență oricând ești dispus să o faci, în fiecare moment.

Pe lângă marea variație care există în privința aspectului morfologic determinată de rasă, sex, talie, greutate, culoarea pielii, performanțe estetice etc., sunt puse în evidență miliarde de alte variante privind partea ascunsă primei priviri. Ele sunt reflectarea nivelului lor de inteligență și al caracterului fiecăruia. Inteligența este aceea care determină comportamentul general al individului și îl clasează în una din categoriile de bază, așa cum sunt simplificate ele de viață: bun, rău, deștept, prost, generos, avar, altruist, egoist, modest, lăudaros, curajos, laș, cinstit, escroc etc. Dacă ne referim numai la deosebirile puse în evidență de mult comentatul fenomen al somnului sau al contrariului lui, insomnia, atunci explicația acceptată astăzi în toată lumea ar putea să pară la o primă vedere ca singura existentă, clară și fără dubii.

Indivizii care trec ușor în lumea viselor sunt cei la care în momentul în care s-au culcat, predomină net fenomenele de inhibiție asupra celor de excitație. Celor care suferă de insomnie li se întâmplă pe dos. Aceasta ar fi cea mai simplistă explicație și ea ține de cultura generală, toată lumea ar trebui să o cunoască. Din nefericire, studiarea amănunțită a

cauzelor insomniei duce la concluzia că ea este mult mai complexă decât pare și diferă mult de la individ la individ. De aceea, tratamentul potrivit pentru corectarea acestei deficiențe și transformarea insomniacilor în membrii activi ai clubului celor care dorm bine, uneori chiar pe ei, este mult mai sofisticat. El ține de multă știință și se dobândește cu trudă și numai după o îndelungată experiență în domeniu.

Dacă se aprofundează insomnia ca fenomen, cu tendința ei de expansiune soldată cu sporirea în progresie geometrică a numărului de indivizi afectați, se poate spune că acest incident de viață poate fi considerat o boală, poate chiar viitoarea boală a secolului.

În această accepțiune se nasc o serie de întrebări care ar trebui să îi preocupe pe toți, pe cei grav afectați de insomnie, dar și pe cei care cochetează cu ea, pe cei care nu au încă probleme cu somnul, dar pot avea în anumite circumstanțe, precum și pe cei care adorm la comandă și sunt imuni la insomnie, aproape invulnerabili.

Iată cum ar arăta un set de asemenea întrebări.

Unu. Insomnia este o boală și se manifestă ca atare sau pentru unii este doar o dereglare?

Doi. Indivizii afectați de insomnie sunt toți recuperabili sau unii sunt incurabili?

Trei. Insomnia trebuie privită ca o pedeapsă sau dimpotrivă ca o compensație? Și în acest caz, care ar fi poziționarea corectă a pesimiștilor și a optimiștilor față de întrebare?

Cu titlu de exemplu, se poate spune că:

- Pesimiștii susțin că insomnia este o pedeapsă și că ea trebuie considerată ca o perioadă chinută a vieții, pierdută, trăită de pomană, numai pentru palmares.

- Optimiștii cred că insomnia poate fi considerată ca o compensație, un premiu pe care îl primesc cei aleși, a căror șansă sau fatalitate face să le fie prelungită perioada de gândire pe durata vieții. Explicația lor este simplă și constă în următorul raționament. La durata normală de timp avută la dispoziție în stare de veghe se adună și cea adițională ce reprezintă timpul care se scurge în lungile nopți fără somn. Privită din acest unghi, insomnia, dacă nu este o hibă medicală, este un timp câștigat pentru creație?

Multe alte întrebări nepuse își așteaptă încă răspunsurile. Până când? Cine le va da? Scriitorii? Psihatrii? Clarvăzătorii? Revelațiile divine întâmplătoare? Forțele oculte sau șarlatanii? Iată teme care ne pot pune pe gânduri și asupra cărora mințile luminate ale lumii trebuie să se concentreze”.

Cu toate gândurile negre, luciditatea, care a dat tot timpul din coate până când și-a reluat locul în structura lui mentală, i-a transmis un mesaj clar lui Doru. Timpul bocitului a trecut și a venit vremea să meargă la spital, să se intereseze de soarta victimei sale. Nu știa încă în ce mod trebuie să procedeze și cui trebuia să îi ceară aprobare pentru această vizită, dar știa că nu mai poate fi amânată. Pe de altă parte, îi era teamă de reacția rudelor victimei și a personalului spitalului care putea fi imprevizibilă.

Se putea aștepta ca toți aceștia să considere vizita și interesul lui pentru persoana accidentată ca un act normal, chiar uman, creștinesc, dar putea fi și reversul. El, Satana, vinovat de producerea accidentului, putea fi învinuit că a venit să-și satisfacă o pornire diabolică, specifică criminalilor. În acest sens se temea de următorul raționament, ca mulți alți ucigași, nici el nu a rezistat tentației de a trece pe la locul crimei sau, din perversitate, caută să-și întâlnească victima.

În cele din urmă, a hotărât că cea mai bună soluție era să îl întrebe pe detectivul de investigație care se ocupa de caz, cum ar trebui să procedeze. Așa putea dovedi încă o dată că înțelege să își asume responsabilitatea pentru accident. Zis și făcut. După câteva încercări nereușite de a-l contacta telefonic, s-a hotărât să se deplaseze la secția de poliție și să discute direct cu ofițerul.

### Partea a III-a. Prima vizită la spital.

Moto: Disinit in piscem/Terminat în coadă de pește. (Horatiu/Ars poetica)

Convorbirea avută cu detectivul Ionuț Pușcă a însemnat pentru Doru o mare ușurare. Nu avea cuvinte să mulțumească cerului pentru veștile bune primite. Ofițerul i-a comunicat cu o mină de om mulțumit că fata a scăpat cu viață și este în afara oricărui pericol. El a mai precizat că a avut personal o scurtă convorbire cu doctorița accidentată și, după părerea lui, ea era perfect lucidă, având o evoluție favorabilă spre vindecare. Totodată, i-a sugerat să își programeze o vizită la spital, iar pentru asta va trebui să ia legătura cu doctorița Magda Păun.

La plecare, ofițerul l-a sfătuit că ar fi bine pentru el să aibă o întrevedere și cu victima. Discuția l-ar putea lămuri de pe acum care va fi atitudinea ei cu privire la accident și ce intenții are, ce acțiuni crede că ar putea să întreprindă din punct de vedere legal, atunci când starea sănătății îi va permite.

Informațiile primite l-au liniștit oarecum. Imediat a sunat-o pe doctorița Magda și i-a comunicat că ar dori să vorbească cu ea în legătură cu accidentul suferit de prietena ei. Fără multe comentarii, ea i-a programat o întâlnire a doua zi la spital. Ajuns acolo, încă de la intrare a simțit o strângere de inimă. Starea de angoasă indusă de motivația vizitei era amplificată de liniștea din saloane și de culoarea albă, obsedantă în care se cufundase ca într-o ceață densă. Parcă era un cărăbuș care intrase din nebăgare de seamă într-o baie de iaurt și în niciun caz nu putea spune că senzația încercată, era plăcută.

Se simțea absorbit complet de mediul spitalicesc, necunoscut lui, în care se vedea că o incluziune străină pătrunsă ilegal într-un microcosmos celular, plin de fagocite lacome ce se năpusteau asupra lui cu ferocitate, să îl înglobeze și să-l facă să dispară. Stăpânindu-și cu greu senzațiile neplăcute și făcându-și singur curaj, a găsit în cele din urmă cabinetul doctoriței Magda Păun.

A bătut în ușă și a intrat cu sfială înăuntru. Spre norocul lui, în spatele biroului pe un scaun ergonomic stătea chiar persoana pe care o căuta. Îmbrăcată cu un halat alb imaculat care îi sporea suplețea, tânăra doctoriță i-a impus chiar de la prima privire. Cu părul blond închis și ochii verzi, limpezi, ascunși profesional în spatele unor ochelari purtați mai mult pentru a împrumuta o imagine matură feței decât din nevoi cerute de imperfecțiunile oculare, Magda era o femeie foarte frumoasă.

Mutrișoara pe care își plasase un zâmbet profesional avea un aer de prefăcută severitate prin care vroia probabil să își atenționeze pacienții asupra seriozității ei. La vederea ei, Doru nu și-a putut stăpâni un zâmbet. Domnișoara aplica un truc, mimetismul preluat probabil din lumea animală. Asemenea unor viețuitoare pașnice care în cazul unor pericole, pentru a se apăra luau forme și culori de avertizare caracteristice altor specii primejdioase cu scopul îndepărtării dușmanilor, și ea, prin un mimetism de comandă, își confecționase o mină austeră. Efectul obținut era însă contrar intenției. Îi accentua superba ei tinerețe adolescentină.

Chiar și așa inspira siguranță și competență cum și-a închipuit el întotdeauna că trebuie să arate o femeie doctor în fața bolnavilor aspiranți la însănătoșire.

Doru nu știa cât anume din ce vedea în fața ochilor era înfățișare firească și cât era pedanterie, un spectacol de imagine evident regizat. Efectul era însă sigur, de netăgăduit, doctorița se detașa de propria ei vârstă și chiar timora puțin.

- Sărut mâna, domnișoară doctor, și după ce a rostit formula magică prin care tinerii înlocuiau clasicul salut de "bună ziua", a continuat fără să se oprească. Sunt

inginerul Doru Dragu, nefericitul care a accidentat-o pe colega dvs., domnișoara doctor Clara David, sau nemernicul - cum vreți să mă caracterizați, accept oricare epitet, îmi e totuna. Vă rog să aveți răbdare să ascultați până la capăt tot ce am de spus, a început stângaci eroul nostru discuția.

Încă de la primele cuvinte el a avut impresia că interlocutoarea sa dă semne de enervare.

- Ah, în sfârșit avem lângă noi un om plin de căință, venit să-și vadă isprăvile, l-a întrerupt cu ostilitate Magda.

- Cu nesfârșită părere de rău îmi cer încă o dată scuze că vă deranjez, a continuat el afișând umilința maximă pe care și-o permitea în acel moment. Dimensiunea ei era amplificată de circumstanțele neobișnuite în care se afla, era prima luare de contact cu spitalul în care zăcea victima sa.

- Aș vrea să o vizitez pe domnișoara Clara, a continuat inginerul cu încăpățănare dialogul și vă rog pe dvs., cum nu am mai rugat pe nimeni până acum să îmi faceți un imens serviciu - să îmi mijlociți o întrevvedere cu dânsa.

- Domnule....scuzați-mă că nu v-am reținut numele, vreți să mi-l mai spuneți o dată?

Doctorita reținuse exact cum se numea domnul din fața ei, dar i-a aplicat o șmecherie de adolescentă din dorința de a-l minimaliza, să îl facă să se simtă umil și neînsemnat.

- Doru Dragu, inginerul Doru Dragu dacă nu vă supărați. Este vina mea că am un nume ușor onomatopoeic care nu se reține întotdeauna de la prima prezentare. Nu aș vrea să vă faceți probleme din asta. Dacă vă este mai ușor, treceți peste nume și puteți să vă adresați mie numai cu "domnule" sau și mai bine, "cetățene". Este o apelare mai oficială, impersonală, suficient de distantă și rece. Nu vă angajează cu nimic, nu vă încarcă memoria și nu este nevoie să treceți strada sau să vă faceți că nu mă cunoașteți dacă ne vom mai întâlni vreodată întâmplător, a contraatacat el cu vădită iritare.

"Touche", și-a spus Magda în mintea ei, socotind că este bine să manifeste mai multă prudență în continuarea discuției. Dându-și seama că a exagerat cu aroganța, s-a gândit să șlefuiască puțin din asperitatea atitudinii și a tonului ei. Pentru asta nu vedea aplicabile decât una din două soluții. Prima, să-și îndulcească vocea prin pilirea dinților la fel ca lupul din povestea cu Scufița Roșie. Soluția nu a rezistat unei minime analize și a renunțat la ea în favoarea unei metode neinvazive, fizico-chimice al cărei efect era imediat. A reluat discuția cu o voce în care a dizolvat o jumătate de linguriță de zahăr, după care a adăugat și câteva picături de fiere, ca să fie.

- Cu variantele pe care mi le-ați oferit, ciripi ea de data asta cu un ton schimbat către neutru, mă simt eliberată și ușurată.

Nu s-a putut însă abține «of course», din cauza rețetei de voce arătate mai înainte, să debiteze încă o mică răutate menită să îl țină la distanță și să se plaseze la conducerea ostilităților.

- Am reținut rugămintea dvs., totuși, aș vrea să vă întreb dacă nu credeți că cineva ar putea interpreta venirea dvs. aici ca un fel de afront adus victimei sau, altfel spus, ca o intenție de influențare a ei?

Tendința ei de a-l minimaliza era prea străvezie ca el să nu observe. Mai mult, credea că era hotărâtă să îl facă să se simtă cât mai vinovat cu putință. Surprins, Doru a constatat că prin răspunsul dat, ea a început al doilea val al ostilităților. Ce putea să facă el ca să nu fie dat afară pe ușă? Un singur lucru: să continue aria umilinței.

- Vă puteți imagina că sunt pe deplin conștient că mă pot aștepta la un refuz categoric din partea dumneaei, dar insist să fiu primit. Nu mă mai pot suporta așa, stând degeaba și așteptând desfășurarea evenimentelor ca o moluscă nefolositoare.

Cu o privire ce părea pregătită să treacă fraudulos granița disperării, el a continuat să-și susțină cauza în fața acestui cerber cu aspect drăgălaș a cărei atitudine semăna mai mult cu o zeflema arțăgoasă.

- De aceea insist și vă rog, încercați să o convingeți să accepte vizita mea. Sunt sigur că asta nu va schimba cu nimic părerea și poziția domnișoarei doctor Clara David în privința vinovăției mele.

Ca să fie și mai convingător, Doru și-a zis că este momentul să o facă să înțeleagă că el nu urmărește obținerea unui certificat de bună purtare de la ea sau prietena ei, ci înțelege să își ducă până la capăt, singur crucea vinovăției.

- Vă reiterez că eu mi-am însușit în totalitate vina pentru tot ce s-a întâmplat și mi-am asumat toate consecințele ce decurg din ea așa cum am declarat și la poliție. Fac apel și la sentimentele dvs. creștinești și vă rog să luați în considerare că, la rândul meu, am moralul la pământ. Luând cea mai jalnică mutră din câte își putea pune pe el ca o mască, a continuat aria penitenței pe aceeași lungime de undă.

- Simt că aproape îmi pierd mințile dacă mai amân confesarea direct în fața dânzei, să-i mărturisesc întreaga mea vină pentru tot ce i s-a întâmplat. Indiferent cum va fi primită spovedania mea, intenționez să îi cer iertare pentru nemeritatele chinuri la care am supus-o fără voia mea și să căutăm împreună soluții pentru accelerarea vindecării dumneaei. Știu că altfel viața mea ar fi în continuare un permanent coșmar care m-ar face să mă gândesc serios la utilitatea ei în viitor, atât pentru mine personal, cât și pentru ceilalți oameni din jurul meu.

Pentru ultima parte a apărării lui și-a luat un aer de tristețe sumbră, în speranța că sugestia lui va fi devastatoare și, în consecință, ea își va tempera agresivitatea. Nefiind convins că i-a schimbat cât de cât atitudinea în favoarea lui, a continuat cu un aer de umilință în creștere, până când a atins un nivel record nemaipracticat de el până atunci.

- Acest accident este prima lovitură foarte dură pe care soarta mi-a dat-o cu mâna mea, luându-mă părtaș sau, dacă vreți, complice la unele aranjamente oculte transformând un băiat de treabă, care jurase ca în viața lui să nu facă rău nici unei muște, într-un fel de criminal.

Din răspunsul pe care ea i l-a dat după o scurtă pauză se vedea clar că strădaniile lui și-au atins cât de cât ținta. Cerberul se mai ostoise, se înmuiase puțin și lăsa întredeschisă ușa spre intermedierea vizitei.

- Ar fi foarte bine, chiar încep să cred că așa și este, dacă sinceritatea cu care sunt sigură că îmi vorbiți nu este cumva efectul senzației de teamă în perspectiva unor urmări neplăcute pentru dvs. Spun asta pentru că răul făcut prietenei mele este unul imens, a încheiat ea făcând aluzie la eventualele consecințe dacă urmările accidentului ar plasa victima într-un cărucior pentru tot restul vieții.

- Repet, nu doresc să o influențez pe domnișoara Clara cu nimic, în nicio direcție. Vreau numai să îi prezint, fără intermediari, infinitele mele păreri de rău și să o întreb dacă o pot ajuta cu ceva, dacă pot să îi ușurez cât de cât suferințele provocate de inconștiența mea. Aș face orice pentru asta.

- Domnule inginer, vreau să mă exprim cât se poate de clar, chiar dacă o să vi se pară că am un discurs dramatic. Prietena mea a fost la un pas de moarte. Numai șansa de a fi fost internată la noi la câteva minute după producerea accidentului și constituția ei robustă au făcut posibil miracolul de a fi astăzi în viață, în afara oricărui pericol.

Magda era o fată bună, dar vederea lui ca bărbat, un tip extrem de bine făcut, a enervat-o. Mai cu seamă când a făcut legătura între felul în care cum arăta el și prietena ei, zdrobită într-un pat de spital. Dacă ar fi putut atunci să o facă, ar fi aplicat fără nicio remușcare legea talionului.

În cele din urmă a învins civilizația și educația, așa că a găsit resursele necesare pentru a-i răspunde cu un calm relativ.

- Nu am discutat cu ea până acum posibilitatea invocată de dvs. și nu știu ce să spun. Pe de altă parte, a continuat ea înfingându-i cuțitul tot mai adânc în rană, eu personal consider că nu puteți să o vizitați acum. Prezența dvs. ar putea să îi trezească unele reacții care să îi înrăutățească starea medicală și să îi întârzie sau, mai rău, să îi compromită vindecarea.

Doctorița Magda Păun era foarte afectată de ceea ce i se întâmplase prietenei și, profitând că în fața ei se afla cel din vina căruia Clara se chinuia acum pe un pat de spital, a răsucit cu răutate cuțitul pe care mai înainte îl înfipsea în corpul celui vinovat.

- În același timp, poate nu știți, vă informez că prietena mea este sub o supraveghere strictă și persistă suspiciunea instalării paraliziei temporare sau definitive la membrele inferioare. Aș vrea să mă opresc cu informațiile aici, deoarece sunt convinsă că amplificate, în loc să vă liniștească, v-ar tulbura și mai mult.

Acum ea era convinsă că a exagerat și l-a pedepsit destul, după ce l-a uns cu catran și l-a tăvălit prin pene în lumină obscură. De aceea, a hotărât să îl lase să vadă puțin și din lumina soarelui astfel că la sfârșitul discuției, i-a dat de doi bani speranță.

- Totuși, în ciuda argumentelor pe care vi le-am comunicat și vă asigur că ele există și sunt de luat în seamă, vă promit că voi căuta să găsesc un moment potrivit pentru a-i comunica dorința dvs.

- Vă mulțumesc și pentru atât. Pentru mine înseamnă totuși mult că mi-ați promis să îi prezentați poziția mea și sunt sigur că veți ști cum să purtați discuția cu dânsa. Cred că veți folosi tactul care să îmi aducă norocul să fiu primit de dumneaei cât mai curând. Rog numai să îmi spuneți când să vă mai sun, pentru a afla ce a hotărât domnișoara Clara.

Înainte de a-i răspunde, ea și-a făcut socoteala că dacă îl lăsa pe el să-i telefoneze este ca și cum el i-ar face programul legând-o de un anumit termen. Din acest motiv, ea a întors răspunsul, astfel încât să nu fie presată de o dată fixă.

- Vă sun eu, am reținut numărul dvs. de telefon. Vă rog să vă liniștiți cât și cum puteți să o faceți pentru că agitația nu ajută nimănui. La revedere, domnule inginer, a încheiat doctorița Magda Păun, în timp ce se ridica în picioare dându-i de înțeleas că discuția s-a terminat.

După plecarea lui, doctorița a rămas un timp gânditoare. Întâlnirea cu el i-a lăsat amintiri contradictorii. Fără îndoială că este un tip puternic, hotărât și curajos și a demonstrat chiar demnitate în atitudinea lui. A rezistat fără să facă infarct la toate încercările ei de a-l destabiliza. Se vedea de la o poștă că era ca un cal de rasă, pur-sânge. Și, colac peste pupăză, își permitea să arate și bine ca bărbat, poate prea bine pentru un tip aflat în situația în care se găsea el.

Ea a simțit cu intuiția infailibilă a femeii inteligente care era, că îl va mai întâlni de multe ori pe Doru Dragu și era sigură că relația dintre ei doi va evolua, dar nu putea preciza în ce direcție, aceasta fiind acum impredictibilă.

La rândul lui, Doru a fost vizibil surprins de complexitatea personalității ei, pe care oricine o putea remarca. I-au plăcut inteligența, siguranța, lipsa de complexe, determinarea ei și nu în ultimul rând eleganța și frumusețea naturală care îi emana prin toți porii. Aceste însușiri au fost atribuite de el fericitelor gene cu care s-a născut și care au dezvoltat în ea calitățile naturale fără nicio constrângere educațională, așa cum au fost moștenite.

În același timp atitudinea ei l-a cam deranjat. Mimica și gestică autocontrolate contribuiau din plin la impresia de răceală, la fel și prefăcuta ei indiferență agrementată de un aer de superioritate. Aceste trăsături de caracter, din punctul lui de vedere erau abateri



corectabile pe care ea și le plantase voluntar în comportament prin copierea atitudinii colegilor medici cu mai multă experiență față de pacienții lor.

De aceea, pentru aceste “semidefecte”, cum le-a clasificat el, i-a acodat circumstanțe atenuante. Cunoștea că mulți din cei care practică profesiunea de medic au tendința să își aroge o anumită superioritate față de celelalte ființe bipede, lăsându-se seduși de ideea că ar fi aproape demiurghi. Această categorie de medici se consideră că sunt de rasă superioară și împart lumea în două.

Doctorii și restul lumii, văzută de ei ca o masă amorfă formată din indivizi asupra cărora medicii, în special chirurcii, pot lucra, învățând sau perfecționându-și talentul prin tăiere, scurtare, lungire, mărire, micșorare, scoatere, introducere în anonimul de pe stradă a unor piese diferite sau schimbând forma și aspectul unora după comandă sau inspirație. Pe unii îi pot lăsa să moară, pe alții îi ajută să trăiască, într-un cuvânt, se simt ca niște dumnezei mai mici.

Revenind la Magda, micile defecte arătate mai sus au fost determinate după părerea lui de înfrânarea controlată a însușirilor ei naturale sub influență a mediului în care profesia. Acestea au fost primele lui impresii după întâlnirea cu doctorița Păun și nu era deloc sigur că ele sunt corecte. Pe moment însă nu putea să pună altceva în locul lor. Ceva anume îl intrigase în legătură cu ea și îi era greu să-și dea seama ce anume. Per total, doctorița îi plăcuse în dubla ei ipostază, profesională și ca ființă vie, umană.

În etapa vieții pe care o parcurgea, noțiunea de “ființă vie, umană” avea pentru el altă semnificație decât se înțelege de obicei în accepțiunea curentă. În niciun caz în această sintagmă el nu includea aprioric calități sufletești sau alte sensibilități mai puțin palpabile. Ea se referea exclusiv la forma exterioară, la ambalaj, în cazul de față la calitățile fizice, adică la morfologia femeii.

Pentru simplificare, el a redus exemplarele speciei umane formată din necunoscuții de pe stradă la două ipostaze, în funcție de sexul lor: bărbați și femei ca “ființe vii, umane” așa cum apar ele la prima vedere, persoane fizice încă străine una de alta. Această logică înceta să mai funcționeze după ce indivizii ajungeau să se cunoască între ei și să fie clasificați în conștiința celorlalți după calitățile lor reale, omenești.

Mai târziu, când s-a mai maturizat, și-a dat seama că nu a utilizat cea mai potrivită sintagmă și a modificat-o astfel: din “ființă vie, umană” ea a devenind “ființă vie, umanoidă”, mai aproape de realitate și de evoluția pe pământ a speciei *Homo Sapiens*.

Când Doru se gândea că o femeie corespunde rasei umanoide, avea în vedere perfecțiunea ei fizică, un fel de superfemeie, și o așeza pe un pedestal din cristal imaginar admirând-o din punct de vedere estetic ca un artist plastic. Cunoștea până unde admirația artistică pentru femeia perfectă rămânea la stadiul platonice și cât de firavă era linia de separare dintre iubirea pură, spiritualizată și pasiunea reală, nimicitoare.

Celelalte urmașe ale Evei care nu se încadrau în categoria de “superfemeie” fără să le minimalizeze, să le respecte mai puțin sau să le considere mai puțin demne de a fi iubite, erau văzute de el ca masa critică, adevăratele continuatoare a istoriei reale a omenirii, ființe cărora li se datorează totul, în primul rând menținerea speciei umane ca vârf al evoluției vieții pe pământ.

Dacă cineva biciuit de imaginație, ar dori să forțeze istoria dezvoltării și existenței vieții pe pământ și ar face o analogie între rasa umană și alte viețuitoare care au, la rândul lor, o viață socială dezvoltată, cum sunt albinele, ar constata că această comparație ar fi posibilă numai până la un punct. Albinele lucrătoare, oricât a fi de viteze, de harnice și devotate speciei, sunt lipsite de sexualitate și drept urmare sunt văduvite tocmai de rolul primordial care este implicarea directă în perpetuarea speciei.

Înainte de a se hotărî asupra programului lui viitor, Doru și-a pus problema dacă nu cumva tânăra doctoriță l-a impresionat mai mult decât trebuia și dacă există un risc real ca

ea să devină o obsesie. Curios lucru, era din ce în ce mai convins că această femeie îl va preocupa în perioada următoare, dar nu întrezărea direcția în care va evolua interesul lui pentru ea.

Dintr-o minimă prudență s-a mulțumit cu ideea că între ei se poate instala cel mult o atracție, pe care el o și simțea deja.

Fiind un tip precaut, nu s-a hazardat la alte prognoze. De pildă cum ar fi cele de natură sentimentală și aceasta pentru că ar fi antrenat-o și pe ea în acest vâlmășag. Ce nu cunoștea și nici măcar nu bănuia el atunci, era cât de intensă, de durabilă putea fi această atracție și ce șanse de reciprocitate ar fi avut. Din aceste motive, nu s-a grăbit să o numească “dragoste”. Viitorul îi va dovedi dacă se înșală sau nu.

În această situație Doru Dragu a pus imediat în practică una din regulile de bază ale filozofiei lui de viață care prin simplitatea ei îl scotea întotdeauna din hățiturile îndoielilor “Vom trăi și vom vedea. Toate la timpul lor.”

Se știe că prioritățile sunt impuse de timpul pe care îl trăim și că din masa de idei disponibile la un moment dat pe piața gândirii, numai unele sunt acceptate și se păstrează. Dacă sunt puse în operă, ele devin realități. Celelalte idei ori rămân în *stand-by*, să se coacă până când devin fie oportune sau anacronice, ori pur și simplu inutile și dispar în negura timpului. Acest permanent joc al priorităților și al oportunităților, l-a contrariat și pe Doru, care a decis să evite apropierea de Magda Păun, cât putea de mult, măcar până la clarificarea unor aspecte privind accidentul în care fusese implicat. “Ciudată este uneori viața!”, gândea el, mai răcorit acum în drum către casă. Cea mai tragică clipă din viața lui îi deschidea orizonturi noi și evoluții neașteptate, nebănuite de el înainte. Ieri era ca și mort, astăzi este viu, ca și cum viața s-ar trage din moarte, ca o continuare a ei și viceversa sau originea plăcerii ar fi în durere și iar viceversa.

Desigur că teoria lui se aplica numai la cazurile în care fenomenul are loc în mediu natural fără intervenția nimănui. După ce s-a mai gândit și-a dat seama că teoria lui schiopăta, în orice caz ea nu este valabilă întotdeauna și nu se aplica tuturor formelor de viață.

Ca o teorie să fie valabilă, nu este suficient ca ea să sune frumos sau să dea bine. Sunt necesare argumente care să o facă suficient de solidă să poată rezista tuturor criticilor. În cazul lui, teoria putea fi valabilă numai în regnul vegetal, unde moartea plantelor este urmată de descompunerea lor, iar rezultatul degradării biologice constituie substratul pe care apar și se dezvoltă alte vieți, alte generații de plante. Este suficient să privești cum din trunchiul unui copac mort apar lăstarii care continuă supraviețuirea lui, ca să înțelegi esența acestei idei.

Pe de altă parte, trebuie să avuți în vedere și factorii limitativi. Unul dintre ei poate cel mai important, este caracterul intraspecific care face ca teoria lui să fie valabilă numai pentru indivizii aparținând aceleiași specii. Astfel, nimeni nu poate susține că din trunchiul mort al unei sălcii poate ieși un stejar. Numai aici, în lumea vegetală, și așa cum s-a arătat mai înainte, este valabilă teoria potrivit căreia viața se poate trage din moarte.

În regnul animal situația se prezintă diferit. Valabilitatea teoriei este controversată și chiar inexactă. În lumea lor, animalele ființează după alte sisteme, mult mai complexe. Ele au, în primul rând, funcții de relație. Nu sunt fixate de un substrat, se deplasează, comunică între ele și toate acestea le conferă o specificitate incontestabilă.

De asemenea, în cazul lor s-ar putea spune că funcționează și un egoism a cărui lozincă este “fiecare pentru el”. Aici miracolul vieții este unic, irepetabil la nivel de individ, iar după moarte el lasă cel mult o urmă greu de evidențiat prin organele de simț, dacă ne referim numai la ce este evident ca lumina zilei. Ceea ce rămâne după moarte este cel mult amintirea. Numai atât, căci vorba poetului “morți sunt cei muriți”.

Este adevărat că cei cărora le este frică de moarte caută să creeze excepții prin teoria reîncarnării dar, cel puțin deocamdată, aceasta se dovedește a fi numai o teorie, fără niciun suport. Ea vine să îi încurajeze pe cei care mor în spaimă, creându-le falsa speranță că vor mai trăi o dată, așa cum au mai făcut-o, chiar dacă acea altă viață a fost sau va fi diferită.

Individul care aspiră la reîncarnare ar avea, conform acestei teorii, perspectiva de a se întrupa diferit de existența actuală, poate pe o altă treaptă sau în altă clasă de evoluție biologică, dar se va perpetua sigur în timp. Nimic mai fals. Adevărul, unicul adevăr, cunoscut și acceptat de toți gânditorii lucizi ai omenirii, chiar dacă unii o fac uneori cu greutate, funcție de benzina rămasă până la finalul vieții, este unul singur: nimeni din cei "plecați" nu s-a mai întors vreodată.

Desigur, cu excepția lui Iisus Hristos sau a minunilor săvârșite de El, așa cum este scris în Biblie, dar asta este altceva pe care Doru Dragu nu vrea să îl comenteze.

## Capitolul IV. Atenție, poliția lucrează!

### Partea I. Nedumeririle și frustrările detectivului Ionuț Pușcă.

Moto: Procesul este în curs de judecare. (Horatiu/Ars poetica)

În una din diminețile următoare accidentului de circulație pe care îl ancheta, detectivul Ionuț Pușcă se afla singur în birou și spre mirarea lui, până la ora zece nu i se repartizase încă nicio urgență. Pauza neașteptată îi dădea prilejul să rezolve o situație care îl fugărea fără răgaz de câteva zile. Nu avea siguranța că norocul care a dat peste el se va menține toată ziua și a vrut să profite de situație ca să verifice dacă bănuiala apărută în timp ce îl interoga pe cetățeanul Dragu, merită să fie luată în considerare.

Nu putea să nu remarce cu necaz că acum, la fel ca și în alte situații, au apărut elemente neverosimile pe care o minte antrenată ca a lui nu putea să le treacă cu vederea. Exemplul care i-a venit imediat în minte a fost starea ciudată pe care a avut-o autorul accidentului înainte de producerea lui. A fost ceva neobișnuit în această întâmplare și voia să afle ce anume.

Ca orice investigator, Ionuț avea tabieturi și un sistem propriu prin care reușea să-și stimuleze inteligența și să își apropie succesul. Prima acțiune pe care trebuia să o întreprindă era obținerea «stării de gândire profundă». Pentru așa ceva a început să se organizeze. Lansarea procedurii presupunea așezarea în scaunul lui special, scoaterea pantofilor și punerea picioarelor pe un taburet ascuns sub birou. În final, operațiunile fiind îndeplinite, și-a acoperit picioarele cu un ziar ca să nu poată fi văzut descălțat dacă cineva intra întâmplător în cameră.

Era un exercițiu la care ținea mult, dar nu abuza de el. Nu avea nimic în comun cu obiceiul americanesc de a pune picioarele pe masă, era un patent propriu. Când toate preparativele au fost terminate, s-a așezat pe scaunul ergonomic și a început să se legene înainte și înapoi ca pe un balansoar.

Nu era prima dată când utiliza acest procedeu. L-a mai folosit pentru multe din cazurile care l-au interesat. Ori de câte ori a crezut că este ceva de adulmecat în vâlmășagul nebulos ale evenimentelor care aveau prostul obicei să se contrazică între ele. Toată această regie avea o explicație și un scop, să elibereze organismul de constrângeri și să asigure o circulație a sângelui cât mai liberă în corp.

Balansul cu scaunul avea rolul de a accelera circulația sanguină al cărui prim efect era creșterea cantității de sânge destinată irigării creierului. Pentru o reușită maximă, asocia întotdeauna acestui balans un masaj al capului, de fapt o scărpinare continuă pe tot parcursul gândirii, făcută încet cu mâinile, ca o mângâiere. Primind mai mult sânge, creierul lui intra în funcțiune cu un randament sporit și răspundea cu rapiditate la tema colocviului.

Ionuț nutrea convingerea că dispune de un creier performant, era mândru de el și nu făcea un secret din asta. Era exemplul potrivit pentru confirmarea zicalei precum că «tot țiganu' își laudă ciocanu'». Când ai la dispoziție o astfel de resursă, pentru întreținerea ei trebuie să ai față de ea, grija unui proprietar. Deși în toate cazurile, așa cum în viața de toate zilele s-a demonstrat mereu, creierul are un rol este extrem de important pentru organismul uman, spre deosebita posesorilor de cap, trebuie recunoscut că el este slab de constituție.

Din fericire, în timpul evoluției regnului animal, pentru a-l proteja, cineva a avut grijă să capsuleze creierul într-un ambalaj tare, de fapt o țeastă acoperită cu păr care la unele exemplare umane este de o asemenea duritate încât a apărut și o expresie definitorie «tare de cap». Întrucât nu putea avea o relație fizică directă cu creierul său, Ionuț se consulta cu el prin intermediul unor relee din fibre nervoase prin care vehicula gânduri și idei. De fapt, îl punea la treabă și, bietul creier neavând ce face, muncea din greu uneori până când se supraîncălzea.

Exista o recompensă prin care proprietarul se revanșa în fața organului său de gândire. Aceasta era întreținerea ambalajului pe care îl spăla des cu șampoane scumpe, atât pentru a-l menține într-o stare bună de igienă, cât și pentru a-l apăra de mătreață.

Aducându-și iar aminte de șampoane, Ionuț Pușcă și-a propus o scurtă paranteză pentru vărsarea unui mai vechi năduf de al său. Trebuie spus că el se afla în permanent conflict cu șampoanele din cauza prețurilor nemeritat de mari la care erau puse în vânzare. Oricât de mult s-a străduit, el nu a înțeles de ce ele sunt atât de scumpe pentru omul de rând și de ce unele statistici din țări «vedetă» stabilesc gradul de civilizație după câte șampoane sau săpunuri se consumă în alte țări «paria» sau mai nou spus, emergente. De ce acei slujbași ai parfumului de violete, nu fac niciodată corelarea între prețul cosmeticalelor și salariul mediu al cetățeanului trăitor în țările unde efectul olfactiv al mâncării de fasole este suveran.

- Ce ar dori dumnealor? Ca amărății de aici, din puținii bani pe care îi au, să cumpere cu prioritate sofisticatele cosmetice produse de ei, în loc să îi dea pe pâine și fasole, ca să trăiască? Adică să se culce cu burta goală, chiorăind de foame, dar cu părul mirosind a micșunele?

Lui Ionuț i se pare că până și aceste aparent nevinovate statistici sunt o parte a unui război psihologic în care unii vor să facă neapărat un clasament al civilizațiilor. De multe ori și-a chinuit inteligența să găsească motivele pentru care șampoanele și celelalte articole folosite pentru igiena corporală au prețuri nejustificat de mari. În lipsă de ceva mai bun, el a pus prețurile mari la produsele de strictă necesitate pe seama mai multor factori pe care nu s-a sfiit să îi înșire:

- mirosul îmbătător, irezistibil pe care îl emana iahturile, palatele, avioanele private, bijuteriile, colecțiile de artă, limuzinele de lux, conturile uriașe în bănci, etc.;

- căderea în ispită acestor mirosuri a fabricantilor de produse cosmetice care pentru a-și proteja interesele s-au asociat pe sub masă în înțelegeri de tip monopolist;

- lanțului nesfârșit de intermediari și detaill-iști dependent, la rândul lor, de aceleași mirosuri;

- costurile exagerate cu campaniile de publicitate deșănțată făcută prin toate mijloacele mass media pentru îndobitocirea consumatorilor.

Șarmanul consumator, cel pe umerii căruia o minoritate iute de mână se îmbogățește fără măsură acum este stresat și de altă haită de mirositori, făcătorii de reclame, care îl hărțuiesc fără milă prin toate formele de comunicare cunoscute: presa scrisă, televiziune, telefonie, internet, reclame stradale, concursuri de orice fel, corespondență la domiciliu și alte forme.

Toate acestea fac din cetățeanul obișnuit, altă dată un individ vesel și entuziast, un om din ce în ce mai obosit, mai plictisit și fără vlagă. Culmea este că toată această suprastructură de îmbogățiti care au și își permit o viață de lux, stau la rând cu mâna întinsă la cetățeanul obișnuit pentru a-și lua tainul, ultimii creitari din buzunarele celor care n-au. Astfel, cetățeanul de pe stradă, cel care merge pe jos la serviciu, este singurul care trebuie să scoată banii lui din buzunar. El este și ultima za a unui uriaș lanț trofic.

Dacă unii consideră cuvântul “trofic” ca nepotrivit în text, Ionuț Pușcă al cărui spirit justițiar nu poate fi pus la îndoială, este de părere că tocmai acest cuvânt este nimerit, pentru că, de fapt, viața a dovedit că totul este o mare mâncătorie. Pornit pe judecarea sistemului, Ionuț ataca dur și reclamele considerând că rolul lor este să înnebunească lumea, să o facă să alerge imediat în magazine și să cumpere produsele lor, chiar dacă ele nu își merită prețul sau unele sunt de-a dreptul nefolositoare.

Ultimul abuz al mogulilor de televiziune este înțelegerea dintre ei, în uitata lor luptă surdă pentru rating, ca reclamele să fie difuzate de toate posturile în același timp. Prin această murdară înțelegere, i s-a luat telespectatorului unicul său drept, acela de a se feri de reclamele nedorite, schimbând postul.

Astfel, singurele opțiuni rămân: închiderea televizorului sau urcatul în pod și jocul de-a balansul pe funie.

S-a mai gândit el la o soluție, dar pe aceasta o va analiza mai târziu, mai ales că aplicarea ei presupune existența unei puternice societăți civile. Ea, acea societate civilă când va fi, va trebui să ducă o campanie susținută împotriva încercărilor de anulare a opțiunilor personale ale cetățenilor și de impunere ca model de viață a societății de consum. Cea mai eficientă soluție pentru ca cetățenii să-și recâștige dreptul de a fi ei înșiși și de a trăi cum vor ei, nu cum îi condamnă alții, este boicotarea produselor ale căror reclame prin frecvență și calitatea lor, le distrug intimitatea căminelor.

După această incursiune în propriile angoase, Ionuț a revenit la situația pe care voia să o rezolve și a continuat de unde a rămas. Superstiție sau nu, efectul poziționării și mișcărilor lui, era întotdeauna aproape instantaneu. De fiecare dată se simțea mai relaxat, își elibera imaginația să zburde, iar rezultatele nu se lăsau prea mult așteptate. Când ajungea la concluzii care se înșiruiau logic, fără să se contrazică, în aer se simțea miros de creier încins, aproape de carbonizare.

Pentru început a recapitulat cu maximum de acuratețe discuția avută cu autorul accidentului sau, mai bine zis, declarația dată de el. Ce îl nedumerea pe locotenent? Doru Dragu declarase ca pe un fapt divers că după ce a băut cafeaua, în corpul său s-a instalat o stare ciudată de slăbiciune și incoerență tradusă pe scurt de Ionuț Pușcă ca pierderea simțului realității. Își amintea că în niciun moment inginerul nu încercase să justifice producerea accidentului altfel decât din vina lui și nu făcuse nicio legătură între starea lui de atunci și momentele imediat următoare consumării cafelei.

Locotenentului, trecut prin multe anchete, i s-a părut neverosimilă transformarea bruscă a unui om tânăr cu o sănătate de invidiat într-o zdreanță aproape inconștientă. Dacă ar fi atribuit această schimbare numai unei rătăcirii de moment, fără nicio intervenție din afara lui, tânărul ar fi trebuit să aibă antecedente și nu ar fi inaugurat fără motiv această stare la vârsta de douăzeci și șapte de ani.

Despre boli ascunse, cum este epilepsia, nici nu putea fi vorba. De altfel, o asemenea boală nu i-ar fi permis niciodată tânărului să obțină permisul de conducător auto. Trebuie să fi intervenit ceva sau cineva care, într-un fel sau altul, i-a lichidat luciditatea pentru un timp, făcându-i cadou o pauză de rațiune și o atitudine de neluare în seamă a mediului real în care era amestecat în ziua nefastă a accidentului.

Ce anume se întâmplase constituia explicația evenimentului nefericit care avusese loc.

Din aproape în aproape, o idee la început sub formă de întrebare, începea să prindă contur în mintea din ce în ce mai implicată a anchetatorului. Este posibil ca inginerul Doru Dragu să-și fi pierdut luciditatea ca urmare a ingerării pe o cale sau alta a unei substanțe halucinogene sau din această grupă?

De fapt, nu era nicio noutate, istoria accidentelor de circulație este plină cu exemple privind diferite cauze care au determinat accidente teribile produse în condiții de neînțeles, ca și cel în cazul de față. Beția este unul dintre motivele cel mai des întâlnite care explică asemenea accidente petrecute pe cer senin, în localități cu infrastructură bună, la intersecții semaforizate. În toate cazurile ea duce la pierderea reflexelor și al simțului realității, iar șoferii aflați în astfel de situații devin adevărate bombe pe roți. Explicația cu beția nu era valabilă și în cazul Doru Dragu, întrucât la toate verificările făcute se dovedise că el nu a consumat băuturi alcoolice.

Istoria a mai consemnat, este drept mai rar, cazuri de accidente produse ca urmare a unor intoxicații involuntare sau provocate de persoane mânate de interese criminale. Filtrând astfel de gânduri, prin mintea lui aflată în stare de funcțiune la capacitatea maximă a început să cocheteze cu ideea că inginerul Doru Dragu a fost otrăvit sau intoxicat cu o substanță halucinogenă. În sinea lui i-a acordat acestei presupuneri șanse mai mari de șaptezeci la sută, confirmare ulterioară.

Ajuns aici cu deducțiile, și-a dat seama că ancheta începe să îi depășească atribuțiile și că ea devine de competența celor din departamentul de criminalistică al poliției. Cum se atașase de acest caz și nu voia să fie înlăturat din anchetă, s-a gândit să se informeze la început mai mult pe cale privată decât oficială, cum ar putea fi menținut ca partener în rezolvarea cazului, mai ales dacă bănuielile lui se adevereau.

Cunoștea foarte bine atât rivalitățile existente între departamentele poliției, ca și aroganța celor de la criminalistică, care se considerau o rasă superioară față de cei care lucrau pe străzi, ultimii fiind priviți ca un fel de argați ai șoselelor, puși la muncă în batalionul disciplinar de la circulație. Tocmai de aceea s-a gândit să încerce cu viclenie mai întâi o cercetare proprie, ca o tatonare, să își dea seama cum stau lucrurile și apoi să declanșeze cererea oficială.

Din strategia sa făcea parte, în primul rând, contactarea lui Maximilian Cetate, prieten cu el, cunoscut în intimitate sub numele de alint Maxi, lucrător în departamentul criminalistic. Pe Maxi îl știa încă din timpul studenției. Lui voia să îi explice mai întâi presupunerile lui și să-i stârnească ambiția de criminalist. Dacă reușea, acesta prelua cazul și putea ușor să îl coopteze în echipa de investigație.

Maxi era un ardelean adevărat căruia i se potriveau toate glumele care au circulat despre ardeleni, cu toate relele, dar mai ales cu toate cele bune. Această seminație, semi-etnie care au fost, sunt și vor fi întotdeauna ardelenii, s-au dovedit mereu a fi oameni de treabă, dacă îi tratai corect. Ionuț știa foarte bine asta pentru că îl cunoștea de mult pe Maxi. Amândoi terminaseră facultatea de drept și în timpul studenției au avut relații excelente, păstrate și mai târziu. Locuiseră la căminul studențesc, în aceeași cameră timp de cinci ani, perioadă în care își puseseră în comun nu numai bunurile, dar și visele lor.

Nu puteai să îl cunoști pe Maxi fără să nu îl simpatizezi de la prima privire. Ca aspect el arăta ori foarte bine, ori puțin caraghios, depinde de bunăvoința privitorului. Să ne imaginăm un tip înalt, aproape deșirat cu o înălțime de un metru nouăzeci și opt, mai mult slab decât voinic, cu o față deschisă, neverosimil de copilăroasă pe care este lipit permanent un zâmbet ironic, plasat în colțul gurii. Un nas puternic, pronunțat așezat simetric trona în centrul feței ca punct de reper în jurul căruia se orânduiau celelalte piese ale figurii. Ochii, de un albastru curat ca floarea de cicoare, părul blond, puternic rărit

prevestind ca o Cassandra o chelie viitoare puternic reliefată lucitoare, îi crea lui Maxi o imagine pitorească.

Ofițerul era privit de mai toată lumea cu o curiozitate stârnită mai ales de culoarea ochilor săi, de altfel o culoare splendidă. Totuși au fost și cârtitorii racolați din rândul cafegiilor de forță care îl priveau ceva mai reticenți. Explicația acestei atitudini nu a fost greu de aflat.

În primul rând era ofițer de poliție, mai grav lucra la criminalistică. În al doilea rând cei mai slabi cu duhul nu agreau splendida culoare albastră a ochilor săi pe care o identificau cu cea a cicoarei. Cu planta numită cicoare, ei aveau un război deschis. Cuvântul *cicoare* nu era iubit de populația cafelistă, ca și cuvintele orz, năut. Asta se întâmpla de când autoritățile comuniste au decis să falsifice grosolan cafeaua, înmulțind-o cu o măcinătură arsă obținută din semnițele de cicoare, orz sau năut. Prin manevra făcută, a fost lezată demnitatea consumatorilor de cafea, dar și a plantelor respective, implicate în afacere de mințile bolnave ale administrației comuniste. Populația a știut să taxeze cu umor produsele șmecherite denumindu-le în batjocură *NECHEZOL* și ironizând marketingul de doi bani făcut de autorități care s-a limitat la înscrierea pe cutii a unui slogan mobilizator: *BEA-O FIERBINTE!*

Spre lauda lor, cetățenii români care beneficiau de avantajul micului trafic, cei cu rude în străinătate, precum și cei care plecau în diferite delegații sau excursii în țările socialiste aduceau cantități relativ mari de cafea și astfel, românii nu au uitat gustul ei chiar dacă a trebuit să o plătească mai scump.

Revenind la Maxi trebuie să amintim câteva cuvinte despre drama lui, chelia. Privită cu tot respectul cuvenit, nu puteai să treci cu vederea tendința ei de expansiune, de lărgire neconținută a teritoriului pe care funcționa. Merită să fie amintită aici atitudinea eroică a posesorului și totodată a antrenorului ei, care nu a căutat să o ascundă prin pieptănarea savantă a părului rămas încă nehotărât dacă și când să evadeze din bulbii piloși ai țestei în semn de solidaritate cu firele plecate. Uneori amicii au încercat, după puterile lor, să-i ridice nivelul cheliei la un rang mai înalt, aproape academic numind-o calviție. Acest savantlâc a fost contestat de el cu o furie neașteptată pentru un individ atât de blând.

El și-a argumentat etimologic protestul pretinzând că ar fi acceptat mai curând sinonimul pleșuviu care oricum i se părea mai glorios, deoarece amintea de vulturii pleșuvi, adevărate simboluri naționale pentru multe țări. Mai susținea că termenul de calviție se referă mai mult la o chelie adevărată, instalată definitiv pe când a lui era încă incertă, fiind încadrată la categoria “în curs de devenire”. Așa că el fără să o spună, lăsa deschisă calea de interpretare a fenomenului ca având șanse să fie reversibil. Păcat de el, altfel băiat bun. În sfârșit, pentru că nu putea nega existența ei, în spirit de frondă o scotea în evidență de câte ori avea ocazia, folosind lozincă “părul prost părește capul deștept”.

Trebuia să fii Maxi să rezisti cu stoicism avalanșei de comentarii răutăcioase pe care le stârnea de fiecare dată acest slogan folosit de el până la exasperare pentru minimalizarea acestei scăpări a naturii.

Zâmbind aducerilor aminte despre prietenul său, tânărul locotenent s-a decis. Așa va proceda ca să rămână “pe felie”. Va continua relația sa privilegiată cu Maxi care îi asigura nu numai avantajele unei prietenii sincere, dar și menținerea intactă a șanselor în bătălia pentru aflarea adevărului. Între timp, el va scormoni peste tot de unde credea că poate obține informații în legătură cu domeniul interesului său.

Așa s-a terminat perioada de gândire profundă a ofițerului în legătură cu acest caz pe care îl considera departe de a fi o simplă anchetă obișnuită. La sfârșitul ei s-a simțit obligat să adreseze cu voce tare câteva cuvinte de mulțumire creierului său, de parcă acesta era o entitate străină și nu o componentă a anatomiei sale.



- Îți mulțumesc, măi creiere, că mi-ai rămas fidel și m-ai ajutat încă o dată să văd acolo unde puțini ar fi încercat să caute. Bine că, în cazul tău, ți-ai păstrat poziția de gânditor și din acest motiv, nu îmi permit să te apelez cum fac alții în bătaie de joc “măi, creiere pane”. Sunt convins că acum, ca și în alte cazuri, adevărul se ascunde în altă parte și mai trebuie să mănânc multe pâini până la aflarea lui.

Nu ar fi corect dacă s-ar trece cu vederea un fapt. De multe ori el și creierul lui nu se aflau în aceeași tabără, între ei manifestându-se uneori puternice accente de incompatibilitate.

Cu acestea, regia cu care își organiza meticuloasele și singuraticile lui reflecții terminate de regulă cu adevărate revelații, a luat sfârșit. El a încetat să se mai lege pe scaunul ergonomic și să se scarpine pe cap pentru stimulare, s-a încălțat, și-a retras picioarele de pe taburet, a luat ziarul cu care le acoperise, l-a netezit și după ce l-a împăturit cu grijă, l-a pus pe masă ca nou și necitit, declarându-l numai bun de răsfoit.

În aceeași zi l-a căutat pe Maxi la telefon și a stabilit cu el o întâlnire după terminarea programului “la una mică” la birtul din colț unde se întâlneau de fiecare dată în ziua de salarii, locație invariabilă și constantă indiferent de anotimp. Era un bun pretext să îl pună la curent cu nedumeririle lui și mai ales o ocazie rarisimă, cum nu se putea mai bună, pentru a se insinua oficial în ancheta criminologică pe care el o vedea ca parte a dosarului de accident.

După ce a obținut întâlnirea dorită, și-a zis că deocamdată nu putea face mai mult pentru acest caz. Culmea este că ziua de lucru s-a terminat fără să primească alte sarcini. Liniștea suspectă de la serviciu l-a făcut să creadă că schimbase țara fără să știe și acum se afla probabil în alt stat, în care șoferii sunt porumbeii păcii sau niște mieluși nevinovați care respectă cu sfințenie regulile de circulație.

În această țară ipotetică, nici nu se produceau accidente de circulație. Cât este ziuica de mare, șoferii se pupau bot în bot cu polițiștii, societățile de asigurare se îmbogățeau peste măsură, spitalele de urgență, Smurdul și morga își redusese activitatea numai la incendii, accidente de muncă, la culegerea bețivilor de pe stradă și la cazurile ce priveau persoanele de vârstă înaintată, iar atelierile de tinichigerie auto au fost radiate din Registrul Comerțului pentru inactivitate.

Năucit că a apucat să vadă acest miracol în timpul vieții, și-a spus cu o ironie îngrijorată “ori a ajuns în Rai. ori a înnebunit.” Cum nu putea să ajungă în Rai pentru că era încă viu, a tras concluzia că a înnebunit. Nefiind sigur că asta era starea lui, a decis să plece acasă și să se culce. Mâine va vedea cum se va simți și ce va crede că i s-a întâmplat astăzi.

Până atunci “somn ușor, domnule polițist de la circulație, locotenent, detectiv de investigație Ionuț Pușcă! Aveți grijă ce faceți cu creierul dumneavoastră!”

## **Partea a II-a. Suspiciunile justițiarilor Maximilian Cetate și Ionuț Pușcă**

Moto: Picătura găurește piatra nu prin forță, ci prin continua ei cădere.  
(Ovidiu/Epistulae ex ponto)

După cum se bănuia, continuarea anchetei în cazul accidentului de circulație comis de Doru Dragu a fost încredințată ofițerului de la judiciar Maximilian Cetate. Din studierea dosarului rezultă că o singură informație era certă: identitatea autorului accidentului. Restul pieselor anexate erau departe de a lămuri cât de cât misterul producerii lui. Primul

anchetator, detectivul Ionuț Pușcă lansase deja un scenariu, ceva necurat ar fi putut fi cauza reală a accidentului neverosimil de circulație căreia i-a cazut victimă doctorița Clara David.

Teoretic, explicația locotenentului privind deteriorarea stării psihice a conducătorului auto și pierderea temporară a lucidității lui stătea în picioare. Argumentele logice, dar teoretic aduse de el în susținerea teoriei sale trebuiau întărite de dovezi. Tocmai acest lucru lipsea echipei de anchetatori, dovezile. Ele trebuiau produse, altfel cazul se clasa. Deși scenariul construit de Ionuț Pușcă însemna prelungirea anchetei, punctul lui de vedere susținut cu încăpățănare, dar și cu putere de convingere a fost în cele urmă acceptat.

Maxi, primul convins de argumentele prietenului său, drept recompensă pentru teoria lui, nu a pregetat să îl coopteze în echipa lui de investigație. Acum sarcina prioritară a anchetatorilor era să verifice dacă inginerul Doru Dragu a fost otrăvit sau drogat, cu sau fără intenție, înainte de accident. Ipoteza își avea originea în suspiciunile minții înfierbântate a lui Ionuț și pleca de la ideea că în urma îngerării unei substanțe halucinogene, poate chiar otravă, autorul accidentului a devenit o mașinărie stricată, scăpată de sub control, incapabilă să funcționeze normal. El se baza pe cunoașterea firii omenești și încrederea pe care o avea în robustețea ei.

Nu putea să creadă că un om sănătos, lucid, puternic se putea transforma deodată, fără motiv, într-o cârpă de șters praful, fără putere, oscilând între pierderea lucidității și apariția simptomelor de paranoia. Pentru explicarea stării deplorabile în care se afla autorul accidentului în momentul producerii lui, el a construit un eșafodaj de ipoteze și acum primise permisiunea de a lucra împreună cu prietenul său Maxi pentru argumentarea și confirmarea lor.

Când cei doi polițiști s-au hotărât să investigheze în această direcție, au știut la ce se expun. Dacă în desfășurarea ei ar fi făcut greșeli sau ar fi dat dovadă de grabă, imprudență sau superficialitate, riscau un eșec usturător. Acțiunea lor semăna cu o cursă de alergare într-un cuibar cu ouă, iar constrângerea era să nu spargă niciunul, atât de delicată era cercetarea pe care hotărâseră să o înceapă. După ce au obținut aprobarea de a demara ancheta, cei doi s-au găsit în primul impas.

Nu știau cum să o abordeze și cum să înceapă discuția cu Liliana Alexandru, principala suspectă în scenariul imaginat de tânărul detectiv, neliniștit și veșnic în căutarea adevărului. Asocierea ei în acest dosar nu era încă un fapt. La data punerii lui pe rol reprezenta o pură speculație susținută numai de logica deductivă a lui Ionuț. Dacă teoria lui era adevărată, trebuia să găsească răspunsul la un număr de cel puțin șase întrebări, natura substanței, cum și când a fost ingerată, unde și cine i-a administrat-o.

Abia după ce le rezolva pe acestea, se iveră și întrebarea finală. Care era motivația otrăvirii și ce anume spera să obțină criminalul prin acțiunea sa?

Căutând să răspundă la toate întrebările în ordinea lor firească, cei doi au început ancheta prin a cere laboratorului medico-legal să folosească o parte din contrapoba de sânge prelevat de la autorul accidentului pentru a verifica dacă acesta conține componentele incriminate. Sângele fusese recoltat de la Doru Dragu pentru determinarea alcoolemiei, iar contrapoba era pastrată până la finalizarea cazului, pentru eventuale contestații.

Aceasta era prima barieră de care trebuiau să treacă pentru a demonstra veridicitatea celor susținute prin teoria lor. Dacă în probă nu se evidențiază măcar prezența unor urme de substanțe nocive, trebuiau să abandoneze pista otrăvirii ca lipsită de temeii.

În așteptarea rezultatului analizelor cerute, polițiștii căutau să găsească soluțiile cele mai apropiate de normalitate pentru abordarea suspectei Liliana Alexandru, fără să o alerteze. Trebuia ca prima discuție pe care urmau să o poarte cu ea să pară una de rutină, mai mult pentru culegerea unor informații despre autorul accidentului. De asemenea, era

necesar să obțină un mandat de percheziție în apartamentul ei, căruia urma să îi dea curs, sau nu, în funcție de împrejurări. Odată cu luarea acestei hotărâri, cei doi s-au despărțit, dar nu înainte de a stabili să se întâlnească imediat ce apar rezultatele de laborator.

După o săptămână de așteptări îngrijorate, Maxi a primit un plic de la laboratorul de medicină legală care conținea rezultatele investigațiilor cerute de echipa lor. Cu o firească nerăbdare, a rupt plicul și, dintr-o privire aruncată rapid, și-a dat seama că prietenul lui nu se înșelase, dimpotrivă intuisese exact ce s-a petrecut.

Rezultatele confirmau că în sângele analizat au fost depistate substanțe extrem de periculoase din grupa drogurilor sintetice, halucinogene. În buletinul de analiză se mai menționa că formula și cantitatea găsită în probă, putea doborî și un cal. Drogurile aparțineau unei generații noi de stupefiante, dublu concentrate de tip *extasy*. Din comentariile ce însoțeau rezultatele, Maxi a mai aflat că însușirile lor le indicau ca sursă de proveniență o zonă a lumii cunoscută ca având un nivel precar de dotare tehnică și igienă, fapt ce mărea gradul lor de pericolozitate.

După citirea rezultatelor, Maxi a fost cuprins de o bucurie liniștită, în conformitate cu firea lui de ardelean. Pe lângă această stare, s-a strecurat hoțeste în mintea lui și dorința șugubeață de revanșă față de o soartă care îl ținuse pe ghimpi timp de o săptămână. Și iată cum în mintea lui a încolțit un gând neprietenos față de prietenul lui. Ca să-și recupereze umorul pierdut o vreme, s-a gândit că nu ar fi rău dacă i-ar face lui Ionuț o mică farsă, ascunzându-i adevărul asupra rezultatelor reale și eventual să îi comunice la început date false. Era curios să vadă ce reacție îi va stârni prietenului său această ingenioasă minciună, vis-a-vis de credința lui neșămutată privind corectitudinea presupunerilor avansate către șefii lor. Acum ardea de nerăbdare să-i vadă cât mai repede nutra și să savureze dezamăgirea pe care spera să o vadă lățindu-se pe fața lui.

El nici măcar nu bănuia că gluma lui nevinovată va trezi din somn unul din principiile echilibrului “o răutate naște altă răutate” și va fi lovit la rândul lui de o suită de ironii care nu vor fi putea fi digerate fără o jumătate de oca de lămâi. Dar zarurile fuseseră aruncate, mecanismul flagelării a fost pus în funcțiune și lui nu i-a mai rămas decât să urmeze calea destinului.

Cu o voce prefăcut morocănoasă l-a chemat la el. Ionuț asta aștepta, să fie chemat. Când a zbârnăit telefonul a fost convins ca cel care sună este Maxi. Așa a și fost, anticiparea lui a fost corectă. După ce a pus receptorul în furcă, a urcat în fugă cele două etaje care despărțeau birourile lor și a intrat precipitat în camera unde la o masă de lucru plină cu hârtii, trona imperturbabil Maxi.

Criminalistul, pus pe șotii, arăta impozant acum când era în așteptarea momentelor de desfătare pe care le regizase. A mers cu amănuntele până acolo încât și-a înlocuit figura bonomă, brandul lui, cu o mască ursuză care nu prevestea nimic bun.

- Bună, măi, cheliosule, l-a luat în primire Ionuț încă de la intrare. De ce m-ai chemat? Cărui eveniment îi datorez înalta ta atenție?

- Nu te mai da tu mare, i-a răspuns cu voce moale cel împroșcat de ironia lui grosolană.

Vizibil stingherit, chiar iritat de exuberanța negativă a amicului său a adăugat numai pentru el diferența de răspuns “cine râde la urmă, râde mai bine”. Figura lui până atunci sobră, s-a întunecat și s-a nevrozat brusc. Explicația pentru schimbarea produsă în fizionomia lui era felul batjocoritor în care și-a făcut intrarea Ionuț. Că așa stau lucrurile o dovedea tremurul ușor al buzelor și introducerea adâncă a degetului arătător în una din cele două urechi luată la întâmplare pentru o scărpinare profundă, tic ce apărea întotdeauna când devenea nervos.

Nu s-a putut opri să constate că discuția dintre ei nu a început cum a dorit el, oricum nu în avantajul lui. Trebuia să inverseze rolurile, să atace el nerușinata persoană

care tocmai năvălise în biroul lui dacă vroia ca visurile lui de relaxare pe spinarea acestuia să devină realitate. În ultimul timp, Maxi se irita repede când cineva făcea aluzie la lașitatea părului său care dădea semne tot mai evidente că dă bir cu fugiții. Această trădare lăsa în urma ei un loc din ce în ce mai viran și o figură tot mai tristă. Necăjit pentru că nici nu își terminase fraza destinată lui Ionuț, s-a hotărât abia acum să o sfârșească.

- Degeaba te dai tu după cireș. Îți vine rândul și ție, i-a replicat posesorul cheliei nefinalizate, nutrind speranța că și Ionuț va cheli.

Plin de speranță, în timp ce își termina fraza, s-a uitat la părul celui care îi atacase fizionomia și, plin de invidie, și-a dat seama că ei nu vor fi niciodată colegi de calviție și nu se vor pieptăna în tandem cu prosopul. În antiteză, cu nefericitul Maxi pe figura căruia se citea o dezamăgire tot mai vizibilă, părul lui prieten rânjea malițios și încurajat de propria podoabă capilară, continua să îl examineze anticipând un viitor strălucit golului care se lățea pe capul lui. Ca să ia și un mic avans în eterna lor dispută, a pus paie pe foc.

- O fi chelia ta acum tânără, în curs de afirmare, dar este evident că ea se va dezvolta cu multă ambiție și așa cum îi stă bine unei chelii care se respectă, peste câțiva ani va înainta în grad și îți va conferi atributul de pleșuv pe care ți l-ai dorit toată viața.

Din ce în ce mai nefericit și mai scârbit, Maxi care inițiasse în mintea lui pun plan diabolic menit să-l înșenuncheze pe Ionuț, s-a săturat de schimbul acesta de replici care nu se mai termina și cu un aer de seriozitate ofensată a schimbat sensul discuției.

- Bănuiesc că știi de ce te-am chemat. Am primit rezultatele și vreau să stăm puțin de vorbă asupra lor. Eu cred că ele...

Nu a apucat să termine ceea ce începuse că a și fost oprit de nerăbdarea lui Ionuț.

- Ce spun ele?, l-a întrebat el surescitat. Nu mă mai fierbe! Spune-mi, te rog, imediat!

Nerăbdarea lui era reală și asta se vedea după cum bătea tactul cu piciorul stâng care luase o poziție de start ca înaintea începerii unei reprize de twist. Maxi tăcea însă gânditor și își privea stăruitor unghiile, cu vădit interes. Se vedea că venise și rândul lui.

“Oare trebuie să le tai sau numai să le curăț?”, părea că este singurul gând care îl interesa. Arăta ca un om foarte preocupat de rotunjimea lor și lăsa impresia că este cel mai important lucru pe care îl putea face atunci.

- Maxi, este indecent și imoral să procedezi așa. Profiți de nerăbdarea mea și taci cu nerușinare. Comportarea ta nu este corectă. De ce îmi faci asta?

- Eu în locul tău nu m-aș grăbi să aflu rezultatele, i-a răspuns Maxi după o altă pauză.

Replica spusă pe un ton voit nepăsător l-a aruncat pe Ionuț într-o mare a deznădejdie. Nu trebuia să îi explice nimeni semnificația atitudinii criminalistului și tâlcul spuselor lui. A priceput imediat că rezultatele au ieșit negative și în consecință teoria lui a rămas fără suport. Toată veselia lui de mai înainte s-a risipit ca un nor de praf ridicat vara de trecerea unui automobil pe o uliță de țară. Prin capul lui se succedau în viteză gânduri de umilință. Trebuie să existe undeva o forță neutră, uriașă care îi supraveghează pe cei care își fac o bucurie din batjocorirea celorlalți și în momentul oportun restabilește echilibrul împărțind dreptatea. Acum el își primește pedeapsa pentru excesele făcute în legătură cu Maxi.

Atitudinea lui spășită nu a durat prea mult pentru că în clipa următoare, convins de justețea teoriei lui, s-a revoltat și a explodat cu violență aruncând eșecul în spinarea altora.

- Dacă nu au fost depistate substanțe otrăvitoare sau droguri, sunt sigur că au greșit ceva. Poate au încurcat proba de sânge sau rezultatele. Trebuie să fie cum am presupus eu, a adăugat el cu o voce mai conciliantă.

Îi părea rau că nu a ieșit cum a gândit el, nu numai pentru confirmarea logicii lui dar și pentru Doru Dragu pe care îl compătimea până la o graniță vecină cu simpatia. Așa

cum a presupus farseorul Maxi, fața lui Ionuț înregistra schimbări vizibile de dimensiuni și formă, ba lungindu-se, ba lățindu-se, ba schimonosindu-se într-un rictus comandat de posesor pe post de zâmbet. Părea fața unui copil bătrân în curs de mumifiere, stăpânindu-se eroic să nu plângă, ca de o durere mută, fără sunet, fără cuvinte.

După ce au mai trecut câteva momente, timp în care detectivul se învinețise de necaz, iar toată figura lui arăta că este în pragul unui posibil infarct, Maxi se gândea dacă să continue jocul sau să se oprească. Până aici el crede că a jucat genial, și-a împins amicul în focurile iadului fără să mintă, numai cu un joc de glezne. Era o mare performanță de care era mândru și de aceea a vrut să mai stoarcă ceva, să îl mai chinuie puțin. “Nu de alta, dar succesul i se poate urca repede la cap”, și-a spus el moralizator și a continuat să îl pregătească culinar acordându-i cu mărinimie victimei dreptul la o opțiune în legătură cu felul în care prefera să fie preparat, fript sau fiert. Ca să pună gaz peste foc, în cele din urmă i s-a adresat conform unui sistem de valori mai vechi, cunoscut de populație și folosit de cetățeni la adresa vechilor milițieni, când dintr-un motiv sau altul se supărau pe ei.

- Măi, tablagiule cu veleități de curcan stafidit într-un borcan - atac frontal de confirmare a părerii proaste pe are o au cei de la criminalistică despre lucrătorii de la circulație - ți-a pierit piuitul... ori ești bolnăvioară, drăguță mioară? Nu mai spui nimic? Nu mai lărgești cercul celor vinovați că nu sar în foc să confirme rodul imaginației tale bolnave? Mai ai în cap și alte bazaconii?

Timpurile trecuseră, foștii milițieni se preschimbaseră în polițiști, iar gradele de pe umărul lor nu mai erau confecționate din tablă, material care a stat la originea poreclei de tablagii atribuită lor de populație.

În mintea cetățenilor numele generic de «tablagii» a fost păstrat până astăzi, în sens peiorativ, ca un stigmat care se folosește și la adresa polițiștilor ori de câte ori apar nemulțumiri față de serviciile prestate de ei comunității. Ionuț simțea că se sufocă. Nu pentru cuvintele lui Maxi care numai aparent erau de ocară, mai mult pentru sensul lor și ce anume ascundeau ele. Asta îl durea, eșecul la prima încercare de verificare a deducțiilor lui. În viitor va trebui să fie mai prudent, să păstreze pentru el opiniile mai puțin obișnuite, să nu se mai expună prin teorii riscante.

În timp ce își făcea aceste reproșuri, fața lui se liniștea și își recăpata pH-ul și forma inițială, dar pe chip i-a rămas întipărită o imensă tristețe și descurajare. Văzându-l cum arată, Maxi a simțit că întinsese prea mult coarda și îi părea rău. Fără să îi spună nimic despre rezultatele reale, i-a întins hârtiile însoțite de un scurt comentariu impersonal.

- Citește singur rezultatele și vezi dacă le putem utiliza cumva sau renunțăm la anchetă.

Ionuț a luat fără entuziasm hârtiile și a început să le citească cu gândul aiurea. Pe măsură ce citea, fața i se transforma, se însenina, tristețea îi dispărea, îi revenea tinerețea și ochii își recăpătau vioiciunea. Brusc, s-a ridicat de pe scaun privindu-l țintă pe Maxi.

- Tu ai citit rezultatele astea?, l-a întrebat el.

- Da, le-am citit și mărturisesc că m-am bucurat pentru tine. Ai avut dreptate, spuse el rânjind dubios.

După părerea lui Ionuț rânjetul lui de satisfacție era chiar libidinos.

- Atunci de ce toate astea? Ce ai urmărit, asasinule? Ți-ai pătat mâinile cu sângele meu nevinovat și m-ai adus în pragul infarctului. De ani buni mă tot minunez cum niște oameni cu scaun la cap pot avea încredere în elemente declasate ca tine?, a adăugat el cu referire la șefii lui Maxi.

Era clar, Ionuț înviase.

- Măi, Ionuț, trezește-te și adu-ți aminte că eu nu ți-am spus de fapt nimic. Toată panica ai declanșat-o tu din teamă că nu va ieși cum ai presupus. Ai căzut victimă

propriilor tale temeri, iar eu, ei bine, eu m-am distrat. Este singurul lucru pentru care cred că ar trebui să îmi cer scuze și o făc chiar acum.

Cu aerul unui om care își luase o revanșă strălucită pentru umilințele la care a fost supus, s-a ridicat apoteotic în picioare, i-a făcut o temenea, că numai șalvarii îi lipseau să arate ca un turc sadea și cu voce teatrală, de om trecut de la creștinism la mahomedanism, a terminat aria răzbunării: actul IV, scena 3 «Ți-am făcut-o!», din opera «Cine seamănă vânt, culege furtună!».

- Iartă-mă, Ionuț, că m-am distrat pe seama ta și am profitat în mod nedemn de marea și cunoscuta ta prostie, dar nu m-am putut abține. Pentru spectacolul pe care l-ai dat, merită să îți suport furia.

Schimbul de replici de mai sus nu constituia o excepție. Era ceva obișnuit între ei. Sub aceste scăpărări verbale se ascundea o prietenie profundă, călită în focurile de artificii ale exceselor cotidiene de limbaj. Terminând cu “gratulările” reciproce în care nici unul nu a rămas dator, mult mai optimiști acum, au trecut la întocmirea unui adevărat plan de desfășurare al anchetei în care s-au angrenat.

Partea grea în care trebuiau să-și valorifice mai mult istețimea și pregătirea profesională decât experiența, amândoi aveau sub trei zeci de ani - acum începea. Planul lor, care trebuia să le aducă succesul a fost finalizat după multe controverse și reveniri. El cuprindea patru etape care se succedau într-o anumită ordine.

Unu. Solicitarea lui Doru Dragu a unei declarații suplimentare în legătură cu accidentul de circulație. Dacă acesta reconfirma scurta lui vizită la domiciliul Lilianeii Alexandru și consumarea înainte de accident a unei cafele pregătite de ea, urma pasul numărul doi.

Doi. Contactarea ei și stabilirea unei întâlniri, de preferință la ea acasă, sub pretextul obținerii unor informații cu caracter general despre autorul accidentului. La prima întâlnire nu vor dezvălui “amănuntul” precum că știau că înainte de a produce accidentul Doru Dragu i-a făcut o vizită și a băut o cafea la ea.

Trei. Obținerea unei autorizații de percheziție a apartamentului Lilianeii, indiferent de rezultatul întrevederii cu ea. După epuizarea primelor două puncte, vor stabili la fața locului dacă vor folosi sau nu această autorizație.

Fără să i se explice de ce trebuie să dea încă o declarație, Doru Dragu a reconfirmat-o integral pe cea inițială, inclusiv partea referitoare la cafea. Mai mult, la întrebările celor doi, a susținut cu convingere că în ziua aceea nu a mai mâncat sau băut nimic altceva. Maxi a apreciat că este prematur să îi spună ceva despre bănuielile lui Ionuț privind cauzele reale ale accidentului. Nu vroia să trezească în mintea chinuită de remușcări a lui Doru speranțe relative la o posibilă absolvire de vinovăție. Toate le va afla la momentul potrivit și el considera că acesta încă nu a venit. Urma atacarea punctului doi din plan, partea cea mai sensibilă a lui.

În zadar aveau ei certitudinea că Doru Dragu a fost drogat și că acest drog nu putea fi îngerat decât la Liliana acasă. Până ce acest fapt nu era dovedit, nu era de nici un folos anchetei.

Obligația de a o contacta i-a revenit lui Ionuț. Avea numărul ei de mobil și a doua zi după întrevederea cu Doru a sunat-o.

- Sărut mâna, domnișoară, sunt locotenentul Ionuț Pușcă de la poliție și aș dori să am o scurtă convorbire cu dvs. pentru câteva relații în legătură cu o cunoștință.

- Nicio problemă, dacă prin asta vă pot fi de folos cu ceva. Spuneți-mi vă rog, despre cine este vorba?, s-a auzit în receptor glasul melodios al femeii.

- Desigur, persoana despre care vreau să vă cunosc părerea este inginerul Doru Dragu. Despre dvs. ne-a vorbit cu plăcere chiar el, așa v-am găsit. Imediat ce a pronunțat

numele de Doru Dragu, Ionuț care avea urechea antrenată a auzit clar în telefon o exclamație de surpriză.

- Ah!, și apoi încă odată, ah!

Pentru a nu lăsa impresia că știe mai mult decât era necesar pentru bunul mers al anchetei, Ionuț a continuat fără să îi lase răgazul unui răspuns.

- Nu știu cât de bine îl cunoașteți, dar cred că orice aș afla în plus despre el este binevenit în ancheta mea. Cred că ați auzit că în urmă cu ceva timp - s-a oprit un moment să-și consulte carnetul după care i-a spus data exactă - el a comis un grav accident de circulație. A lovit o femeie tânără pe trecerea de pietoni. Persoana accidentată este internată și acum în spital.

A urmat o pauză prelungită. Pentru a se asigura că nu a pierdut legătura telefonică, el a insistat.

- Alo, mă mai auziți? S-a întrerupt cumva?

După câteva secunde Liliana a răspuns. Părea sfârșită, abia i se mai auzea vocea.

- Nu, nu s-a întrerupt, vă ascult în continuare. Vă rog să mă iertați, dar surpriza este foarte mare pentru mine. Îl cunosc bine pe Doru și tocmai de aceea ea este cu atât mai mare. Îmi fac timp când doriți și vin să stau de vorbă cu dvs.

- Domnișoară, nu cred că v-ați simți confortabil să purtăm discuția la poliție. Clienții noștri obișnuiți și atmosfera de acolo nu fac o impresie prea bună celor care, asemenea dvs., sunt rugați să dea simple relații. Aș dori ca la prima întâlnire să nu aveți constrângerile locului în care vă aflați. Iată de ce vă propun să ne întâlnim în altă parte, unde decideți dvs.

- Aveți dreptate. Între timp m-am gândit și eu la același lucru. V-ar deranja dacă v-aș propune să ne întâlnim la mine acasă, de pildă chiar în după amiaza asta? Nu aș vrea să fiu înțeleasă greșit. Vă asigur că nu urmăresc nimic suspect. Dacă nu sunteți de acord, putem să ne întâlnim într-un parc sau la o cofetărie. Ce ziceți?

Ionuț nu știa cum să se felicite pentru modul în care a condus discuția, mai bine zis pentru rezultatele ei. Propunerea ei era tocmai ceea ce el și Maxi își doreau. Nu a ezitat și a confirmat imediat acceptul lui, au stabilit ora, a notat adresa ei și a mai anunțat-o că din motive procedurale la întâlnire va veni împreună cu un coleg de al lui.

Și iată-i pe cei doi investigatori, îmbrăcați civil, apăsând butonul soneriei apartamentului ei, la ora stabilită. Erau foarte concentrați. Nu o cunoșteau pe Liliana. Dacă ea era singură sau nu, dacă pornirile ei, mai ales pe teren propriu erau sută la sută pașnice. După ce au sunat a doua oară, ușa s-a deschis și în cadrul ei a apărut chiar ea, o brunetă ucigător de frumoasă. Deși erau tineri și sensibili la farmecul feminin, nu trebuie uitat că cei doi erau polițiști în misiune și de aceea postura lor era prea ingrată ca să se arate entuziasmați de ceea ce vedeau. Acesta era motivul pentru care s-au limitat la a o saluta politicos, necomentând în niciun fel impresia puternică pe care le-a făcut-o felul în care arăta femeia.

Dacă nu erau polițiști și o întâlneau pe stradă, în mod sigur nu se abțineau și fluierau admirativ la vederea ei.

Altfel stând lucrurile, i-au sărutat mâna și au intrat în apartament. Odată prezentările făcute, Maxi a deschis discuția cu scuzele de rigoare.

- Vă rog să nu ne luați în nume de rău vizita neașteptată a început el, care își aroga conform protocolului poziția de șef, dar am considerat că elementele pe care veți avea amabilitatea să ni le comunicați, fără să vă angajeje pe dvs., ne pot fi de mare folos. Știu de la colegul meu că sunteți în temă cu natura informațiilor de care avem nevoie.

- Oh, da, cunosc despre ce este vorba. Ce nenorocire! Bietul Doru, este ultimul om la care m-aș fi gândit că poate păți așa ceva. Nu îmi vine să cred. Puteți să îmi spuneți cum s-a întâmplat, cum a reacționat și dacă acum este liber?

- Da, este liber. Detectivul locotenent Ionuț Pușcă o să vă dea toate amănuntele. Nu este niciun secret, a plasat Maxi greutatea momentului pe umerii colegului său.

Cu puterea lui de conciziune, Ionuț i-a răspuns la toate întrebările, ocolind cu abilitate informațiile pe care nu voia să le facă încă publice. Ea părea sincer afectată de ce află și într-un acces de sinceritate a început să își depene propriile amintiri despre Doru Dragu și relația avută cu el.

- O să vă spun toată povestea mea cu el. Ne-am cunoscut întâmplător într-o seară binecuvântată la un spectacol. Ne-am plăcut din prima clipă și am devenit amanți chiar din seara în care ne-am cunoscut. Nu putea fi altfel, era peste puterile noastre să ne împotrivim. Nu îmi e rușine de asta și nici nu vreau să afișez o falsă pudoare, dar rețineți că nu accept nici lecții de morală din partea nimănui.

Felul în care a început relatarea poveștii cu Doru, cu o resemnare în care parcă adunase toată părerea de rău a întregii omeniri, semăna cu o spovedanie. Lipsea numai cabina sacră destinată mărturisirii păcatelor și preotul care să le preia dându-i în schimb iertarea și, odată cu ea, binecuvântarea.

- Perioada petrecută împreună pot să spun că a fost un vis. Cel mai frumos vis al meu. Credeam, cel puțin eu îmi doream din tot sufletul să fie așa, că o sa ne căsătorim. Aș fi făcut orice pentru asta. Dar toate lucrurile bune și frumoase au un sfârșit. De obicei, el este altfel decât îl visăm.

Uitându-se la ea, polițiștii credeau că ea chiar visa când își depăna povestea. Deși poate să pară ciudat, ei aveau impresia că asistă la materializarea unor fantastice versuri ale lui Eminescu "iară ochiul închis afară, înăuntru se deșteaptă".

Cu ochii închiși ea traducea în cuvinte, ca pe un vis, imagini păstrate undeva înăuntru ei pe care numai ea putea să le vadă. În acele clipe ei se îndoiu că ar fi putut fi o criminală, era ceva în tot ce spunea, ceva care îi mișca, era sensibilitatea însăși.

Dorind să-i contrazică, Marina s-a trezit din visul ei și devenind placidă, fără nicio trecere, a curmat periculosul moment de poezie care se instala în apartament.

- Pe scurt, ne-am despărțit dintr-o dată ca și cum patima noastră nu ar fi existat. Nu am știut atunci și nici acum după trecerea a doi ani, nu știu de ce s-a întâmplat așa. Ca o consolare, vă pot spune că am reușit să rămânem prieteni. El mă vizitează din când în când. Ultima oară a fost chiar în ziua accidentului. Îmi aduc aminte că l-am servit cu specialitatea casei, café frappe. Apropo, vă rog să mă iertați că nu am fost până acum o gazdă bună. Ma duc să vă fac o cafea.

S-a ridicat imediat de pe canapea și a plecat grăbită spre bucătărie.

Surpriză, mister, suspans. Totul s-a petrecut foarte repede. Cei doi rămași singuri s-au uitat unul la altul îngroziți. Nu se așteptau la o asemenea întorsătură a situației. Ei veniseră pentru bănuiala cu privire la cafeaua otrăvită și nu pentru a asculta amintirile romanțioase ale dumneaei. Acum, datorită unui joc parșiv al întâmplării, ei se găseseau în situația de a păți ceea ce credeau că i s-a întâmplat autorului accidentului. Poate mai rău. Mai mult decât speriați, se chinuiau să găsească o portiță de scăpare. Din mințile lor disperate se rostogoleau la vale, ca un torent năvalnic de munte, aceleași întrebări care trădau starea lor. "Nu cumva din vânători am ajuns vânat și acum ne găsim în inconfortabila postură de cobai?", le-a trântit prin cap amândurora în același timp. Dacă gazda lor avansase pe scara pornirilor ucigașe și din cauza dragostei ei respinse devenise o criminală cu sânge rece? Dacă ce le pregătește ea acolo, singură în bucătărie nu este numai un drog, ci o otrăvă veritabilă, mortală? "Ce căutăm noi aici?", gândea fiecare. "Căruia impuls stupid i-am cedat ca niște fanfaroni lăudaroși și îngâmfați ce suntem?"

Situația lor părea fără ieșire. Creierile lor lucrau la capacitate maximă în căutare de soluții. Cel care a deschis discuția, mai bine spus o consultare disperată, a fost și cel care se dădea mai mare, fratele Maximilian.



- Ionuț, ce facem acum? Ce părere ai tu?

- Cred că trebuie să menținem cumpătul, a replicat cel întrebat, deși după mimica lui se vedea că era departe de starea de spirit pe care o invoca.

Cu o voce nesigură el încerca să restabilească liniștea și calmul în echipa lor. Oricum, ce se pregătea să spună era o dovadă că mintea lui încă funcționa. Cât de bine, se va vedea.

- Eu am câteva variante. Până vine gazda cu cafelele, ți le însir și după aceea hotărâm împreună. Iată-le:

Unu. Nu bem. Lăudăm cafeaua, dar pretextăm că avem tensiune sau alergie la cafea și nu ne atingem de ea.

Doi. Vărsăm căniile ca din greșeală.

Trei. Unul din noi își schimbă cana pe furiș cu a ei.

Patru. Îi spunem adevăratul scop la venirii noastre, recoltăm probe și le ducem la analiză.

Cinci. Mai vedem, funcție de împrejurări.

Maxi, la rândul lui, a făcut o analiză critică a soluțiilor avansate de Ionuț luându-le pe fiecare la rând, în aceeași ordine în care au fost spuse.

Unu. Numai unul din noi va putea invoca motivația ta ca ea să rămână totuși credibilă. Cine se sacrifică? În concluzie: cincizeci la sută șanse de reușită.

Doi. Am fi niște proști dacă am vărsa căniile amândoi. Cel mult putem răsturna tava, dar în acest fel se varsă și cafeaua pregătită pentru ea. Nu îmi dau seama dacă este cea mai bună soluție sau nu. În orice caz, șansele noastre de scăpare se apropie de sută la sută.

Trei. Este o soluție bună de moment. Dar numai unul scapă, cel ce reușește să-și schimbe cana cu a ei. Cum să faci însă schimbul fără să pară suspect? Acord acestei soluții numai douăzeci și cinci la sută șanse de reușită.

Patru. Este cea mai bună soluție, de aceea o lăsăm ultima. Șansele de reușită ar fi de sută la sută.

Cinci. Zic și eu la fel ca tine, mai vedem.

Nici nu și-au terminat bine consultările că Liliana a apărut surâzătoare cârând o tavă cu trei cești mari, pline de cafea aburindă. Ionuț, cu toată panica lui, era dezamăgit. Nu îi trata cu café frappe. Se vede că nu avea tot ce îi trebuie pentru prepararea cafelei acelui fel de cafea, devenită și ea un actor cu rol principal în anchetă.

Gazda a pus ceștile pe măsuta dintre fotolii într-un fel care polițiștilor li s-a părut dubios, un triunghi isoscel, cu vârful spre fotoliul în care era așezată ea. Înainte de a lua cana în mână, Maxi cu privirea lui senină și nevinovată de îngerăș cu termenul de valabilitate expirat, a cerut un pahar cu apă rece, dacă se poate. Se vede că el a luat foarte în serios soluția de la punctul cinci, aceea cu mai vedem.

- Binețeles că se poate, i-a răspuns gazda și a plecat să aducă apa.

În clipa următoare cei doi s-au repezit să ia cana ei, cea din vârful triunghiului, și să o schimbe cu a lui. Cum, de când este lumea și Pământul, nu poți să schimbi o cană cu două căni, cineva trebuia să renunțe. Dând Cezarului ce este al Cezarului, cel care s-a retras a fost Ionuț care și-a lăsat amicului să profite de funcție și să beneficieze de avantajul riscului mai mic. Renunțarea lui nu a fost întâmplătoare. Nu avea nicidecum intenția să se sacrifice și lupta pentru supraviețuire folosind toate resursele de care dispunea. Acum pune în practică o idee, în conformitate cu soluția pe care o propusese la punctul cinci, aceea cu „mai vedem”. Cu maximum de grijă, a început să vânture lichidul din cele două căni rămase, turnând din una în alta până ce a egalizat conținutul acestora.

Dacă vreuna din căni avea la început pe lângă componentele inofensive și ceva suspect, acum ambele căni aveau câte jumătate din componentele benigne și jumătate din cele potențial maligne. Se înțelege că măsura de egalizare a conținutului a fost dusă la

îndeplinire numai după ce Maxi a terminat cu succes operațiunea de la punctul trei, schimbarea cânilor.

Cei doi terminaseră cam de mult manevrele arătate, dar gazda nu apărea. Această întârziere au atribuit-o fiecare altor motive, după cum i-a tăiat capul. Maxi era de părere că ea nu avea apă în casă și a plecat la un vecin să împrumute, în timp ce Ionuț credea că ea îi spiona prin gaura cheii. În sfârșit, cerându-și scuze pentru întârziere dar fără să explice cumva de ce s-a produs, a apărut și Liliana cu o altă tavă și două pahare cu apă rece. Acum nu mai aveau ce face, trebuia să ia taurul de coarne, fie că riscau să-și bea cafeaua și atunci cel puțin unul din ei era în pericol sau așteptau în continuare mila punctului cinci. Liliana a fost prima care a pus mâna pe cana din vârful triunghiului, fără să bănuiască schimbarea ei, dând un exemplu pozitiv musafirilor săi și a sorbit cu lăcomie din ea reprimându-și cu delicatețe un plescăit de plăcere.

Politiștii o priveau cu admirație dar și cu teamă, așteptând să o vadă prăbușindu-se din moment în moment, urmare a ingerării substanțelor nocive, oricare ar fi fost ele. Numai că timpul trecea, cafeaua se răcea și nimic nu se întâmpla.

Ca să îndepărteze momentul în care să înceapă marea aventură a băutului cafelei, vajnicii noștri polițiști s-au repezit la paharele cu apă și le-au dat hotărât pe gât. Imediat, Ionuț și Maxi, cuprinși de aceeași nebunească idee au intrat în panică apocaliptică. Imaginea unei anumite doamne, o mai veche cunoștință de a lor, învăluită în negru și înarmată cu o coasă a apărut în carne și oase lângă ei. La vederea ei curajoșii ofițeri s-au îngălbenit ca lanurile de grâu copt și, în pericol de a leșina, au mai cerut câte un pahar cu apă. Pentru a respecta adevărul, trebuie precizat că amintita doamnă umblă mai mult în oase decât în carne. Cât privește vechimea cunoștinței cu ea, este de ajuns să se menționeze că viziunea lor a fost corectă, doar că ea se referă mai mult la faptul că a fost avută întotdeauna în dreptul altora și niciodată lângă ei.

După ce Liliana a ieșit să execute și această comandă cei doi au izbucnit într-un glas.

- Halal polițiști, ne-a păcălit ca pe niște proști. A anticipat tot și a pus otrava în apă, de aceea a adus două pahare și nu trei.

Numai ideea că s-au expus cu atâta lipsă de prevedere le dădea fiori și chiar aveau senzația că prin organismul lor abia ieșit din perioada de tranziție a început, ireversibil, marșul triumfal al otrăvii. Se și vedeau șterși din activele poliției române înainte de a reuși faptele de eroism pentru care se simțeau chemați și a căror săvârșire urma să îi plaseze pentru totdeauna în panteonul neamului.

Gânduri sinistre, amplificate de lipsa unor informații exacte, toate acțiunile lor fiind luate numai în baza unor presupuneri, le dădeau crampe și totodată o nevoie urgentă, irezistibilă de a se relaxa undeva, pe un tron anume. Ca foști lucrători în poliție cum se vedeau acum că sunt, cu siguranță în scurt timp candidați la funerarii departamentale și citări pe ordinul de zi al secției, așteptau cu groază apariția primului deces în apartament.

În sinea lor sperau că Liliana în calitate de gazdă va profita de acest avantaj și va fi prima care pierde contactul cu realitatea și se va preda luntrașului din amontele râului Stix, cu un ban potrivit în mână. Dacă va fi așa, mai mult ca sigur urmau ei, dar nu știau în care ordine. Nu știau nici dacă luntrașul era pregătit să le dea rest, în cazul în care cash-ul plătit de ei depășea mercurialul și, presupunând că îl vor primi, pe ce să îl mai cheltuie? Nici măcar o răcoritoare nu puteau lua pentru călătoria către cazanele cu smoală. Aflaseră din "surse" că acolo chioșcurile au fost asimilate cu magazinele duty-free și au fost desființate.

Între timp Liliana s-a întors, aducând pe tavă de data asta trei pahare cu apă pe care le-a așezat pe măsuță, lângă cafele. Trecuseră mai mult de 2 minute, timp în care nimeni nu a scos un cuvânt. Toți trei se priveau în tăcere, fiecare cu gândurile lui,

așteptând să se producă ceva. Polițiștii credeau că este de datoria Lilianeii să dea dovadă de politețe și de un înalt civism și să se sacrifice pentru descoperirea adevărului. Se poate presupune că ea, la rândul ei, era probabil nerăbdătoare ca musafirii să plece cât mai repede. “Dar unde să se ducă? Acasă sau direct la morgă?” Aceasta era întrebarea hamletiană pe care și-o puneau cei doi polițiști cuprinși de milă pentru bugetul public.

Dacă tot trebuiau să moară în interes de serviciu, voiau să facă economie la cheltuielile de transport ale poliției și se gândeau să-și transporte trupurile în curs de deces la morgă, pe cheltuiala lor. Din nou, timpul trecea și nimic nu se întâmpla. Liliana continua să surâdă angelic, iar polițiștii, pipăindu-și organismul păcătos în diferite zone, insistând în special pe burtă, considerată de ei ca locul de unde începe trădarea și pactizarea cu dușmanul, constatau cu surprindere că totul părea în regulă.

Ceea ce se întâmpla nu era de crezut, dar nici nu le dădea motive să facă reclamație împotriva cuiva. Drept urmare, au hotărât să lase lucrurile cum sunt și să încerce să-și continue viața sau cât a mai rămas din ea, cu toate bunele și relele ei.

Între timp, femeia s-a săturat de surâs și ei de panică. Treptat, toți trei, candidați la aceeași soartă, au început să nutrescă un primitiv și reciproc sentiment de solidaritate. A fost momentul în care polițiștii, socotind că nu mai au nimic de pierdut, au trecut la aplicarea punctului patru din soluțiile lui Ionuț și au hotărât să dea cărțile pe față.

În postura lui de șef al formației plecate în expediția de combatere a criminalității, Maxi i-a expus Lilanei în amănunțime stadiul anchetei lor și ipoteza lui Ionuț cu privire la starea dobândită de lui Doru înainte de accident. Nu a ocolit nici presupusele cauze care l-au transformat ca pe o legumă înainte de congelare.

Ascultându-l, ea nu părea numai surprinsă, ci de-a dreptul siderată. Nu se simțea capabilă să articuleze nici cele mai simple cuvinte. Tot uitându-se la ea polițiștii gândeau malițios că femeia asta și-a greșit cariera. Artistă trebuia să se facă, atât de bine disimula și imita pe cineva gata să-și piardă mințile ca o nebună îndurerată. Simțindu-se rău pe bune, ea a luat de pe masă un pahar cu apă din seria a doua și l-a golit din o suflare cu o asemenea dexteritate încât l-ar fi umplut de invidie și pe campionul mondial “en titre” la băutul în viteză, ca să nu mai vorbim de Setila, personajul din poveste.

Cei doi s-au privit din nou cu subînțeles, dar și puțin mai liniștiți. Femeia băuse ce băuseră și ei. Deși pericolul se micșora, el încă plana asupra lor. După ce și-a mai revenit, Liliana a început să explice precipitată ce anume a cauzat pierderea ei de viteză. Exact simptomele descrise de Doru, le-a avut și ea, în aceeași zi și în același spațiu orar în care i s-a întâmplat lui. Uimirea polițiștilor a atins apogeul. Erau pentru a nu știu câta oară în dilemă. Să fie adevărat ce spunea femeia sau era o nouă capcană fabricată pentru uzul polițiștilor începători, cu scopul de a-i pierde în ceață? Oricum, ambele variante îi îndreptățeau să caște gura de mirare, mai mult decât la dentist sau la circ.

Pentru că situația în loc să se simplifice se complica și mai mult, ei ar fi preferat să o creadă, dar nu puteau. Subit, lui Ionuț care deși avea mintea în derivă după atâtea emoții și surprize, i-a venit o idee. Că ar fi posibil ca Liliana, o criminală încă nedovedită în opinia lui, ar fi putut avea un complice. Înflăcărat de noua lui găselniță, i-a adresat o întrebare, folosindu-și vocea mieroasă, de protocol.

- Nu am motive să pun la îndoială ce ne-ai dezvăluit acum, dar înainte de a comenta această ultimă informație, aș dori să vă întreb dacă după despărțirea de Doru ați rămas singură... Cred că înțelegeți ce vreau să spun...

S-a uitat întrebător la ea și neobservând niciun semn că este deranjată de întrebare și-a terminat gândul.

- Sau firească, ați căutat o consolare. Iertați-mă pentru această întrebare abruptă, vă asigur că nu este în intenția mea să intru în viața dvs. privată, dar pentru mine un răspuns sincer ar conta foarte mult.

- Nu aveți de ce să vă cereți scuze, nu mă deranjează întrebarea și am să vă răspund la ea.

S-a așezat comod în fotoliu semn că răspunsul ei va fi mai amplu sau se va transforma într-o lungă destăinuire și a început confesiunea numărul doi.

- După despărțirea de Doru am avut zile grele. Ele se perindau searbăde prin viața mea încât aveam senzația că eu trăiam viața alteia și aveam numai obligația să-i asigur supraviețuirea. După ce m-am săturat de bocit, într-o zi am decis să îmi duc viața mai departe, fără el. Așa cum spun bărbații, pentru autoconsolare, când sunt părăsiți de iubitele lor “lumea este plină de femei și nu are rost să te consumi când ți se întâmplă”, la fel gândesc și femeile. Și eu m-am alăturat acestei filozofii ieftine care ne îndepartează de ștreang și face ca viața noastră nenorocită să devină suportabilă.

Pentru că i se uscaseră gura, nu se știe de ce, de emoția aducerii aminte sau de amărăciunea momentului, a sorbit din unul din paharele rămas plin pe masă, fără să se uite al cui este. Întrucât pe al ei îl golise deja, firesc, paharul nu putea fi decât al lui Maxi sau al lui Ionuț. Dacă pentru ea nu a avut nicio importanță cine este proprietarul de moment al paharului, în schimb amândoi au urmărit cu atenție să vadă al cui este norocosul recipient pe care distinsa gazdă l-a mângâiat cu buzele ei senzuale. Ei gândeau că în acest fel vor putea face o prognoză mai exactă asupra ordinii de producere a deceselor. Fără să fie conștientă de preocupările lor, Liliana și-a urmat neabătut firul confesiunii.

- Așa a început pentru mine etapa căutărilor febrile. Nu căutam un mascul pentru un anumit gen de relații, ar fi fost prea simplu. Ceea ce căutam eu era un substitut al lui Doru cu care să mă simt bine nu numai în pat, dar să fie și persoana cu care să găsesc o punte pentru visări comune.

A oftat apoi prelung, sunet care a stârnit în mintea poliștilor suspicioși controversate. “Poate chiar îl iubise oricât ar fi de greu de crezut, sau poate că ea era o fire romantică?! Dar dacă juca alt act al aceleiași piese de teatru? Cine știa adevărul, să ridice primul mâna”. Ei nici nu îl bănuiau, așa că au preferat să o lase să-și depeze frustrările.

- Căutările mele nu mi-au adus până acum satisfacții depline. Toți bărbații pe care i-am cunoscut, și au fost câțiva, erau nepotrivii. Au ratat ori un aspect, ori pe celălalt. Unii erau buni la pat, dar slabi la partea teoretică și viceversa. Concluzia mea este că bărbații de rasă, cei adevărați, sunt puțini.

A oftat iarăși. De data asta mai adânc și mai prelung, mai convingător decât prima dată și a continuat, sigură că ce spune ea chiar așa și este:

- Ei se găsesc greu și sunt o marfă perisabilă. Legătura cu ei nu rezistă în timp și dispar pe neașteptate. Doru este cel mai bun exemplu.

Liliana s-a oprit un timp, cum proceda de fiecare dată când venea vorba de el. După câteva momente de tăcere, care în circumstanțele date putea fi asimilat cu un moment de reculegere, ca în fața unei pierderi irecuperabile, ea și-a reluat destăinuirea.

- Nu aș vrea să mai lungesc istoria vieții mele post Doru și mă refer la prezentul recent. Acum, mă amăgesc cu un play-boy, pe nume Ștefan Turturică. Nu are un serviciu stabil, trăiește din expediențe, dar are un fizic plăcut, este citit și un pic visător. Pe scurt, brânză bună în burduf de câine. În ultimul timp a fost ca un fel de fată în casă. Se ocupă de curățenie, pregătirea micului dejun și de cumpărăturile necesare fiecărui menaj. Orice activitate este bună pentru el numai să nu meargă la un serviciu cu program fix.

Vizibil plictisită de subiect, a dat din mână a lehamite, dar a continuat să dea publicității noi pasaje din recentele ei amintiri privind conviețuirea cu o păsărică, numită turturea.

- Uneori l-am surprins vorbind la telefon în șoaptă, parcă s-ar feri de ceva sau de cineva. Judecând după comportamentul lui inegal, am ajuns să cred că mai are și alte hibe

pe care eu nu le știu. Intenționez să îi dau drumul în lumea largă, pentru că eu nu îl pot schimba.

Vajnicii căutatori ai adevărului și-au dat seama că ea a pus punct dezvăluirilor din viața personală. Oricum au aflat un fapt extrem de important. În apartament mai locuia cineva fără o ocupație precisă. Uitându-se unul la altul, s-au înțeles din priviri să exploateze această pistă și au început pregătirea de artilerie, un fel de hărțuială ce nu părea să fie, dar tocmai asta era.

- Domnișoară, începu șeful Maximilian Cetate, aș vrea să ne întoarcem puțin la momentul în care v-ați simțit foarte rău în mod inexplicabil, după ce ați băut cafeaua împreună cu Doru Dragu. Pentru că și el a avut simptome foarte dure, vă întreb: dvs. ați preparat cafeaua?

- Absolut, ca întotdeauna eu m-am ocupat singură de prepararea ei.

- Ați folosit mereu aceleași ingrediente?, a fost următoarea întrebare.

- Da. Întotdeauna folosesc: ness cafe, zahăr și frișcă plus înghețată de vanilie dacă vreau café frappe.

- Să le analizăm puțin pe fiecare și să vedem la ce rezultate ajungem, a continuat Maxi imperturbabil marșul prin memoria ei. Ness-ul, înghețata de vanilie și frișca se găsesc în comerț în ambalaje sigilate sau gata preparate cu toate garanțiile necesare. Singurul produs care prezintă o mare variabilitate ca fel de prezentare, sursă de aprovizionare, ambalaj, etc. este zahărul. O ultimă întrebare pentru dvs. Ați folosit în permanență același fel de zahăr?

- Nu, nici vorbă. Zahărul îl cumpăr de peste tot. Uneori folosesc zahăr cristal, alteori zahăr pudră sau cubic și chiar înlocuitori de zahăr, un amestec de ciclamat, zaharină, aspartam sau acesulfam K. Înlocuitorii îi utilizez foarte rar și numai când cineva o solicită în mod special. În ultimul timp, de zahăr ca și de restul cumpărăturilor, s-a ocupat Ștefan, ultima mea achiziție amoroasă de care v-am vorbit.

După ce o grimasă greu de clasificat i-a traversat nutrișoara, și-a văzut mai departe de declarația ei. Probabil că nemulțumirea fugară, citită la un moment dat pe față, o datora readucerii în discuție a numelui celui despre care ea s-a exprimat că ar fi o brânză bună, într-un anumit burduf.

- Odată mi-a adus și zahar de “fițe”, de culoare brună, ambalat în pachețele mici, cilindrice, o formă mai deosebită de prezentare. Nu știu cum să vă explic mai bine... arătau ca niște suluri mici de hârtie, bine lipite la capete de parcă erau fâșicuri cu monezi. Cântărea cam 5 grame fiecare, cantitate potrivită pentru o porție de cafea. Nu am folosit zahărul ăsta.

Pornită pe panta istorisirii a tot ce știa despre zahărul ambalat așa de ciudat, ca mărunțișul, la un moment dat arăta ca o persoană săcâită de un tânțar insistent. Dădea din mână de parcă ar fi vrut să alunge acea insectă plictisitoare pe care numai ea o vedea. De fapt nu era bâzâită de țânțari, ci se lupta cu aducerile aminte, operațiune pe care așa cum se vedea, o controla greu. Nu-și putea aminti ceva care i se părea important. Iată de ce, pentru a-și stimula memoria s-a oprit și s-a scărpinat viguros în cap. Gestul acesta i-a împropătat memoria pentru că s-a luminat la față, s-a cu palma peste frunte și a reluat firul întrerupt al aducerilor aminte.

- Mint. L-am folosit și pe ăsta. Dar numai o dată am îndulcit cafeaua cu zahărul ambalat așa. Când a fost Doru la mine. Nu l-aș fi folosit nici atunci, dar nu am găsit alt zahar în bufet.

- Nu cumva s-a întâmplat să fie și ziua în care v-a fost rău?

- Da, ce coincidență! A fost chiar ziua când am crezut că mor sau că m-am otrăvit. Nici acum nu știu ce nu mi-a priit, că nu mâncasem încă nimic. Ba am intrat în panică la gândul că am rămas gravidă. Dar nu se potriveau simptomele, așa că m-am

liniștit. Dacă s-a întâmplat din cauza cafelei am avut noroc că nu am băut toată cana, am lăsat cam jumătate neconsumată. Tot în ziua aceea îmi amintesc că am tras prima ceartă zdravană cu Ștefan. S-a făcut negru de supărare și a țipat prima dată la mine, că am folosit două pachetele din acel zahăr. “Este un zahăr special pe care îl folosesc numai unii din prietenii mei”, mi-a explicat el mai târziu, când s-a calmat. Mi-a cerut apoi iertare și cum se întâmplă de obicei neînțelegerile dintre un bărbat și o femeie, oricât ar fi de mari, se rezolvă într-un anumit fel, în pat.

Celor doi li s-a părut sau poate că a fost adevărat, ultima frază, cea cu modul de rezolvare al neînțelegerilor cu iz domestic, a spus-o ușor jenată și acum îi părea rău că a luat-o gura pe dinainte. Maxi ori nu a băgat de seamă stânjeneala ei, ori era absorbit de misiunea lui și nu a dat atenție momentului, dar a reluat tirul întrebărilor.

- Am putea să mergem până la bucătărie și să-mi arătați toate astea?

- Desigur, mergem chiar acum, a venit prompt răspunsul.

S-au ridicat toți de pe fotolii și au plecat la bucătărie. Maxi a profitat de interludiul apărut și a rămas în urmă cu colegul lui căruia a apucat să-i șoptească la ureche.

- Ca orice femeie și domnișoara noastră are dever la vorbă, nu glumă. Știi numai când începe, dar niciodată când termină.

Ionuț nu a mai avut timp să-i răspundă, ajunseseră deja în bucătărie. A clipit însă complice din ochi ceea ce în limbajul lor secret însemna că este de acord cu cele spuse de el.

Felul în arăta bucătăria și ordinea desăvârșită ce domnea aici arăta că nu se prea gătesc în ea mâncăruri complicate cu prăjeli, sosuri și grăsimi.

- Uitați-vă. Asta este zahărul de “fițe” pentru care am avut scandal cu Ștefan, a exclamat Liliana și a arătat vizitatorilor o cutie metalică de circa două kg. care înainte de zahăr găzduise faină. A deschis cutia și plină de mirare a exclamat.

- Era plină și acum este mai mult de jumătate goală. Eu de atunci nu am mai folosit nicio doză de zahăr. Probabil că i-au trebuit lui când și-a făcut ness. Avea obiceiul asta cand eu eram la serviciu.

Criminalistul cu început de chelie a luat un pachetel de zahăr și l-a mirosit. Nu i s-a părut nimic suspect și l-a pasat colegului său. Acesta după ce l-a mirosit la rândul lui a dat negativ din cap, fapt ce confirma că organele lor de simț specializate pentru miros nu descoperiseră nimic deosebit. În acel moment ambii polițiști erau încercați de vagi păreri de rău că măcar unul din ei nu era un câine dresat pentru depistare drogurilor, să poată confirma pe loc dacă pachetelele ascund și altceva. Asta ar fi scurtat mult timpul necesar pentru terminarea anchetei. Primul care a încercat să și-l închipuie pe colegul lui în calitate de câine a fost Ionuț, dar din respect pentru șeful lui a renunțat imediat la această imagine. Mai insistent decât el, luat de val Maxi ca un șef ce era, îl și vedea pe Ionuț pe post de potaie mirosind cu osârdie pe jos tot ce se putea mirosi, cu nasul încrețit de atâta preocupare. Chiar și pantalonii șefului sau fusta domnișoarei nu puteau scăpa de atenția cățelandrului Ionuț. Desigur că Maxi nu l-ar fi lăsat să se compromită prea mult și ar fi tras de lesă înainte ca el să manifeste un interes particular pentru articolele de îmbrăcăminte menționate mai sus. Numai gândul că îl putea dirija pe Ionuț cățelul cum voia el, ținându-l din scurt cu comenzile “Aport!”, “Șezi!”, “Ridică-te!” sau “Miroase!”, îl înnebunea de bucurie.

Necajit că nu este așa, Maxi s-a întors către Liliana și cu privirea senină, ca și cum discuția ce se purta avea ca temă timpul probabil, i-a adresat o rugămintă.

- V-am promis mai înainte că nu vă mai întreb nimic. Totuși, mai am o întrebare la care nu trebuie să îmi dați neapărat un răspuns, mai degrabă să îmi dați un accept, pentru că este spre binele dvs, al lui Doru, al tuturor.

În fața ochilor ei mirați, Maxi a precizat.

- Sunteți de acord să îmi dați o mostră din acest zahăr, vreau să spun o doză de cinci grame pentru analiza ei completă? Cine știe ce surpriză ne poate releva. Poate că ne va aduce liniștea. Oricum, eu și colegul meu, vă suntem îndatorați pentru timpul acordat, pentru sinceritatea și cooperarea fără cusur de care ați dat dovadă. Odată, când toate se vor fi sfârșit, vom putea sta de vorba relaxați și vom lămurii toate treburile care acum nu numai că par, dar chiar sunt foarte încurcate.

- Desigur, cred că pasărea mea călătoare, nici nu o să observe. Acordul ei dat cu voce amară a trimis polițiștii în două direcții.

Prima, cuvântul pasăre îl indica pe Ștefan Turturică.

A doua: alăturând definiției de pasăre caracterizarea de “călătoare” era un semn ca îl va trimite urgent în “lumea mare” cum s-a exprimat mai înainte.

Maxi, mulțumit peste măsură de poziția ei și mirosind cu nasul lui fin de copoi că se află în pragul unui mare succes profesional, s-a trezit vorbind.

- Domnișoară Liliana, vă invit oficial de pe acum la o cină în trei sau cine știe poate în patru la sfârșitul anchetei. Sper că veți onora invitația mea a mai spus plin de galanterie Maxi.

- Vă mulțumesc pentru invitație a fost răspunsul ei imediat, fără a preciza dacă o acceptă sau nu. Întotdeauna mi-am spus că nelămuririle cu poliția trebuie tratate cu sinceritate absolută.

Zâmbind șăgalnic și aruncând asupra lui o privire plină de promisiuni nelămurite, asemenea unei săgeți țintind direct inima lui, tânăra domnișoară l-a înmuiat pe cerberul Maxi chiar înainte de a-i spune ce crede ea despre invitația lui. Dacă el ar fi avut o îndoială, cât de mică, atunci Liliana i-ar fi risipit-o cu răspunsul ei dublat de o timidă strângere de mână.

- Vă mai spun ceva, accept cu mare plăcere invitația dvs. și vă mai mulțumesc o dată. Ionuț, care în ultimul sfert de oră se simțea alungat de Maxi pe un plan secundar, era mirat, invidios și puțin supărat.

Nu își putea imagina ce s-a întâmplat cu “marele criminalist” care și-a arogat pe față rolul de șef. Luat de valul unei mărinimii neobișnuite la el, dar mai ales al unei inițiative care amenința să îl transforme dintr-un polițist placid într-un adevărat om de lume, se făcea pe lângă Liliana Alexandru arătând o predispoziție uimitoare de a lua masa din palma dumneaei. Lovit în mândria lui - Ionuț a decis să-și apere poziția de inițiator al întregii anchete, un fel de lider al ei. Iată de ce pentru susținerea ideii, a adăugat înainte de plecare.

- Domnișoară Liliana, vă rog mult să nu pomeniți niciun cuvânt despre tot ce am discutat împreună astăzi - nimănui, dar în special domnului acela, iertați-mă că nu îmi aduc acum aminte cum îl cheamă, dar am reținut despre el informația aceea cu brânza și burduful.

- Să trăiți, am înțeles, nicio vorbă nimănui, i-a răspuns bine dispusă gazda.

Mai mult, a bătut din călcâie ca un ostaș bine instruit. Când ea a bătut din călcâie s-a întâmplat că Maxi tocmai o privea pierdut undeva în ceață. În clipa aceea, el a simțit cum îl cuprinde un val de căldură dulce la vederea sânilor Liliane care, scăpați de inhibiții, și-au amintit de rolul lor de ambasadori ai seducției pe lângă domnișoara Liliana și au tresărit într-o mișcare amplă, plină de vioiciune acompaniindu-i salutul ostășesc.

Acum la plecare, ajunși în ușă, toți trei și-au zâmbit larg, cu gura până la urechi, au dat mâna și s-au despărțit mai bine dispuși decât la venire. Așa s-a terminat o anchetă în toată regula, cu întorsături neașteptate și inversări de roluri între vânători și vânat, cu trecerii de la starea de relaxare la panică și invers, cu elemente de percheziție mascată sub un eufemism străveziu, vizita pentru obținerea de relații despre o persoană cunoscută.

Soarta, acest imprevizibil jucător la bursa întâmplărilor nu s-a mulțumit numai cu atât. Ea va complota cu doi din eroii acestei anchete într-un mod care până la urmă îi va mulțumi pe deplin și îi va face fericiți.

Ofițerii Maximilian Cetate și Ionuț Pușcă au așteptat liniștiți rezultatele analizei mostrei de zahăr “de fițe”, fiind convinși că supoziția lor precum că ar conține droguri se va confirma. Abia atunci va veni momentul lor de glorie și vor putea închide dosarul aparent banal al unui accident de circulație. Totodată vor putea oferi departamentului antidrog al poliției o pâine bună de mâncat - albă.

### **Partea a III-a. Sfârșitul anchetei și închiderea dosarului Doru Dragu.**

Moto: Să moară și capra vecinului. ( Zicală populară românească )

Rezultatele analizării probei de zahăr prelevat din apartamentul Lilianeii Alexandru au sosit de la laboratorul de criminalistică surprinzător de repede. Ele confirmau întocmai ipoteza polițiștilor. Proba conținea un drog sintetic amestecat cu zahăr brun în proporție de cca. 0,4%, respectiv 0,02 grame raportat la totalul de cinci grame al pachetelului. Analiza gaz cromatografică a confirmat că drogul descoperit este identic cu cel decelat în proba de sânge recoltată de la Doru Dragu.

Soluția amestecării drogului cu zahăr brun a surprins prin noutate și până când a fost descoperită, a adus o serie de avantaje traficantilor, în special distribuitorilor. Sistemul ales de contrabandiști inducea în eroare și vameșii cu experiență în privința conținutului real al pachetelelor cu zahăr. În același timp, dozele de drog precântărite au dus la lărgirea ariei de distribuție care s-a extins de la consumatorii individuali, la diverse shop-uri: baruri, cafenele, ceainării, restaurante etc.

După o îndelungată negociere, cei doi polițiști au ajuns la un numitor comun și au hotărât redactarea raportului de închidere al cazului. Raportul descria amănunțit toate fazele anchetei și se încheia cu propunerea de scoatere de sub învinuire și de sistare a anchetei cetățeanului Doru Dragu. Această concluzie a fost urmarea unui șir lung de întrebări și răspunsuri pe care cei doi anchetatori și le-au pus și dat unul altuia.

- Care a fost vina lui Doru Dragu?, s-au întrebat ei. Imprudența că a condus autoturismul deși nu se simțea bine după cum a declarat el mai târziu în timpul anchetei?

- Nicidecum. Doru Dragu a fost numai o unealtă a hazardului, o victimă la rândul lui, un om intoxicat cu o doză dublă de drog, administrat fără știința lui. După ce a fost drogat, el nu a putut discerne ce este bine și ce este rău.

- Dar se poate spune că el a acționat în cunoștință de cauză asumându-și riscul de a conduce autovehicolul?

- Nu, el își pierduse luciditatea și prin urmare a devenit temporar iresponsabil pentru faptele sale.

Separat de propriile cercetări și concluzii polițiștii au beneficiat de consultația unor specialiști din ministerele sănătății și justiției, ale căror puncte de vedere au fost luate în considerare la elaborarea concluziei finale. Deși autorul accidentului a fost scos de sub incidența penală pentru ca drogul luându-i mințile, i-a dat un fel de imunitate, el are totuși o vină chiar dacă ea este mai mult teoretică. Autoturismul pe care îl conducea a accidentat o tânără care a respectat toate regulile impuse de societate și i-a provocat grave traume fizice și morale care o vor marca o lungă perioadă de timp.

Acest accident dificil de interpretat a pus de la început numeroase probleme celor doi anchetatori. Ei nu au găsit în analele poliției un caz similar la care să se refere.



În final, au hotărât că în spiritul adevărului și dreptății trebuie să diferențieze situația victimei de cea a șoferului drogat fără voia lui. Pentru acest considerent Doru Dragu nu putea fi absolvit complet de vină, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mai mult din rațiuni de ordin moral decât juridic, în raport polițiștii au inclus propunerea de suspendare a permisului de conducere al inginerului Dragu pentru o perioadă de 30 de zile și amendarea lui cu suma maximă prevăzută în codul rutier pentru forțarea pătrunderii în intersecție și atitudine relaxată în timpul conducerii autoturismului. Au lăsat însă deschisă posibilitatea de contestare a sancțiunii în instanță și șansa intactă de a câștiga procesul la judecătoria, ei hotărând să nu se prezinte la proces.

În completare, concluziile raportului au lăsat deschis dreptul victimei de a-l acționa în justiție pe autorul accidentului pentru solicitarea de daune morale și materiale. Mult mai dificilă li se părea a fi reconcilierea reală *de facto* între victimă și autorul involuntar al accidentului. Însă societatea și legile ei nu putea merge mai departe în acest caz. Ea trebuia să se oprească aici. Din acest loc, începea problema lor personală. În partea finală au făcut și alte propuneri care nu se refereau la cei implicați direct, ci la alte persoane care cu sau fără știință au provocat sau măcar au favorizat într-un fel sau altul accidentul.

- Scoaterea numitei Liliana Alexandru de pe lista suspectilor în cazul drogării inginerului Doru Dragu, ea însăși fiind o victimă.

- Arestarea și anchetarea numitului Ștefan Turturică și a complicilor săi pentru deținere, trafic și consum de droguri.

Acestea au fost concluziile celor doi polițiști. Ei erau convinși că au acționat corect în acest caz neobișnuit. S-au străduit să nu favorizeze sau să învinovățească pe nedrept nicio persoană, dar să propună judecarea celor cu adevărat vinovați.

Acum, când au închis dosarul nu puteau să nu aprecieze că societatea omenească așa cum funcționează ea, este alcătuită și condusă strâmb, inechitabil. Legile ei sunt redactate și puse în aplicare de oameni oriunde în lume, dar ele nu reușesc să restabilească niciodată egalitatea situațiilor de după catastrofe și nenorociri cu cele de dinaintea producerii lor. Unii plătesc întotdeauna un preț mai mare decât alții, fără ca partea lor din vină socială să fie mai mare. Așa s-a întâmplat și în cazul pe care tocmai l-au închis. Clara David plătește un tribut nespun de greu numai pentru vina că ea există. De aici vine și imensa lor amărăciune, a neputinței.

Iată de ce legile omenești trebuiesc corectate. Toți trebuie să sprijine acest efort. Dar înainte de această supremă încercare, este nevoie de purificare și de inspirație divină. Oameni lăsați singuri nu pot să susțină acest concept pentru că tendința lor este să-și perfecționeze egoismul. Specia umană funcționează pe principiul cămășii mereu mai aproape de piele decât haina.

Și românii, ca parte a acestei specii ar trebui să schimbe lozinca răzbunării și a invidiei cu cea a altruismului. Ce frumos ar fi dacă într-o zi toți românii ar ieși la un miting cu lozinca "Să trăiască și capra vecinului". Ar fi acesta un semn al însănătoșirii lor morale? Probabil că da. Să speram că odată și odată o vom vedea și pe asta. Pentru a înțelege mai bine saltul uriaș care s-ar realiza în mentalitatea românului prin schimbarea acestei zicale, se cuvine ca în spiritul coeziunii și concordiei naționale să facem o scurtă incursiune în filozofia ei.

La originea zicalei originale a stat în mod sigur eterna sărăcie lucie a țăranului român care, după ce că este sărac lipit pământului, ca o culme a necazului îi moare și capra, singura lui avere, numită în popor vaca săracului. Necazul lui este atât de mare, încât bietul om lovit de soartă nu se poate alina decât dacă aceeași belea dă și peste vecinul lui. De ce a apărut această zicală? Dacă nu este o glumă bună a unui popor hâtru, cu simțul umorului dezvoltat, care a supraviețuit făcând întotdeauna haz de necaz, probabil că această dorință a apărut în mintea prăpăstioasă a omului sărac, fie din dorința unei

solidarități în sărăcie sau, mai puțin probabil, din pizmă, dorință de răzbunare, egoism, sau poate din toate câte puțin. Judecând zicala în profunzimea ei, vom constata că ea nu se referă la capră, nevinovatul animal fiind numai o figură de stil. Adevărata cauză o constituie situația grea dintotdeauna a țaranului roman și abrutizarea lui de necazuri și abuzuri. Oricum, dacă am lua de bună zicala, ea nu pare că este cel mai bun exemplu de altruism pe care îl poate da o nație. Și nicio urare reușită pe care să o invidieze cineva.

După ce raportul celor doi polițiști a fost aprobat, Doru Dragu a primit o comunicare prin care i s-a adus la cunoștință rezultatul oficial al anchetei. În timp ce citea actul care îl dezincrimina, nu îi venea să creadă, prea semăna a roman polițist terminat cu happy-end. Ce i s-a părut ciudat a fost că în documentele poliției, într-un paragraf numele lui era însoțit de atributul "victimă", alături de cel al doctoriței accidentată de el. Deci el, în calitate de victimă, făcuse la rândul lui o altă victimă. Aceasta situație i s-a părut neverosimilă, dar și nedreaptă pentru Clara David.

A fost nevoie să se deplaseze la sediul poliției și să stea de vorbă cu locotenentul Ionuț Pușcă pentru a se convinge că totul este real, s-a întâmplat întocmai, iar el a scăpat de urmările greu de anticipat ale unui proces penal.

Cu toate că situația lui nu era încă lămurită definitiv și funcție de opțiunea victimei putea fi obligat la plata unor despăgubiri, era fericit. Important pentru el era faptul că fata trăia. Cu ocazia acestei întâmplări nefericite părerea lui despre Liliana s-a îmbunătățit substanțial, chiar dacă ea a fost aceea care i-a dat să bea cafeaua otrăvită. Mai mult chiar, a dat uitării strădania ei de a-l bloca într-un mariaj de care el se ferea.

Abia acum, după ce a citit pasajul din raportul poliției în ce o privea, a înțeles atitudinea ei din ziua accidentului când la plecare, spre deosebire de comportamentul obișnuit, nu a insistat să mai rămână. Ea consumase droguri din neștiință cot la cot cu el și începuse să-i simtă efectele nenorocite. Oficial, vina pentru producerea accidentului a căzut în responsabilitatea lui Ștefan Turturică. Acesta, împreună cu toată rețeaua traficantilor de droguri din care face parte, a fost arestat și se află sub anchetă.

Raportul a mai produs unele schimbări în ce o privește pe Liliana. L-a scos definitiv din viața ei pe playboy- ul Ștefan, așa cum voia să o facă singură, chiar înainte de a afla cu ce se îndeletnicește el.

Salvarea Clarei îi apărea lui Doru ca lucrul cel mai important și asta era sursa fericirii pe care o simțea. Un adevărat miracol se întâmplase și în fața lui păleau toate. La vârsta lui știa deja că lumea și societatea omenească în general sunt prost croite de la bun început. Și viața la fel. Dacă orice neghiob poate distruge o viață, o mie de vieți sau omenirea întregă, conștiința trează a lumii s-a văzut nevoită să-și pună o întrebare.

- Cine poate înlocui o viață, măcar o singura viață ? Dacă poate cineva, să ridice mâna și să spună "Eu."

Tăcerea grea a fost răspunsul la această întrebare. Atunci, în disperare de cauză, conștiința lumii vii a repetat întrebarea.

- Cine crede că poate înlocui o viață, măcar o singură viață?

De data asta s-a auzit un răspuns. Slab și nesigur, ce părea că vine de la mari depărtări, din alte orizonturi, din altă lume. Răspunsul a fost formulat ca un murmur de vocile celor morți, trecuți dincolo de viață. De cei care așteptau în zadar de mii de ani reînvierea.

- Nimeni, nicicum. Nici măcar Dumnezeu nu poate sau nu o dorește. Cel puțin până acum nu a făcut-o niciodată, cu excepția unei istorii de familie și atunci din rațiuni superioare.

De atunci, fenomenul nu s-a mai repetat vreodată.

## Capitolul V. O posibilă iubire. Prima încercare a destinului

### Partea I. Scurta și neterminată relație dintre Doru Dragu și Magda Păun.

Moto: Din nimic nu se naște nimic. (Lucretiu/De rerum natura)

După ce a primit din partea poliției concluziile anchetei privind accidentul de circulație, Doru a socotit că este bine să cunoască și părerea “taberei adverse”, din care face parte victima. Nu știa dacă poliția le-a contactat pe Clara sau pe prietena ei în legătură cu acest subiect. În același timp, voia să o întrebe pe doctorița Magda dacă a găsit momentul potrivit să-i transmită victimei rugămintea de a-l primi și dacă da, ce anume a hotărât ea.

Fără să mai stea pe gânduri, a plecat la spital să o întâlnească. Cea pe care o căuta nu era în cabinet, dar sora șefă i-a promis că o va căuta. Până la venirea ei, l-a invitat pe tânărul inginer să o aștepte înăuntru. Peste circa zece minute ușa s-a deschis și a apărut doctorița urmată de o soră. Și-a cerut scuze pentru că nu a găsit-o în cabinet și după ce i-a dat câteva instrucțiuni sorei, s-a îndreptat spre el cu un surâs larg și mâna întinsă. A fost un exces de politețe din partea ei, pentru că nu avea cum să știe că el s-a hotărât să îi facă o vizită.

Atitudinea ei contrasta vădit cu cea avută la prima lor întâlnire. Acum era numai lapte și miere. Ceremonios, Doru i-a luat mâna, o mână mică, fină, delicată, bine îngrijită și în timp ce se apleca să i-o sărute, a deschis discuția pentru care venise.

- Iertați-mă că am venit iarăși din proprie inițiativă, dar am vești noi de la poliție și vreau să vi le comunic chiar eu.

În tot acest timp Doru o privit-o insistent ca pe un obiect de studiu. Rezultatul acestei examinări stăruitoare i-a întărit impresia excelentă despre femeia Magda pe care o păstra de la prima lor întâlnire.

Arăta formidabil, i se părea mult mai frumoasă decât atunci când o cunoscuse. Era mai odihnită, mai calmă și aborda o atitudine mult mai prietenoasă decât la vizita lui trecută. Era ea, cea de toate zilele, nu o domnișorică preocupată în primul rand să-și impresioneze interlocutorii. Fără să își dea seama ce anume îi trecea lui prin cap, Magda continuând să surâdă i-a răspuns:

- Nu este nevoie, domnule inginer. A trecut mai înainte pe la spital locotenentul Pușcă și m-a informat despre tot. Este incredibil ce s-a întâmplat. Acum, când cunosc toată istoria mă bucur că nu s-a întâmplat mai rău. Puteați muri amândoi, și dvs. și prietena mea.

- Da, eu am fost de-a dreptul stupefiat când am aflat. În timpul anchetei nimeni de la poliție nu mi-a spus nimic în legătură cu ce anume suspectează ei. Trebuie să vă spun că

locotenentul m-a uluit cu perspicacitatea lui. Spun asta nu pentru că m-a absolvit pe mine, ci pentru că îi admir sincer inteligența și tenacitatea ieșite din comun.

- Domnule, lăsând la o parte aspectul de telenovelă al întâmplării, ma asociez și eu aprecierii dvs. că locotenentul a făcut o treabă bună, i-a confirmat doctorița părerea ei despre cel ce anchetase cazul, dar în termeni mai puțin laudativi.

Ușor afectat că altcineva, fie el și polițistul erou i-a luat-o înainte cu o veste favorabilă lui, a crezut că a venit momentul potrivit ca el să supraliciteze și să se implice. Asta a și făcut imediat. El considera că nu este suficientă absolvirea lui de vină pentru a deveni automat Alba-ca-Zăpada dintr-o poveste în care mai erau implicați un număr de 7 pitici. Mai trebuia ceva, mult mai mult. Justiția oamenilor s-a dovedit mai permisivă decât propria lui conștiință.

După accident el a fost chinuit numai de gânduri că undeva, într-un pat de spital, o fată tânără, victima, parte a întâmplării și ea, zace și acum. Ea a suferit și suferă încă un complex de chinuri fizice și traume psihice ce nu pot fi comparate cu nimic pe măsură. În aceasta constă inechitatea, acceptată atât pe pământ, dar din păcate și în cer.

Doru nu poate uita că el fost mâna destinului care a lovit, de aceea era hotărât să îndrepte tot ce a stricat fără voie, indiferent ce eforturi presupune decizia lui. Iată de ce nu a mai răbdat și și-a reiterat intențiile.

- Vreau să vă spun că, în ciuda concluziilor poliției, nu mă consider mai puțin vinovat de ceea ce i s-a întâmplat prietenei dvs., din vina mea. Din acest motiv intenționez mai mult decât oricând să mă confesez direct în fața domnișoarei Clara.

În timp ce el aștepta să vadă dacă repetata lui rugămintă i-a trezit amintiri în memorie, ea l-a scos din incertitudine.

- Dacă vă referiți la discuția noastră de data trecută, vă răspund că nu am uitat ce m-ați rugat. Din păcate, Clara nu a fost destul de detașată de situația ei să îi pot strecura rugămintea dvs. Promit să o fac cât de curând, imediat ce apreciez că se poate.

Cu asta, ea a lăsat să se înțeleagă că a lămurit sută la sută tot ce a rămas neclar din întâlnirea precedentă și a reluat liniștită conversația ca pe ceva firesc. Mai mult chiar, a apelat la fițe și a început să facă pe ingenua mutând nedumerirea în grădina ei.

- După discuția avută cu locotenentul Pușcă de la poliție, nici eu nu îmi dau seama cărei informații trebuie să îi dau prioritate când voi sta de vorbă cu ea. Dorinței dvs. de a o întâlni sau să îi spun mai întâi care au fost concluziile anchetei făcute de poliție, cu tot tacâmul cunoscut. Dvs. ce părere aveți?

- Dorința mea de a sta de vorba cu dânsa nu are legătură cu ancheta poliției. Ea vine, cum v-am spus, din convingerea că sunt vinovat față de ea, că eu cu mâna mea, fie și neintenționat, am făcut-o să sufere. De aceea las la aprecierea dvs. ordinea de care vorbeați. Din păcate, cu cât trece timpul, cu atât crește și dificultatea de a mă apropia de dânsa.

- Aveți dreptate, trebuie să urgentez întrevederea. Oricum, m-am gândit între timp. Opinia ei va fi influențată în mod sigur de ordinea în care primește cele două informații. Dacă află mai înainte ce a găsit poliția, ar putea să creadă că v-ați hotărât să o vedeți după ce ați fost scos din cauză și asta v-ar putea transforma în ochii ei într-un laș și ipocrit. Eu însă o să am grijă să îi spun realitatea, că dvs. ați cerut să o vedeți imediat după ce și-a revenit, cu mult înainte de terminarea anchetei.

- Mulțumesc pentru logica dvs. Probabil o datorăm mentalității feminine și, în plus, faptului că o cunoașteți bine pe domnișoara Clara și felul ei de a gândi.

- Cred că în două, trei zile am să vă chem, a continuat Magda mimând o părere de rău ce părea sinceră, pentru nereușita ei în medierea întâlnirii dintre cei doi. Până atunci ați putea dacă vreți, să îmi faceți și dvs. un serviciu.

S-a gândit mult înainte de a-i spune ce anume considera ea un serviciu. Îi era și puțin jenă, chiar teamă, ca el să nu interpreteze cererea ei altfel decât ar fi fost cazul. După un timp s-a hotărât să-i spună direct despre ce este vorba, sperând că el este suficient de inteligent să ia lucrurile cum sunt.

- V-aș ruga să mergeți cu mine la un restaurant, la un dineu de afaceri, unde trebuie să mă întâlnesc cu doi domni care lucrează pentru o firmă straină de echipamente medicale. Vă dați seama că nu pot și nici nu vreau să mă duc singură. Când v-am văzut, mi-am spus că sunteți omul potrivit pentru asta. Nici nu mai am timp să găsesc pe cineva pentru că întâlnirea are loc în seara asta.

În acest mod, ea fără să urmărească așa ceva, îi dădea de înțeles că nu are un iubit de actualitate sau măcar un prieten mai apropiat la care să apeleze, deși dacă se gândea bine, atunci nu avea nicio importanță. Lasându-l să tragă această concluzie care putea să apară chiar jenantă pentru o fată tânără ca ea, a continuat.

- Ca să nu intrați în panică și să credeți că vă angajez față de mine, am să vă prezint drept un prieten de familie.

- Cu plăcere, a venit imediat răspunsul lui Doru. Dacă interesele o cer, puteți să mă prezentați chiar ca logodnicul dvs. Vă sigur că nu am să profit de poziția asta privilegiată ca să încep să manifest mici gesturi de afecțiune în public.

La auzul acestei replici, ea a început să râdă sănătos, în cascade, cu sunet de clopoțel de argint. Dacă acceptul de a o însoți era previzibil, modul în care l-a formulat a fost neașteptat. Râsul ei l-a molipsit și pe el. Deși trecuseră mai bine de trei săptămâni de când Doru nici măcar nu a zâmbit, de data asta detașat în sfârșit de necazurile lui, urcat pe același val de bruscă ei veselie, a început și el să râdă, la început crispat, apoi din ce în ce mai relaxat.

Între cei doi s-a spart gheața și în locul ei s-a instalat buna dispoziție și sinceritatea. Ce s-a petrecut la sfârșitul discuției a devenit promițător pentru relația lor viitoare. După ce au stabilit coordonatele întâlnirii s-au despărțit, fiecare ducând cu el o imagine diferită despre celălalt față de cea inițială. Pe scara culorilor ea se situa undeva între rozul optimismului și albastrul speranței.

Seara, la orele douăzeci, Magda și Doru s-au întâlnit în fața restaurantului. Intrând în sală, s-au așezat la o masă și în așteptarea celor doi străini, au comandat câte un bitter Campari.

Întâlnirea cu străinii era fixată la douăzeci și treizeci de minute. Din spirit de prevedere, cei doi s-au întâlnit cu treizeci de minute mai devreme în eventualitatea că în traseul lor către restaurant nimeresc în unul din blocajele de circulație din ce în ce mai frecvente. Răgazul avut până la întâlnirea cu reprezentanții firmei străine a fost folosit de Doru să o admire pe Magda.

Îmbrăcată în o rochie neagră cu o croială modernă, pantofi cu tocuri înalte și accesorii simple, eșarfă, cordon și o gentuță toate de culoarea tutunului, era frumoasă, distinsă și elegantă. Bijuteriile ei erau un medalion și o brățară simplă, ambele din aur. Spre deosebire de alte femei din generația ei, slave ale unui modernism ostentativ, robite de ideea că ieșirea în public nemachiata le-ar face să se simtă ca dezbrăcate, ea nici măcar nu se farda. Singura libertate pe care și-a luat-o a fost sublinierea conturului buzelor cu un ruj de culoare roșie aprinsă, intervenție care alături de calitățile ei fizice se dovedea suficientă pentru a-i da un aer fascinant de femeie fatală.

Renunțase la ochelari care, așa cum presupusese Doru la prima întâlnire, făceau parte dintr-o regie al cărei unic scop era "impresia artistică" și aveau rolul să-i dea un aer de severitate specific profesiei, aer pe care mai târziu, când va înainta în vârstă, îl va regreta în mod sigur.

Din meditația lui admirativă, Doru a fost trezit de soneria unui telefon mobil. Nu era al lui, avea alt semnal de apel, era telefonul ei. Magda a tresărit și un gând fugar i-a brăzdat mintea. “Probabil că este de la spital”, cum se întâmpla destul de des, și l-a deschis.

În telefonul al cărui volum a fost deschis la maximum ca el să poată auzi conversația, se auzea vocea îndepărtată a unui bărbat care se exprima în limba engleză.

- Missis Magda, I want to apologize, I am not in the position to meet you now, as we all ready arranged, because unfortunately I am not in a town. I hade to leave suddenly the country, my boss gave my a strong order to come in the company for a very important meeting. Now, I call you from my office. Every things which we have discussed are still valid. My apologize, if I did some inconvenients to you. I promise, when I will be back, which will very soon, maybe next week, I will renew my offer even in better conditions. Again please be so kind and excuse my.

- Mister Connoly, I understood very well your situation. Believe me, in these conditions you should care mainly about yours problems, than my. This unexpected situation no create to me any troubles. I am still here, waiting for your coming. I wish you all the best and great results, i-a răspuns doctorița, tot în engleză.

- Thank you again for yours kind understanding. Bye, bye!, și telefonul apelatorului a fost închis.

După ce convorbirea s-a terminat, Magda s-a uitat la el neputincioasă, cu o figură vinovată și a început la rândul ei să se scuze.

- Ați văzut ce s-a întâmplat, nu am putut să prevăd situația asta și v-am deranjat de pomană. Îmi pare așa de rău și nici nu mai știu cum să mă scuz în fața dvs.

Ea se gândea cu neplăcere că el ar fi putut crede că tot ce s-a întâmplat a fost aranjamentul ei ca să-l scoată la o întâlnire în oraș. Îi venea să intre sub masă de necaz și rușine.

Zâmbind, cu un aerul unui om stăpân pe situație, oarecum condescendent, el a liniștit-o imediat cu un răspuns surpriză, însoțit de ample explicații.

- Eu cred că soarta a vrut să ne cunoaștem mai bine și a organizat această mică diversiune. Din ea vreau să ies și eu cu un oarecare câștig. Premiul pe care mi-l doresc este la îndemâna dvs. și puteți să mă ajutați să îl dobândesc. Mi-ar place, dacă ați fi de acord, să ne tutuim. Însă numai în condițiile în care nu considerați că este o pretenție exagerată și nu credeți că sunt un profitor al situației create. Mi se pare mai puțin oficial să folosești apelativul direct și o adresare fără constrângere, la persoana întâi.

Aici a făcut o pauză să vadă dacă pe fața ei poate citi ceva, un surâs, o clipire din ochi, orice semnal care ar fi putut însemna încurajare.

Zadarnic. Figura ei nu arăta entuziasmul pe care îl aștepta. Era incoloră, inodoră, insipidă și pe desupra imobilă, de om nehotărât, gen de mimică imposibil de încadrat undeva. Putea să o atribuie unei indecizii din partea ei sau să-și asume el vina trecând-o în dreptul lui la capitolul gafelor din care tocmai a făcut una grosolană. Ca alternativă, ar putea să înghesuie propunerea făcută de el, în grupa calificativului de curaj nerușinat. Cu toate că nu era încă edificat care este motivația pentru lipsa ei de reacție, și-a luat inima în dinți și, deloc descurajat, a continuat să își dezvolte logica.

- Întotdeauna când cineva îmi vorbește cu “dvs.”, îmi vine să mă uit în spate. Am senzația că nu sunt singur, iar persoana nu mi se adresează mie, mai este cineva cu mine căruia îi datorez această politețe. Pe de altă parte, vorbitul la persoana a doua, plural, mă obosește și mă face să mă simt ca în tramvai când, din greșeală, am călcat pe cineva pe picior și mă scuz, vorbindu-i cu “dvs.”

Ultimele lui cuvinte păreau că și-au atins ținta. Fata a început să se învioneze și a căpătat expresia unui interes în perspectivă, dar nu numai atât. Mai exprima ceva ce el nu putea să definească, mai mult chiar, a zâmbit stânjenită. Dar zâmbetul ei semăna mai mult

cu al unei persoane pe care o strângeau teribil pantofii sau al cuiva care tocmai mâncase corcodușe acre și se străduia din răsuputeri să lase impresia că mâncase ananas. “Tot e bine!, și-a zis el, e un progres. I s-au mișcat câțiva mușchi pe față, înseamnă că trăiește”, și s-a decis să-și termine ideea.

- Unul dintre puținele lucruri pe care le admir la americani este modul de adresare între ei, la persoana întâi, singular și pe numele mic.

După ce a aruncat pe masa tăcerii și această încercare, Doru a tăcut. În sinea lui credea că nu ar trebui să mai spună nimic înainte de a ști, cât de cât, ce gândește ea. Situația se schimba din secundă în secundă.

Acum Magda nu numai că tăcea, dar începuse să se frământa pe scaun. El nu știa cum este mai bine să procedeze; să se ridice de pe scaun, să-i mulțumescă pentru plăcuta întâlnire și să plece, să îi ceară scuze pentru propunerea lui cu tutuiala care acum începuse să îi pară și lui năzdrăvană sau să o invite la dans. Ultima idee a învins.

Ar fi ceva nou, deci asta trebuie să fie și a îndrăznit cu hotărârea disperatului ultimei șanse care, după ce și-a pierdut toți banii la ruletă, găsim un mărunțiș prin buzunare îl aruncă și pe acesta pe masa de joc.

- Indiferent de răspunsul dvs., nu aș vrea să ne ratăm seara. Drept urmare, sunteți invitata mea la cină chiar aici, poate o să și dansăm. Știu să o fac bine și promit să nu vă calc pe bombeuri.

În realitate, el judecase greșit atitudinea ei. Ea era încă deranjată de situația imposibilă în care a fost pusă de cei doi străini cu care trebuia să se întâlnească. În sinea ei era convinsă că lui Doru, asemenea tuturor tinerilor pe care îi știa, i-au crescut cornițe de infatuare crezând că tot ce s-a întâmplat a fost un aranjament de-al ei. Mândria ei a suferit un șoc, un recul și de aceea s-a retras în muțenie. Ea și-a revenit abia după ce el a construit cu multă răbdare o platformă solidă pentru continuarea în mod plăcut a serii, convingând-o să ia lucrurile așa cum sunt, cum au avut loc.

Departa de a nu fi interesată, ea îl ascultase din ce în ce mai mulțumită și la sfârșitul lungii lui cereri, solicitări, dorințe - toate aceste cuvinte se potriveau situației și nu știa pe care să îl aleagă - a bătut din palme ca un copil în semn de acceptare a propunerii lui, fără condiții. Drept dovadă că și-a însușit lecția și este hotărâtă să o aplice imediat, i s-a adresat așa cum a cerut el.

- Dorule, mă bucur să aud asta. Meriți să te pup și chiar aș face-o dacă aș fi sigură că nu se ia rujul. Nu am verificat încă însușirea asta a lui care apare în toate reclamele produsului.

El nu s-a putut opri să nu remarce termenul folosit de ea pentru a-i anunța teoretica ei recompensă. Exprimarea cu “meriți să te pup” și nu cu “meriți să te sărut” arunca intenția ei direct în copilărie, nici măcar în adolescență. Dar se înșela din nou, așa cum avea să constate mai târziu. Hotărât lucru, fata asta deși nu prea avea experiența relațiilor cu bărbații, era un izvor nesecat de surprize. Fără să pară că are ceva de comentat, i-a replicat plin de îndrăzneală și fără să clipească, ceva, care la prima vedere se mărginea la caracteristicile rujului.

În opinia lui, răspunsul ar fi trebuit să însemne o mică pedeapsă pentru infantilismul propunerii de recompensă.

- Nici eu, dar nu pentru că nu folosesc ruj, ci pentru că nu știu cum se comportă buzele tale rujate, iar după o scurtă pauză a mai adăugat, sau nerujate. Îți propun să verificăm aderența rujului pe buze chiar în seara asta. O să te invit la dans și în timpul lui, poți să o faci și să mă surprinzi. Locul unde vrei să verifici adevărul susținerilor din reclamă este opțiunea ta.

Amândoi au râs ca de o glumă bună și nici ea nu a comentat în niciun fel răspunsul lui. Se făcuse ora douăzeci și unu și era timpul să cheme chelnerul pentru comandă.

Cunoscând lentoarea în care se face servirea clienților, până la sosirea comenzii, Doru a invitat-o pe Magda la dans.

La fel cum se spune la protocoalele cu șefi de stat pentru marele public naiv care accepta orice gogoasă prezidențială dacă este ambalată frumos, invitația a fost acceptată cu plăcere și de Magda.

În timpul dansului, cu toate precauțiile luate existau momente în care pieptul lui plat venea în contact cu al ei, diferit de al lui. Cu o geometrie variabilă, în permanentă mișcare, la fiecare pas, cele două protuberanțe neastâmpărate și elastice, lipsite de autoritatea unui sutien tiranic, scăpate de sub control, jucau rolul seducției involuntare. Fiecare atingere dintre ei, lui îi provoca o plăcere dureroasă în așteptarea celei ce va urma, iar ei, o senzație necunoscută până atunci de așteptare înfiorată și de neliniște, ca un preambul al chemării ancestrale a simțurilor, al trezirii femeii care zăcea în ea, cufundată într-un somn letargic.

Magda se simțea dominată de emoție, ca la vârsta copilăriei în seara de Crăciun, înainte de a se desface pachetele cu daruri.

Cum amândoi voiau să se simtă bine, au înlăturat precauțiile și s-au lipit, abandonându-se în ritm de tango. Uitaseră unde se află, aici în restaurant pe ringul de dans sau în altă parte a lumii, pe o plajă caldă și pustie unde nu erau decât ei, contopiți într-un singur trup participând la împlinirea unui ritual al cărui final era descoperirea eternului adevăr. Un bărbat nu înseamnă nimic fără femeie, iar femeia este neterminată fără bărbat.

Când el nu se aștepta, profitând că au ajuns într-un unghi mort din care nu puteau fi văzuți, mascați de un palmier decorativ, ea s-a oprit din dans, i-a luat capul între mâini și l-a sărutat lung pe buze. Era finalul sublim al unei descoperiri făcute în sfârșit de ea, al atracției fizice de nestăpânit dintre sexe. După câteva secunde bune, s-a dezlipit de el, l-a privit cu atenție și a declarat.

- Este corect ce se spune în reclamă, rujul nu s-a luat. Ca să mă conving, mai încerc o dată. În clipa următoare cei doi tineri s-au înlănțuit într-o nouă îmbrățișare. Spre deosebire de prima, a doua a durat mai mult.

Relația lor evoluase foarte mult de la prima întâlnire. Mult și repede, poate prea mult și prea repede. Ajunși aici, viața le-a impus celor doi tineri să ia în serios relația lor. Asta au și făcut sau au încercat să facă după ce seara plăcută, petrecută împreună a luat sfârșit și el a condus-o acasă.

S-au despărțit, cum era firesc, repetând procedeele inițiate de Magda în timpul dansului și continuate de el cu o satisfacție neascunsă. Din păcate, viziunile lor asupra acestei relații nu au coincis. Ele au fost diferite și au generat urmări neașteptate.

### **Viziunea lui Doru Dragu despre relația cu Magda Păun.**

De când a cunoscut-o, el a avut o premoniție. S-a simțit puternic atras de ea și a fost sigur că Magda îl va preocupa din ce în ce mai mult. Nu era sigur dacă atracția se va finaliza prin a se îndrăgosti de ea cu toate că existau toate motivele ca acest lucru să se producă. Până la un punct, evenimentele chiar au curs în această direcție. El era foarte preocupat de ea. Era singura persoană care putea să o determine pe Clara să îl primească în rezerva ei de spital.

Lângă patul ei de suferință ar fi avut prilejul să îi ceară iertare pentru răul făcut, să îi ofere tot ajutorul de care era capabil ca ea să-și poată reveni și să strălucească din nou în lume. Sentimentul vinovăției față de tânăra accidentată era atât de puternic, încât decizia lui era fără întoarcere. Dacă soarta ar fi avut cruzimea să o condamne să-și petreacă viața imobilizată într-un scaun cu rotile, se simțea destul de puternic și hotărât să își lege viața



de a ei, renunțând fără păreri de rău la toate plăcerile pe care le poate avea un om tânăr și sănătos. Fără iertarea ei, simțea că nu mai poate trăi.

Nimeni nu știa mai bine decât el ce a însemnat viața lui în ultimele săptămâni. Chinul nopților nedormite sau bântuite de coșmar. Nu mai avea curajul să se culce de teama lor. Construcția lui sufletească și educația primită nu îi permiteau să judece și să trăiască altfel. Făcea eforturi epuizante ca cei din jur să nu vadă ce se petrece în sufletul lui. Acolo, între el ca ființă încă vie, muritoare și sufletul lui nemuritor unde nu poate pătrunde nimeni și toate secretele sunt mai bine păstrate decât oriunde, se simțea dator întregii omeniri cu o viață distrusă.

Era la un pas de a-și pierde mințile. Singura punte între el și Clara, între viața și moartea lui era Magda. Miza pe care o reprezenta ea pentru el era coplesitoare.

Și acum, fără ca el să o caute și fără să facă niciun efort, a ajuns mai aproape de ea decât a sperat. Pentru cât timp încă nu știa. Singurul adevăr pe care îl cunoștea bine, era că în acea perioadă în viața lui nu exista nicio femeie.

“Cea pe care o aștepta de atâta vreme să fie Magda?”, s-a întreat el. Ciudat, nu avea acest sentiment. Cel puțin nu acum. Nu putea anticipa cum va evolua ulterior relația dintre ei și nu înțelegea bine ce s-a întâmplat. Iată de ce și-a pus unele întrebări după întâlnirea cu Magda. Ce au fost sărutările și îmbrățișările lor? Neprimind răspuns de nici unde, a căutat să găsească răspunsul prin altă serie de întrebări. Au fost o descărcare nervoasă ca urmare a presiunii în care trăiseră amândoi ultimele săptămâni? Era începutul unei mari iubiri sau numai un foc de paie alimentat de o lungă abținere care se cerea stins? Ce șanse are această afecțiune galopantă? Va putea ea să se transforme într-o iubire durabilă sau este o pierdere de timp, un antrenament sau ceva asemănător?

La toate acestea se gândea el și încerca să se privească de undeva din exterior. Era un experiment pe care îl făcea cât putea de des, împins de o veche aserțiune cu iz filozofic, obsedantă încă din adolescența lui “aș vrea să fiu omul care trece acum prin fața mea”.

Vedea în această expresie o năzuință, o căutare neostoită a obiectivității. În această perspectivă, încerca să se dedubleze, să iasă din el și să se privească dinafară. Nu a fost prea mulțumit de ce a văzut.

Își rememora scenele în care ei se sărutau, dar nu își făceau declarații, nu se țineau de mână și nu se priveau pierduți unul în ochii celuilalt. Se întreba atunci: mai pot ei oare acum să dea timpul înapoi și să-și reînceapă idila ca Romeo și Julieta astfel ca relația lor să urmeze etapele cunoscute ale acestei iubirii universale?

Probabil că nu.

Neputința lor nu se datora timpurilor care s-au schimbat de atunci, după cum de ea nu este vinovat nici progresul omenirii care tot grăbindu-se, a sărit peste stadii intermediare. Nevoia de a găsi o explicație adevărată care să îl mulțumească l-a făcut să își continue acest harachiri mintal.

Dacă sentimentul de iubire este mereu același, atunci explicația trebuie să fie alta, ei nu sunt făcuți unul pentru altul.

Pot să se sărute până mor sau până li se tocesc buzele, să se zvârcolească în pat în spasmele unei plăceri sublime, dar nu vor putea fi niciodată un cuplu adevărat, o echipă, asemenea celor cărora lumea de astăzi le datorează existența.

Cu cât se gândea mai mult cu atât era mai descurajat și mai dezamăgit de el, de viață, de tot și de toate.

## Viziunea Magdei Păun despre relația cu Doru Dragu.

Magda nu avea nicio înclinație spre filozofie și nu îi plăceau lucrurile complicate sau care se puteau complica, cu sau fără participarea ei.

Pentru ea, viața socială, civilizată, trebuia să se încadreze într-un sistem de constrângeri liber consimțite, detaliate prin norme și reguli care trebuiesc ținute sub control.

Când apare tendința de evadare din aceste constrângeri, se aplică sancțiuni progresive, prima treaptă o reprezintă cele cu rol preventiv; atenționarea și apoi în ordine, izolarea și reeducarea. Dacă nu se obțin rezultatele așteptate, pasul următor este marginalizarea. Ultima treaptă pe scara graduală a sancțiunilor, care reprezintă și pedeapsa supremă, este excluderea.

Înghesuită forțat în aceste limite, pentru Magda viața părea simplă. Prin urmare, toate care țin de viață sunt la fel, simple.

Dragostea ține de viață, deci nimic mai simplu. Îți place cineva și această emoție este reciprocă, încearcă-ți norocul ca marea cu degetul.

“Dar cum vine oare expresia asta cu degetul și marea, s-a întrebat ea vrând să pătrundă mai adânc în filozofia degetului și a mării? Ce trebuia să verifice ea? Că marea este udă? Că este adâncă și sărată? Că este rece sau caldă? Că mușcă. Sau că este un lac rusec? Ultima întrebare, și-a zis ea, nu se pune pentru că este o gafă monumentală a unui vremelnic președinte care a dovedit lumii întregi că odată cu părul, ca și Samson din legendă, și-a pierdut puterea și mintea.”

Când l-a văzut prima oară pe Doru, i-a plăcut ca bărbat. Avea însă o hibă, comisesse o faptă reprobabilă, deci putea recidiva.

Insistența lui de a vorbi cu Clara era de înțeles. Nu vedea însă niciun motiv să se grăbească să îi aranjeze vizita la ea în salon. Luase hotărârea să o facă, dar a amânat cât se poate punera ei în practică. Și a făcut-o atât pentru a o proteja pe Clara, cât și pentru a-l pedepsi pe el, lăsându-l pradă disperării și părerilor de rău cât se putea de mult.

În acea perioadă, în imaginația ei, el făcea atunci parte din prima categorie, a celor cu abateri de la constrângerile lumii civilizate. Trebuia să i se aplice sancțiunea de izolare și reeducare. După ce locotenentul Ionuț Pușcă i-a deslușit tot misterul accidentului, Magda și-a schimbat complet atitudinea față de el.

Doru nu mai era criminalul sângeros sau asasinul lipsit de scrupule. Era și el, la rândul lui, o biată victimă a unor nenorociți certați cu legea și trebuia ajutat. Când l-a rugat să o însoțească la restaurant a făcut-o și pentru a-și repara imaginea în proprii ei ochi. Acum, când știa adevărul, putea să dea frâu liber plăcerii de a fi cu el. Conversația lui era plăcută, elevată, scăpărătoare uneori și dovedea că este instruit, un adevărat domn. Începuse să îi placă mult compania lui și, spre surprinderea ei, s-a trezit practicând un verb tot mai curajos în conversație și o libertate în gesturi pe care nu și-o cunoștea. Se transformase într-o ființă pământeană.

La un moment dat a simțit nevoia să îl sărute și să îl țină în brațe. Nu a ezitat să creeze motivația și a reușit.

Pe fondul entuziasmului de care era cuprinsă, l-a luat pe sus, într-un zbor vertical spre cer, deasupra propriilor ei prejudecăți și l-a adus înapoi pe pământ, trăgându-l după ea într-un salt mortal, sinucigaș, fără parașută. Așa vedea ea începutul fulminant al relației cu Doru.

Magda nu iubise niciun bărbat până atunci, cum văzuse în mai toate filmele și citise în cărțile de dragoste care înnebuneau generații după generații de fete romanțioase. Toate acestea îi plăceau, dar nu ca practicantă.

E drept, ieșise cu câțiva bărbați în lume, aleși după criteriile morale riguroase, la restaurante, spectacole, excursii, dar a fost mereu rezervată. Lipsa ei de interes pentru bărbați a făcut-o să se întrebe de multe ori dacă nu cumva este frigidă sau are predispoziții pentru lesbianism. Nu a insistat să afle adevărul. Era prea complicat. Îl putea afla numai într-un singur mod. Să accepte o relație intimă cu un bărbat din multitudinea de oferte care i se făceau. Nu a găsit persoana potrivită să merite acest efort și s-a lăsat pagubașă.

Ca orice fată cu imaginație, credea totuși în marea iubire, când o ființă nu mai reprezintă nimic ca individ separat și se pierde în eterna ecuație, doi egal unu, singura adevărată în viață, în ciuda neadevărului ei matematic. Doi egal unu, asta trebuie să fie, își repeta mereu.

Astfel, și-a recapitulat Magda impresiile despre iubire sau amor fără să facă vreo diferență între cele două cuvinte, căci despre impresii putea fi vorba în epoca pre-Doru Dragu, nu despre simțiri adevărate și experiență.

Acum, după o seară petrecută cu el, Magda judeca altfel relațiile dintre un bărbat și o femeie. A înțeles că ele sunt mai profunde decât crezuse și nu semănau cu relațiile dintre două femei. Se gândea la prietenia ei cu Clara și încerca să sesizeze deosebirea față de ce aștepta ea de la un bărbat ca Doru.

Clara îi trezea sentimente de duioșie, de tandrețe potolită, dorința să o apere împotriva tuturor care puteau să-i facă rău. Ar fi făcut orice pentru binele ei. Puteau să-și împrumute hainele, să sporăvăiască la nesfârșit despre orice și multe, multe altele, dar când venea seara se culcau separat, fără să simtă nevoia să o facă împreună. Nu îi tresărea inima când îi auzea vocea sau pașii, nu o visa ziua cu ochii deschiși și nici nu îi apărea noaptea în vis lipindu-se de ea ca apoi să se trezească udă toată de transpirație.

Față de Doru, lucrurile stăteau diferit. Era altceva. Simțea o nevoie organică să fie lângă el, iar atunci când se afla, voia să fie ocrotită de el, să fie ținută în brațe, să fie mângâiată. Începuse să fie obsedată de relații fizice, de tot ce însemna atingerea de un bărbat, ea care până atunci nu se arătase interesată de ele.

Singurătatea, mai ales seara, îi părea acum de nesuportat, dar împreună cu un bărbat care îi plăcea, ar fi acceptat să locuiască pe o insulă pustie. Ceea ce începuse cu Doru a maturizat-o, a trezit femeia din ea. Ar fi dorit ca el să facă parte din viața ei și să formeze împreună o pereche invidiată. Aveau tot ce trebuie pentru asta. Erau tineri, inteligenți, cultivați, arătoși, sănătoși și cu cariere frumoase.

Magda nu era sigură că așa se va întâmpla, dar era fericită că prin el, a descoperit bucuriile unui cuplu. Îi era recunoscătoare pentru că el a fost declanșatorul acestora, i-a deschis ochii și a fixat-o pe o traiectorie corectă în viață.

Acum, când începuse să cunoască aceste bucurii, nu era dispusă să renunțe la ele, dar nici să penduleze între incertitudini, dorea mai mult decât îi furnizase Doru. Voia să descopere fiorul vorbelor de dragoste, al declarațiilor de iubire nespuse ei de nimeni până atunci, să se îndrăgostească și să iubească, să fie la fel ca toate femeile.

După cunoașterea viziunilor celor doi tineri despre viitorul relației dintre ei, aflați aproape de iubire, dar vai!, atât de departe de ea, a devenit limpede că între ei existau deosebiri esențiale.

Ce s-a întâmplat cu ei reprezintă una din variantele de răspuns la marea întrebare: oare destinul îi va uni sau le-a planificat viața în contratimp? Această dilemă a chinuit la vremea lor toate perechile de tineri între care a existat o puternică atracție fizică și dorință nestăpânită de a fi împreună.

În cazul Magdei și al lui Doru, ei nu se potriveau să formeze împreună un cuplu adevărat, ori s-au cunoscut prea târziu sau dimpotrivă, prea devreme.

## Partea a II-a. Magda își ține promisiunea.

Moto: Sunt om, nimic din ceea ce e omenesc nu îmi e străin. (Terentiu/Heauton timorumenos)

După mica aventură avută cu Doru, a doua zi de dimineață Magda, hotărâtă să-și respecte promisiunea, s-a îndreptat spre salonul în care era internată Clara. De cum s-au văzut, cele două prietene și-au zâmbit cu afecțiune. Clara arăta bine pentru situația ei și a avut o noapte liniștită cu un somn profund.

- Bună, cum te simți?, a luat-o imediat în primire Magda doctorița, pe Clara pacienta.

- Sunt bine și astăzi am chef de taifas. Vreau să aflu amănunte în legătură cu accidentul meu, apoi ce s-a mai întâmplat în lume, să-mi aduc agenda la zi. Am dispărut de pe ecran o perioadă de timp și sunt în urmă cu informațiile.

- Ține-te tare, astăzi mi-a dat voie profesorul să stau cu tine toată ziua. Nu-i așa că a început să îți pară rău că trebuie să mă suporti atât de mult?

Clara a pufnit în râs.

- Oh! Și ce rău îmi pare! Fii sigură că în momentul când mă plictisesc de tine chem infirmiera să te dea afară. Uricioaso!

- Stai să îmi trag scaunul lângă tine, să te pot privi și auzi mai bine. Știi vorba basmului cu Scufița Roșie și lupul? Fără să aștepte un răspuns, Magda a început să-și facă numărul.

«Întrebare: Bunico, de ce ai ochii așa de mari?»

«Răspuns: Ca să te văd mai bine.»

«Întrebare: Dar urechile, de ce sunt așa de mari?»

«Răspuns: Să te aud mai bine.»

- Așa și eu urmând *ad literam* basmul, până la urmă cred că o să te mănânc, a terminat Magda remember-ul fragmentului de basm.

- Nu cred că faci o afacere bună. Sunt costelivă. Așteaptă să mă mai întremez puțin, să fiu mai perselată. Altfel, o să-ți rămân în gât și o să mori sufocată devenind un caz medical greu de crezut. Parcă văd titlurile scrise cu litere imense pe prima pagină a ziarelor avide de senzațional.

«O tânără doctoriță antropofagă cade răpusă de propria ei lăcomie în timp ce se hrănea la micul dejun cu carnea prietenei ei.» Ha, ha, ha, hai că-i bună!

După o porție substanțială de râs sănătos, Magda a schimbat macazul.

- Gata, am terminat cu gluma. Acum să vorbim despre ceva mai serios. Ce ai dori să afli mai înainte? Ceva anume sau mă lași pe mine să îți fac un fel de dare de seamă după care să mă întreb tot ce vrei?

- Bine, fă-mi tu mai întâi “informarea politică”

- Încep. Sunt sigură că vrei să afli mai multe despre evenimentele care te-au adus aici. Până astăzi, cu toate insistențele tale să afli mai multe, eu te-am alimentat numai cu informații sumare și incomplete. Așa a fost pricazul de la stăpânire. Acum pot să îți spun tot ce vrei.

Clara, fericită că a scăpat de dureri, era mult mai optimistă, zâmbea întruna și ar fi sporăvăit fără oprire.

- Vreau să știu tot. Spune tu ce crezi, iar eu o să cer informații suplimentare acolo unde consider că este cazul. Cred că este justificată curiozitatea mea, nu?

- Binențeles. Am să încep cu tânărul care te-a accidentat.

Când a auzit cum voia prietena ei să înceapă buletinul ei de știri, Clara a făcut o grimasă acră, de profundă nemulțumire.

Magda nu s-a lăsat și a continuat cu o cascadă de explicații.

- Nu te grăbi, ai puținică răbdare, cum recomanda chiar și venerabilul Trahanache în acea celebră "Scrisoare pierdută" a lui Caragiale. Lucrurile sunt mult schimbate, am vorbit cu poliția și dacă ai răbdare, o să afli informații extrem de interesante.

- Bine, dacă spui tu. Dă-i drumul, dar nu te aștepta să bat din palme.

Îndemnată, Magda a început să îi povestească de-a fir a păr totul. Tot ce știa. Cine este Doru Dragu, atitudinea lui de fair-play după producerea accidentului, cum a fost drogat și ce concluzii a tras poliția în raportul ei. I-a povestit cu lux de amănunte de câte ori a rugat-o el din prima clipă să îi mijlocească o vizită în salonul ei, de insistențele lui să fie primit. Cum ea l-a tot amânat și i-a explicat de ce a făcut-o. Făcându-se avocatul lui, Magda se spăla de păcate. În incheiere, l-a descris așa cum îl vedea ea.

- Știi care este culmea? Tipul este un bărbat bine, cum nu am mai văzut. Dacă îți spun că arată ca un star de cinema nu spun încă tot. De fapt, cred că atributul de bărbat frumos nu i se potrivește, mai mult, sunt convinsă că l-ar dezavantaja. În concepția mea, un tip frumos este puțin efeminat, nu îmi inspiră forță. Pe un bărbat astfel calificat m-aș aștepta să-l văd purtând o perucă pudrată și să miroasă a parfum ca o cocotă, ce mai, un metrosexual.

Tot mai încălzită, vorbea despre el cu privirea întredeschisă, ațintită undeva în zare, unde probabil ea îl și vedea, măcar cu gândul și nu trebuia să facă altceva decât să închidă ochii pentru a-l descrie. Punea o suspectă căldură în glas, lucru care a făcut-o pe Clara să se uite nedumerită la ea.

Fără să sesizeze situația ciudată pe care a creat-o, Magda a continuat imperturbabilă.

- Doru este un tip plăcut la vedere, cu un aspect neobișnuit, interesant și când îl privești ochii se lipesc de el și rămâi așa, pironită. În plus, este inteligent și citit. Față de băieții de astăzi, superficiali, înnebuniți după formații rock, fotbal, mașini de lux și fufe mai mult dezbrăcate decât îmbrăcate, este un miracol și un lux.

Clara nu s-a putut stăpâni și uitându-se mirată la prietena ei, a întrerupt-o.

- Magda, tu chiar mă îngrijorezi. Eu știam că nu prea apreciezi sexul ăsta, ba chiar spuneai despre el că dacă nu este dăunător, în mod sigur este nefolositor. Ce se întâmplă cu tine? Nu cumva te-a vrăjit sau v-ai sărutat și drogul rămas pe buzele lui aidoma perechii Romeo și Julieta te-a molipsit și pe tine? Te-ai îndrăgostit de el fără speranță?

Magda, surprinsă și ea de entuziasmul propriu, se gândea dacă este momentul potrivit să îi spună chiar acum până unde a mers relația cu el.

Dacă așa stăteau lucrurile, putea să-i spună, nu vedea niciun motiv să nu o facă. Un sentiment nelămurit de jenă a determinat-o să amâne momentul destăinuirii pentru mai târziu. I-a trebuit multă stăpânire de sine să păstreze acest secret față de Clara, mai cu seamă că ea, dând dovadă de inspirație, a ghicit-o. Chestia cu sărutatul i s-a părut că aparține domeniului de parapsihologie.

Ca să nu dea de bănuț că s-au petrecut anumite schimbări în viața ei, Magda ar fi trebuit fie să sară în sus la auzul presupunerilor Clarei, ori să nege sau să îi răspundă la obiect afișând o nepăsare de maharajah, după care să își reia turul de informații. În loc de asta, Magda a dat încă un exemplu al distanței mari care a existat întotdeauna între teorie și practică, între intenție și faptă. Ce a răspuns a fost decepție. În loc de o negare vehementă, a mieunat ceva jalnic, legat de maturitate, răspuns care a surprins-o și pe ea. Părea dat de altă persoană, cu capul în nori, nu de ea.

- M-am schimbat în ultimul timp, pot spune că m-am maturizat și poate asta mi-a bulversat puțin comportamentul.

Când a văzut ce i-a ieșit din gură, s-a îngrijorat. Nu asta a vrut ea să-i răspundă. Inițial a voit să îi declare ritos că nu este îndrăgostită de nimeni și cu atât mai puțin de Doru. Tot ce a putut să facă a fost însă o trimitere anemică în altă parte. O față deșteaptă, cum este Clara, nu poate fi trombonită ușor, o să-și dea seama. Grabită să iasă la lumină din acest hățis, prinsă cu mâța în sac pe post de ipocrită sentimentală, a închis acest capitol stânjenitor. Cum se putea altfel, decât bătând câmpii în continuare?

Se pare că astăzi nu avea noroc, pentru că tot chinându-se să mai stoarcă puțină credibilitate din mintea ei ocupată cu altceva, cum ar fi de pildă, o plecare neanunțată după sorcove, a continuat tot într-un mod nefericit, ferindu-se ca dracu' de tămâie de continuarea subiectului.

- Sunt multe de povestit despre toate astea și nu avem timp acum pentru ele. Cea mai importantă persoană ești tu și despre asta trebuie să discutăm. Nu-i așa, iubito?, și în continuare: bla, bla, bla - tra la la și tot așa.

Nu prea îi cădea bine nici ei să se știe atât de atrasă de Doru. Și-a tras imediat un bobârnac simbolic să se trezească la realitate. Căuta să se convingă că vrea și poate să se elibereze de farmecul lui. Atunci a crezut că i-a venit ideea salvatoare și, mulțumită, a pus pe piață ceva nou. Desigur, tot în legătură cu Doru devenit în imaginația ei bântuită de nesiguranță, un monstru care o pândește din toate ungherele întunecate ca să o cucerească și să o transforme într-un trofeu închinat masculinității.

După această imagine terifiantă care îi trecuse ca o năluca prin ochii minții, însetată de o iubire care își striga cu disperare jalea irosirii de una singură a tinereții, a rămas un moment cu mintea goală și a început să creadă că a luat-o razna.

A fost un moment de criză care i-a trecut după o pauză de reechilibrare care a durat aproape un minut. În tot acest interval, părea atât de singură și neajutorată, încât i-a trezit Clarei un sentiment de compasiune. Făcând eforturile de rigoare, Magda a scăpat de starea ei jenantă și a decis să revină pe pământ cu intenția onorabilă de a-l reabilita pe cel care cu puține minute înainte îi apăruse în mintea ei năucită de iubire, ca un monstru oscilând între imaginea prințului din basme și cea a demonului însetat de sânge de virgină.

Cu ochii ficși și privirea pierdută undeva în spațiu, aflată încă la depărtări astronomice, a devenit brusc melancolică, schimbare pe care o datora stării ei de incertitudine. Era sigură că se îndrăgostise, dar era departe de iluzia că sentimentele ei sunt împărtășite. Abia acum a văzut cu ochii minții cum ar fi trebuit să arate Doru mai aproape de viziunea ei. Un fel de arhanghel luminos apărut în viața ei pustie, aducându-i aminte că înainte de a fi doctorița, aproape un semizeu, era totuși, femeie. În gândul ei avea loc un dialog intern, neuzit de prietena ei, dar concludent pentru ea, aspirantă sigură la postura de îndrăgostită fără speranță.

“Oare nu era el acela de la care a învățat ce înseamnă dorința de cuplu? Și atunci de unde atâta agresivitate împotriva lui? Nu cumva este o reacție de apărare inconștientă împotriva senzației că este prizoniera lui? Chiar doresc să fie al meu?”, s-a întrebat ea la început îngrijorată și peste câteva clipe înspăimântată.

A tresărit, s-a scuturat, ca un câine ieșit din apă, pentru a alunga momentul de slăbiciune care o târâse într-o rușinoasă confuzie și a pus punct unei situații delicate cu siguranța pe care numai disperarea o poate da.

- Clara, a reluat ea discuția pe un ton pe care îl voia cât mai hotărât schimbând totodată și direcția atitudinii ei, din apărare în atac. Clara, a repetat ea pe un ton în care se simțea o nuanță de duritate. Nu mi-ai dat încă un răspuns în legătură cu Doru Dragu. Omul ăsta mă întreabă mereu. Ce să îi spun? Îl primești? Ești pregătită să o faci?

- Nu știu încă, dar tu ai vorbit atât de frumos despre el și l-ai apărat cu atâta căldură, că m-ai descumpănit. Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că se ascunde ceva dubios

la mijloc. Sigur că până la urmă îl primesc. Problema mea este dacă să o fac acum. Tu ce zici?

Magda, mereu corectă și atașată acum de dorința lui Doru, i-a transmis prin cuvinte simple de bun simț răspunsul de care Clara avea nevoie ca să se hotărască.

- Iubito! Aici nu este vorba de un simplu acord. Pe lângă problemele tale, în lume mai sunt și altele. Trebuie să fim atenți la toate și să îl scoatem din prăpastie pe cel care a avut ghinionul să cadă în ea. Dacă poți să faci un bine cuiva mai ales când depinde de tine, nu ezita. Trebuie să îl faci, cum spune englezul când vrea să dea importanță unui fapt, do it!

- Când este cel mai potrivit să îl primesc?, a întrebat convinsă Clara, fără să mai comenteze ceva.

Răspunsul Magdei a venit sec, ca o plesnitură de bici.

- Măine, mâine dimineață.

Pentru Clara devenise limpede că prietena ei se schimbase sau era foarte aproape de o transformare radicală.

Atâta căldură în descrierea unei persoane intrată brutal în viața lor și aerul romanțios de pe figura ei nu îi mirosea a bine, erau suspectă.

Era femeie și știa din instinct că virarea Magdei de la o sceptică înrăită către o mironosiță în curs de dezvoltare se datora unei stări nostalgice, asemănătoare cu a unei găini căreia îi vine brusc pofta de clocit. Dacă lucrurile evoluau la fel, se putea aștepta și la alte modificări spectaculoase; poate la o goană nebună pentru schimbarea stării ei civile.

Toate acestea i-au mărit curiozitatea să îl cunoască pe autorul metamorfozei suferite de prietena ei.

Atunci, Clara nici măcar nu bănuia cât de curand va fi prinsă la rândul ei în acest vârtej.

Pe de altă parte Magda, care a ieșit destul de șifonată din duelul verbal avut cu prietena ei, domnișoara Clara, îi dădea în gând o replică cu iz de răzbunare, dar în esență înțeleaptă: «râzi tu, râzi Harap alb, dar îți vine și ție rândul».

După acest avertisment petrecut numai în mintea ei, folosind același patent, a început să îi dea și sfaturi pe care nu vroia să i le spună cu voce tare:

«Nu trebuie să uiti că nu mai ai optsprezece ani, când tot ce zboară se mănâncă și viața pare mai ușoară pentru că știi că ai încă mulți ani în față. La vârsta noastră alte femei au deja copii, în timp ce noi abia ne descoperim corpul și învățăm ce înseamnă tulburătoarea atracție dintre un bărbat și o femeie, nu din cărți. Pe corpul și pe riscul nostru, pe neștiință, neliniștea, sfiiciunea și înfiorarea noastră, pe curiozitatea, nerăbdarea, nedumeririle, emoțiile și spaimile noastre. În domeniul acesta nu te poate ajuta nimeni, totul este studiu individual. Și ce învățăm? Învățăm că tot ce avem și purtăm cu noi o viață întregă este numai jumătate din tot ce putem avea. Învățăm că nici un întreg nu este al nostru. Suntem proprietarii provizorii numai a unei jumătăți de fericire. În toată zbaterea care înseamnă viața noastră, există un singur adevăr, dar suntem orbi în fața lui și nu îl vedem. Întregul după care tânjește omenirea fără să știe, este la îndemâna tuturor, el este eternul cuplu întregitor. Indivizii luați separat, bărbații și femeile, sunt numai părți de adevăr, paleative care nu contează niciunde, iar valoarea lor este egală cu a unei cepe degerate. Asta mi s-a întâmplat și mie, scumpa mea prietenă, am început să învăț și ți-am dat ocazia să mă vezi ca pe o fetișcană amețită de dragoste sau, mai prozaic spus, ca pe o vițelușă intrată în călduri. Atenție, Clara, că se ia. Tu urmezi!».

Cele două prietene au mai flecărit în voie mult timp. Aveau atâtea să își spună. Parcă trecuseră secole de când nu au mai vorbit. A fost o mare plăcere pentru ele așa că nimeni nu le-a mai deranjat.

Înțelegându-le, autorul, martorul lor tăcut, s-a retras și el și privindu-le din perspectiva creației, le-a lăsat pentru o clipă să înfrunte singure viața. Pe Magda a lăsat-o cu mulțumirea că a rezolvat o problemă dificilă, de sensibilitate și orgoliu. Pe Clara, fericită că este vie și că viața i se pare mai frumoasă acum, după ce a văzut moartea cu ochii.

Înainte de accident, era mereu nemulțumită de ceva, tot ce se întâmpla i se părea prea facil, obișnuit, anost, cu o mare doză de plictiseală. De fapt, dacă viața își urma cursul ei rectiliniu, totul rămânea într-un cenușiu fără perspectivă, dar de asta nu își putea da seama atunci. Viața ei de după accident prin împrejurările noi intervenite, o va face fericită în așa fel încât la sfârșitul unei perioade trăite frumos își va aduce aminte de accident ca de un eveniment fericit, iar moartea nu va mai fi o sprietitoare. O mai păcălise o dată.

La rândul lui, Doru a fost fericit când a primit de la Magda, în cursul după amiezii, telefonul mult așteptat prin care îl anunța că a doua zi dimineață va fi primit de Clara.

După aproape o lună de zile, când i se părea că viața lui se consuma sub un cer plumburiu, în sfârșit a apărut o zi senină. Aștepta mult de la această întâlnire. O aștepta ca pe o eliberare de neliniști, griji, spaime, dar și cu speranțe nedeslușite. Cu gândul la ce va fi doua zi, a adormit greu.

Ca de obicei somnul nu l-a răsfățat, a dormit puțin, în schimb s-a zvârcolit toată noaptea.

A doua zi s-a sculat de dimineață a făcut un duș rece și puțină mișcare în sala de gimnastică ca să se dezmoștească. Încet, dureros de încet, a sosit timpul și a plecat la spital pentru a se întâlni cu viitorul.

Intrat în spital a mers direct la cabinetul Magdei. Ea era acolo și îl aștepta. A salutat-o, după care prima lui grijă a fost să îi mulțumească pentru programarea vizitei la Clara.

S-au îmbrățișat prietenește, ca niște cunoscuți apropiați pe care îi așteaptă un examen greu. Nimic din atitudinea lor nu amintea de ultima întâlnire și de înfierbântarea de care se lăsaseră cuprinși. Parcă ce se petrecuse nu li se întâmplase lor, personajele de față erau cu totul altele. Singurul lucru care sugera că ceva deosebit se produsese între ei era stânjeneala de care erau stăpâniți amândoi.

După o scurtă pauză, Doru a rupt o tăcere încărcată de emoție și a întrebat-o direct.

- Ai văzut-o astăzi? Cum e, care este starea ei, cum se simte?

Răspunsurile la această cascadă de întrebări erau vitale. De ele depindea totul. Buna dispoziție a rănitei putea însemna succesul vizitei.

- Liniștește-te, Dorule! Sigur că am fost la ea. Este bine și te așteaptă. Am ajutat-o să arate bine. Vreau să te previn. Clara este incredibil de frumoasă.

Lui i s-au tăiat picioarele, încă puțin și cădea. Și-a revenit prin un efort de zile mari și a îngăimănat.

- Mai frumoasă decât tine, nu cred, nu se poate.

- Ba da, se poate. Este cu mult mai frumoasă decât mine. Toate părem niște biete curci plouate pe lângă ea.

El nu a înțeles nici până astăzi dacă ultimele ei cuvinte ascundeau o părere de rău sau de invidie - cât de mică.

Nici una din variante nu era corectă. Dimpotrivă, cine o cunoștea bine pe Magda nu ar fi fost deloc mirat dacă un aparat inventat special ar fi depistat în cuvintele ei o notă de mândrie pentru frumusețea prietenei ei.



Asta este Magda, loială tuturor celor pe care îi iubește. Tot ea și-a revenit prima din această periculoasă și defavorabilă comparație și fără a bănuși că este arbitrul sorții, l-a împins pe Doru spre destinul lui.

- Hai să mergem, este ora zece și ne așteaptă. Eu am să intru odată cu tine, te prezint după care plec și vă las singuri. Trebuie să te descurci, ești băiat mare.

În sinea lui, el mulțumea cerului pentru prietenia cu acest înger păzitor care se dovedea a fi Magda. După ultima replică au plecat spre rezerva în care Clara îi aștepta plină de curiozitate. Pe culoarele întortocheate ale spitalului au avut impresia că toate infirmierele erau alinate și din lipsă de altceva mai bun, se holbau la ei pline de interes. Probabil că ceva transpirase și curiozitatea femeiască a mai dat un spectacol de gală, mai ales că, ziceau ele, acesta merita.

Ce mai subiect de film «Victima așteaptă în liniște sosirea călăului», spus mai simplu «Asasinul apare în salonul victimei» sau «Victima și torționarul». Situația era colosală și ele nu o puteau pierde.

## **Capitolul VI. Destinul orb își forțează împlinirea.**

### **Partea I. Începutul reconcilierii. Prima întâlnire cu Clara.**

Moto: Mi-am distrus toți dușmanii, făcându-i prietenii mei, prin iertare.  
(Abraham Lincoln)

Când Doru a deschis ușa rezervei în care se afla Clara, la început nu a văzut nimic. Ușa se deschidea spre interior, iar patul în care stătea pacienta era situat undeva în dreapta, lângă fereastră. A mai înaintat un pas și a văzut-o. Magda nu exagerase cu nimic. Clara era atât de frumoasă, încât i s-a tăiat respirația când a privit-o.

În mod straniu, a fost cuprins de aceeași senzație de bine - ca prevestirea unei întâmplări fericite care urma să se producă, întocmai aceleia simțite înainte de accident - numai că de data asta era de o intensitate copleșitoare.

Norocul lui a venit tot din partea Magdei care a făcut prezentările și l-a scos din starea de prostație în care căzuse.

- Clara, el este Doru Dragu, cel care știi tu... A vrut din prima zi să te viziteze, dar nu l-am lăsat eu. Cunoști toată povestea. Ți-am spus-o. Acum îl las aici pentru șaizeci de minute. Dacă ai nevoie de ceva apasă soneria. Pa!

Și a plecat.

Așa a rămas singur, pentru prima dată, numai cu ea. S-au privit din primele momente cu insistență și o curiozitate nedisimulată de parcă o verificau pe Magda să vadă dacă ea, mijlocitoarea întâlnirii se pricepe la fizionomie.

Amândoi bănuiau că ea, din prietenie, trecuse dincolo de obiectivitate și le îmbunătățise puțin imaginea făcându-i fiecăruia un tablou mai spectaculos decât în realitate.

Prima lui impresie, cu care a rămas toată viața, a fost că Magda, în ciuda numeroaselor ei însușiri, cu toate strădaniile și buna ei credință, a defavorizat-o net pe Clara.

Explicația este una singură. Până și ea era depășită de situație și nu a găsit cuvintele potrivite pentru a o descrie așa cum arăta. Și nici nu putea. Nimeni nu ar fi putut să o facă, pentru că frumusețea ei depășea orice închipuire.

Doru se uita la ea și nu îi venea să creadă ce vedea. Voia să iasă din această cumplită tăcere, dar îi lipseau cuvintele de început. Deschidea gura să spuna ceva, dar nu putea materializa nimic prin sunete și simțind că devine ridicol, o închidea la loc. Cuvintele

refuzau să țâșnească de parcă el nu ajunsese încă la stadiul de vorbire articulată. Simțea cum i se umezesc ochii și lupta din răspuțeri să își ascundă starea de dificultate din care nu vedea cum o să iasă.

Mai stăpână pe emoțiile ei, văzându-l neajutorat și probabil din milă creștinească, Clara i-a întins un colac de salvare și a luat asupra ei dificultatea începutului.

- Domnule Dragu, de ce ați insistat să stați de vorbă cu mine? Nu uitați, eu nu am nici un motiv să mă bucur că vă văd.

- Sunt convins de asta domnișoară, a fost răspunsul unui om încolțit de monstrul teribil al vinovației. La fel cum sunt convins de vinovația mea.

- Eu nu vreau să învinovățesc pe nimeni de nimic. Am depășit acest stadiu, dar nu mă pot opri să gândesc că indiferent de circumstanțe, numai faptul că treceați pe acolo v-a făcut să intrați în modul cel mai nefericit în viața mea.

Discuția nu începuse prea bine pentru el. Era ca un boxer înghesuit în corzi care nu putea riposta cu lovituri de atac și era nevoit să se apere prin fandări și eschivări de grindina de lovituri pe care adversarul i le administra cu sânge rece.

- Nici nu puteți să vă imaginați cât de mult regret ce s-a întâmplat. Nu am nicio scuză. În timpul scurs de la... și s-a oprit, nu voia să pronunțe în fața ei cuvântul acela, după care a continuat. Am mers mai departe decât dvs. și vă declar că regret și clipa în care m-am născut. Până la incident...mi-am trăit viața în limitele decenței. Nu am făcut rău nimănui, cel puțin nu cu intenție, a reușit el să termine fraza speriat că ea va interpreta argumentația lui ca fiind foarte subțire.

“Inteligentă găselniță, să substitui cuvântul *accident* cu *incident*.”, a gândit ea, dar l-a lăsat încurcat în propria lui logică.

“Ajutor! Ajutor!”, striga disperat sufletul în el. Vinovația lui îl bloca, iar frumusețea ei îi accentua blocajul. Se simțea al nimănui, singur cu propria lui neputință. În sinea lui se mira că încă mai supraviețuiește. Cine să-l ajute? “Ajută-te singur!”, și-a amintit el că ar fi spus cineva cu multă vreme înainte și a scăpat. A prins din eter îndemnul, a strâns din dinți și a continuat cu ochii ațintiți către vârful pantofilor, convins că aceștia cuminiți, nu îi vor întoarce sau răstălmăci vorbe.

- Atunci, ca și acum, ca întotdeauna, nu am plecat de acasă cu gândul să fac pe cineva să sufere. Ceva peste puterea mea de înțelegere a intervenit brutal și mi-a schimbat sensul vieții, m-a făcut să mă simt ca un criminal. Din păcate, răul l-am făcut cu mâna mea ca și paternitatea lui îmi aparține, mă marchează ca un stigmat de care nu cred că voi mai scăpa vreodată.

Ascultându-l, ea și-a amintit ce anume i-a spus Magda în legătură cu abilitățile lui și în sinea ei nu s-a putut opri să constate - tipul o aduce bune din condei - dar a continuat discuția atacând prin evitare, mai mult, i-a imprimat intervenției o nuanță de filozofie glumeață.

- Cred că este prea mult ce ați spus. Dacă toți cei care într-un fel sau altul au prejudiciat grav pe cineva, ar dori să se întoarcă, în calitate de nenăscuți, înapoi în uterele originale, ar fi o mare tragedie. Populația Terrei s-ar diminua considerabil, mai mult, ar dispărea cu certitudine politicienii și conducătorii. Luând ca figură de stil ce tocmai v-am spus, nu cred că este în beneficiul cuiva să exagerați.

Când el, redus la tăcere de intervenția ei, credea că și-a deșertat sacul cu vorbe, ea a continuat cu o voce sfătoasă dar dulce, mai dulce decât o acadea. În respectul adevărului, trebuie să recunoaștem că nu numai Doru, dar oricare martor neutru ar fi asistat la acest dialog, ar fi sesizat în frazele următoare că pe lângă dulceața vorbei, răspunsul ei conținea și o doză apreciabilă de stricnină.

- Trebuie să fim mai atenți la ce facem cu viața noastră. Într-o lume falsă, cum este cea în care trăim, de cele mai multe ori, salvarea noastră constă în talentul cu care evităm

expunerea la pericolele ascunse sub intenții bune. De regulă, acestea sunt cele mai periculoase pentru că te induc în eroare. La fel ca și scuzele care vin prea târziu, după ce nenorocirea a avut loc. Cui îi mai servesc ele? În popor se spune despre cazuri asemănătoare, că ele aduc același folos ca o frecție făcută la un picior de lemn.

Cu toate că intervenția ei l-a răcâit adânc, provocându-i leziuni semnificative în amorul propriu, Doru a trebuit să recunoască că în spusele ei era mult adevăr.

Căpătase un fel de spaimă primitivă, animalică în fața discursului ei logic. Îi era limpede că ea domina scena. Plasarea cu dibăcie a mingii în terenul lui l-a făcut să se retragă prudent pentru a-și linge rănilor, într-o vizuină imaginară aflată undeva, într-un colțișor al propriei minți. Nemiloasa, soartă crudă nu îl lasă din gheare. Se părea că această zi, de la care așteptase atât de mult, nu îi aducea noroc.

În sufletul lui se dădea o luptă pe viață și pe moarte între dovedita lui vulnerabilitate în fața ei, imposibil de negat și orgoliul său făcut praf. Ar fi vrut să îi răspundă și dur, dar și neutru. Nici nu a luat în considerare partea ofensatoare din ultimele ei fraze care îi erau destinate și a trecut cu vederea peste sensul spuselor ei. Ca un jocheu într-o cursă ecvestră, disperat că pierde cursa vieții lui, își crăvășa inteligența pentru a obține răspunsul cel mai potrivit.

În această competiție, mintea lui pusă pe fugă nu a fost capabilă să îl înarmeze, figurativ vorbind, decât cu un biet pușcoci primitiv cu aprindere prin iască. Chiar în aceste condiții de înzestrare tehnică, el trebuia să lupte împotriva ghiulelelor teleghidate lansate de Clara a cărui inteligență odihnită îi punea la dispoziție arme și muniție de ultimă generație.

Disperarea l-a împins să-i răspundă cu o jalnică obrăznicie, dublată de infatuare, lipsă de inspirație și o sărăcie de mijloace neobișnuită la el. Ca urmare, returul lui a fost lung, patetic și neconvingător, ca atacul unui cavaler înarmat cu o sabie de lemn; departe de subiectul discuției, ca un fel de anticipare nefericită. Pe scurt, a nimerit ca Irimia cu oiștea în gard. Răspunsul pe care l-a dat, voia să însemne și poziția lui față de primele două fraze rostite de ea.

- Domnișoara Clara, eu nu mânuiesc spada dialogului cu aceeași virtuozitate ca dvs., asta nu înseamnă însă că mă predau fără luptă. Nu sunt un defetist, chiar dacă sunt conștient că șansele mele de a câștiga bătălia sunt puține. Dacă după această primă discuție dvs. nu veți mai dori să mă vedeți, eu nu am să renunț să vă caut. Voi insista să fiu lângă dvs. să vă ajut cât pot eu să o fac, începând cu mici servicii și terminând cu cele de esență. Pot să cumpar ziare, să vă fac cafeaua, să vă plimb câinele dacă aveți.

Uitându-se cu coada ochiului să vadă ce impresie au cuvintele lui asupra ei și văzând-o în continuare impasibilă, a continuat cu un curaj în scădere.

- De asemenea, pot să vă asigur că voi susține material tratamentele dvs. la cele bune instituite și spitale de recuperare din lume. Nimeni și nimic nu mă poate opri.

Observând că în continuare ce spune el nu are nici un efect asupra ei, Doru supărat, s-ar putea spune chiar enervat, a început să gafeze tot mai mult și mai grav.

- Nici dvs. nu aveți dreptul moral să o faceți până când nu vă veți reveni complet. Nicio lege divină sau omenească nu poate opri pe cineva să repare ce a stricat. Dacă nu vă place mutra mea, ei bine nu o să mă mai vedeți. Am să angajez pe cineva ales de dvs., care să vă servescă acum și în convalescență cu tot ce vreau să fac direct, dar nu pot din cauza hidoasei mele înfățișări.

- Un moment domnule, că nu mai pot urmări logica dvs., l-a întrerupt ea. Puteți să fiți mai succint și mai explicit? Ce anume mai doriți de la mine? Nu credeți că mi-ați făcut destul rău?, a fost reacția ei la semidiscursul lui.

În sinea ei cuvintele lui o iritaseră și nu putea să nu se întrebe. “Doamne, oare am nimerit la stâpân? Mai întâi mă schilodește și după aceea mă obligă să îi suport prezența invocând nu știu care legi?”

Doru a simțit deodată cum i se declanșează din senin o febră suspectă pe care ți-o dă senzația că într-o situație delicată ai greșit fundamental. Și-a dat seama că, fără să vrea, a asmuțit-o împotriva lui, mai ales că dovedise o lipsă gravă de abilitate în încercarea făcută de a-și repara vina. Totodată simțea cum un firicel de sudoare i se prelinge de-a lungul șirei spinării udându-i cămașa proaspăt scrobită.

Felul în care ea i-a răspuns, fără menajamente, chiar belicos în loc să îl potolească, i-a mărit nervozitatea. Intențiile lui bune nu și-au atins ținta, au trecut pe lângă ea fără să o atingă. Când era gata să explodeze din nou într-un discurs necontrolat, numai pronia cerească i-a putut deschide ochii și l-a făcut să înțeleagă pentru ce se afla acolo.

În fața situației care amenința să se încheie cu o gravă neînțelegere, în sfârșit, cu multă întârziere și mari eforturi, el a schimbat registrul tactic și a continuat discuția care o luase razna cu ce trebuia să spună încă din primele cuvinte, aspectele legale ale situației dificile în care pluteau amândoi.

De fapt ce se pregătea să spună el acum, semăna prea bine cu niște scuze tardive pentru duritatea inutilă a celor scăpate mai înainte. Încercarea lui nu era chiar onestă pentru că prin ea vroia să împartă în două vina, cedându-i și ei o parte din ea.

- Nu m-ați înțeles. Îmi pare sincer rău, nu este vina nimănui. Prezența mea vă amintește momente prea dureroase ca să mă puteți place, vreți liniste. Acum am priceput, sunteți de părere că ne aflăm deja în tabere diferite, pe poziții opuse. Eu sunt autorul și dvs. victima. Este un fapt clar și observ că îl considerați ireconciliabil.

După ce a tras această concluzie falsă, pentru a evita o capitulare fără condiții el a început să pregătească un fel de armistițiu.

- Juridic vorbind, aveți dreptul să solicitați despăgubiri prin instanțele civile. Dacă o faceți vă anunț că nu am intenția să mă opun și voi urma exact hotărârea instanței. Eu am vrut să vă ofer mult mai mult decât drepturile de despăgubire care cred că vor fi stabilite de un tribunal insensibil și orb și nu am renunțat încă la idee.

În sinea lui își spunea că a sosit momentul să fluture steagul alb al păcii și poate că această inițiativă îi va ameliora poziția în fața ei.

Din acest moment a început să creadă că această este calea cea mai bună și a început, pentru prima dată, să recurgă la viclenii tactice și chiar la chichițe avocațești.

- Între timp m-am mai gândit. Retrag în totalitate tot ce am spus mai înainte și revin cu o nouă propunere de pace în trei puncte.

Unu. Alegeți o persoană care să vă ajute să treceți peste necazul dvs. care o spun sincer este în același timp și al meu. Analizați, găsiți și hotărâți care sunt mijloacele prin care credeți că recuperarea dvs. va fi completă și întocmiți un deviz pe care eu îl voi onora în întregime. Orice altă cheltuială neinclusă în devizul inițial, dar care servește scopului va fi suportată tot de mine, fără obiecțiuni.

Doi. Dacă nu sunteți de acord cu punctul unu, propuneți orice altă soluție și eu voi fi de îndată de acord cu ea.

Trei. Ultima variantă este să apelați la justiție pentru tot ce doriți să obțineți și eu mă voi conforma întocmai hotărârii instanței.

Clara a înțeles foarte bine poziția lui iritată, dar concisă și explicită acum. Prin ea, lăsa la alegerea ei oricare din variante, inclusiv ca ea să vină cu contrapropuneri, el garantând că va fi de acord cu orice dorință pe care o va exprima. Și prima lui încercare de a-și oferi ajutorul pentru recuperarea ei deplină a fost generoasă, exceptând tonul posesiv și autoritar care nu i-a plăcut. Acum a început să îi pară rău și credea că s-a grăbit când l-a pus la punct spunându-i clar, fără echivoc, că a suferit destul din cauza lui.

Numai mândria o împiedica să recunoască că intenția lui a fost corectă, chiar dacă a folosit un limbaj vehement, iar supărarea ei era într-un fel, ca a văcarului pe sat din poveste.

În final și-a spus că dacă ceva nu i-a plăcut ca fond, va avea grijă să accentueze acest aspect în răspunsul ei pentru a păstra ascendentul de victimă în fața tortionarului milos cu față umană, care se dovedea a fi acest Doru Dragu.

- Încep să înțeleg ce vreți să îmi spuneți, a reluat Clara după ce și-a terminat meditația, partea asta pe puncte, cred că am înțeles-o de prima dată. Trebuie însă să observați și dvs. că tonul autoritar și limbajul vehement m-au făcut să am impresia că tratarea unui subiect atât de delicat cum este suferința umană a fost făcută prea comercial, negustorește, ca la teighea. Mie mi s-a parut că seamănă cu o încercare de negociere a suferinței mele. Oricum, a continuat ea, astăzi este prima zi în care profesorul mi-a dat voie să port câte conversații poftesc. Cred că mi-am supraestimat posibilitățile și mă simt obosită. Aș vrea dacă puteți să veniți și mâine, să continuăm sau dacă doriți altfel, să terminăm discuția noastră. Vă dau numărul meu de mobil și dacă veniți, vă rog să îmi confirmați. Puteți să îmi telefonați oricând și pentru alte situații dacă apreciați că merită.

Apoi cu un simplu "La revedere, domnule!" l-a concediat. Când Doru s-a ridicat să plece, ea i-a întins mâna împreună cu un zâmbet care i-a luminat fața. Surâsul ei a fost văzut de el ca imaginea orbitoare a unui fulger care a brăzdat tot cerul. Impresionat de viziune, a început să viseze cu ochii deschiși. Nu și-a putut opri gândul că acest surâs celest l-ar fi făcut pe însuși marele Leonardo da Vinci, dacă le era contemporan, să se grăbească să îl immortalizeze. Atunci poate că celebrul tablou al Giocondei nu ar fi existat. În locul lui, omenirea ar fi admirat portretul Clarei.

Nefiind pictor, Doru i-a luat numai mâna cu o precauție infinită, mai mare decât ar fi acordat pentru deschiderea unei cutii cu vise, și a depus pe dosul palmei, ca *aconto*, primul sărut din miliardele care spera că vor urma.

În timp ce el ieșea transfigurat din spital se gândea că dacă vreodată ea îi va da voie să o iubească, fericirea lui va fi atât de mare, încât nu va văduvi nici o porțiune din suprafața corpului ei de aplicarea acestui tratament.

Clara nu era deloc obosită. A mai folosit o dată pretextul cu oboseala când a fost vizitată de locotenentul Ionuț Pușcă. Și acum, ca și atunci, a vrut să rămână singură și să își așeze în fișierele minții multitudinea de impresii, păreri, presimțiri și simțăminte adevărate, înainte ca ele să se amestece, să se estompeze și să se piardă.

Ca bărbat, Doru a copleșit-o. Era pentru prima oară de când devenise adultă, când putea spune fără teamă că se înșeală. "Mi-a plăcut un bărbat."

Magda a văzut foarte bine și l-a caracterizat perfect. Nu putea să mai adauge nimic în plus.

- Ba da, s-a corectat ea. Ochii. Forma, culoarea cu nestatornicia ei, sprâncenele și genele. Dar și bărbia, gura, fața toată, părul, corpul athletic, bun ca model pentru pictat Adoniși sau pentru explicații la lecțiile de anatomie din liceele de fete. "Ce răutăcioasă pot să fiu!", a exclamat ea gândindu-se la aprecierea pe care a făcut-o privind modul de folosință al corpului proaspetei ei cunoștințe. Tot în premieră a simțit cum un junghi că îi trece prin inimă un fier înroșit. Nu știa atunci ce înseamnă, dar mai târziu când va iubi și va ști că la rândul ei este iubită, va afla că acest fior este semnalul care anunța o gelozie viitoare.

- Și în privința inteligenței și culturii, Magda a avut dreptate, a continuat ea cu voce tare discursul pe care îl susținea pentru o singură persoană. Pentru ea însăși, așa cum făcea când era elevă în clasele primare și voia să memoreze mai bine ceva.

În privința capitolului presimțiri, văr primar și rudă de sânge cu simțămintele adevărate, răspunsul era “da”. Avea o presimțire, dar nu voia să și-o spună nici ei. O va ține închisă într-un sertar închis ermetic la care accesul nu va fi permis nimănui fără cunoașterea unei parole anume. Această parolă nu va fi știută decât de Dumnezeu și încă de cineva. Acel personaj încă secret era el, cel pe care l-a așteptat mereu cu speranța că într-o zi va veni. Acum știa că a venit. Trebuia numai să știe să îl primească și să îl păstreze. Cu toate oscilațiile înregistrate inițial în tot ce ținea de Doru, ea aștepta cu o nerăbdare de adolescentă să îl reîntâlnească.

Spre deosebire de Clara, care, pe bună dreptate condusesese ostilitățile, Doru nu se afla “în cele mai fericite momente ale existenței” lui. Așa gândea el, parafrazând debutul scrisorilor vechilor răcani actualmente buni, către iubitele lor de atunci, țărănci colectiviste sau nu, actualmente bunicuțe.

Starea lui de incertitudine era rezultatul atitudinii ei plină de contradicții. În cursul primei întâlniri, Clara a trecut prin stări diferite, amabilitate/respingere, bunăvoință/agresivitate, calm/nervozitate, probabil și altele pe care el, nefiind psiholog nu le-a identificat. Ce să mai creadă? Explicații ar fi destule. Instabilitatea ei putea fi motivată prin situația medicală încă incertă în care se afla.

Doru era însă un cavalier înnascut și a preferat să atribuie starea ei, înainte de toate inabilității lui în conversație, explicație care nu era departe de adevăr. O concluzie realistă, îi plasează însă pe amândoi în postura de vinovați în mod egal pentru semieșecul primei lor întâlniri.

Judecând totul la rece, el nu avea motive să fie nemulțumit de prima lor întâlnire. În primul rând ea a atras o a doua întâlnire. Impresia pe care i-au lăsat-o ultimele ei cuvinte și invitația de a o contacta prin telefon ori de câte ori avea ceva de spus l-au încălzit ca o etuvă.

Avea și el presimțiri și mergeau în același sens cu ale ei, numai că le botezase premoniții. Ele îl făceau să se simtă fericit. În toate se întâmpla numai de bine și toate se terminau cu happy-end. Când se avânta în dezvoltarea lor, el se visa strângând-o în brațe pe Clara, culcați pe o pajiște de iarbă verde. Nu se visa niciodată îmbrățișând-o stând în picioare sau dansând cu ea pentru că a văzut-o numai culcată și nu știa nimic despre silueta ei.

În mintea lui, Clara începea să se instaleze ca un fenomen a cărui dezvoltare o asemuia cu vânturile de la tropice. Puteau să se transforme în uragan și să îl distrugă sau să îl ocolească, să se ducă departe și să rămână o amintire. Dacă eșuau ca o briză molcomă, îl puteau învălui într-o adiere răcoroasă de mătase sau se puteau opri sfioase la malul mării, lăsându-l singur pe nisipul fierbinte, pradă cumplitei călduri de amiază tropicală.

Perioada următoare, ca în Biblie, în care începuse să creadă sincer “va despărți apele” și el spera că atunci va fi acolo, împreună cu ea.

## Partea a II-a. Drepturile atotputernice ale dragostei.

Moto: A iubi înseamnă căutarea jumătății întregului din care ai făcut cândva parte.  
(Platon)

Cuminte și grăbit, Doru s-a folosit de permisiunea pe care i-a dat-o Clara și a sunat-o a doua zi înainte de prânz. A avut norocul să o prindă liberă ca ea să poată vorbi. Programul ei era foarte încărcat, avea vizite, controale, ședințe de tratament, așa că s-a socotit norocos că a putut să o contacteze imediat.

- Sărut mâna, domnișoară, sunt Doru Dragu. Putem să stăm de vorbă astăzi pe la șase după amiază sau este prea târziu? Pot să îmi schimb programul dacă este necesar, vreau neapărat să vă văd.

- Pentru mine orice oră este foarte potrivită. Și eu vreau să vă văd. Veniți direct la mine în rezervă. Am vorbit cu toată lumea, nu o să aveți probleme. Vă aștept. La revedere.

Și vocea ei limpede de speakeriță s-a pierdut după un clic banal.

Ora aleasă de Doru nu a fost întâmplătoare. Era sfârșitul unui program care începea invariabil la șase dimineața. În ultimul timp își cam neglijase afacerile și acum intrase din nou în activitate.

A plecat totuși mai devreme cu o oră, ca să aibă timp să treacă și pe la Magda. Îi datora prea mult ca să o ocolească, acum când și-a văzut sacii în căruță. Pe de altă parte, relația lui cu ea nu era nici clarificată și nici consumată. Și acest lucru voia să îl lămurească. După ce s-au sărutat la restaurant și în fața casei ei, totul a rămas în *stand-by*.

În stadiul în care erau, putea la fel de bine să rămână cu ea sau, dacă va fi să fie, cu Clara, varianta care atunci i se părea mai puțin probabilă. Amândouă erau superfemei și cu greu puteai găsi pe cineva care să se apropie de valoarea lor.

O admira pe Magda și îi plăcea foarte mult ca femeie din toate punctele de vedere, în opinia lui ea fiind câștigătoarea detașată a trofeului de "femeia anului". Nu credea însă că o iubește, dar nici nu era sigur că nu se va întâmpla în viitor, după ce se vor cunoaște mai bine. Nu știa nici ce gândește, ce vrea și ce simte ea despre, de la și pentru el.

Peste câteva minute va ajunge la spital și o va întâlni pe Magda, această nucă tare care trebuia spartă dacă vroia să vadă ce este înăuntrul ei.

A găsit-o în cabinetul ei când se pregătea să plece acasă. Avusese o zi grea, cu multe intervenții chirurgicale de la care nu a putut lipsi, fiind chemată de profesor să îl asiste. Era frântă. Văzând-o atât de obosită, și-a propus să stea cât mai puțin cu ea.

- Iartă-mă, Magda, nu te rețin mult, vreau să-ți povestesc pe scurt cum a decurs discuția mea cu domnișoara Clara.

Ca și altă dată când el voise să îi facă diferite confidențe, ea bine informată, i-a răspuns la fel.

- Nu este nevoie, mi-a povestit ea tot. Mi-a spus și comentariile ei. Ți le sintetizez foarte pe scurt. I-ai făcut o impresie excelentă și dacă o ții tot așa în două săptămâni cade cloșcă, moartă după tine.

Văzând că el se uită la ea ca vițelul la poarta nouă, Magda s-a oprit puțin și a făcut o corectură.

- Nu mi-a spus ea chiar așa, dar eu sunt femeie și văd lucrurile mai bine decât tine. Eu le văd în evoluția lor, pe când alții sau altele le judecă numai după prezent.

- Bine, dar nu se poate, te înșeli groaznic. Tocmai voiam să-ți spun că vizita mea a fost un mare eșec. Încă puțin și prima întâlnire cu ea devenea și ultima. Habar n-ai cât de dură a fost cu mine și cât de mult am călcat eu în străchini.

- Pușorule, uită-te la mama, auzita-i tu despre viclenia femeilor, chiar dacă sunt fecioare. Nu este o aluzie, nu știu nimic despre nimeni și nu garantez nimic pentru nimeni, nici pentru mine.

Cu un zâmbet malefic care i-a apărut pe nutrișoara, a continuat să îl agite.

- Așa sunt construite creierele femeilor, cu multe circumvoluțiuni al căror rol nu este pe deplin cunoscut. Ce a făcut ea cu tine a fost un joc cu șoareci și pisici în care tu erai cușca sau terenul pe care se desfășura partida de vânatoare.

Doru nu prea a înțeles prea bine ce a vrut ea să spună. Când a vrut să afle sensul șaradei pe care tocmai a lansat-o, ea deja își deplasase gândul în altă direcție, unde el nu putea ajunge, așa că a lăsat-o în pace. Și bine a făcut pentru că ea a reluat discuția pe o temă nouă.

- Acum sunt obosită și nu mă mai controlez. Și nici nu vreau. Ascultă cu mare atenție că vorbesc serios și spun lucruri foarte importante pentru mine. Din acest motiv o fac o singură dată. Cine are urechi de auzit să audă, cine nu... mă rog, se spune că este treaba lui. Și eu spun acum la fel, îl privește sau mai exact, actualizând, te privește.

În timp ce vorbea, se uita țintă la el cu o privire care nu lăsa nicio îndoială pentru nimeni. Era privirea unei femei îndrăgostite. Numai el nu observa nimic. De ce? Nu se știe. Probabil din egoism. Era prea preocupat de propriile lui trăiri ca să observe ceva, chiar dacă era evident.

- Este vorba, ai ghicit, chiar de tine, a reluat Magda. Eu sunt prietenă cu Clara de când mă știu și nu renunț la prietenia ei pentru nimic în lume. Dar viața privată și iubitul sunt o chestiune prea intimă. Iubitul nu l-aș împărți cu nimeni, chiar dacă aș pierde din cauza asta tronul Angliei. El este numai al meu, cu el îmi fac de cap, cu el mă culc, cu el îmi schimb umorile, cu el aș trăi toată viața pe o insulă pustie, cu el îmi fac copiii și cu el odată vreau să mor. După cum vezi, sunt o monogamă convinsă și exclusivistă.

Caracterizându-se astfel, a închis ochii și a continuat monologul. Părea atât de absentă de parcă nu i se adresa lui, vorbea numai pentru ea.

- Cred că m-aș putea îndrăgosti de tine și mai cred că tu ai putea să fii iubitul meu. Dacă se va întâmpla asta, voi fi fericită să-ți ofer tot ce poate da o femeie și încă atât pe deasupra. Îți pot fi soție, amantă, iubită, mamă sau ce vrei de la mine. Dar vei fi al meu și numai al meu, iar eu îți voi fi fidelă până la moarte.

În acest moment a deschis ochii și l-a privit țintă, să îl facă să înțeleagă tot zbuciumul ei.

- Dar dacă tu crezi că o să te îndrăgostești de Clara și o vrei pe ea, eu mă retrag în liniște. Între mine și tine nu s-a întâmplat încă nimic care să ne angajeze, în afară de acele îmbrățișări și sărutări furate la restaurant și mai târziu când m-ai condus acasă. Nu ne-am spus vorbe mari și nu ne-am făcut declarații. Vreau totuși să-ți spun despre mine câteva lucruri pe care nu ai de unde să le știi. Eu, până de curând, mă consideram frigidă. Mă obișnuisem cu ideea. Dar tu m-ai făcut să mă înfiorez de plăcere când m-ai atins, când ne-am sărutat și mai ales când stăteam lipiți în timpul dansului.

Când Doru a crezut că a terminat și a venit timpul să spună și el ceva, ea și-a reluat confesiunea, căci asta era ce spunea Magda.

- Abia atunci am înțeles ce înseamnă un cuplu. Mă destăinuesc ție, dar nu sunt nici pe departe într-o situație tragică sau disperată. Pur și simplu vreau să îmi definesc traiectoria în viață. Este momentul să o fac, altfel risc să rămân fată bătrână cu tabieturi și să cresc pisici.

Dacă el ar fi fost atent și mai detașat de gândurile lui ar fi observat că ochii ei erau umezi, dar lacrimile nu porneau. Cu multă voință, Magda își controla emoțiile, deși după cum vorbea, se vedea că riscă totul. Dar nu o mai interesa. Ce spunea acum trebuia spus, de aceea a continuat imperturbabilă, parcă vorbea despre o altă persoană.



- Îți vorbesc deschis pentru că simt un mare pericol. El se numește Clara. Din ce mi-a povestit ea, cred că peste puțin timp va fi în stare să uite complet accidentul numai să se poată cuibări în brațele tale. Cu ea nu pot să lupt și nici nu vreau. Este prea puternică pentru mine.

Extenuată de oboseala acumulată în cursul zilei, ea se grăbea să își încheie monologul.

- Mingea este la tine, tu hotărăști. Oricare ar fi decizia ta, să nu uiți niciodată că eu sunt lângă tine și voi fi mereu. Tu ai trezit în mine femeia care dormea și îți mulțumesc pentru asta. Numai atât ar fi de ajuns pentru mine să îți vreau tot binele.

În fața acestei explozii neașteptate în care Magda a folosit bombe cu încărcătură nucleară, el a înlemnit. A fost impresionat de curajul și aplombul cu care și-a etalat gândurile intime și opțiunea ei de viață. Nu putea să nu o admire ca întotdeauna pentru franchețea și loialitatea ei. Nu a ascuns nimic din ce alte femei închid cu lacăte, în cufere grele și aruncă apoi cheile.

Ea l-a convins încă o dată că este o superfemeie și cine va avea marea șansă să o cucerească și să întemeieze o familie cu ea, a câștigat lozul cel mare, acela al unei vieți fericite și sigure.

Deși a fost impresionat mai mult decât oricând de recitalul oferit de ea, nu era convins de aprecierea ei cu privire la slăbiciunea incipientă sau viitoare a Clarei pentru el. Nu credea că presupunerea ei ar putea deveni realitate în următorii cinci zeci de ani. Era mai mult ca sigur că este fantasmagoria unei femei obosite și biciuite de hormoni.

Trebuia totuși să-i spună și el ceva, dar nu știa ce. Important era să deschidă gura și să spună ceva, indiferent ce. Cuvintele potrivite vor veni singure, de asta era sigur. Lăsându-se sedus de idee, a început să vorbească.

- Magda, eu îți mulțumesc pentru sinceritatea ta care, îți spun drept, departe de a fi patetică, m-a emoționat. Nu mi s-a mai întâmplat ca cineva să mi se destăinuie cu atâta deschidere, mai ales că noi nu ne cunoaștem de prea mult timp. Cu atât mai mult îți mulțumesc că ai văzut în mine pe cineva în care poți să ai încredere și asta nu se întâmplă în fiecare zi, nici chiar mie. Am însă niște obiecțiuni pe care trebuie să ți le spun.

După ce a încheiat partea cu mulțumiri pentru etc., etc., și cea cu dubiile legate de evoluția sentimentată a Clarei, el a trecut la subiectul pe care îl așeza pe primul loc în agenda lui.

- Repet, te înșeli amarnic în privința presupuselor sentimente pe care crezi că o să le aibă Clara pentru mine. Eu nu am văzut la ea niciun semn de slăbiciune prezentă sau viitoare relativ la persoana mea.

- În privința intențiilor mele, nu neg că ea m-a impresionat în toate felurile, ca femeie, ca intelect, ca și calități umane, ca absolut tot ce vrei să cauți la o femeie. La toate capitolele, ea este cu hiper. Îți spun deschis, acum nu îmi dau seama dacă în viitor o să îmi sfârâie călcâiele după ea.

Nu știa dacă ce spune el este potrivit momentului în care se găsea și companiei pe care o avea, dar nici el nu se mai controla. Era prea dat peste cap ca să mai caute să-și pună ordine în idei și să se adapteze situației în care se afla.

El era lângă Magda și vorbea despre Clara. Situația era cu atât mai neverosimilă cu cât ea tocmai se străduia să îi arate acestui orb că ar lăsa toată lumea pentru el.

Mare este gradina Ta, Doamne!

Care femeie ar asculta liniștită fără să sară în sus la cuvintele de laudă pe care cel care ar dori să-i fie iubit le debitează la adresa alteia, când ea ar fi vrut să i le spună ei? Dacă mai există o singură femeie capabilă să suporte supliciu pe care Magda tocmai îl înghițea cu noduri, ar trebui popularizată și înaintată pe tabel la Patriahie pentru a fi canonizată.

Cu toate că era conștient de ciudățenia situației Doru, ca un posedat, continua să o țină pe a lui.

- Dacă aș simți că am o șansă cât de mică cu ea, aș încerca-o. Pur și simplu Clara este un fenomen pe lângă care nu poți să treci făcându-te că plouă, fără să îl bagi în seamă. Aș fi un mincinos și un ipocrit dacă nu aș recunoaște că în situația în care m-ar vrea, n-aș ezita să mă duc după ea. Problema noastră, a bărbaților în fața unor femei ca ea este una de șansă. Te place, te vrea, este șansa ta și te predai un brațele ei. Toți bărbații, absolut toți, la un singur semn al ei ar alerga și ar face sluj, numai să fie mângâiați pe creștet.

Ca și cum tot ce a spus nu ar fi fost de ajuns, acum i-a venit inspirația să filozofeze.

- Așa este făcută lumea, așa sunt făcuți bărbații de femei, pentru că femeile îi nasc, și după ce cresc mari și le dau tulleiele, așa se comportă ei față de ele. Toată viața se sugestionează că ei sunt cei care aleg, când de fapt ei sunt cei aleși sau respinși. Cazul Clara este edificator.

Oricât ar fi de pierdut un bărbat în perspectiva unui amor incert, până la urmă se trezește și se uită și în ochii interlocutorului. Așa s-a întâmplat și cu Doru. A simțit că intuiția l-a înșelat ca o prostituată și tot mai convins că i-a lipsit inspirația, trezit în ceasul al doisprezecelea, el încearcă într-o manieră elegantă să o împace pe binefăcătoarea lui cu situația de femeie cvasi-respinsă.

Sarcină ingrată, ținând seama că îi contrapune iubirii ei aflată în explozie, lipsa oricărei șanse ca ea să fie împărțită.

- O ultimă chestiune, o constatare personală. Eu Doru Dragu, pot să jur că nu am întâlnit până acum două femei aproape perfecte ca tine și ca ea.

Mulțumit că i-a făcut parte și Magdei de puțină perfecțiune, cât a mai rămas din ce i-a prisosit Clarei, i-a închinat un pasaj numai ei, personal.

- Tu ești o femeie la care nimeni din cei care te cunosc nu ar renunța. Dacă nu poți fi amantă sau soție, poți fi prietenă și camaradă. În toate ipostazele, ești de neînlocuit.

În alte condiții el trebuia să se oprească aici. Totuși, în ciuda buneii creșteri și a politeții lui, nu a făcut-o. Explicația este poate neplăcută, dar judecata lui a fost corectă.

Dacă astăzi în drumul spre spital încă mai cocheta cu ideea că dacă nu ajunge la Clara, se mulțumeste cu Magda, acum se hotărâse. Nimeni nu știe dacă la decizia lui a contribuit fără voie și Magda când l-a lăsat să înțeleagă că șansele lui la iubirea prietenei ei Clara, sunt reale.

Oricum, el se cunoaște mai bine decât toată lumea pentru a ști ce simte și ce vrea, iar toate simțămintele, visele și dorințele lui, spuse sau nespuse, se îndreptau către Clara, chiar dacă șansele lui să fie iubit de ea erau, în opinia lui, inexistente.

Totodată Doru, fiind un tip corect, nu vroia să alerge după doi iepuri. De aceea s-a hotărât să rezolve în mod onest problema cu Magda, înainte ca ea să sufere. Din acest motiv, pe toată durata conversației lor, el a avut o poziție care de multe ori a părut de neînțeleș.

Acum, la finalul discuției, a ținut să abordeze o exprimare clară, chiar dură, asumându-și riscul ca duritatea lui să fie interpretată ca impolitețe. Cu o ultimă frază, el a urmărit să o protejeze pe Magda, descurajând-o acum, când nu este încă prea târziu.

- Nu cred că noi doi o să ne potrivim vreodată. Din păcate, acum te văd mai mult ca prietenă decât ca iubită. Nu știu de ce, dar asta este feeling-ul meu acum. Poate cu timpul, îmi voi da seama că mă înșel, dar nu vreau să te blochez în această perspectivă și nici să te pun în competiție cu nimeni. Îmi pare rău, dar asta e!

A fost rândul Magdei să îi exprime gratitudinea pentru sinceritatea lui. Ea a făcut-o pe bune, dar cu păreri de rău.

- Deși am mari regrete, îți mulțumesc că ai fost sincer și mi-ai deschis încă o dată ochii. Pentru mine era foarte bine cu tine și mult mai comod. Nu fac un capăt de țară din pierderea ta și sper să mă descurc. Te pup și îți urez succes la noua întrevvedere cu Clara, cea mai bună prietenă a mea și cea mai aprigă concurentă la inima ta.

După ce s-a lămurit cum stau lucrurile cu ea, Doru s-a îndreptat către rezerva în care se afla Clara. Nu își revenise din șocul pe care i l-a făcut cadou Magda, dar era mulțumit că discuția avusese loc și că nu a fost provocată de el.

## **A doua întâlnire cu Clara.**

În mica și cocheta rezervă, ea îl aștepta. Reușise să facă din această încăpere austeră destinată bolnavilor o oază a frumuseții și speranței. Peste tot se lăfăiau aranjamente de flori alese cu grijă, primul criteriu de selecție fiind discreția lor și a parfumului pe care îl emana. Discreția este calitatea pe care o apreciază în toate.

Ca și ieri, la vederea ei, Doru s-a simțit mic și neajutorat. Zâna numită Clara domina totul. Era suficient să o privești ca să devii poet și pentru a intra în rol simțea tentația să iscodești în jur în căutarea lăutei a cărei prezență o bănuiai a fi undeva, ascunsă printre flori.

Când a intrat în rezervă, ea zâmbea senină. Nicio urmă de suferință nu se citea pe chipul ei de Afrodită spitalizată.

A schițat simbolic gestul de a se ridica să îl întâmpine, gest pe care el l-a curmat imediat, de teama să nu i se întâmple ceva din cauza unei mișcări greșite, nepotrivite cu starea în care se găsea.

Ca și ieri la plecare, ea i-a întins mâna. "Ce mână, Doamne!", și-a amintit el când a luat-o în palma lui. La fel, poate mai delicată, cu aceleași degete lungi de pianistă, dar mai mătăsoasă și mai caldă. Se spune că o mână caldă înseamnă sinceritate și el credea în realitatea cuvintelor izvorâte din experiența populară.

Tabloul oferit de ea, întinsă pe patul alb, acoperită de un cearceaf imaculat, cu părul ei special, derutant, unic, răsfirat pe pernă și fața curată, deschisă ca o floare, din care ochii ei de un albastru nefiresc ca cerul de vară îl priveau cu o curiozitate binevoitoare, era atât de impresionant, încât i-a venit să plângă.

Observând dificultatea în care se găsea el și neștiind cărui fapt să o atribuie, ea se întreba: "Să fie oare din cauza milei pe care probabil i-am stârnit-o eu, o fată tânără care în loc să zburde pe pajiștea verde a unui luminiș bătut de soare, stau pironită într-un pat de spital? Ori gândul că el este vinovat pentru starea mea? Sau poate că eu și farmecul meu să fie cauza încurcăturii lui?"

Ar fi preferat ca acest ultim motiv invocat de imaginația ei să fie cauza. Cu zâmbetul care nu i-a dispărut nicio clipă de pe față, i-a sărit în ajutor.

- Bine ați venit, domnule Dragu. Mă bucur că vă revăd nesperat de repede.

Toată atitudinea ei de astăzi, figura ei și modul în care l-a primit arătau numai bunăvoință și bucuria de a-l vedea. Aceste dovezi din care ranchiuna și ostilitatea lipseau cu totul, au amplificat starea lui de dificultate și simțea cum i se umezesc ochii.

Sesizând că starea lui în loc să se amelioreze, are tedințe agravante, l-a încurajat nu numai prin atitudine, dar și prin o inspirată invitație la dialog.

- Cum v-au mers astăzi afacerile? Ați mai ridicat pe undeva un etaj? Când o să mă fac bine, aș vrea să văd și eu câteva construcții pe care le-ați făcut. Este fascinant să vezi cum pe locuri virane insalubre și maidane unde mișună șobolanii, se ridică alte case noi și frumoase pentru oameni. Câte perechi de tineri căsătoriți au acum un loc numai al lor în care să se iubească? Iată câte momente de bucurie poți dăru și atunci de ce să te plângi? De ce să plângi?

Era prea mult pentru el. Într-un elan pe care nu și-l mai putea reprima și nici tempera, și-a apropiat scaunul de patul ei, i-a luat mâna în mâna lui și plin de emoție, în pragul de a ceda nervos, și-a început confesiunea care îi stătea de mult în gât.

În liniștea rezervei, cuvintele lui răsuna ca o spovedanie pentru iertarea păcatelor în timp ce privirea ochilor lui credincioși îndreptați către ea, aștepta semnul izbăvirii.

- Cum să nu îmi vină să plâng, domnișoară? Mă uit la dvs. și fac eforturi uriașe să mă stăpânesc. Dacă erați de o frumusețe să-i spunem normală pe care un om obișnuit ca mine o poate înțelege, era altceva, dar dvs. exagerați. Când văd atâta frumusețe mă întristez și mai mult, iar părerile de rău ajung fără de margini, ca durerea. Mă condamn pentru că am fost la un pas să produc dispariția fizică a unei zeițe, să distrug o operă de artă. Un nemernic ca mine ar fi putut să lipsească o generație întreagă de surâsul dvs. Cum să nu îmi vină să plâng?, a repetat el cu glasul găuit de o emoție sinceră din care orice prefăcătorie era exclusă.

Și el nu mai contenea să-și verse toată durerea în fața ei. Aceasta era spovedania lui adevărată, cea de care pomenea mereu când cerea cu disperare să o vadă. În timp ce el se confesa, Clara simțea cum îi cresc puterile și se recupera văzând cu ochii. Acest bărbat care stătea smerit lângă ea era un om puternic, dar temporar un învins nu din lașitate sau slăbiciune, ci doborât de frumusețea ei.

Vina lui, atâta cât a fost sau dacă a fost, se diluase mult în ochii ei astfel că în momentul căinței să dispară complet, atât după legile omenești, cât și după legea firii.

- Vă rog mult, dați-mi voie să vă vizitez zilnic. Mă va alina mult încrederea dvs., și-a încheiat el confesiunea.

La timp, pentru că dacă nu se oprea acum, izbucnea într-un plâns nervos, un plâns care îi exterioriza sensibilitatea atâta timp reprimată. Ea tăcea răpusă, la rândul ei, de o emoție care îi făcea rău. Pentru a evita o situație stânjenitoare ce putea să apară în mintea și sufletul Clarei ca ecou la spusele lui, după un scurt moment de derută, el a continuat:

- Nu pot și nu am dreptul să vă cer să mă iertați, tot ce îmi doresc este să mă acceptați lângă dvs. când veți socoti că puteți să o faceți.

Și el ar mai fi continuat să se descarce făcându-și rău, dacă frumoasa Clara nu și-ar fi retras mâna delicată din mâna lui și nu i-ar fi astupat gura cu ea, într-un gest de evidentă familiaritate.

Doru a înțeles gestul și i-a mulțumit în gând că l-a oprit la timp, înainte ca el să deraieze complet. Alunecase prea mult pe fâgașul mărturisirilor și inerția era prea mare ca să se poată opri fără urmări. În plus, își pierduse frânele.

Pentru că mâna ei se odihnea în continuare pe buzele lui, el a socotit că unirea celor două epiderme de proveniență diferită, inițiată de ea, este o combinație potrivită și a exploatat ideea în beneficiul lui. Așa s-a tezit Clara că el a început să îi sărute mâna prelung cu delicatețe și cu sfială, ca pe o icoană. În tot acest timp, ea îl privea ciudat ca pe o descoperire și îl stimula prin scurte și repetate apăsări exercitate cu mâna pe buzele lui.

Ceea ce faceau ei nu reprezenta prea mult în panoplia atingerilor electrizante dintre un băiat și o fată, dar ținând cont de pe ce poziții au demarat această intimitate, pentru ei și în special pentru Doru era o mare realizare în drumul lui către iertare și poate pentru o apropiere de un fel anume. Cum el avea gura ocupată și nu putea să vorbească, sarcina reluării conversației i-a revenit de această dată ei.

Luându-și în serios misiunea, Clara a început să vorbească. Vorbea fără oprire despre orice, despre viața ei, despre viața din spital povestind întâmplări hazlii cu dese referiri la cele în care era implicată. Toată vorbăria ei avea un unic scop, să îl scoată din tristețea în care s-a împotmolit după ce i s-a confesat.

După un timp, el s-a calmat și și-a revenit, iar Clara a fost mulțumită că a reușit să mai facă o faptă bună. Restul orelor petrecute împreună până la plecarea lui s-au scurs în liniște. Amândoi știau ca momentul cel mai greu al zilei și poate al relației dintre ei trecuse.

Încet, dar sigur s-a insinuat între ei “încălzirea globală”, iar gheața care încă îi separa s-a topit. Doru venea să o viziteze la spital destul de des.

El ar fi venit zilnic, dar se ferea să o facă. Motivul era simplu. Ea încă nu îi spusese fără echivoc că poate să vină în fiecare zi, iar el nu voia să-și impună prezența pentru a nu o deranja. Și mai era ceva, bârfitorii care atât așteptau, idei să le înflorească. Doru se irita numai la gândul că le-ar putea da subiecte; mai cu seamă că el nu părea convins că este dispusă să stea cu el oricât ar dori.

Adevărul era însă în altă parte, probabil ca de obicei, pe la mijloc. Departe de a nu fi interesată de el, Clara, o fire mai sofisticată în sensul pozitiv al cuvântului, voia să știe cât mai mult despre el înainte de a-i trimite semnale de încurajare. Ea asta a și făcut de când s-au cunoscut.

În sinea ei nu era stresată că tocmai el a accidentat-o. Putea să o facă oricare din miile de șoferi, dacă se întâmpla să fie la locul nepotrivit și în momentul nepotrivit.

Doru era cu totul altceva. El îi căuta mereu prezența și dovedea prin un comportament constant că interesul lui pentru ea era mai mare decât dorința unui om milos care vrea să-și repare o greșeală și să se pocăiască.

Între timp, Clara a făcut progrese vizibile și era foarte aproape de vindecarea completă. Singura prolemă care s-ar fi putut interfera în drumul ei până la recuperarea deplină era starea coloanei vertebrale pentru tratamentul căreia era nevoie de mult timp și de răbdare.

Comisia medicală care o supraveghea hotărâse încă de la început că traseul pe care va trebui să îl parcurgă spre vindecare se va desfășura în două etape.

În prima parte se va da prioritate vindecării complete a rănilor la vedere, iar în etapa a II-a vor fi începute tratamente recuperatorii. Între aceste etape la dorința ei, Clara se putea externa.

## **Următoarele întâlniri cu Clara.**

Trecuse mult timp de când se vedeau aproape zilnic. Pentru martorii de ocazie convorbirile lor păreau degajate. Ele semănau mai mult cu cele purtate între cunoștințe vechi care se apreciau din motive banale, fie că au copilărit împreună sau au fost colegi de studii, ori au locuit pe aceeași stradă.

Nimic deosebit nu părea să iasă din tiparul unor convorbiri decente, ceva care să indice că relația lor se îndreaptă spre o zonă fierbinte, zbuciumată, de ordin sentimental, pentru că nimic din ceea ce se petrecea în sufletul lor nu răzbătea în afară.

Se stăpâneau cu grijă și plăteau pentru asta un tribut greu, al cărei gust amar le persista pe buze. Ceea ce vedeau toți era numai vitrina lor, era aparentă.

În realitate, un martor atent putea să observe febra din ochii lor arzând de patima abstenenței voluntare și de refuzul deliciilor pe care le aduce apropierea fizică. Din ochii lor ca tăciunii aprinși țâșneau dorințe nespuse și neîmplinite; temătoare și indecise ca lumina fragilă și delicată a aurorei în scurtul ei răgaz de glorie terminat cu apariția soarelui pe boltă. Privirile lor mereu întrebătoare se mângâiau la modul acela cast care îi face să pară și mai nefericiți. Erau priviri de apostoli ai unei iubiri tăcute. Numai lipsa aurei din jurul capetelor îi deosebeau de locuitorii Raiului. Numai ele îi trădau arătând că sunt depășiți de amploarea propriilor sentimente ținute captive, închise în temnițele sufletelor lor ca dovadă a unei realități ce putea fi înțeleasă chiar și numai dacă le ascultai tăcerea.

Ceea ce se întâmpla cu ei era un fel de masturbație teoretică a cărei origine trebuie căutată în incapacitatea lor de a lua în calcul riscul unui eșec. Deși în sinea lor, fiecare era sigur de iubirea celuilalt, teama că se pot înșela îi paraliza. Și astfel, fără voie, se făceau vinovați de tănuirea reciprocă a iubirii lor care devenise un chin în loc să le aducă fericirea.

Pentru atingerea ei trebuiau să își elibereze sufletele de povara pe care o duceau și să se descătușeze prin mărturisirea “păcatului” ancestral, al căderii iremediabile în ispita iubirii pătimase dintre un bărbat și o femeie.

Doru ale cărui simțăminte pentru Clara sunt cunoscute, se stăpâna din răspuțeri să nu explodeze în fața ei, strigându-și cu disperare iubirea atât de greu stăpânită. O iubea atât de mult încât uneori se surprindea măcinat de porniri egoiste cu gânduri care îl îngrozeau mai ales că nu uitase în ce împrejurări s-au cunoscut.

Dacă suferința ei nu ar fi fost așa de vizibilă și durerea atât de mare, aproape că îi venea să exteriorizeze o bucurie pasivă pentru accidentul avut, fără de care Clara ar fi rămas pentru el o necunoscută. Nici ea nu era departe de acest mod de a gândi. Deși nu se trădase niciodată, dintr-o minimă prudență sau dintr-un sentiment de jenă inexplicabilă, era atrasă fatalmente de Doru și îl iubea atât de mult încât înainte de sosirea lui, tremura numai la gândul că vor fi din nou împreună.

Era împăcată cu situația ei și începuse să creadă în destin, apreciind accidentul avut ca o întâmplare cu urmări fericite pentru viața ei pentru că i l-a scos în cale pe Făt-Frumosul visat; chiar în condițiile nefericite în care el a apărut în viața ei.

Era din ce în ce mai convinsă că totul a fost prestabilit, a fost scris în stele și hotărât de ursitoare și nu se putea întâmpla altfel. De aceea, era sigură că totul se va termina cu bine și își va recăpăta perfecțiunea ei fizică de dinaintea accidentului surprinzându-l pe Doru cu frumusețea ei senină.

Așa s-au scurs zile și săptămâni, timp în care s-au amăgit singuri și poate au amăgit și pe alții precum că ei ar fi numai prieteni care vor să își refacă viața anterioară aceluia eveniment nefericit.

În fapt, soarta le pregătea o piesă în care ei erau distribuți în alte roluri - cele adevărate. Vor termina cu atitudinea rezervată, de fațadă dintre ei, afișată pentru deruta tuturor și o vor elimina ca pe un paravan devenit tot mai străveziu. Luându-și inima în dinți, vor ieși la lumina zilei cu adevărata lor față și poziție asumată: aceea de iubiți pentru totdeauna, la bine și la rău.

Autorul, păcălit și el de discreția și timiditatea cu care își ascundeau sentimentele, propune ca evenimentele să fie lăsate să se desfășoare în ritmul pe care ei îl pot suporta: acela al melcului serios, tată de familie, care se mișca greoi târându-și cu dificultate cochilia conform dictonului latin “festina lente”.

Să nu intervenim cu nimic în evoluția lor către marile descoperiri care îi așteaptă. Să îi lăsăm să-și croiască singuri viața. În una din nopțile acelei perioade, Clara a avut un vis a cărui semnificație nu înțeles-o atunci prea bine cu toate că nu era prima oară când îl avea.

În somn fiind, avea simțământul că imaginile care începuseră să prindă contur le mai visase o dată. Cel puțin peisajul și organizarea erau la fel ca în primul vis. Ca și atunci, se afla într-o grădină minunată, în care domnea o liniște profundă. Plantația de pomi fructiferi în care predomina mărul, se întindea în șiruri lungi care se pierdeau în depărtare. Recolta se anunța bogată, iar merele date în pârgă, prefigurau o mare aglomerație în purgatoriu. Acolo unde se face trierea și repartizarea celor căzuți în lupta cu viața către cele două direcții care obsedează toate religiile, raiul sau paradisul și iadul sau infernul.

În timp ce se uita să regăsească imaginile știute, în fața ei a apărut un șarpe galonat, amabil, și el un personaj ce i se părea cunoscut. După un scurt interval în care a fixat-o cu ochi imobili ce păreau că vor să o hipnotizeze, șarpele a dat din cap și a mormăit un fel de salut într-o limbă necunoscută, probabil șerpească, judecând după sâsâială.

În realitate, șarpele îmbătrânise și începuse să aibă pierderi de memorie. Viteza lui de reacție se micșorase și nu și-a amintit imediat numele ei. Abia după ce i-a revenit memoria, a deschis discuția în mod firesc ca și cum ei s-ar fi despărțit ieri.

- Te cunosc, știu cine ești. Numele tău este Clara. Ai mai fost aici într-un moment de mare cumpănă pentru tine. Atunci suferai și erai obosită. Am avut impresia că suferința și oboseala ta erau atât de mari, încât căutai un loc în care să te stabilești definitiv până la judecata de apoi.

Dând din cap a compătimire pentru suferințele ei de-atunci, șarpele și-a mai amintit că ea fusese și beneficiara unei repartiții obținute în urma examenului de admitere în rai. Nota foarte mare luată la una din materiile de bază, neprihănirea și moartea fără păcat, i-a asigurat calificarea în rai, dar din nefericire reușise fără loc. Concurența era mare.

Asta se întâmpla de când au început să moară și politicienii. O parte din ei s-au fofilat în rai, aducând cu ei obiceiurile de pe pământ. Numai așa se poate explica de ce unele fecioare erau declarate reușite fără loc, în timp ce femeii caracterizate în epoca lor drept «ușoare» erau prezente în aristocrația raiului, sub diferite motivații, că au dat la săraci, au avut grijă de bolnavi, au ajutat pe cei năpăstuiți de autorități, etc. Maria Magdalena este numele cel mai auzit când se bârfește pe această temă. Din păcate (expresie nepotrivită când se rostește într-o zonă fără păcate), există opinia spusă cu frică de chiriași pe la colțurile rotunde ale raiului, că nu întotdeauna s-a judecat cu aceeași măsură.

De pildă, sunt femeii care și-au sacrificat menirea în viață și au murit fecioare. Cu toate acestea ele nu sunt nici acum societare în rai. Cel mult sunt promovate ca membre suplente ale unor ONG-uri de pe pământ care au rolul de a strânge legăturile cu raiul.

Alte femei, deși s-au îndeletnicit vreme îndelungată cu jocul plăcerilor vinovate oferite bărbaților și au avut realizări pe măsură în această activitate, au fost promovate ca membre cu puteri depline. Se zvonește că tocmai acesta ar fi fost și meritul lor: prin munca lor neobosită au trimis mulți bărbați în iad și au diminuat astfel presiunea năvălitorilor asupra raiului.

Chiar în aceste condiții Clara a primit dreptul de a renunța la viza de flotant în favoarea unei rezidente permanente în rai. Într-un fel, șarpelui blajin i-ar fi părut bine dacă s-ar fi întâmplat așa. Clara, cu frumusețea ei, putea constitui un punct de atracție pentru turismul din rai. Bine îndrumată și prezentată Domnului cu un dosar de cadre bun, putea fi admisă pentru examenul de înger începător și era sigur după felul cum arăta, că reușea. Îi întrevădea perspective de avansare rapidă în grad până la râvnita funcție de înger șef.

Așa gândea șarpele blajin. Binenteles că ei nu i-a spus nimic despre planurile pe care le croise. Vezi bine, șarpe, șarpe, dar nu vroia să ispitească. El nu era tocmit pe post de ispititor ca alți șerpi. Funcția lui era administrativă, era bună și vroia să iasă la pensie din ea. Încheindu-și aducerile aminte relativ la subiect, ofidianul blajin și apod, și-a continuat discursul. Se pare că avea poftă de vorbă și timp destul. Era într-o vineri după amiază, zi cu program scurt și cam toți slujbașii plecaseră în week-end.

Mai puțin chiriașii, care aveau program de mâncat sau de băut o porție dublă de bromură. Tocmai asta era șmecheria. Nu știau niciodată pe ce cale vine ea, bromura, li se administra în mâncare sau se dizolva în lichide?

- După câte văd eu, tu te-ai întremat destul, sau cum se spune mai nou, te-ai recuperat și nu mai vrei să locuiești aici. Făcusem deja formele pentru «green card» și urma cetățenia. Dar te-ai răzgândit. Nu-i nimic. Deh!! Femeile peste tot sunt la fel, chiar și

șerpoaica mea se întoarce mereu din vorbă. Dar mai bine tac, cine știe poate mă aude cineva și interpretează în așa hal ce spun eu, că ajuns la cuib, pot să mă trezesc cu pielea cea nouă aruncată în stradă. Și nu e bine deloc, că eu tocmai năpârlesc. Dar, hai să trecem la subiect.

Cu multă răbdare, șarpele sfântos a început să îi explice ce nu avusese timp la prima lor întâlnire.

- Eu îndeplinesc funcția de administrator în grădina asta și verificam acest sector. Știam că vii, noi știm tot, te monitorizăm cu o aparatură de ultimă generație din seria «viață și moarte». Șeful nostru, un bătrân bărbos, dar în putere încă multe milenii, mi-a încredințat sarcina să te păzesc de ispite. Deși îți era foame și sete și ai vrut să mănânci un măr, nu ți-am dat. Ți-am spus să mai aștepti că pentru tine merele încă nu s-au copt. Nu te-am înșelat, așa și era atunci. Verificasem pe alt monitor «raiul și iadul» cu puțin timp înainte să te întâlnesc și am văzut că fructele din mărul care îți este destinat au dat în pârg, dar încă nu erau coapte și nici acum nu sunt bune de consum. Dacă ține și timpul cu noi, se vor coace în curând. Atunci o să-ți dau un măr roșu din soiul «felicități că nu te-ai dat în scrânciob» și sunt sigur că o să-ți placă.

La acest pasaj al monologului șarpele a zâmbit șugubăț, dându-i să înțeleagă că el știa foarte bine despre ce vorbește.

Spre deosebire de el, Clara cu privirea opacă, nu înțelegea la ce se referă și asta se vedea destul de limpede din atitudinea ei. Șarpele nu a dat prea mare atenție neștiinței afișate de ea și i-a predat până la capăt lecția de abținere preventivă.

- Am să-ți dau pomul într-un ghiveci, să ai parte de aceste mere toată viața. Dar, este o condiție pe care trebuie să o respecti. Să mai aștepti puțin. Nu mai este mult și vei simți dulceața și aroma acestor unice fructe. Dacă te grăbești, merele roșii se vor strica și o să ai parte tot restul vieții numai de mere pădurețe. Eu am să fiu în continuare cu ochii pe tine, chiar dacă o să ies la pensie. Ca să mă găsești ușor când vii după mere, întreabă la poartă unde îl poți găsi pe șarpele bun și înțelept care răspunde la numele de... și Clara s-a trezit fără să afle numele șarpelui.

Visul, o repetare pe alt plan a celui avut mai demult, a pus-o în încurcătură. Nu știa cum să îl interpreteze și ce semnificație are. Nu credea în vise, dar repetarea lor și legătura evidentă dintre ele o puneau pe gânduri.

În una din zilele când Clara și Doru erau singuri în rezervă, ea și-a amintit de o discuție mai veche amânată *sine die* și a reluat-o surprinzător.

- Odată mi-ați cerut permisiunea să mă vizitați zilnic. De astăzi o aveți. Veniți când puteți, nu trebuie să vă faceți un program special pentru mine. Eu nu plec nicăieri de aici, deocamdată.

Ultimele ei cuvinte au sunat ca o ironie amară. Desigur că nu pleca nicăieri, nu putea încă umbla și la acest gând, în colțul ochilor ei albaștri au încolțit lacrimi.

Să fie lacrimile resemnării sau ale speranței? Iată o mare enigmă la care răspunsul va veni, dar cere încă timp și răbdare.

- Am să vin zilnic, domnișoară. Și o să vă telefonez tot zilnic, între vizite. Așa va trece timpul mai repede pentru mine.

- Și pentru mine, a murmurat Clara gânditoare, mai mult pentru ea și atât de încet că el să nu o audă.

- Apropo!, a reluat ea după ce și-a alungat tristețea. Nu am vorbit încă despre un alt subiect pe care aș vrea să îl redeschid, pentru că nu l-am uitat. În urmă cu ceva timp, mi-ați avansat trei variante de propuneri care să mă ajute să mă înzdrăvesc. M-am gândit mult la asta în serile trecute și pot să vă spun ce am ales. Nu vreau nici una din ele. Am eu alta.



Dacă nu cer prea mult, aş vrea ca dvs., tu Dorule, să te ocupi de mine. Mi-ai lăsat cu eleganță posibilitatea de a alege eu varianta și am ales. Te-am ales pe tine să mă repari, să mă redai unei vieți active, să pot alerga, să pot dansa din nou, să mă bucur și eu alături de toată lumea de tot ce oferă viața. Am încredere în tine. Știu că la fel ca mine, regreți evenimentul nefericit care ne-a pus față în față. Dar am curaj și sunt sigură că voi câștiga această bătălie.

Trecerea bruscă, directă în timpul discuției, fără nicio pregătire de la o adresare distantă la tutuială a fost o surpriză și pentru Clara care, cu toate că se stăpânea mai bine decât el, nu a mai putut continua să practice o conversație în termeni care fuseseră depășiți de evenimente și a explodat.

Fără să își facă prea multe iluzii că, tutuindu-se, relația dintre ei va căpăta alte dimensiuni Doru, la rândul lui, a fost surprins de rapida ei decizie și s-a bucurat până la fericire. Înainte de a se exalta prea mult, ca să nu cadă din rai în purgatoriu sau poate mai jos, o va întreba dacă și lui îi este permis să i se adreseze în același mod, și a făcut-o cu multă prudență.

- Domnișoară Clara, vă mulțumesc pentru că m-ați surprins cu un dar așa de frumos cum la nicio aniversare de a mea nu am primit vreodată. Iertați-mă însă că vă întreb, eu pot să mă adrez dvs. în același mod? Pot să vă spun Clara?

La auzul întrebării lui, ea a fost contrariată. I-a trecut prin minte că el poate ar fi vrut să rămână în același cadru de adresare, fără tutuieli sau alte forme de apropiere. De ciudă, a lăsat buza în jos și s-a muștrat pentru graba ei. După ce s-a mai gândit, a găsit o explicație posibilă pentru așa zisul lui pas înapoi.

“Dacă el este timorat și suferă de un complex de vinovăție? Nu cumva consideră că el are mai puține drepturi și pentru fiecare act simplu de reciprocitate vrea confirmare?” “O să-i dea ea un răspuns care să îl oblige la o poziționare fără echivoc.

- Binențeles, Dorule, mi-am închipuit că știi regula. Inițiativa unuia, necontestată de celălalt, duce la o reciprocitate absolută. Ia să te aud cum spui tu: Clara. Hai, deschide gura mare și spune: Clara.

“Ce dulce este minunea asta de fată!”, i-a trecut lui prin minte. Cât de elegant și cu mult umor i-a spulberat lui toate temerile! Așezat ca la dentist, cu capul dat pe spate și gura larg deschisă, Doru ca un pacient cuminte a început să exerseze cel mai iubit cuvânt pe care îl va rosti toată viața.

- Clara, Clara sunt fericit cum n-am fost niciodată, mă ascultți?

Tăcerea ei infiorată era confirmarea că îl asculta. Ca la o conferință într-o pauză, când oratorul vorbea fără să știe că are microfonul deschis, el a adăugat întrebării trei versuri.

- Ești un înger, ești o stea, aş da tot să fii a mea.

Trezit din visare la auzul propriei voci, el s-a simțit dator să adauge jenat.

- Iartă-mă că m-a luat valul. Rima a venit de la sine. Nu vreau să te supăr, chiar dacă un moment am crezut sincer în rima asta naivă cu iz de folclor.

Atunci, pe loc, în liniștea salonului, în replică a fost auzită vocea limpede a Clarei.

- Dorule, Dorule, mă auzi? Te chem mereu, aş da tot să fii al meu.

Așa i-a răspuns ea fără ezitare, după care și-a încheiat miraculoasa ei intervenție prin cuvinte de scuză prefăcută:

- Iartă-mă, pe mine nu m-a luat valul, dar m-a luat gura pe dinainte, a venit prompt răspunsul ei, în același registru, după care s-a oprit, mirată și alarmată de curajul ei.

**Atenție, cad pietre!**

Pericolul pe care îl simțea Doru nu avea un echivalent mai potrivit decât textul de mai sus pe care îl vedea scris cu litere de foc pe retina ochilor lui. Dacă s-ar fi spus despre el că este numai timorat cum se știa întotdeauna când se afla în prezența ei, ar fi fost o mângâiere față de ce simțea el după ultimele lor replici, o panică de animal hăituit. Hăituit de nesiguranța lui.

O datora firii sale păcătoase, timidității cu aer visător și modestiei excesive, maladiile cele mai grave de care suferea. Ce se întâmpla era prea frumos ca să fie adevărat. Credea că visează, un vis frumos care ar fi vrut să nu se termine niciodată ori să îl poată lua cu el în lumea reală când se va trezi.

Simțea plutind în aer senzația mai veche, cunoscută de bine și fericire, care nu îi dă pace. Acum o percepea ca pe o realitate, era atât de aproape încât putea să o atingă, dacă nu cu mâna, măcar cu inima.

În loc să meargă în întâmpinarea ei, Doru învins încă o dată de genetica lui stătea ca o stană de piatră, se sufoca și suferea. Desfășurarea ostilităților cu Clara era altceva decât războaiele de cucerire duse cu alte femei, războaie fără glorie din care el ieșea mereu învingător.

Pe ea o iubea cu adevărat, pe ea a văzut-o și a simțit-o în visurile lui singuratice de iubire; ea era femeia înzestrată cu harul de a transforma visurile în realitate, ea a fost, este și va fi iubita lui mereu, întruchiparea tuturor ambițiilor lui prezente și viitoare, centrul universului lui. O iubea nu pentru frumusețea ei, ci pentru că simțea că nu se poate altfel, nu avea cum să fie altfel. Era predestinată pentru el. Și el pentru ea. Unul pentru altul.

Mânat de aceste gânduri, tremurând de emoție și spaimă, scuturat parcă de friguri, Doru și-a luat inima în dinți, s-a apropiat de Clara și a luat-o de mână. Atât a avut curajul să facă. Ea și-a abandonat mâna în mâna lui și cu neliniștea în priviri, ca o căprioară ce privește prima dată cu ochii mari nemărginirea orizontului, sub uriașa presiune a așteptărilor ei de totdeauna, la rândul ei tremura.

Ceea ce făcuse iubirea cu ei era un miracol. Cu câteva minute în urmă își vorbeau cu “dumneavoastră”. Amețit de apropierea ei, Doru ca în transă a îndrăznit pentru prima dată mai mult. Aplecat către ea și-a lipit obrazul de al ei. A venit rândul ei să facă ceva. Și-a schimbat poziția feței întorcând-o încet spre centrul feței lui până când buzele lor s-au întâlnit.

Din ochii Clarei curgeau lacrimi de fericire. A trebuit să treacă prin ce a trecut ca să îl întâlnească pe cel așteptat și să înceapă să iubească când credea că totul este pierdut. Tributul plătit de ea a fost uriaș, dar nu se plânge. Iubește și se știe iubită. Dacă fericirea are un chip, atunci chipul Clarei este fericirea.

Doru, nici nu respira. Îi era teamă că o mișcare bruscă ar alunga vraja.

- Te iubesc, Clara, nici nu pot să-ți spun cât de mult. Nici nu știu. Dar te iubesc. Dacă salvarea lumii ar fi condiționată de enunțarea unui singur adevăr și eu aș fi cel ales să îl rostesc, aș spune numai atât: o iubesc pe Clara și omenirea ar fi salvată.

- Te iubesc, Doru. Suferința mea este jertfă pe care o fac pentru tine. Răsplata mea este iubirea ta. Fericirea mea este să te iubesc pe tine.

Cât de emoționantă poate fi iubirea!

Oh, Doamne, dă-le minte și ajută-i să rămână împreună, uniți pentru totdeauna. Prin ei, omenirea poate avea o șansă în plus, a reconcilierii și a iertării celor care ne-au greșit.

Privindu-i din afară formau o pereche perfectă, doi tineri frumoși și dornici de viață, prizonierii unei iubirii născute dintr-un dezastru, încrezători în șansa ei, arși de dogoarea focului aprins din suferința lor și mistuiți de vâlvătaia lui.

## Capitolul VII. Magda își aranjează viitorul.

### Partea I. Anunț la mica publicitate: Cine vrea să fie iubitul meu? Rog seriozitate.

Moto: De unde știți că pământul nu este altceva decât infernul altei planete?  
(Aldous Huxley)

Magda era dezamăgită de eșecul ei amoros, survenit neașteptat, tocmai când a înțeles mecanismul după care funcționează o femeie. Spionul lui Eros deghizat în prezumptiv iubit a trecut “cu arme și bagaje” în tabăra celei mai bune prietene.

Cu toate acestea, nu avea de reproșat nimănui nimic. Nici celui în care își pusese speranțele de amor, nici prietenei și dacă se gândea bine, nici chiar ei. Mai târziu, când rănilor provocate de amorul neîmpărtașit, încă sângerânde, se vor închide, va încerca să afle care a fost rolul jucat de Eros în această afacere.

Acum, prioritatea ei era să rezolve cât mai repede deficitul masculin apărut în orgoliul ei de femeie proaspăt înscrisă în clubul celor “trei F” (foste femei frigide), simțindu-se irezistibil atrasă de sloganul lui: “Femei treziți-vă, sexualitatea trece!”. Singurul remediu pe care îl cunoștea era să astupe imediat golul celui plecat la “vecine și prietene” cu un iubit nou care să-l înlocuiască pe cel demisionar.

Aceasta era situația ei sentimentală a doua zi, la ora opt dimineața, după ce a aflat că Doru și Clara au decis să se iubească în neștire. Judecând după hotărârea lor, ei nu i-a ramas altceva de făcut decât să le ureze mult noroc.

Și-a consultat imediat agenda să vadă dacă putea alege de acolo un înlocuitor care să corespundă principiilor acceptate de ea. Ce a găsit acolo, a făcut-o să pufnească în râs. Erau nume de somități medicale a căror vârstă o concura pe cea a lui Matusalem. Chiar dacă ar fi făcut abstracție de vârsta lor, era convinsă că orice încercare de a se apropia de unul din ei altfel decât pentru a cere un autograf, ar fi stârnit reacții publice de protest din partea nepoților și strănepoților respectivilor domni.

Această jalnică perspectivă a făcut-o să se gândească la altceva. Și ideile nu au ocolit-o. “Ce ar fi, și-a zis ea, dacă aș da un anunț la mica publicitate? Ideea pare ea trăsniță, dar în felul ăsta economisesc timp și îmi măresc baza de date”. S-a mai gândit puțin și a decis: “am să îl scriu chiar acum”.

Hotărâtă ca întotdeauna când vroia să rezolve o situație stânjenitoare s-a pus pe treabă. Înveselită de idee, a pus mâna pe hârtie și creion și a conceput următorul anunț. “Fată tânără, cuminte, fără experiență în dragoste: vârsta douăzeci și șase de ani, doctorița, un metru șapte zeci și cinci, blondă cu ochi verzi, frumoasă cât se poate. Partidă excelentă. Surpriză de proporții la prima vedere. Caut tânăr de vârstă apropiată, nefumător, titrat. Nu trebuie să fie prea frumos, interesant ar fi un cuvânt mai potrivit. Condiții minime: înălțime

un metru optzeci, fără burtă și copii. Îi facem împreună dacă ne înțelegem. Inteligența și bunele maniere obligatorii”.

La sfârșitul anunțului a stabilit, locul și modul de întâlnire.

“Vedere în fiecare duminică, timp de patru săptămâni între orele treisprezece și paisprezece, în fața cofetăriei Crizantema. Recunoaștere: cămașa albă cu mânecă scurtă, cravată bleumarin, fără haină. Pentru timizi, căsuța poștală trei sute treizeci și trei. Nu vă ratați șansa. Ocazie unică, se caută. Semnat, domnișoara M.”

A mai citit o dată anunțul, a făcut unele corecții, a calculat costul lui după care a tras concluzia. “Este un anunț neobișnuit de lung care va costa ceva bani, dar merită. O să îl trimit spre publicare chiar acum”.

Totul se întâmpla într-o zi de marți. Până la prima vedere erau mai mult de patru zile, timp destul să își construiască un plan bun de acțiune.

Multumită de conținutul anunțului se distra la gândul că dacă era luată în serios, ceea ce spera, va avea ocazia să-i examineze pe toți solicitanții chiar de pe un scaun al cofetăriei. Se va deconspira numai dacă se va prezenta cineva care să merite, cum este Doru, a oftat ea jurându-și că este ultima oară când îl nominalizează în pomelnicul pentru vii.

Odată terminată acțiunea «anunțul» și-a propus să rămână în stand-by, mai cu seamă că în următoarele zile era ocupată. Chiar astăzi era convocată la o întâlnire în cadrul comisiei care se ocupa de importul de medicamente.

Zâmbea acum. Și-a amintit că din comisie făceau parte: medici, farmaciști, economiști, dar și afaceriști, șarlatani și ariviști ratați în profesia lor care neștiind să facă nimic, s-au deghizat în oameni politici. Intrarea în politică au făcut-o în ideea răzbunării neîmplinirilor de până atunci, iar firesc, victimele de perspectivă nu puteau fi altele decât bieții contribuabili. Printr-un comportament potrivit ocupației alese, ei au devenit rapid un fel de subspecie omenească de care toată lumea onestă se ferește, schimbând trotuarul ori de câte ori îi zărește.

Activitatea comisiei însemna o luptă dură, nesfârșită, dusă între membrii ei din cauza intereselor divergente, imposibil de conciliat.

Un coleg al ei, sufletist, membru și el în comisie, ajuns acolo din greșeală, după cum afirma președintele ei, îi ataca vehement pe afaceriști și politicieni la fiecare întrunire a comisiei. La rândul lor, aceștia îi țineau isonul președintelui și îl caracterizau pe tânărul medic drept un inamic, neadaptat la viața socială așa cum o vedeau ei și deci, un individ periculos. Drept urmare, amicul Magdei, ca să se răzbune pe contestatarii lui și-a pregătit în batjocură un speech, de fapt o alegorie în care totul era transparent ca lumina zilei. Acesta era și discursul său de adio, întrucât în semn de protest se hotărâse să părăsească comisia. Nu voia să mai fie părtaș în nici un fel la malversațiunile care se puneau la cale acolo.

«Domnilor, vă rog puțină atenție, este în interesul dvs. să cunoașteți cele ce urmează. Nu știu cât de bine sunteți informați, dar vreau să vă spun că la ultimele congrese mondiale pe teme de futurologie mistică, ordinea de zi a cuprins de fiecare dată subiecte extrem de importante pe care nimeni nu le-a luat până atunci în dezbatere cu seriozitatea cuvenită.

Pentru prima dată reprezentanți ai mirenilor alături de importante fețe bisericești, reprezentând toate credințele, au acceptat să ia în discuție o temă majoră: “Ce se întâmplă cu viața oamenilor după ce aceștia mor?” Cum se știe, stirpea omenească are o perioadă de garanție limitată și mai devreme sau mai târziu trebuie să își schimbe domiciliul și să treacă... *dincolo*».

S-a oprit puțin, să vadă dacă iminenta trecere a hotarului vieții îi impresionează cât de cât pe cei vizați de el. Nu a văzut decât niște grăsuți cu fețe impasibile, picotind, care i-

au întărit convingerea că nu erau atenți la ce spunea el. Plin de amărăciune, și-a continuat discursul cu mai mult aplomb folosind un ton ridicat, să se facă mai bine auzit și eventual să trezească din somn auditoriul.

«Direcțiile în care se face deplasarea sunt: Raiul sau, cum se spune mai elevat, Paradisul aflat la etaj, Purgatoriul, plasat la insistențele cultului catolic la mezanin, mai lângă Rai și Iadul sau Înfierul, căruia în urma unei trageri trucate la sorți, i s-a atribuit subsolul. Această din urmă locație prezenta avantajul că în funcție de numărul de clienți se poate extinde și în beciul universului subpământean.»

Cu un rictus pe post de zâmbet și-a dezvăluit părerea despre unii dintre colegii săi, membri ai comisiei, precizând:

«În mod obiectiv, ținând seama de aplecarea contemporanilor noștri către potlogării, imensa majoritate a celor plecați dintre cei teoretic rămași vii, va fi cazată în Iad. Pentru a li se oferi condițiile meritate după rolul pe care l-au jucat în timpul vieții și a evita aglomerația, plenul congreselor a aprobat un proiect de modernizare a Iadului. Conform proiectului întocmit, se prevede împărțirea lui în trei compartimente: iadul multilateral dezvoltat, iadul clasic și subiad-ul. Ultima activitate este nouă și se va limita la prestări servicii de intermediere, specializată în primul rând pe trieri. Noul compartiment va avea sediul pe dreapta, sub scară având ca vecinătăți: purgatoriul și iadul clasic. Luate împreună, aceste compartimente pot fi comparate ca scop cu pușcăriile comuniste numai că regimul de detenție luat în calcul, în mod surprinzător va fi ceva mai blând. Conform principiului "fiecăruia după meritele sale", după moarte marii politicieni, cei care ies din politică numai cu picioarele înainte, jefuitorii marilor bănci, beneficiarii privatizărilor strategice, importatorii și distribuitorii de medicamente vor fi repartizați în iadul multilateral dezvoltat. Acesta va fi plasat în spații largi, generoase, cum ar fi suprafețele ocupate pe vremuri de păduri, astăzi defrișate, fostele spații verzi din orașe pe care s-au ridicat blocuri din betoane, clădirile și terenurile privatizate cu japca sau cu șpaga aparținând fostelor IAS-uri, IMG-ului, etc. Rod al preocupării personale a lui Scaraoschi (în alte versiuni Lucifer sau Belzebut), toți locatarii vor beneficia de servicii specifice și de tratamente speciale. Din studiul prospectului rezultă că aici, temperatura smoalei va fi cca. o mie grade Celsius, cea mai ridicată din tot lanțul de iaduri, iar apa de băut va putea fi servită prin sorbire, în sistemul original românesc, la botul calului ca: boii, vacile și măgarii, direct din piscinele pline cu apă clocotită. Toți locatarii vor avea prilejul să constate că partea de construcție și dotările iadului multilateral dezvoltat amintesc de unele răsfățuri din fosta lor viață. El va fi organizat ca o societate exclusivistă pentru toți cei care trecând tarâmul au fost nominalizați cu drept de ședere aici».

Deși tânărul medic cu suflet mare le prezenta jalnicele lor țeluri de viață, cei despre care era vorba, dormeau fără jenă, ba unii chiar sforăiau - situație identică cu cea care se petrece în parlamentul României. Toți aceștia formau o masă amorfă de hipopotami puși la îngrășat și nici nu clipeau la gândul că totul este trecător. Nimic nu îi deranja, crezând că dacă au pus mâna pe hălci mari din avuția națională au și devenit nemuritori. Cu obidă în glas, din ce în ce mai aprig «doctorașul» continua să le zugrăvească urmările luptei lor absurde pentru adunat bogății.

«Iadul clasic este destinat prin proiect pentru politicienii de mâna a doua, hoții de anvergură regională, parlamentarii cu maximum două mandate și proprietarii lanțurilor de farmacii. Condițiile de cazare aici nu sunt chiar atât de rele ca în iadul multilateral dezvoltat. Temperatura smoalei este menținută la numai șapte sute cincizeci grade Celsius, iar apa de băut se servește la nouă zeci grade Celsius. Această grupă de hoți este situată în linia a doua a jafului național, datorită resuselor mai mici avute la dispoziție. Din acest motiv, spre profundul lor regret au jefuit mai puțin populația și pe cei bolnavi - marii consumatori de medicamente. În schimb, s-au lăsat antrenați în tot felul de acțiuni

tâlhărești și de sabotaj. Ocupația lor de bază a fost: furatul în consiliile de administrație, ciupeli la construirea de drumuri și sosele precum și la lucrări pentru protecția mediului, dosirea de medicamente în scopul menținerii prețurilor ridicate și refuzul de a se aproviziona cu cele care se comercializează în regim compensat. Astfel, ei au creat mari probleme populației, în special persoanelor în vârstă și multe altele pe care poliția, DNA-ul și justiția nici măcar nu le-a cercetat.»

Vrând să tragă o linie de demarcație între diverse categorii de escroci care se eshivaseră în timpul vieții pe scena politică, vorbitorul a făcut o scurtă pauză, după care și-a reluat nimicitoarea intervenție.

«Cei care au tâlhărit fără să aducă atingeri sistemului sanitar, activând mai mult la nivel local, ușurându-i pe contribuabili numai de bani și bunuri materiale până la primirea verdictului definitiv vor fi repartizați provizoriu în subiad pentru a se obișnui cu focul, smoala și apa clocotită. Lor li se face favoarea de a fi antrenați pentru etapa următoare. Trecera lor prin aceste medii neprielnice se face progresiv, de la intensitate mică către ostilitate mare, ca un fel de tratament de călire având în vedere condițiile grele pe care le vor întâlni mai târziu, când vor promova în iadul clasic.»

Îngrijorat de cele pe care urma să le spună, a făcut o pauză, arătându-se nehotărât. Nu era convins că este bine să facă publice informațiile recente pe care le primise pe «surse» de la unii «trădători» din cadrul serviciilor secrete. În cele din urmă s-a decis să le spună.

“Mai nou, corupția în forma ei cea mai virulentă, a pătruns și în zonele de după moarte cum ar fi purgatoriul și iadul, respectiv compartimentul subiad, socotite multă vreme inatacabile. Breșa a apărut în momentul în care au început să moară și cei care credeau că sunt nemuritori: marii politicieni și cei superbogați. Dacă ei nu și-au putut teleporta bunurile imobile și amantele, în schimb și-au transferat obiceiurile și cât au considerat că le era necesar din cash.

Nu mai este un secret că și «dincolo», judecarea păcatelor a ajuns să se încheie cu sentințe la fel de sfidătoare ca și cele date de justiție în fosta lor viață. Au apărut informații credibile potrivit cărora, verdictul cel mai des pronunțat este NTS-ul (neînceperea tratamentului cu smoală), similar cu NUP-ul de pe pământ (neînceperea urmăririi penale), cunoscut de ei din timpul vieții. După cum o arată practica juridică din România subpământeană, rolul NTS-ului ar fi să-i apere și după moarte de rigorile legii în primul rând pe președintele țării, parlamentarii și pe cei care au furat atât de mult, încât pot să cumpere ce poftesc, inclusiv dreptatea.

Numai ei pot plăti onorarii fabuloase avocaților care, în cârdășie cu judecătorii și procurorii subiadului și purgatoriului, îi pot face scăpați și ținuți departe de pedepse. Similitudinea dintre cele două târmuri are o explicație. Odată cu creșterea numărului de delicvenți la subsol, aceștia au început să se organizeze. Prin numărul lor mare și banii puși în joc, au reușit să transfere sistemul potlogăresc practicat cu osârdie în perioada când trăiau pe pământ și acolo jos unde au ajuns. Primul lor mare succes a fost înființarea DMA (Direcția pentru Mascarea Adevărului). Ea și-a făcut cunoscută imediat prezența. După apariția ei, niciun dosar nu a mai fost soluționat, toate au fost trimise într-un circuit etern de du-te vino, iar dracii angajați pe post de fochiști au fost trimiși în șomaj. Specialiștii în dracologie sunt îngrijorați că anchetele lungi, interminabile, cu nenumărate expertize și contraexpertize se vor întinde până la judecata de apoi. Atunci se va face curățenie peste tot pentru a primi cum se cuvine loturile care vor cade la sortare în timpul susnumitei judecăți. Cei cazați temporar în purgatoriu și cei din subiad care promisese verdictul NTS, vor fi expulzați înapoi pe pământ pentru a face loc puhoaielor de noi veniți. Ajunși de unde au plecat, ei se vor organiza după apucăturile cunoscute, astfel că mulți dintre ei vor înfunda în scurt timp pușcăriile. Dar nu pentru perioade lungi. Vor fi eliberați repede

cu acte în regulă, pe baza adevărilor medicale, precum că nu suportă regimul de detenție și în scurt timp vor ieși în libertate cu dosarele spălate, curate și parfumate astfel că în final vor fi promovați ca demnitari. Cum «năravul din fire nu are leuire» și «interesul poartă fesul» la viitoarea lor moarte vor ajunge care în purgatoriu, care în subiad, care în compartimentele fără întoarcere ale iadului. Istoria se repetă la infinit. Așa sunt șmecherii, băieții deștepți fură cât de mult se poate, iar o țară ca România, a dovedit că se poate fura cât de mult fără să fie deranjați de autorități, dar cad întotdeauna în picioare, ca pisica”.

Obosit, tânărul doctor a făcut o pauză pentru a-și recăpăta forțele. Întrucât i se uscaseră gura de atâta vorbit la pereți, a înghițit și o sorbitură de apă. Puțin remontat și-a reluat discursul.

“După cum se vede cei care în urma faptelor săvârșite au primit ca destinație subiadul, sunt privilegiați față de cei care furând mai mult decât ei trebuie să-și înfrunte destinul și să meargă spre iadul multilateral dezvoltat sau iadul clasic. Și este firesc să fie așa: ei erau numai infractori cu regimul hoților de drept comun. Ei au furat mereu din banul public, dar nu au atentat direct la viața și sănătatea oamenilor. Din contră, i-au lăsat în plata domnului, să poată munci, să plătească taxe și impozite, să se adune ceva mai consistent în visteria națională și nu întâmplător. Tot ei, mari specialiști în palmatul fondurilor publice, sifonează direct sau indirect în propriile buzunare banii care se strâng prin supraimpozitarea populației.”

Acum, când intervenția lui era pe sfârșite, vorbitorul a simțit nevoia să demaște încă o dată sistemul politic, precum și ciudata complicitate care ia naștere între asupriți și torționari. Cei proști, dar mulți, cum s-a exprimat cu sute de ani în urmă un domn al Moldovei, Alexandru Lăpușneanu vorbind de populație, această masă amorfă, veșnic păcălită, ușor de manipulat, în afară de faptul că este mințită, este și mituită cu nerușinare. Pentru câteva kilograme de făină, zahăr, ulei etc., se votează la comandă. Unii autori chiar afirmă că populația își merită soarta, întrucât ea confirmă cu inconștiență teoria marx-istă privind rolul maselor în istorie. Ele au sprijinit și sprijină prin votul lor căpușele naționale să fie alese și realese în fruntea dregătoriilor țării. Așa cum ne arată trecutul acestei națiuni bolnave, aflate într-o permanentă luptă împotriva intereselor proprii, pentru cei aleși, odată ajunși în fruntea țării, singura ocupație devine propria chiverniseală și nu precupețesc niciun efort pentru obținerea ei, siguri că șoliticăriile lor nu le maculează blazonul.

La aceste gânduri, dezgustat, revoltat și fără speranță, colegul Magdei a renunțat să mai adauge ceva deși ar fi dorit să marcheze sfârșitul discursului măcar prin scandarea unei lozinci care să îi rușineze pe viitorii beneficiari ai locațiilor descrise. Și-a dat însă seama de inutilitatea gestului său, pentru că anatema aruncată de el asupra lor nu avea niciun efect. obrazul lor gros le asigura imunitatea.

După încheierea discursului, colegul Magdei a plecat lăsându-i pe membrii comisiei să răsuflă usurați că au scăpat de nebun. Se pare că discursul său nu a mișcat prea mult asistența.

Probabil că aveau ei ceva în vedere, știau ceva sau voiau să găsească o cale de împăcare cu divinitatea, colo o pomană, dincolo repararea unei turle de biserică sau poate chiar voiau să împingă pe ici pe colo, o șpagă grasă conform obiceiului balcanico-balcanic.

Acest «remember» i-a adus Magdei idei noi. Una dintre ele a fost să se implice într-un efort solitar pentru ameliorarea condițiilor de accesare la medicamente a celor care aveau cea mai mare nevoie de ele. Dar cum nu știa nici legile în domeniu și nici regulile, scrise sau nescrise, singură, nu avea nicio șansă. S-a bucurat când și-a amintit că are o “pilă” la poliție. Îl cunoștea pe un detectiv, locotenentul Ionuț Pușcă, un polițist extrem de tenace și eficient care obținuse rezultatele spectaculoase în dosarul Doru Dragu.

Zis și făcut. L-a sunat la telefon și a stabilit cu el o întâlnire la o cafeluță în după amiaza aceleiași zile în cabinetul ei din spital.

Acum se pregătea pentru această vizită și vroia să îi facă ofițerului o impresie bună.

La ora șaisprezece, ora fixată, Ionuț a bătut în ușă și primind răspunsul “Intrați!”, a deschis-o și și-a făcut apariția - îmbrăcat civil.

“Îl prinde mai bine costumul civil decât uniforma”, a fost prima ei constatare spusă pe tăcute.

- Sărut mâna, domnișoară doctor!, au fost cuvintele lui de salut și s-a îndreptat către ea. I-a luat mâna în mâna lui și, uitându-se în ochii ei, și-a pus în aplicare salutul.

- Bună ziua, domnule locotenent. Ce ați făcut cu persoana dvs., pe unde ați ascuns-o că nu v-am mai văzut de mult?, a fost răspunsul Magdei la gestul lui delicat, plin de o galanterie demnă de un prinț veritabil, nu de un simplu detectiv de investigație din poliția română.

- Nu m-am ascuns, domnișoară. Nici nu aș vrea să o fac. Dimpotrivă, dacă serviciul mi-ar permite, aș sta zilnic de pază în ghereta de la poartă, numai să vă văd măcar de două ori, la venire și la plecare.

Ea, mulțumită pe deplin de politețea și curtenia lui, îl examina cu bunăvoință și căuta pentru prima oară de când îl cunoștea să își dea seama în ce categorie de bărbați ar putea să îl încadreze. În prima, în care ea includea atributele: simpatic, inteligent, chiar sclipitor, detașat, plăcut, interesant? Sau în a doua grupă, rezervată oamenilor antipatici cărora experiența ei le rezervase caracteristici pe care nu le aprecia deloc: lingușitor, prefăcut, prostănac, plictisitor și libidinos? Era sigură ca intuiția nu o înșela dacă îl clasa ca învingător la scor în prima categorie unde ea nominalizase trăsăturile pe care le admira la un bărbat.

Ca personalitate, el reprezenta tipul de om inteligent, tenace și hotărât. Particularitățile lui fizice, deși plăcute, nu îl defineau ca pe bărbatul care aspira la titlul de Adonis național și nici măcar regional, dar ei îi plăcea felul deschis în care se comporta și încrederea pe care o inspira. Toate acestea îl făceau să arate ca un bărbat adevărat pe care o femeie ca ea nu putea să nu îl aprecieze.

Cât privește părerea lui despre ea, este inutil să mai speculăm ceva. În ochii lui, Magda era perfectă, așa că Ionuț putea căsca ochii privind-o până orbea și tot nu îi găsea defecte. După momentele de bucurie și plăcere care s-au scurs privindu-se, a venit momentul ca ea să îi comunice de ce l-a căutat.

- Vă întrebați probabil de ce v-am căutat. Dacă mi-ar place să succed mințile bărbaților, v-aș spune că voiam să vă văd sau mai apăsât, că mi-a fost dor să vă văd. Fără să neg bucuria că ați venit și, în general, că îmi place să vă văd, nu acesta este motivul pentru care v-am căutat. Aș vrea să mă ajutați să rezolv o problemă serioasă de soluționarea căreia sunt foarte interesată. Credeți că o puteți face?

- Pot să fac orice stă în puterile mele, binențeles că există și limite care țin de munca mea. Dar nu ați putea să îmi spuneți totuși concret despre ce este vorba?

- Scuzați-mă, o să vă spun imediat. Am vrut să mă asigur mai întâi de acordul dvs. de principiu. Uitați despre ce este vorba.

Și i-a povestit de-a fir a păr tot ce era legat de interesul ei. După ce a ascultat-o cu atenție, Ionuț i-a spus deschis părerea lui în cazul de față.

- Ce vreți dvs. este destul de complicat. Vreau să nu mă înțelegeți greșit. Sigur că o să vă dau tot concursul, dar vă previn că suntem pe un teren alunecos și va fi foarte greu să urnim ceva din loc. Afacerea asta cu medicamentele este foarte profitabilă, sunt multe interese și nume mari în joc. Credeți dvs. că numărul mare de farmacii apărute la tot pasul este urmarea unor atitudini filantropice a cuiva care ne vrea binele? Nu, domnișoară, banii noștri îi vor, atâția cât mai sunt, îi vor pe toți.



Ionuț s-a oprit pentru a-și trage respirația, dar și pentru a-și împrosăta furia față de ceea ce se întâmpla.

- Acum există o mare concurență pentru spații noi între lanțurile de farmacii și bănci, care pe care. În același timp, uitați-vă și la numărul în explozie de hipermarket-uri și supermarket-uri sau la magazinele de lux. Toți care vin aici la noi vor să se îmbogățescă rapid, exploataând penuria de mărfuri din trecut, naivitatea și buna credință a locuitorilor, la care în cazul farmaciilor se adaugă și frica de moarte. Toate lanțurile de magazine străine practică adaosuri comerciale nerușinate pe care în țările lor nu ar îndrăzni nici măcar să le vizeze. Desigur că vă puneți întrebarea: de unde așteaptă să vină banii pentru că pe aici, una câte una unitățile noastre industriale au dispărut. Vă spun tot eu. Socoteala lor este simplă și așa vrea să o expun mai pe larg. Ai noștri pleacă în străinătate să muncească. Acolo sunt angajați să execute muncile pe care localnicii le refuză și nu de pomană. Ele nu sunt numai cele mai grele, plictisitoare și murdare munci, dar și cele mai prost plătite. Banii câștigați prin truda lor acolo sunt trimiși familiilor din țară și se cheltuiesc pe mărfurile cumpărate din lanțurile de magazine străine. În acest fel circuitul se închide și banii se întorc de unde au plecat. La întrebarea cine câștigă și cine pierde, răspunsul este unul singur. Ei, străinii câștigă de două ori: plătesc prost muncile alor noștri la ei și vând aici la prețuri mult mai mari ca în țările lor, produse similare. Ai noștri pierd conform aceleiași logici, tot de două ori pentru că munca lor este subevaluată, iar prețul produselor cumpărate de la ei este supraevaluat.“

După aceste fraze, Ionuț a oftat, semn că descrierea belelelor în care intrase țara odată cu acceptarea ei în “lumea bună” nu se terminaseră.

- Încă puțin și va dispărea și agricultura, iar noi vom mânca numai produse străine mai fade, mai puțin sănătoase, poate contrafăcute, și în mod sigur mai scumpe. Deocamdată eu nu împărtășesc opinia asta, dar mulți spun că avem regim de colonie, a spus în încheiere el cu obidă în glas.

Magda îl asculta înfiorată. Cu multe din ce vedea nu era de acord nici ea, însă modul brutal, lipsit de menajamente în care Ionuț i-a prezentat aceste aspecte a pus-o pe gânduri. Simțea cum entuziasmul ei pentru a îndulci cât de cât amărăciunea celor în vârstă în privința medicamentelor, se frânge.

“Ce putea ea să facă?”, și-a ea pus întrebarea.

Acum avea clar în minte că a te lupta cu un sistem politic național aflat la o distanță atât de mare față de nevoile cetățenilor, echivala cu lupta lui Don Quijote de la Mancha dusă cu morile de vânt, din celebra carte a lui Cervantes.

Cu toată descurajarea și simțul inutilității oricărui demers al ei, când s-a hotărât să vorbească, Magda mai spera încă în ceva, un miracol, o minune care să mai slăbească puțin lațul care se strângea din ce în ce mai mult în jurul gâtului celor mulți și nevoiași.

- Domnule, m-ați făcut praf, m-ați dat gata. Tabloul prezentat de dvs. este catastrofal și aproape lipsit de speranță, dar trebuie să recunosc că asta este realitatea. Ce să mai spun? Eu cred că înainte de toate avem nevoie de o societate civilă puternică și unită care să nu se alăture celor care ling în diferite locuri jalnicele figuri aflate vremelnic în prim-plan-ul vieții politice și să oblige guvernării noastre să întoarcă fața și către populație. Și nu numai în privința medicamentelor, dar și în alte domenii.

Ca o concluzie a discuției pentru care l-a chemat, ea a adăugat, lăsându-l să înțeleagă că nu mai are nevoie de ajutorul lui.

- O să mă mai gândesc la ce v-am rugat. După ce mă mai consult cu câțiva colegi din sistem, dacă o să apreciez că este nevoie, am să vă mai deranjez în problema asta.

- Nu este nici un deranj, domnișoară. Este o mare plăcere pentru mine să stau de vorbă cu dvs. și dacă pot să vă ajut, o voi face cu bucurie.

Indiscutabil, Magda exercita asupra lui o atracție omeneste de înțeles, dar pe el îl îngrijora teribil mai ales dacă se gândea până unde putea să îl împingă această atracție. El a mers mai departe și s-a întrebat ce se va face când această atracție, conform antecedentelor valabile de când lumea, va evolua rapid și se va transforma în dragoste arzătoare pentru femeia Magda.

“Probabil că o să mă îndrăgostesc de ea până peste cap și o voi iubi nebunește”, și-a răspuns în minte.

Pradă luptei între rațiunea încă stăpână pe situație și atracția apărută de după colț, aflată în creștere de viteză, pe care tânăra femeie care îl provocase la discuție o exercita asupra lui, s-a trezit deodată că vorbește gura fără el.

- Credeți că ar fi o îndrăzneală prea mare dacă v-aș invita într-o seară la un spectacol și apoi să luăm cina la un restaurant?

Nimeni nu s-ar fi mirat mai mult decât a făcut-o el când a realizat că tocmai lui i-a ieșit din gură un porumbel din numerosul stol pe care îl va pune în libertate din când în când. De un lucru era sigur, eliberarea porumbeilor va urma calendarul întâlnirilor lui cu Magda.

În acele momente, figura lui semăna izbitor cu a unui motan prins la oala cu smântâna, iar fraza spusă mai înainte îi demonstra că rațiunea lui era numai o amintire a trecutului său de burlac. Iubirea pentru fata cu care discuta, câștiga teren într-o clipă cât la alții într-un an. Dragostea lui începea să-i fie scrisă în inimă cu majuscule și se afla în marș triumfal obligându-i rațiunea să abdice în favoarea ei.

Fiind un bărbat inteligent, cu simțul inutilității dezvoltat, Ionuț, învins, renunțase la orice luptă dusă cu arme inegale. El, înarmat cu o praștie și muniție formată din sâmburi mucegâți de caisă, în timp ce ea dispunea de tot arsenalul de veacuri al seducției feminine. Situația cea mai nepotrivită pentru el, ca un colac peste o pupăză, ar fi fost dacă prietenul lui, Maxi, s-ar fi aflat lângă el. Era sigur că ar fi făcut grimasa sarcastică pe care o ura atât de mult la el și l-ar fi întrebat.

- Ionuț, tu te auzi ce vorbești?

Aproape că îi venea să retracteze invitația abia lansată, dar răspunsul ei l-a pus pe butuci.

- În general da, ar fi o îndrăzneală mare... și aici a făcut o pauză al cărei suflu înghețat l-a transformat într-un bloc de gheață, dacă nu v-aș cunoaște. Dar, cum vă cunosc și am încredere în dvs., vă spun că puteți să mă invitați când doriți și când puteți, iar răspunsul meu va fi întotdeauna același, mai mult ca sigur pozitiv.

Brusc, gheața care îl immobilizase pe Ionuț în strânsoarea ei rece a început să se topească iar el, epuizat, o privea pe Magda ca pe un soare eliberator de la care aștepta mai multă căldură pentru a alunga norii reci ai iernii și a da semnalul înverzirii pomilor, al apariției florilor și al zburdălniciei tuturor viețuitoarelor, semnalul dintotdeauna al primăverii.

- Vă mulțumesc pentru răspunsul dvs. care valorează mine mai mult decât toate bucuriile mele la un loc, adunate de când am început să le simt gustul, încerca el glumind să iasă la suprafață după ce fusese participant activ la diverse fenomene de amploare cosmică legate de criogenie și explozii solare.

Acum nu mai voia decât să respire aerul cu miros de primăvară care plutea ușor din jurul ei și să se vadă în lumina dulce, verzuie filtrată de ochii ei. De când depășise adolescența, vrerea lui a fost să fie mereu primăvară și soarele să lumineze în permanență toate ungherele pământului. Acesta a fost visul lui dintotdeauna, vis care era pe cale să se împlinească abia acum.

## Partea a II-a. O nouă iubire la orizont.

Magda nu cocheta cu postura de văduvă neconsolată pentru că Doru o părăsise și o preferase pe Clara în locul ei. Dimpotrivă, era hotărâtă să-și croiască singură drumul către fericire. Era convinsă că pentru asta trebuie să își schimbe radical strategia în legătură cu răul necesar care, în opinia ei, au fost, sunt și vor fi mereu bărbații, un sex alcătuit din niște ființe vorbitoare, ușor de stăpânit, dar greu de înțeles.

Întâlnirea cu Ionuț i-a adus o serie de avantaje pe care le-a notat școlărește.

Unu. A reușit să o distragă de la obsesia ei amoroasă și a ajutat-o să înțeleagă că lumea bărbaților nu se limitează la Doru Dragu.

Doi. I-a redat încrederea în șansele iubirii. Ochii inteligenți și tandri ai lui Ionuț i-au trezit interesul și l-au recomandat ca una din soluțiile pe care să le încerce pentru a-și șterge din proprii ei ochi imaginea de femeie părăsită după ce ținta ei în amor și-a schimbat direcția.

Trei. I-a trezit apetitul și curiozitatea de a trăi intens, la limita dintre fericire și dezastru.

După multă chibzuință, care i-a pus nenumărate probleme de logică, Magda a stabilit cu precizie procedurile de urmat pentru o dezvoltare corectă, dar întotdeauna în favoarea ei a relațiilor dintre femeie și bărbat, ultimul fiind considerat de ea oaia neagră a sistemului solar.

Deși până nu demult, nu recunoștea ca valabil decât un singur sex - feminin, al cărui demn reprezentant credea că este, ultimele evoluții au convins-o să ia în considerare și părerea unora potrivit căreia pe pământ ar coexista patru sexe, din care două principale.

Cele patru sexe ar fi: femeile, bărbații, homosexualii și lesbienele.

Despre ultimele două categorii nu știa decât că homosexualii se trag din bărbați, iar lesbienele din femei, așa că nu o interesau și considerându-le subsexe, le-a exclus din preocupările ei. Pentru armonizarea fără incidente a relațiilor dintre cele două sexe rămase în competiție a strâns toate informațiile la care avea acces în legătură cu tema. La ele, a adăugat fragila ei experiență și un sistem de atitudini imaginate de ea. Toate acestea le-a grupat într-un cod denumit «Cum să procedezi cu bărbații».

Codul, de fapt un manual de bune practici, era împărțit în două capitole mari.

A. Înainte de căsătorie

B. După căsătorie.

Din motive lesne de înțeles, ea era preocupată mai mult de capitolul A.

După ce a validat acest cod, în colimatorul ei a apărut Ionuț și atunci a decis: lui îi va reveni onoarea să fie primul care se va confrunta cu învățăturile lui.

Deschizând manualul, ea a citit în prima pagină: “O femeie care se respectă trebuie să cunoască bine intențiile potențialului ei partener, înainte de a-și preciza poziția.” Urmând prevederile, ea a hotărât să aștepte desfășurarea evenimentelor ce vor fi inițiate de Ionuț. Conform aceluiași proceduri, în paralel, ea se străduia să afișeze o atitudine de indiferență care să-l descurajeze, dar nu de tot. Numai puțin, însă suficient ca el să intre în panică. În urma aplicării acestor prevederi, ofițerul s-a găsit aproape întotdeauna într-o situație ingrată și, așa cum se va vedea, uneori chiar imposibilă.

El și-ar fi descărcat repede inima și ar fi pus la picioarele ei sentimentele lui curate dacă ea i-ar fi dat de înțeles că măcar nu l-ar lua la goană. Din acest motiv era neliniștit și căuta permanent căile prin care se putea apropia de ea, fără să se expună riscului de mai sus. În criză de inspirație, și-a amintit că, cel puțin teoretic, ea ar accepta o invitație la un spectacol.

Cum nu îi cunoștea preferințele și prin instituția lui se distribuiau mai mult bilete pentru spectacole cu caracter umanitar, a luat la întâmplare două bilete. După ce le-a cumpărat s-a uitat cu mai multă atenție la program să vadă la ce fel de spectacol o va invita pe Magda.

Abia atunci a sesizat că era un concert caritabil pentru colectarea de fonduri în vederea ajutorării femeilor gravide necăsătorite. Fără să i se pară că tematica era ceva ieșit din comun, a sunat-o pe domnișoara doctor și a invitat-o la spectacol. Cât privește partea a doua a serii, cina, îi va vorbi despre ea în timpul spectacolului.

Înainte de a-i da un răspuns concret la invitație, ea a citit ce scria în pagina a doua a manualului. Acolo se menționa negru pe alb: "Nici o invitație făcută de un bărbat nu trebuie acceptată imediat. Dacă nu se poate respinge pe loc, atunci răspunsul va fi amânat cât de mult se poate."

Urmând procedurile, sub pretextul unor încurcături în programul de gardă, ea l-a amânat cu răspunsul pentru a doua zi. Cu răspunsul afirmativ pregătit încă din ziua anterioară, ea l-a sunat a doua zi și i-a comunicat că acceptă invitația.

Și iată-i pe cei doi la spectacol. El, mândru că este cu ea, ea țâfnoasă, sub pretextul că o deranjează tematica spectacolului. La starea ei generală a contribuit și faptul că în manual nu era prevăzută afișarea unei atitudini de mulțumire ca răspuns la atențiile lui.

- Domnule Ionuț, cum ați putut să mă invitați la o asemenea temă? Îmi vine să cred că sunteți obsedat de procedeele prin care se obține rezultatul pentru a cărui susținere ne-am adunat toți aici. Și nu numai atât. Să interpretez cumva că este o aluzie la relația noastră? Vă reamintesc că abia ne-am cunoscut. În orice caz, vă informez că eu nu am viteza dvs., sunt mult mai înceată, uneori stau pe gânduri ani întregi.

După această - putem să-i spunem, chiar apostrofare, lui nu-i mai trebuia nimic ca să se simtă ca un tânăr cavaler al secolului trecut care, în timp ce se pregătea să-și declame prin versuri înălțătoare iubirea unei contemporane zâmbitoare, a fost împrășcat cu glodul moale și apa murdară aruncată de roțile trăsuri ei care tocmai trecea prin o băltoacă nesemnălizată.

- Vai de mine, domnișoară doctor, departe de mine oricare din gândurile sau intențiile care vi se pare că transpar din nenorocita de tematică. Îmi pare rău că v-am adus aici. Mai bine dădeam benevol un salariu pentru a susține cauza femeilor înșelate în dragoste.

Bietul de el! Magda aproape că l-a asasinat cu duritatea ei. Altcineva în locul lui s-ar fi gândit că poate frumoasei domnișoare îi lipsește o doagă. Cu această idee în cap și-ar fi luat jucăriile și ar fi plecat, înainte ca virusul deosebit de periculos care părea că o stăpânește pe dumneaei, să îl infecteze și pe el.

Dacă într-adevăr cineva gândea astfel, atunci judecata lui era părtinitoare, el se proteja prea mult. Acel ipotetic cineva nu avea de unde să știe că Magda era imprevizibilă. Nici că ea lupta să se elibereze de sub imperiul unei decepții și nu mai acționa la întâmplare, ci organizat, pe baza învățăturilor dintr-un manual de bune practici.

Spre lauda lui Ionuț, băiat bun și răbdător nici nu se gândea să se răzvrătească împotriva tiraniei verbale pe care începuse să o exercite domnișoara doctor asupra lui. Dimpotrivă, la fel ca în snoava populară, el părea că este mic și nu știa nimic. Potriveala dintre situația lui și tâlcul snoavei l-a făcut să zâmbească deși nu avea niciun motiv de

veselie. Ca să câștige timp și să se încurajeze, negăsind altceva mai bun de făcut și-a reamintit arhaica glumă în gând.

«Într-o zi, un țaran a furat o oaie de la boier. Vechilul a aflat cine este hoțul și împreună cu jandarmul s-a deplasat la locuința celui vinovat pentru a recupera paguba. Între timp țaranul, de teamă că va fi descoperit, a înjunghiat oaia și s-a urcat cu ea în podul casei să o tranșeze. Ajunși la locuința hoțului, autoritățile nu au găsit decât un băiețel, copilul țaranului. Firesc, ei l-au întrebat unde este tatăl lui și dacă știe ceva de oaie. Copilul speriat a negat tot, dar a dat un răspuns antologic.

- Eu sunt mic și nu știu nimic, tata e în pod și jupeaie oaia.»

Morala snoavei este la îndemâna tuturor. Ionuț era la fel de neștiutor în legătură cu ce se întâmpla în relația lui cu Magda, ca băiețelul din poveste.

Deci, înarmat cu răbdare și pregătit pentru orice, Ionuț căuta să împace femeia îndărătnică.

- Vă cer iertare pentru incident, nu neg că el este neplăcut și vă rog să ieșim imediat la o cină. Vă rog mult să fiți de acord.

Magda, care funcționa atunci după principiul “una caldă, una rece”, menționat de asemenea în manual la loc de cinste, a socotit că acum este rândul uneia calde așa că, spre ușurarea lui, a acceptat.

Drept urmare, perechea în curs de constituire a părăsit spectacolul și a plecat la un restaurant cu faimă de a fi discret și s-a instalat la una din mesele cu două locuri. Din primele momente cei doi nefericiți și-au dat seama că restaurantul își merita faima. Era cu adevărat discret din toate punctele de vedere: al clientelei foarte subțire ca număr, al meniului unde la prețuri exorbitante se serveau mâncăruri în cantități atât de discrete încât aproape că nu se vedeau în farfurie, dar și al tăcerii mormântale care domnea în restaurant.

Patronul a împins discreția până acolo încât nici muzică nu aveau, păsămite să nu deranjeze clienții dornici de liniște. Parcă pentru liniște vine lumea la restaurant, în loc să se ducă în parc sau la pădure.

Toate acestea care s-au întâmplat una după alta, l-au făcut pe Ionuț să se neliniștească. Se pare că astăzi nu avea noroc la alegere. Era tot mai sigur că acest restaurant era a doua rată a primei lui seri împreună cu ea. Din această stare l-a scos foiala partenerei lui care se tot sucea uitându-se în dreapta și în stânga. Nefericitul, a interpretat neastâmpărul ei ca o căutare insistență a instalațiilor sanitare și a chemat ospătarul pe care l-a întrebat cât se poate de discret, în spiritul localului, unde sunt toaletele.

După ce a obținut informația dorită, grijuliu, s-a întors către ea și i-a spus.

- Domnișoară, iertați-mă, cred că vreți să știți unde este toaleta. O găsiți la capătul salonului în dreapta, mascată discret cu o draperie de catifea bej.

Mirată, ea s-a întors către el și l-a întrebat cu o ironie pe care nu și-a dat silința să o ascundă.

- De unde știți dvs. că am nevoie de așa ceva? Sunteți cumva ghicitor sau specialist în boli renale?

Îngrozit de răspunsul ei atât de prompt și de dur, a intuit că a făcut greșea numărul trei care, de aceasta data, purta numele agravant de *gafă*. În timp ce își căuta cuvintele pentru un răspuns care să îl țină pe mai departe în competiție pentru prietenia Magdei, simțea că îi lipsește aerul.

Pentru acoperirea deficitului apărut, a deschis gura de trei ori ca un pește pe uscat, acțiune care a dat naștere unui sunet asemănător cu un oftat sacadat și prelungit, ca răgetul unui măgar cu surdina la bot care cerea atenție ca și cum ar fi spus: ”Ei, puțin respect, sunt și eu pe aici!”

În cele din urmă a reușit să emită, cu un ton sfios, un răspuns inteligibil și destul de potrivit momentului dacă ținem seama de situația lui, departe de a se încadra în culoarea roz.

- Nu, domnișoară, sunt numai un ofițer de investigație la poliție plătit de stat și sunt în timpul meu liber. Și nu talentele mele de detectiv m-au făcut să cred asta, ci foiala dvs. care mi-a dat impresia unei nevoi care nu suportă amânare.

- Este adevărat că mă foiam, cum spuneți dvs., dar motivul era altul. Mă uitam după o autoservire unde aș putea găsi ceva de mâncare, măcar iahnie de fasole, atât îmi este de foame. Și mai cred că restaurantul ăsta trebuie să aducă câștig patronului, dacă ar fi să judecăm numai după consumul de apă. Eu una, ca să îmi asigur cât de cât un nivel minim de umplere al stomacului am mâncat numai apă. Din această cauză nu m-am putut opri să mă uit pe lista de prețuri și am vazut că aici o sticlă de apă costă cât una de șampanie în altă parte.

După ce și-a mai rotit privirea de câteva ori prin jur în speranța că va găsi totuși o posibilitate să-și astâmpere foamea, a mai bătut un cui în capul bietului polițist.

- Să fie adevărată vorba din poveste că unii "sunt atât de săraci că nu au nici după ce să bea apă? După ce să bea clientul apa aici? Aici apa se mănâncă, și-a încheiat ea cu o logică ciudată intervenția înainte de a i se consemna oficial decesul prin inaniție.

De data asta Ionuț s-a înroșit la față. De rușine. Trei ratări consecutive cu fata pe care voia să o cucerească era prea mult, chiar și pentru un ofițer de poliție bine antrenat în fața surprizelor neplăcute și cu obrazul bătătorit de mârșănia contraveniențelor.

Nu știa cum să iasă din pasa neagră în care intrase. Credea că se formase o conspirație împotriva lui. Trebuia să riște, dar ce să riște și cum să o facă? Habar nu avea de nimic. Nici nu îndrăznea să o privească de teama că îi va râde în nas. Necăjit, vedea că nici ea nu îl ajuta și nu se simțea responsabilă cu nimic de situația lui. Conform procedurilor pe care încă le aplica, Magda îi lăsa lui toată inițiativa.

La disperare omul face multe. Ionuț era un om și nu unul în stare normală, era un om disperat care avea dreptul să facă și el multe. În această logică, mânia lui s-a îndreptat puțin și asupra ei. Din superstiție, a ajuns să considere că ea i-a atras ghinioanele de parcă era Samanta, vrăjitoarea ereditară.

Drept urmare și-a propus să o clatine puțin de pe pedestalul pe care o ridicase. Dacă el nu putea să se ridice până la nivelul ei, soluția era simplă, să o coboare pe ea la nivelul lui. Nu mai avea ce pierde și a luat taurul de coarne.

- Magda, a inaugurat el din proprie inițiativă epoca vorbitului la per tu, tot ce am vrut să iasă bine în seara asta, s-a întâmplat pe dos. Poate că am vrut prea mult să fie bine și asta nu întâmplător. Sunt convins că nu este locul și nici momentul potrivit să îți vorbesc în termenii pe care îi folosesc eu acum, dar te asigur că nu exagerez, nu mint și nu vreau să te păcălesc chiar dacă seara asta ar fi și ultima când accepți să ieși cu mine. De când te-am cunoscut mi-ai plăcut în toate. Am cunoscut multe fete, dar ești prima care îmi doresc să fie prietena mea. Parcă așa se numesc astăzi iubitele când le prezinți. Prietene, nu iubite cum se spunea odată. Cred că este o exprimare cam ușuratică prin care băiatul vrea să-și restrângă responsabilitățile față de domnișoară și așa se explică și numărul mare de rateuri de care are parte generația asta foarte tânără în dragoste.

Hotărât să ducă până la capăt acțiunea nesăbuită pe care o începuse într-un moment de pierdere a instinctului de conservare, a continuat să vorbească deși îi era clar că acest curaj îl trimite direct pe drumul către eșafod călare pe un catâr, cu spatele înainte, desculț și nebărbierit.

- Nu îndrăznesc să îți vorbesc mai mult de teamă. Și dacă am ajuns să îți spun toate astea, ar fi trebuit să-mi fi fost teamă înainte, nu acum.

Simțind că îi trebuie un final glorios prin care să încerce să iasă basma curată și să atenueze dezastrul cauzat de graba neinspirată cu care și-a dezvăluit sentimentele ascunse cu grijă până atunci, Ionuț a crezut că nu ar fi rău dacă ar strecura și niște lingușeli la locul potrivit, ceea ce a și făcut.

- Ești o fată inteligentă și înțelegi despre ce este vorba. Mă bucur că am avut curajul să vorbesc deschis și îți mulțumesc că m-ai ascultat fără să protestezi.

Ca un corolar al tuturor întâmplărilor din acea seară și al comportamentului său măreț de care începuse să-i fie jenă, el și-a încheiat discursul apoteotic.

- Dacă tu crezi că slăbiciunea mea pentru tine nu te deranjează, spune-mi simplu pe nume. Pentru cei apropiați nu sunt decât un Ionuț comun, fără pretenții, dar loial și statornic. Dacă din delicatețe ai să taci, am să înțeleg la fel de bine, la fel cum mi-ai spune răspicat, domnule locotenent Ionuț Pușcă, lasă-mă în pace că mă plictisești sau, ca varianta mai dură, chiar mă enervezi.

Cu aceste cuvinte, el și-a tras fermoarul la gură hotărât să tacă până ce ea va avea o reacție, oricare ar fi fost. Magda l-a ascultat mult mai atentă decât a ascultat vreodată un curs de medicină și pentru prima dată în viața ei, era emoționată. Ar fi dat oricât ca el să nu îi bănuiască emoția. Nimeni nu îi mai vorbise așa. Dacă la un spectacol, eroul inamorat ar fi vorbit așa cu eroina, la sfârșitul discursului ar fi bătut din palme.

Dar de data asta era ceva real. I se întâmpla în sfârșit ei. Cineva, un bărbat inteligent îi făcea declarații de dragoste în felul lui, dar tot declarații de iubire rămâneau. Ea aștepta de când a ieșit din adolescență să audă cuvintele ale căror ecouri tocmai s-au stins, însă nu și în inima ei. Reverberațiile lor vrăjite au continuat să se audă încă mult timp, când mai tare, când mai încet, dar numai ea le auzea.

Trecuseră câteva momente bune și ea stătea tot cu gura încleștată. Când a terminat de gândit, a luat o hotărâre. Să arunce la gunoi manualele de proceduri și să revină la viață, la viața la care o chema el. Figura lui de câine bătut, dar cu sclipirea credinței în ochi o impresiona. Nu s-a mai putut stăpâni. S-a apropiat de el și l-a mângâiat pe obraz.

- Ionuț dragă, credința ta în mine te-a salvat, dar m-a salvat și pe mine. În primul rând de cel mai mare dușman al meu, de mine însămi.

Renunțând la manualul de bune practici, ea a eliminat și restul de proceduri din care cu ultima nu a fost de la început de acord, cu toate că era subliniată.

Era o scurtă poezioară naivă, preluată din negura vremii, datând de sute de ani, pe care fetele nefericite de atunci au însăilat-o în versuri. Finalul ei era un îndemn și un protest împotriva infidelității.

“Dacă el mai îndrăznește după ce te păcălește,  
pretinzând că te iubește, să se’apropie hoțește,  
încercând a câta oară, să profite de fecioară,  
tu zâmbește, dar lovește, cât mai tare,  
unde sigur că îl doare, pe cel care te dorește.”

Hotărât lucru, viața este plină de surprize. Nu demult, cu numai câteva zile în urmă, ea se considera nefericită și abandonată. Acum avea dovada că a greșit. Atunci numai i se păruse. Se simțea mulțumită de tot ceea ce i s-a întâmplat în această seară. În mintea ei se instalase o credință care îi dădea speranțe pentru viitor.

“Nu trebuie să te grăbești. Puțină răbdare nu strică nimănui. Destinul le aranjează pe toate la locul lor”, și-a spus ea ca o concluzie. Ajunsă aici cu logica, s-a întors către el și i s-a adresat cu un prefăcut reproș.

- Ionuț, totuși îmi este foame și sete, chiar vrei să mor de inaniție? Hai să mâncăm ceva la un restaurant ca lumea, fără fițe. Și neapărat să aibă muzică. În seara asta vreau să dansez... cu tine.

Așa este Magda: impulsivă și imprevizibilă, dar în rest, o fată bună.

Plecarea lor de la restaurantul “discret” s-a produs în grabă și fără multe menajamente. Tot personalul era adunat la ieșire să le ureze o seară de basm în continuare, precum și nelipsita invitație de a le mai călca pragul și altă dată. În loc de răspuns, cei doi s-au strâmbat la ei într-un mod lipsit de eleganță.

Magda chiar a scos limba și a confirmat prin viu grai impresia lor despre restaurant.

- Totul a fost de basm.

Mai sobru, scorțos chiar, Ionuț a mormăit ceva în legătură cu un pachet de hrană rece pe care a uitat să îl ia de acasă. În final cu un rânjet, primul gest la care cei doi s-au potrivit perfect, fără să se înțeleagă în prealabil, au declarat.

- Desigur că ne mai vedem. La anul și la mulți ani.

Angajații restaurantului au rămas perplecși. Erau convinși că în acea seară au dat măsura tuturor regulilor de eleganță și discreție. Concepția lor despre alimentație era diferită de a clienților, dar mai bănoasă. Promovau austeritatea pe banii consumatorilor.

- Hrana trebuie să fie mai mult o chestiune spirituală decât una materială, a declarat maestrul bucătar, un bărbat roșu la față, rotund ca o minge.

Avea cel puțin 140 de kg., adunate cu multă sânguință, dar altfel decât prin aplicarea concepției proprii despre alimentație.

- Totul este protocolul. Ce farfurii mari și frumoase le-am pus la dispoziție, era de părere șeful de sală. Nu era păcat să le murdărim cu resturi vegetale sau amintiri zoologice?

În final, cu părere de rău, au spus într-un glas:

- Ce maniere, domnule! Unde sunt tinerii de altădată?

Tinerii de astăzi pleaseră cu un taxi spre oraș în căutarea unui restaurant care să le convină ca meniu și să aibă obligatoriu orchestră. Mai mult, pretențiile lor crescuseră între timp. Voiau ca orchestra să și cânte.

Magda, înfometată, nu avea decât un singur gând, să mănânce ceva bun. Grăbită să își îndeplinească obiectivul, a intrat în vorbă cu șoferul.

- Domnule, nu vă supărați, uitați-vă la mine. Mor de foame dacă nu mă așez la masă imediat, motiv pentru care prefer în loc de orice, un restaurant. Nu știți unul cu mâncare bună și muzică prin apropiere? Trebuie să știți, vă obligă meseria.

- Domnișoară sau doamnă mă iertați că nu știu cum să vă spun, i-a răspuns prudent șoferul, un bărbat între două vârste, cum să nu știu? În câteva minute vă duc undeva și cred că o să vă placă.

Așa a și făcut. În scurt timp a oprit în fața unui restaurant, nu prea mare, luminat ca ziua, din care răzbătea afară sunetul unei melodii languroase care se împletea în mod fericit cu un miros ucigător de mititei.

- În sfârșit, Ionuț, cred că am nimerit unde trebuie, spuse ea, după care, în timp ce cel citat de ea plătea cursa, s-a întors către șofer și i-a dăruit un surâs plin de recunoștință la care a adăugat și câteva cuvinte.

- Vă mulțumesc că m-ați salvat de la moarte. Nu credeam că am să mai văd astăzi un restaurant deschis în care să funcționeze concomitent și orchestra și bucătăria.

Grăbiți, de parcă în spatele lor sufla uraganul Katrina, au intrat înăuntru și din mers, înainte de a se așeza la masă au chemat chelnerul pentru comandă.

Personalul restaurantelor iubește acest gen de clienți, cei veniți hotărâți să consume, nu pe cei care moțăie toată seara lângă un pahar de suc. Chelnerul i-a condus la o masă de lângă ringul de dans și a plecat repede să execute comanda.



- Simt că revin la viață, a început tot ea discuția.

Nu mai era doctorița pusă pe hartă care îi oferise mai înainte o mostră de capricii demne de Catarina Bragadini din piesa “Femeia îndărătnică” a lui Shakespeare. Ceva se întâmplase cu ea, se schimbase. El nu îndrăznea să spere că această schimbare îi va aduce vreun folos și mergea hotărât înainte, mereu în stare de alertă, pe un drum pe care îl anticipa ca fiind plin de primejdii. Era cea mai bună atitudine când invitata era Magda.

- Slavă Domnului că ești încă în viață. Atât a socotit el că este suficient să îi răspundă.

- Ionuț, aș vrea să te întreb ceva, dar te rog să fii sincer. La “discreți” mi-ai spus ceva, știi tu, acolo unde era să mor, nu beat de soare/ și pârlit îngrozitor/ cum spune poetul, ci de foame. A fost adevărul - adevărat sau un adevăr de complezență?

Ea, de fapt se răsfața și era dornică să mai audă încă o dată niște cuvinte dulci, ca să îi crească pofta de mâncare.

Din păcate, ca urmare a șocurilor suferite mai înainte, el intrase în pasă proastă și a socotit că a venit timpul să mai și întoarcă măcar puțin din ceea ce primise din belșug de la ea. Din acest motiv Ionuț gândea puțin diferit de ea și se încuraja în sinea lui: “A sosit clipa să mă răzbun pentru toate hachițele ei îndurate de mine cu stoicism și umilință. Altfel pierd definitiv controlul și devin o jucărie în mâna ei, fără nicio șansă de a-mi arăta bărbăția.” Era convins că este bine să dea o altă turnură întrebării ei nevinovate și să-i răspundă cu duritate.

- Văd că ai serioase lacune în educația morală. Trebuie să te meditez și mă gândesc ce plată să cer pentru asta. Nici poliția nu mai face astăzi muncă voluntară. Adevărul nu este decât unul singur. De aceea, uneori se întărește prin adaosul de “gol - goluț”.

- Măi, da’ deștept mai ești. Eu știu altceva. Există atâtea adevăruri câți oameni sunt.

- Nu știu dacă asta ai învățat tu la școală, dar mă îngrozești. Dacă și medicina pe care o practici este tot atât de superfluă ca și păreriile tale în materie de morală, atunci cred că nu trebuie să te las nici măcar să mă pansezi la un deget pentru o banală julitură.

Schimbul de replici dintre ei arăta că el a învățat ceva din relația cu ea. Atacul preventiv poate să fie o bună apărare, mai bună uneori decât starea de expectativă chiar dacă ea este protejată de fortificații.

Cum Ionuț avea mult de recuperat, nu o slăbea deloc. Dacă până la el nu se inventa strategia că cea mai bună apărare este atacul, o făcea el acum și ar fi devenit celebru.

La auzul replicii lui nu numai dure, chiar cu tentă de mârlnie, Magda a căscat ochii mari a căror dimensiune justifica pe deplin comparația cu ceapa. Mirată și în curs de scandalizare, a început un dialog intern, numai pentru ea. “Oare l-am rănit prea tare mai devreme, la începutul spectacolului său în primul restaurant și acum mi-o plătește? De ce în loc să îmi răspundă la întrebare, el îmi ține predici? L-am întrebat limpede dacă a vorbit serios când a făcut acel scurt expozeu despre el și mine ca o declarație de dragoste. Ce importanță mai are forma dacă fondul este corect? Trebuie să fiu sigură că a spus ce simțea. Altfel, ce să mai înțeleg?”

Întrebările ei nu se opreau aici. Prin capșorul ei drăguț începuseră să se vânture și idei belicoase care o făceau să îl privească mai intens și mai agresiv decât până atunci. Din cauza bătărilor cu care i-a vorbit simțea cum i se ridica sângele în cap, iar iritarea ei creștea ca o avalanșă.

Comparația lui între priceperea ei ca medic și valorile morale a pus capac la toate. Era prea de tot. Convingerea că reacția lui a fost disproporționată, a câștigat partida și iat-o acum pe Magda ale cărei intenții de duioșie se duseseră pe apa sâmbetei, pregătită pentru un nou atac despre care în mod sigur se va termina cu victime. “Lasă, dragă Ionuț, dacă vrei război, război o să ai”, a hotărât în încheierea meditației, dumneaei.

Întăritată de aceste reflecții, ea a declanșat un atac nimicitor împotriva atitudinii lui.

- Domnule detectiv de investigație și ofițer de poliție locotenent Ionuț Pușcă, a reînceput discuția care tindea să atingă în curând punctul de fierbere.

Pentru ca lui să îi fie limpede că va urma o luptă crâncenă, a folosit pentru a-l ridiculiza o adresare în care a inclus toate funcțiile pe care știa că le are. Ținta ei a fost atinsă. Alertat de modul în care ea i s-a adresat, adăugând la funcțiile lui ca o batjocură și cuvântul acum nesuferit «domnule», a bănuț imediat că ea îi pregătește ceva înfiorător. Nu a trebuit să aștepte prea mult să se convingă. Magda a declanșat imediat asaltul.

- Nu sunteți atent la ce vorbim și aș putea să mă supăr. Nu știu dacă vă amintiți, dar v-am întrebat ceva și nu mi-ați răspuns sau ați ocolit întrebarea. Nicio problemă, nu mă mai interesează răspunsul dvs. În orice caz, teoriile dvs. sunt instructive. Probabil că participați la niște cursuri post-universitare de morală și vă sunt proaspete în memorie. Vă felicit.

Ionuț s-a speriat. Era în dilemă. Nu știa dacă revenirea ei la vorbitul cu “dvs.” era doar o toană de moment sau marca o nouă glaciațiune în relația lor încă neîncepută. Greutatea cea mai mare pentru el era că acum, când voia să îi spună ceva, nu știa ce formă gramaticală să adopte: singularul sau pluralul?

A optat pentru ceva ambiguu, evitând adresarea directă.

- Eu am crezut că am răspuns la tot ce am fost întrebat. Este posibil ca inteligența mea să nu mă fi servit bine, dar nu intenția a fost cea care m-a făcut vinovat, ci puținătatea minții mele.

- Răspuns diplomatic, gol de conținut. Ca de obicei, domnul locotenent crede că anchetează niște găinari, bate câmpii și așteaptă ca cei interogați să îi spună dumnealui tot ce vrea să audă. Dacă așa se conduc interogatoriile, nu mă miră că sunt în țară atâția infractori liberi.

Ionuț avea acum toate motivele să fie îngrijorat. Uțima remarcă a fost plata pentru neinspirata lui aluzie la practica ei medicală.

Sentința ei a fost conformă cu judecata primitivă cunoscută sub numele de legea talionului «dinte pentru dinte».

Cu capul plecat, el se simțea descoperit, țintă sigură în bătaia tunurilor ei.

“Dacă numai asta ar fi pedeapsa, aș fi fost mulțumit”, și-a continuat el colocviul interior. Scurta perioadă de când o cunoștea pe Magda în afara relațiilor de serviciu îl făcea să se aștepte la mult mai mult. Bunăoară să îi toarne în cap sticla cu vin pusă la răcit în frapieră. Aducându-și aminte de comparația proastă pe care a făcut-o și îi venea să îi dea crezare lui Maxi când acesta îi spunea că în afară de păr nu se prea vedea că ar mai fi ceva de capul lui, el suferind de o debilitate cronică la scăfărlie.

Când voia să deschidă gura să spună ceva, să fie, în prealabil îi dăduse din nou voie gurii să vorbească fără el, a văzut că salvarea lui era pe drum, foarte aproape. Ospătarul cu brațele încărcate de farfurii, le aducea comanda.

Niciodată nu a simțit un val de simpatie mai mare ca atunci pentru breasla ospătarilor. Pentru moment, pericolul se îndepărtase. Știa că ei îi este foame și spera ca în timp ce mânca, să se liniștească și să revină la gânduri mai bune.

Și Magda gândea aproximativ la fel. Îi era foame și primul lucru pe care știa că trebuie să îl facă era să și-o astâmpere. După aceea, va mai vedea.

Situația pe câmpul de luptă se prezenta ca un armistițiu pe timp de război. Au mâncat în tăcere. Chiar dacă după masă nervozitatea ei s-a diminuat, era hotărâtă să îl hăituiască în continuare.

- A fost bună friptura și micii, de asemenea. Păcat că atmosfera nu a fost potrivită, a reluat ea ostilitățile.

El sperase ca măcar un pahar din vinul vechi de Cotnari să o mai ostoiască, dar degeaba. Ea era în formă, setoasă de sânge.

- Mie mi-au plăcut în special micii, i-a răspuns el indirect și absent se uita fix la candelabru greu care atârna exact deasupra capului ei.

Se gândea ce s-ar întâmpla dacă el s-ar fi desprins și căzând, i-ar amenința viața. Atunci Ionuț, ca un erou de film, de preferință interpretat de actorul Errol Flynn, și-ar risca viața și s-ar interpune între ea și obiectul criminal, salvând-o. Imaginația lui o luase razna și se vedea zăcând însângerat în timp ce ea disperată, își frângea mâinile și îl implora să reziste. Și cum nu mișca și arăta aproape mort, deși el știa cu siguranță că nu era, o vedea aplecată deasupra lui umplându-l de sărutări. Ce vis frumos! O scenă ca asta chiar merita căderea candelabrului și tot restul întâmplărilor consecutive imaginate de el.

Însă nimic nu se întâmpla. Candelabru se încăpățâna să rămână la locul lui și el nu vedea cum să mai repare ce stricase. Mult mai gravă era însă altă situație. El voia să danseze și să o simtă în brațe. Dar cum să o invite la dans când războiul rece în care ea era parte beligerantă îl despărțea de fericire?

Acest aspect cu perspective de realizare din ce în ce mai îndepărtate, l-a trezit la realitate.

Pentru a doua oară în aceeași seară, s-a hotărât să riște. De data asta a aplicat o lege cunoscută în biologie sub numele de "legea totului sau nimic", potrivit măcar ca enunț dacă nu cu momentele pe care le trăia. Cum discursurile erau specialitatea lui, a inițiat o pledoarie pe care o vroia foarte convingătoare.

- Magda, te văd supărată și nu vreau. Cred că eu, în negliobia mea, te-am supărat sau chiar te-am jignit din nou. Numai un imbecil ca mine ar putea să o facă. Dacă nu mi-aș lua din nou inima în dinți, probabil că aș cânta prohodul proaspetei mele libertăți de a te tutui. Nu aș suporta să o iau iarăși de la capăt.

Situația în care se găsea nu era de invidiat. Pentru a-și aduce partenera cel puțin la nivelul dinaintea plecării de la «discreții» Ionuț și-a investit toate resurse de inteligență pe care le putea mobiliza un om ca el, ajuns în pragul disperării. "Totul pentru Magda, totul pentru victorie", și-a zis. Atunci, în liniștea care se lăsase între ei, s-a auzit o voce temătoare plină de emoție controlată. Era Ionuț, aflat în ultima linie de apărare care s-a decis să riște totul.

- Dacă tu poți să ierți ceva, este acum momentul să mi-o arăți. Umilește-mă cu mărinimia ta și învăluiește-mă în privirea ta ca marea în care nu aș vrea să simt ostilitate sau indiferență. Aș putea să spun mai multe despre lumina pe care vreau să o văd coborând din ochii tăi asupra mea, dar mă opresc aici. Și știi de ce? Pentru că sunt un laș. Dacă aș avea curaj, ți-aș spune mai mult.

Ajuns aici cu sinceritatea, nu s-a mai putut opri și a continuat descoperindu-și punctul nevralgic care îi putea aduce o lovitură fatală.

- Ți-aș spune că aș dori să mă iubești și tu cum te iubesc eu. Dar nu am curajul să îți spun cât de mult te iubesc, fără speranță, ca un nebun.

Ce mai! Disperarea îl făcuse pe Ionuț să se apere cu o perfidie de mică felină. Folosea cele mai devastatoare cuvinte pe care o femeie le poate inspira. Stăpân oarecum pe situație, a continuat să îi zgândărească orgoliul și a supralicitat.

- Numai lașitatea mă împiedică să-ți spun cât de mult te iubesc. De aceea, tac și păstrez acest secret numai pentru mine.

"Acum este momentul pentru lovitura de grație", și-a spus Ionuț și a lansat ultima torpilă.

- Dar dacă vrei să îmi dai încă o șansă și mândria nu te lasă să mi-o spui, îți sugerez să mă iei de mână și să mă conduci către ringul de dans. Așa voi ști că m-ai iertat și, mai ales, că îmi dai voie să te iubesc.

De data asta era o declarație de dragoste în toată regula în ciuda ambalajului în care o prezentase. Era chiar interesantă declarația lui. Probabil că polițiștii iubesc sau recunosc asta altfel decât o fac civilii.

Ei nu fac economie de cuvinte cand îți spun “te iubesc” și te conving că așa și este, dar adaugă că nu pot să o spună pentru că nu au curajul necesar, pentru că sunt lași și de aceea nu o spun. Dar de fapt el a spus-o, nu o dată, ci de zeci de ori. Mare șmecherie și ciudat ambalaj.

După ce Ionuț a terminat ce a avut de declarat în sprijinul lui, s-a uitat cu teamă la ea, să înțeleagă cu o secundă mai devreme ce atitudine va aborda. Nu numai privind spusele lui de acum, ci în legătură cu tot ce s-a întâmplat în această seară memorabilă.

Oricât de puternică ar fi o femeie, cum să reziste unei asemenea declarații? Mai cu seamă când cel care o face îți place. Nehotărâtă încă, dar căutând să facă față situației cât mai bine, Magda s-a simțit luată pe sus ca de un vârtej căruia nu i se putea împotrivi.

Fără să scoată un singur cuvânt, într-un elan, a trecut la aplicarea sistemului propus de el, l-a luat de mână și l-a tras către ringul de dans. Într-un fel îi plăcea acest sistem. Era bun, dar trebuia să se obișnuiască cu el.

Când apar nori negri pe cerul înțelegerii între un băiat și o fată, între două ființe care se iubesc, nu trebuie să spui niciun cuvânt. Ajunge o strângere de mână pentru refacerea unității, un contact fizic care nu minte niciodată.

Pe ringul de dans, lipiți unul de altul, dansau pierduți în ritmul melodiei într-o îmbrățișare amețitoare. Magda, împăcată cu ea și cu soarta ei, renunțase la luptele inutile, de orgoliu. Era mândră că se simțea iarăși femeie. Simțea o plăcere perversă, sălbatică să se lase condusă, dominată, dar apărată.

Era o nouă confirmare că femeia din ea, trezită, își intra în rol. Era fericită că reușise să se elibereze definitiv de ceea ce era pe cale să devină o obsesie periculoasă pentru ea. Pentru a doua oară când dansa cu un bărbat a simțit nevoia să îl sărute. Ca și atunci, nu a ezitat și oprindu-se din dans s-a lipit cât putea de tare de Ionuț și l-a sărutat prelung.

De data asta, cu mai mult curaj, ca un proprietar care își savurează bunurile. De el era sigură. Pe Ionuț îl simțea numai al ei, cucerit de ea și nu trebuia să îl dispute cu nimeni. El o iubea și ea era mândră că îi stârnise acest sentiment.

Încă nu își pusese problema ce anume simte ea pentru el. Magda este o femeie practică. Sigur că se îndrăgostise de el și îl iubește. Altfel nu l-ar fi îmbrățișat și nu l-ar fi sărutat. Așa este Magda, are simțul proprietății dezvoltat.

Despre Ionuț nu se pot spune prea multe acum, mai nimic. El este pulverizat, făcut țândări, aiurit și fericit. A reușit la cel mai important și mai greu examen din viața lui. A cucerit-o pe Magda. Nici nu dorea mai mult de la viață. Era cel mai mare premiu pe care l-a câștigat vreodată și spera să se bucure de el toată viața.

### **Partea a III-a. Urmările unui anunț buclucaș. Marea și mica publicitate.**

Moto: Trebuie memorie bună după ce ai mințit. (Corneille/La menteur)

Uneori mica publicitate este băgată pe nedrept în aceeași oală cu marea publicitate, a apreciat Magda când s-a hotărât să dea acel faimos anunț. Cunoscând ostilitatea și aprehensiunea cetățenilor față de reclame, ea și-a zis că se cuvine ca reputația micii publicități să fie reabilitată.

Între cele două tipuri de publicitate există mari diferențe care fac din marea publicitate o nesuferită, în timp ce sora ei, încă minoră, mica publicitate, să fie un sfios și util ajutor în realizarea unor nevoi materiale sau de comunicare cotidiană între cetățeni.

Fără să se absolutizeze, spre deosebire de marea publicitate, cea mică are ca inițiatori de cele mai multe ori persoane fizice. De aceea, mica publicitate este în primul rând strigătul unor cetățeni care vor să-și rezolve problemele pe care le au, cu cheltuieli cât mai mici.

Uneori, mica publicitate găzduiește anunțuri care urmăresc plasarea de mărfuri și atunci ea se referă atât la vânzarea cu amănuntul, dar și la vânzări en-gross ce interesează deopotrivă ofertanții, cât și posibیلی cumpărători. Caracteristica acestei forme de publicitate este că la ea participă numai cei interesați. Aceștia negociază direct toate condițiile tranzacției, și ea se termină, dacă părțile se înțeleg, cu transferul mărfurilor.

În general, la mica publicitate apar mai toate anunțurile care privesc: aniversări, decese, matrimoniale, divorțuri, vânzări de terenuri și locuințe, oferte de serviciu, pierderi, etc. Prin marea publicitate se face reclamă, obicei care a fost poreclit încă de la începuturile lui că ar fi “sufletul comerțului”. Nu se cunoaște cu precizie când a apărut marea publicitate și din păcate, nici cine a fost inventatorul ei. Din această cauză astăzi oamenii nu au pe cine da vina pentru marea năpastă căzută pe capul lor.

Se știe însă când va dispărea. Fenomenul se va produce în momentul în care cetățenii și cetățenele lumii vor depăși faza de dependență față de cumpărături, ocupație cunoscută pe plan mondial sub denumirea de «shopping», și vor reveni la statutul lor de oameni liberi să-și cheltuiască banii cum vor, nu cum sunt sfătuiți prin toate canalele de informare de cei interesați.

Chiar dacă momentul nașterii publicității este undeva în ceață, este sigur că apariția ei s-a produs într-o perioadă dificilă pentru producători, când aceștia în expansiune, căutau noi posibilități de desfacere. Mai târziu, comercianții au preluat beneficiul reclamelor și le-au împins până la o limită periculoasă pentru însuși spiritul de concurență.

Într-o țară cum este cea în care trăiesc eroii romanului, care a avut un regim politic totalitar și a fost practic virgină în privința practicării reclamelor, după un fel de revoluție, s-a schimbat și atitudinea față de modul în care se face comerțul. Toți cioflingarii analfabeți care au cumpărat o tarabă și s-au autointitulat “comercianți”, au ajuns să respingă aprovizionarea micului lor negoț cu orice produs care nu a apărut într-o reclamă la televizor.

Astfel, au sucombat multe inițiative ale unor întreprinzători locali care, deși produceau mărfuri al căror raport calitate/preț se situa peste nivelul celor importate, nu au putut să își susțină afacerea din cauza imposibilității de a suporta costul reclamelor la televizor.

În locul lor, s-au instalat “importatorii” care și-au început afacerile prin colectarea tuturilor gunoaielor lumii pe care le-au pus în galantare la prețuri uluitoare. Ei s-au îmbogățit, iar în mod firesc, populația a sărăcit.

Mai târziu, piața a intrat pe mâna marilor companii internaționale pentru care plata reclamelor nu a fost o problemă. Și știți de ce? Pentru că tot cumpărătorii, victimele agasate ale reclamelor fără sfârșit, fără sare și piper sunt cei care le plătesc, costul lor fiind inclus în prețul de pe raft. Cui îi place umorul de culoare închisă spre negru, nu are decât să urmărească publicitatea. Procedând astfel, va avea parte de senzații tari și va deveni expert în îngurgitarea cu calm a exagerărilor și minciunilor în care nu cred nici de cei care le inventează. Ar fi suficient un singur exemplu care să probeze nu numai spiritul “inventiv”, dar și totalul dezinteres privind informarea corectă a cumpărătorilor.

El demonstrează că unicul scop urmărit prin reclame este ca cei care le promovează să controleze buzunarele cumpărătorilor și nicidecum să ajute cetățenii în alegerea mărfurilor de care au nevoie.

Iată-l, citiți-l și cruciți-vă!

“Spre deosebire de produsele obișnuite, acesta este și are...și dă-i, și luptă, ...înșirând calități pe care în alte reclame le găsești la concurență.”

Cineva înarmat cu răbdarea să urmărească calupurile de reclame - altă expresie nepotrivită cu sensul atribuit în vorbirea curentă după explicațiile date de MDE - va observa că de fapt toate mărfurile trec succesiv, aleatoriu, funcție de marca pentru care se face reclamă, prin categoria de produse obișnuite. Acum unul, peste câteva minute altul, la un post TV unul, la alt post altul ș.a.m.d. Astfel, fiecare produs devine la un interval scurt de timp, din cel mai bun, unul obișnuit și viceversa.

Acestea erau reflecțiile Magdei în așteptarea urmărilor anunțului dat de ea la mica publicitate.

În prima duminică în care începea aventura anunțului ea, deghizată cu ochelari negri, pălărie de soare și un șal misterios care îi acoperea partea de jos a feței, s-a deplasat la cofetăria Crizantema. Ce a văzut acolo i-a depășit orice imaginație. Zeci de tineri în cămăși albe cu mânecă scurtă și cravate bleumarin mișunau prin fața cofetăriei.

Cei mai curajoși intraseră înăuntru și consumau deja diferite produse; pateuri, prăjituri, alune, băuturi răcoritoare, tot ce constituia marfa specifică localului. Patronii cofetăriei, bucuroși de clientela neașteptată, dar și speriați de epuizarea rapidă a stocurilor, nu știau cărui fapt le datorează această nemaipomenită afluență. Să fie un meci de fotbal în vecinătate sau un miting ori sunt membrii unei secte necunoscute care au ales ca punct de întâlnire cofetăria lor, judecând după cum sunt îmbrăcați, toți la fel?

După un timp, o fată fășneată care servea clienții, cu un spirit de observație mai dezvoltat, a văzut că mulți țineau în mână același ziar. A cerut permisiunea unuia din ei să îl răsfoiască și dintr-o privire a văzut și citit anunțul cu pricina. Și-a informat patronii care au hotărât să facă imediat o libație și să trimită la biserică un pomelnic pentru vii, în care se rugau pentru sănătatea celui care a fixat ca punct de întâlnire localul lor.

Magda privea întregul spectacolul oferit de dorința oamenilor de chilipir, chiar și în dragoste și nu îi venea să creadă. Urmărilor unui anunț făcut în glumă într-un moment de derută au surprins-o și, îngrozită de numărul mare al celor veniți, a renunțat să se mai ducă în zilele următoare. Acum nu mai era interesată de acest joc al alegerii unui candidat pentru inima ei. Credea că găsise ce căuta în persoana mult prea simpaticului, a omului care îi inspira încredere, a timidului și inteligentului personaj, în viața de toate zilele polițistul, detectiv de investigație, Ionuț Pușcă.

Cu toată această perspectivă, privilegiul de a o vedea pe domnișoara doctor dezlănțuită în manifestarea capriciilor ei, precum și pățaniile ofițerului inamorat nu va dispărea încă, iar prezența lor în mintea autorului va rămâne ca o invitație pentru noi aventuri.

Este greu de imaginat imensa coadă care se forma în zilele anunțate pentru prezentare. Numărul amatorilor de acces la un amor nesperat cu o fată frumoasă și neștiutoare, care în disperare de cauză apelase la mica publicitate pentru a-și găsi perechea, era atât de mare, că nu putea fi urmărit de o singură persoană dacă ea mai avea și altceva de făcut. Trebuia să fie angajat cineva special, cu o memorie de elefant pentru a ține evidența celor care s-au prezentat la anunțul făcut de ea.

Vestea a circulat cu rapiditate din gură în gură și în scurt timp au apărut și fetele. Ele vedeau în marea de aspiranți la grațiile unei amoreze ipotetice, un loc ideal pentru pescuit. Drept urmare, numărul lor a crescut treptat și în scurt timp l-a egalat pe cel al

bărbaților care au răspuns “prezent!” la solicitarea misterioasă și plină de făgăduințe din ziar.

Afacerea a prosperat și, mirosind succesul, multe fete blonde natural sau devenite blonde prin vopsirea părului se tot fățâiau în zilele stabilite pe la cofetărie lăsând să se înțeleagă pentru cine era dispus să le creadă - în general tineri proști sau ușor de prostit - că ele ar fi autoarele anunțului. Confuzia întreținută de grupul de fete pline de inițiativă și de patronii cofetăriei a făcut ca în scurt timp să se uite ce anume a generat această isterie și localul a devenit un punct de atracție menționat în hărțile turistice ale orașului ca punct de întâlnire al îndrăgostiților. Patronii cofetăriei Crizantema și-au dat seama că norocul se coborâse asupra lor cu hârzobul din cer. Ei s-au îmbogățit rapid și au perfecționat sistemul, introducând rezervări la mese cu cca. o lună de zile înainte.

Mai târziu, cofetăria a căpătat faima de ultima speranță în găsirea perechii ideale și a devenit punctul de întâlnire al celor fără noroc în dragoste.

Totul are o finalitate. Gluma bună și curiozitatea bolnăvicioasă manifestată de Magda, adevărata autoare a boom-ului cofetăriei, s-a materializat și în alte direcții.

S-au înregistrat un număr record de căsătorii o mie patru sute douăzeci și opt într-o perioadă de patru luni și ca rezultat a fost consemnată o creștere demografică semnificativă, un număr de două mii cincisute patruzeci li opt de copii.

## **Capitolul VIII. Nimeni nu este imun la dragoste.**

“Există un vaccin care să creeze imunitate la boala numită dragoste? Pardon, să fiu iertat. Eu încă nu am auzit” (Bradu Florin)

### **Partea I. Apariția unei vechi cunoștințe - Liliana Alexandru.**

Moto: Slăbiciune, numele tău este femeie. (Shakespeare/Hamlet)

Într-o bună zi, doi oameni tineri, foarte diferiți între ei, s-au cunoscut oficial cu ocazia unei anchete dificile, fără ca această întâmplare să însemne ceva anume pentru ei.

Ulterior, între cei doi, el, un june copt, trecut puțin peste vârsta la care percepția publică îl transformă pe un adolescent neajutorat într-un tânăr bun de însurătoare și o tânără domnișoară, a apărut pe neașteptate o prietenie fierbinte, a cărei temperatură de funcționare i-a schimbat rapid direcția către un anumit fel de iubire, definită în limbaj liber ca "dragoste cu năbădăi".

La început nici unul din ei nu credea că i se poate întâmpla așa ceva, dar în viața oamenilor se petrec uneori și lucruri mai ciudate. Unul dintre acestea tocmai se agăța de polițistul Maximilian Cetate de la judiciar ca lanțurile de picioarele unui condamnat. Urmare a acestui eveniment, “gânditorul Maxi”, cum era el alintat de colegi, și-a pierdut mândra indiferență față de femei și a început să fie tot mai preocupat de ce este în legătură cu o anumită tânără, decât de propria lui soartă. În aceste condiții, ar fi greșit să se creadă că apariția unor ciudățenii în comportamentul lui s-ar datora unei stări de derută trecătoare.

Există martori care confirmă că în ultima perioadă Maxi arăta ca un tânăr retrogradat de la starea de bărbat independent la cea de motan inamorat, capabil să facă

orice pentru a atrage atenția iubitei asupra lui; bunaoară să toarcă ore întregi lângă ea, să se joace cu gheme de ață colorată dacă îi citea în ochi această dorință sau să se avânte prin copaci după vrăbii dacă ea poftea carne de zburătoare sălbatică.

Aceste porniri neobișnuite la el erau interpretate de cunoștințele apropiate ca o dovadă a dependenței din ce în ce mai accentuată față de o frumoasă fată. Ca un îndrăgostit adevărat, convins și răbdător, își schimbase comportamentul și acum arăta o disponibilitate totală pentru satisfacerea capriciilor sau ambițiilor femeii adorate.

Luptându-se fără mare succes cu noua încercare pe care viața i-o întindea ca o cursă, Maxi era tot mai nedumerit de ce i se întâmplă. Existența lui ordonată în care totul era planificat până în cele mai mici amănunte, era bulversată. În viața lui s-a insinuat, ca un tânțar săcâitor sub cămașă, o femeie de care nu mai putea scăpa, mai ales că el nici nu dorea acest lucru, dispariția ei l-ar fi umplut de disperare și amărăciune.

Așa cum cititorii bănuiesc deja, persoana care a reușit să îi schimbe comportamentul dându-i peste cap toate tabieturile tezaurizate de el ca o adevărată avere spirituală, este Liliana Alexandru. Obiectul adorației lui s-a evidențiat în una din celebrele lui anchete de succes și a avut rolul principal în dezlegarea enigmei unui caz ingenios de trafic cu droguri.

În urmă cu ceva timp, ea îi transferase fostului ei iubit, inginerul Doru Dragu, odată cu zahărul o doză dublă de droguri de mare risc într-o ceașcă de cafea, fără să știe, făcând din el o bombă pe roți. Lansat astfel pe piață în stare de inconștiență, inginerul a confirmat repede puterea drogurilor ingerate și a dat naștere unui eveniment rutier care a culminat cu accidentarea gravă a unei tinere.

Acest accident de circulație a constituit punctul de plecare al întregii povestiri. La succesul anchetei a contribuit și colegul lui, polițistul Ionuț Pușcă, cel care a inițiat-o. Maxi nu a uitat nicio clipă că, îmbătat de succes, i-a promis Liliane drept mulțumire pentru cooperarea ei la reușita anchetei, o invitație la o cină în patru la restaurant.

La scurt timp, în mintea complicată a lui Maxi au avut loc adevărate procese de conștiință legate de modul de îndeplinire a promisiunii făcute. Impresionat de prestația Liliane, dar mai ales de felul cum arată, în ultimul timp se gândea dacă nu ar fi mai bine ca la masă să fie numai două persoane, el și ea.

În sufletul lui, începuse să se manifeste cu o forță tot mai mare o anumită duplicitate. Ea nu se justifica decât prin frica de concurență la farmecele frumoasei brunete. De aceea se tot întreba: “Ce rost ar avea să vină la restaurant și Ionuț cu cineva, sau mai grav, să vină singur?” Nu din zgârcenie, masa oricum o plătea din fondurile de protocol ale instituției și lui nici nu îi trecea prin cap să economisească banii contribuabililor.

Altul era motivul. Maxi își petrecuse timpul liber mai mult cu nasul în cărți, singur atâta amar de vreme și acum, spre norocul lui, s-a ivit prilejul să iasă la restaurant cu o fată pe gustul lui. De aici a început o luptă launtrică din care a ieșit învingător, ca de obicei, egoismul specific rasei umane.

Prin urmare, a hotărât să o invite la un dineu pe domnișoara Liliana Alexandru unde el urma să fie unicul reprezentant al poliției și astfel să rămână singur cu ea o seară întregă. Avantajul acestui aranjament era că nu trebuia să împartă cu nimeni surâsurile, clipirile șăgalnice din ochi și dansurile languroase cu ea. Numai el va fi partenerul frumoasei domnișoare și numai el singur va fi cel care se va învârti cu ea pe ring, strâns lipiți unul de altul. “Cine știe ce putea ieși din o astfel de întâlnire?”, se sugestionă el devenind periculos de romantic.

Ionuț s-a bucurat, la rândul lui, când a aflat intenția prietenului său. El era prea implicat într-o cursă disperată de recuperare a doctoriței Magda Păun din rămășițele debutului de iubire eșuată pentru Doru Dragu, eternul rival al celor doi polițiști la fetele



după care ei tânjeau. Ciudățenia era că pentru ei doi, fetele pe care le visau apăreau într-un fel ca iubite la “second hand” după ce trecuseră printr-o relație mai mult sau mai puțin intensă cu Doru.

După multe amânări justificate numai prin timiditatea lui, el a reușit să o invite pe Liliana la un restaurant pe malul lacului, în parcul Bordei.

Prima lor întâlnire s-a produs într-o seară caldă de toamnă târzie, când natura obosită voia să se odihnescă în pace, după exuberanța trăită în cursul verii. Era liniște în jur și în aer se simțea o melancolie dulce, accentuată de căderea picurată a frunzelor ruginite. În tăcerea lor, ele își împlineau destinul acoperind pământul cu un strat arămiu ce evoca tristețea dinaintea venirii toamnei cu ploile ei reci. După aproape trei anotimpuri în care și-au trăit cu intensitate scurta lor viață, frunzele cădeau împăcate cu soarta lor și îngrășând solul, se pregăteau să devină resurse pentru un nou ciclu de viață.

Ajunși la restaurant, s-au așezat la o masă cu vederea spre lac. Liliana cea vorbăreată, a rostit prima o frază cu intenția de a trece peste tăcerea stânjenitoare care deconspira lipsa lui de experiență cu femeile.

- Îmi place mult localul. Maxi, te rog să îmi spui drept, ai mai fost aici? Dacă da, ai fost împreună cu un grup de prieteni sau cu un grup mixt alcătuit din băieți și fete ori numai în doi? Știi ce vreau să spun în doi. Nu? Adică, numai tu cu o domnișorică.

Auzindu-i comentariile, el s-a întristat. Dacă și-ar fi exprimat gândurile în unități de măsură culinare, s-ar fi putut spune că primul lui gând a fost amar ca fierea. “Probabil că mă consideră ori prost la minte, ori prost la fete dacă îmi explică și întrebările”, și-a spus Maxi în sinea lui. După ordinea în care au fost formulate întrebările, el a tras concluzia că nu o interesa decât răspunsul la ultima variantă: a fost sau nu aici cu o fată? Așa cum a fost pusă, ea nu era nici măcar aluzie, ci presiune directă asupra lui pentru a afla... ce?, s-a întrebat el la rândul lui. Nu își dădea seama. Erau atâtea posibilități, încât adâncirea lor i-ar fi ocupat toată seara.

Întrezărind capcana, el a fremătat ca un armăsar care își arată nemulțumirea fornăind și dilatându-și nările. Începuse să aibă păreri rău și pentru el și pentru ea. Nu așa visase el debutul întâlnirii din această seară. Maxi era departe de obișnuința conversațiilor convenționale. El avea creierul antrenat pentru discuții mai profunde sau de ordin practic, subjugate argumentațiilor logice. Cu toate acestea, simțul dezvoltat al măsurii îi permitea să participe activ la orice discuție. De fiecare dată când se angrena în conversații o făcea cu plăcere și competență, atâta vreme cât ele nu alunecau către domenii delicate în care el să simtă pericolul referirilor la experiențele lui amoroase.

Drept urmare a hotărât să aleagă o variantă diferită de sugestia conținută în întrebarea ei și a răspuns sec, cu o anumită indispoziție ce putea trece ușor și drept asprime.

- Nu am mai fost niciodată aici, dar am auzit de la amici că se mănâncă bine și au o orchestră care știe să cânte după note, nu după ureche.

Acesta a fost răspunsul dat de el cu acreala unui buldog care mărâie la o pisică aflată într-o poziție invulnerabilă, cocoțată pe un gard înalt, inaccesibil lui. Auzindu-și răspunsul, i-a venit să își dea singur câteva perechi de palme, pe baza cunoscutei metode aplicate în asemenea situații - autoservirea. Își reproșa că i-a răspuns agresiv în loc să aprecieze amabilitatea fetei care a vrut să îl ajute când l-a văzut că stă de lemn tănase, cu gura încleștată, ca un surdomut.

Fară să dea importanță stilului grobian de răspuns, Liliana i-a lansat un zâmbet superior și cu o voce controlată i-a replicat ca o concesie.

- Bine te cred, deși temenelele pe care ți le-a făcut oberchelnerul la intrare lasă mai degrabă impresia că ești un obișnuit la localului. Sau poate te dai mare că ești de la poliția economică și vii să mănânci și să bei gratis pentru a închide ochii la potlogăriile care se petrec aici... și... în aproape toate restaurantele?

După ce a auzit replica ei, el a fost convins că tocmai i-a fost servit perdaful meritat și a hotărât să întoarcă discuția în favoarea lui, De aceea Maxi, conciliant, i-a răspuns umil, bătând mărunt din buze și plecându-și rușinat cicoarea ochiilor lui albaștri.

- Nu, te asigur că nu am mai fost aici și nu obișnuiesc să îi fugăresc pe cei care lucrează în alimentația publică, abuzând de funcția mea.

Spre ghinionul lui, chiar atunci trecea pe lângă masa lor șeful de orchestră care, la vederea lui s-a oprit, l-a privit insistent și zâmbind cu gura până la urechi i s-a adresat.

- Bună seara, domnule locotenent Cetate, sunt fericit că ne întâlnim din nou. Nu știu cărui fapt îi datorăm onoarea vizitei dvs. de astăzi. Ce v-a adus mai mult aici? Muzica mea sau mâncarea ăstora?

Încolțit, polițistul nu mai știa ce să zică. Parcă trăia un coșmar. Nu înțelegea ce se întâmplă. Știa că venise pentru prima oară în acest restaurant. Dar de unde apăruse și domnul acesta jovial cu aerul lui complice întărind atacurile invitatei lui? Intervenția lui îl făcea să apară ca un mincinos ridicol și a simțit nevoia să-l pună la punct.

- Domnule capelmaistru, bănuiesc că asta vreți să fiți, de unde mă cunoașteți dvs.?

- Haideți domnule ofițer, nu vă mai prefaceți că nu mă știți. Sunt Pandelescu, cel care v-a încântat urechile, știți dvs. unde și când. Chiar nu vă mai amintiți?

Atmosfera devenise nostimă.

Liliana se amuza copios, insinuările ei căpătau tot mai mult contur, argumente și substanță. Pandelescu, înduioșat de aducerile aminte, persista în ideea că el și ofițerul sunt cunoștințe vechi, legate prin întâmplări din trecut, iar Maxi nega cu încăpățănare că venirea lui de astăzi ar fi o reeditare a altor vizite și insista că este prima dată aici.

Între timp, domnul Pandelescu s-a aplecat la urechea lui Maxi și i-a șoptit ceva care a schimbat brusc atitudinea ofițerului. El s-a ridicat în picioare și, îmbrățișându-l pe muzician, i-a redat acestuia liniștea odată cu dovada că nu făcea fițe, ci pur și simplu memoria îi jucase o festă.

- Vă rog să mă scuzați că nu v-am recunoscut imediat, se mai întâmplă. Memoria, după cum se știe, este de genul feminin și ne mai păcălește. Ce mai faceți, domnule Pandelescu?

Cu această frază Maxi a considerat că și-a luat revanșa față de partenera lui pe care a inclus-o în marea masă de femei amatoare de păcăleli.

- Mulțumesc, nu o duc prea rău. Trăiesc și încă bine. Vreau să fac încă multă vreme umbră pământului.

- Când ne-am cunoscut erați șef de orchestră la opera din Cluj. Cum se face că acum sunteți doar dirijor la un restaurant din București? Nu vi se pare o retrogradare a dvs. pe scara valorii artistice?

- Bani m-au adus aici. Câștig mult mai bine cântând în acest restaurant decât la Cluj, ca șef de orchestră la operă. Dar dvs.? Știam că ați renunțat la cariera juridică și v-ați consacrat scopului nobil al scăderii criminalității intrând în poliție.

- Da. Nu mi-a plăcut să fiu judecător. Numai unul, Dumnezeu, le poate judeca pe toate, iar ca avocat pledant, niciodată. De multe ori nu poți să îți alegi singur cazurile, iar firea mea nu îmi permite să apăr și escroci. După cum știe toată lumea, ei încep să devină o categorie socială importantă numeric, din ce în ce mai agresivă și lacomă.

- Asta trebuie să fie explicația. Pe mine vă rog să mă iertați acum, mă retrag, îmi vine rândul să intru în program.

După ce a pus astfel punct discuției, s-a întors cu o plecăciune spre Liliana și i s-a adresat de parcă abia atunci o zărise.

- Respectele mele, domnișoară, nici nu știți ce băiat de aur este domnul Cetate. La Cluj, odată mi-a salvat viața. Tăbărâseră pe mine niște huligani, să mă jefuiască. Noroc cu dânsul că trecea pe acolo și cu câteva lovituri bine plasate i-a pus pe fugă. Apropo',

domnișoară, a mai adăugat el, este prima dată când îl văd aici, dar știu că toți cei care ne calcă pragul o fac numai pentru două lucruri; pentru muzică și pentru mâncare. De aceea l-am întrebat pentru ce a venit, ca să mă dumiresc dacă a rămas un romantic sau a devenit un gurmand înveterat, mai spuse domnul Pandelescu în timp ce se pierdea printre mese.

Ultima lui remarcă l-a făcut pe ofițer să răsufla ușurat. Trecuse un examen greu și acum aștepta ca drept rasplată să îi fie recunoscută sinceritatea.

Dar de unde, Liliana nici nu se gândea, din contra parcă afirmațiile muzicantului o întăritaseră și mai mult.

- Măi să fie, ce regie, domnule! Bravo, domnule Citadelă!, pardon, domnule Cetate, s-a corectat ea lăsând să se înțeleagă că i se adresase intenționat în mod voit greșit.

Apoi, zâmbind sarcastic i-a aplicat lovitura de grație:

- Mi se pare evident un aranjament cu muzicantul și nu înțeleg de ce nu recunoști că ești de-al casei, și-a încheiat ea zeflemeaua cu o figură batjocoritoare.

Bietul Maxi simțea cum ea îl demolează piesă cu piesă folosind un pichamăr verbal pe care îl manevra fără milă, dar cu iscusință. Atitudinea ei l-a făcut să arate ca după înghițirea forțată a unei doze duble de chinină. Asta i se citea cu ușurintă pe figură, dar mai ales în ochii lui albaștri și senini de copil care acum arătau o tristețe neprefăcută. Colțurile buzelor i se lăsaseră în jos a neputință, iar pe frunte i-au apărut două plutoane de riduri. Pentru a salva ce a mai rămas din reputația lui, și-a luat însă inima în dinți și a încercat o divagație prin care căuta să-și amelioreze situația și să-și mai îmbuneze invitata.

- Îmi pare rău că nu mă crezi, este purul adevăr. Este prima dată când îmi calcă piciorul în acest restaurant. Dar ca să nu transform discuția noastră într-o luptă absurdă, fără obiect, sunt dispus să recunosc, dacă ție îți face plăcere, chiar și un neadevăr. Am mai fost aici, continuă el, ba mai mult, vin aici în fiecare seară și dacă mă gândesc bine îl dețin în coproprietate cu niște prieteni. Acum, când am ajuns la această destăinuire, îți propun să schimbăm subiectul.

Nici de data asta nu a avut noroc. Pornită, ea i-a reproșat cu delicatețe, dar și cu o urmă de umor binevoitor eroarea lui de a recunoaște de la început că este un obișnuit al localului.

- Maxi, nu este nici un delict că vii des aici. Cred că fidelitatea ta este bine rasplatită; fie prin porții mai consistente sau prin discount-uri spectaculoase.

Și discuția a continuat în aceiași termeni ca un joc de-a șoarecele și pisica.

În realitate, ea interpreta cu mult talent un rol bine pus la punct în regia lui Ionuț care dorind să se răzbune pe prietenul lui pentru șicane mai vechi, a aranjat împreună cu ea întregul spectacol.

Nebănuind nimic, marele anchetator a rămas convins că fata chiar credea despre el că este un mincinos de duzină care a absentat la cursurile în care s-a predat subtilitatea. Această impresie a dăinuit mult timp și l-a ținut într-o stare defensivă care i-a accentuat timiditatea față de ea și l-a lipsit de motivația și curajul unei riposte bărbătești.

Așa a început idila dintre ei. Ea ataca și el se apăra. Modul în care el se străduia de fiecare dată să fie conciliant ca să nu o îndepărteze, a făcut-o pe Liliana să îl placă din ce în ce mai mult. Dominația ei copioasă nu putea fi echilibrată mai fericit decât de răbdarea lui supraomenească. Comportamentul lor, veșnic în contradictoriu a contribuit hotărâtor la întărirea legăturii dintre ei, încă de când s-au cunoscut. Într-un fel, datorau iubirea lor de mai târziu și lui Ionuț care, prin intrigile lui nevinovate i-a făcut să se descopere. Încet-încet Liliana, căreia viața îi prezentase până atunci numai aspectul ei tumultos și nesigur, s-a atașat puternic de bunătatea naivă a lui Maxi lângă care se simțea confortabil și în siguranță.

După prima lor întâlnire Maxi, din ce în ce mai aprins, i-a propus și altele pe care ea le-a acceptat de fiecare dată cu plăcere. La început ca să-l chinuiască, iar mai târziu pentru că nu se mai putea putea lipsi de ele. Devenise la rândul ei dependentă, o pradă în mâinile lui. Ceea ce făcea farmecul întâlnirilor dintre ei era că el nu își dădea seama ce putere avea asupra Liliane și continua să stea în defensivă.

Zilele treceau nepăsătoare pe lângă ei dar nu le băgau în seamă. În tot acest timp nu au scăpat nici un prilej să fie împreună. Era limpede că întâlnirile lor erau o plăcere reciprocă, asemănătoare unui drog pe care nu și-l puteau refuza. Cu toate acestea, chiar în momentele lor cele mai plăcute păreau că găsesc în ei resurse inepuizabile să se afle într-un permanent aparent conflict. Ei erau mai potriviți decât oricare alții să ilustreze veșnicul conflict neantagonic care există la unele perechi care se completează în modul cel mai fericit; între cineva care bombăne mereu și opusul lui, altcineva care nu îl ia în serios.

De fapt, Liliana îl tachina fără oprire ca și cum era convinsă că asta era principala ei menire pe pământ, să-i mănânce viața polițistului. Din orice găsea motive să îl șicaneze; că s-a născut și încă mai respiră, că este prea lung și deșirat, că aproape a chelit, că este prea calm și are un umor de țaran fără știință de carte și câte și mai câte.

Maxi, cuminte ca un cățelus bine dresat mai mult se amuza decât se supăra de eforturile și gălăgia pe care le făcea ea. Pentru el toată descătușarea de energie cu care ea se înverșuna împotriva lui avea un efect un tonic, reconfortant. Era destul de înțelept să înțeleagă că pornirea ei împotriva lui putea fi una din formele ciudate de manifestare a dragostei, așa cum spune un vechi proverb francezesc "Qui s'aime, se taquine". El se simțea în centrul preocupărilor ei și asta îi dădea o stare de mulțumire. Până la a-l întâlni, Liliana a fost învățată să se comporte ca o pisica de lux și să ofere bărbaților un set complet de plăceri estetice și amoroase; să arate bine în permanență, să se îmbrace elegant, să facă o impresie bună în anturaje, să fie draguță în general și pricepută în arta iubirii în special.

Acum toate astea îi păreau roluri depășite și o enervau. Alături de el a început să trăiască o viață proprie exersându-și o autoritate de fațadă asupra lui, mai mult să se convingă că ce i se întâmplă este adevărat.

Pentru Maxi timpul petrecut cu ea era o destindere pe care nu ar fi înlocuit-o cu nimic altceva. Fără să se simtă sufocat sau deranjat de neconținutele ei atacuri, el îi căuta prezența și la rândul lui, i-o impunea pe a lui.

În acest context i-a propus o vizită într-un week-end în satul lui natal din Transilvania. Ea a acceptat și într-o vineri pe la prânz, au plecat într-acolo cu autoturismul lui. Fără multe peripeții, dar cu destulă întârziere din cauza aglomerației de pe șosele au ajuns pe înserat în satul Costelea, locul lui de naștere.

Satul era de fapt un cătun ce aparținea administrativ de o comună mai mare și era situat pe o coastă pietroasă la baza unui munte. Aerul limpede și proaspăt mirosind a conifere, iarbă și flori de munte i-a îmbrățișat de la venire și nu i-a mai părăsit timp de două zile cât au petrecut acolo.

Impresionată de atmosfera idilică descoperită în satul lui natal, Liliana s-a relaxat repede după drumul obositor parcurs. Părăsise o lume sufocantă, gălăgioasă și poluată aflată în declin și aterizase în altă lume: o lume curată, pură, așa cum ar trebui să fie lumea viitorului.

- Maxi, chiar aici te-ai hotărât să te naști? Să știi că nu ți-ai ales un loc prea rău să vii pe lume. Păcat că evoluția ta ulterioară a fost dezamăgitoare, nu a scăpat ea prilejul unei prime înțepături administrate chiar în casa lui părintească.

- Da, ce păcat că am greșit cu locul nașterii. Trebuia să mă nasc într-o peșteră întunecată, înconjurată de o mlaștină urât mirositoare, în care mișună crocodili, ca să îți iasă ție mai bine imaginea, i-a răspuns el surâzând împăciuitor.

Zâmbetul lui i-a părut nesuferit și de aceea a continuat cu un aer zeflemitor.

- Nu era nevoie să fie și o mlaștină. Pentru tine ar fi fost suficientă numai peștera.  
- Mulțumesc pentru economia de peisaj pe care mi-o faci.  
- Nu ai pentru ce. În viziunea ta nici nu există imagine cum mi-ai spus mai înainte, ci numai închipuiri, sunete guturale și lipsă de confort. Asta îmi sugerezi când mă uit la tine cum rânjești prostește, și-a deșertat ea tot sacul cu răutați.

- Dacă nu te-aș cunoaște aș crede că tu mă invidiezi pentru că eu m-am născut pe un tărâm de basm, în timp ce tu te-ai născut în colbul și plictiseala unui oraș, iar acum mă dai la întors numai să echilibrezi situația.

- Să știi că dacă te-as invidia pentru ceva....ar fi pentru acest loc mirific, i-a răspuns Liliana cu o voce visătoare. Aș da orice să pot spune că am descins din neant într-un asemenea loc. Ca și tine, cred că ar suna mai bine dacă am înlocui cuvântul "loc" cu "tărâm". Și mie mi se pare că acest cuvânt este mai potrivit pentru a crea o atmosferă de basm.

- Încă puțin și devii om, cu simțiri și porniri umane. Te rog, spune orice, dar rămâi sarcastică și neîndurătoare cum îți stă ție bine, i-a rețezat el pofta de poezie pe care ea începuse să o dezvolte.

- Îmi cer scuze, uitasem pentru moment lipsa ta de apetență pentru altceva decât descoperirea furțișagurilor cu care îți umpli viața ta de copoi veșnic la pândă, a revenit ea pe pământ.

Satisfăcuți de schimbul de replici, și-au luat o pauză după care au hotărât să meargă la discoteca satului. Sătenii din Costelea erau mândri de discoteca lor, considerată de ei ca unul din semnele cele mai evidente ale evadării din o ruralitate medievală la care îi condamnase trecuta lor existență.

Maximilian, ca om de baștină i-a explicat apoi pe îndelete, cu o nuanță de vizibil regret pe care nu a căutat să îl ascundă, ce anume s-a întâmplat nu numai în cătunul lui, dar și în toată țara. După schimbarea sistemului politic au apărut ca ciupercile după ploaie tot felul de activități, unele năstrușnice despre care în comunitățile sătești numai se auzise că ar exista. Una dintre ele este omniprezenta discotecă. În localitățile marginase, cum este cătunul Costelea, discotecile au fost amenajate după imaginația patronilor și nu după proiecte sau modele pentru că acești întreprinzători nu au văzut în viața lor cum arată una din ele, în realitate în vest.

În dorința de a sări peste etape și a scurta timpul până la instaurarea capitalismului victorios, în satele de altădată idilice, vechile bufete, fostele cărciumi, cât și căminele culturale considerate de protipendada sătească anacronice, au fost înlocuite cu baruri și discoteci.

Trecând la alt subiect care îl preocupa pentru rolul său distructiv jucat în evoluția și obiceiurile țăranilor, a continuat cu tristețe.

- Despre horele din sate.... astăzi nici nu se mai știe. Dar, ce să-i faci? Progresul cere și jertfe. Din nefericire, una dintre ele a fost sacrificarea obiceiurilor străvechi și desființarea unor așezăminte culturale care au jucat în timp un rol important în educarea populației. Ceea ce progresul a pus în locul lor, nu a fost întotdeauna un transplant reușit. Trebuia ca organismul sănătos al nației să le rejecteze ca pe niște organe străine ființei sale. Dar a făcut-o?, s-a întrebat el retoric. Nu am auzit să o fi făcut cineva, undeva, până acum. Cine știe? Poate că odată și odată...a încheiat el cu amărăciune.

- Lasă, Maxi, nu te supăra și pentru asta. Ei trăiesc acum probabil o stare euforică și nu sunt conștienți că prin renunțarea la vechile valori au făcut o alegere proastă. Peste ceva timp, după ani sau poate peste generații, o să își dea seama. Eu însă cred că nu vor mai reveni la tradițiile vechi, pentru că în popor se spune că mortul de la groapă nu se mai întoarce.

- Și eu cred la fel. Ce s-a distrus, așa rămâne. Încă o dată se vede că este mai ușor să strici decât să construiești.

- Hai să dansăm dacă tot am venit aici, a propus ea în timp ce se învârtea pe lângă el.

Nerăbdătoare să înceapă să danseze și fără să urmărească și îi declanșeze erotismul, ea îl atingea întâmplător pe unde se nimerea cu diferite părți ale corpului. O făcea anticipând înlănțuirea lor din timpul și în ritmul dansului. Reacția lui a fost însă disproporționată. Era foarte excitat, iar orice părțică din ea care îl atingea, îi stârnea provocări care îl înnebuneau. Numeroasele lui corijețe la amorul fizic își spuneau cuvântul și îl trimiteau în lumea instinctelor. Lupta din greu să își învingă starea primitivă de mascul nerăbdător și rușinat. Dorea din răspuț să înlocuiască proaspăta inferioritate descoperită cu o abordare conștientă a situației.

S-a concentrat cât putea de tare și, căutând să își înșele și mintea în speranța că șmecheria pusă la cale îi va mai domoli simțurile, el și-a imaginat următorul scenariu: cum că ar dansa cu bunica lui. Odată ce a încropit în minte această înșelătorie, a luat-o pe Liliana în brațe și a lipit-o de el astfel încât să concentreze toți stimulii la un loc, părându-i-se că ar fi mai ușor de stăpânit așa, decât răspândiți în tot corpul. Ideea s-a dovedit însă a-i fi fatală. Pantalonii lui s-au deformat dintr-o dată extrem de vizibil într-o zonă care nu lăsa nicio posibilitate de confuzie. Era convins că ea observase dezastrul care tocmai se produsese și, în sinea ei, râdea de el, rezervându-și pentru mai târziu, ca pe o delicatesă, plăcerea de a-l tachina.

Îngrozit și pentru a ascunde ireparabilul, Maxi s-a avântat cu partenera lui în aglomerația de pe ringul de dans și ținând-o, acum învățat minte, cât mai depărtat de el ca să nu o jeneză cu anatomia lui variabilă, s-a pierdut în masa dansatorilor. Cu o față chinuită și accente desperade în priviri, mișcările lui dădeau impresia unui argat trimis să picheteze via, parând că o face bătând aracii cu fundul.

Ceilalți tineri, parteneri ocazionali de distracție, urcați și ei pe ring, apucați parcă de streche, se agitau spasmodic în grupuri, băieți și fete, și se schimonoseau într-o pantomimă proprie, zăpăcită, izbînd cu fundurile lor pe ceilalți presupuși dansatori, în ritmul unei muzici stridente fără melodie, în care tobele soliste bubuiau să spargă timpanele celor imprudenți să le asculte, neprotejați de tampoane de vată puse în urechi. Împinși spre margine de entuziasmul neghiob al dansatorilor, au renunțat la dans și s-au retras la o masă, mulțumiți numai să privească.

Maxi se liniștise complet. Lipsa de eleganță în mișcările tinerilor de pe ring, l-a potolit, i-a redat luciditatea și stăpânirea de sine. Degajat, cu dorința de a-și face uitată pățania, a început o discuție cel puțin ciudată prin care încerca să atribuie altora jalnica lui prestație de mai înainte, transferând-o unui grup de tineri zurlii. Aceștia, judecând după fețele lor roșii, mișcările dezarticulate și încăpățânarea cu care se chinuiau să demonstreze false valori de artiști ai dansului se vedea cât se poate de clar că făcuseră o haltă îndelungată la bar.

- Liliana, tu știi ce este un arac?, a întrebat el după un timp.

- Da, cred că știu. Este ca un un țărăș mai lung pe care se țărani și îl folosesc în vii pentru susținerea tulpinei și a corzilor plantei.

- Bravo că ai știut. Asta și este. Acum o să-ți spun și de ce te-am întrebat.

- Sunt curioasă, te rog spune-mi.

- Uită-te la băieții ăștia din centrul ringului, spuse el și îi indică cu privirea grupul cu pricina. Mișcările lor de dans sunt atât de caraghioase de parcă ar înfige în pământ niște araci cu fundul.

Auzind comparația, Lilana și-a imaginat scena în vie și neputându-se stăpâni, a izbucnit într-un râs care l-ar fi molipsit și pe Maxi, dacă butada nu era o invenție de a lui menită să-i salveze pielea și onoarea.

Așa că el s-a prefăcut numai că râde în timp ce ea a râs până când a declarat că o doare burta.

Cele două zile petrecute la Costelea i-au relaxat și i-au apropiat și mai mult. Una din cele mai importante urmări a fost scăderea vizibilă a virulenței atacurilor împotriva lui și revenirea ei către starea de normalitate. Se încheiase o tranziție în sufletul ei. Era din ce în ce mai convinsă că Maxi este ursitul. Dar asta din punct de vedere teoretic. Nici nu se sărutaseră încă. Relația lor fizică nu începuse. Mai era mult până departe și un drum lung de parcurs până la nuntă. Se cunoaște chiar o vorbă care s-ar potrivi situației în care se găseau “teoria ca teoria, dar practica te omoară”.

Discuțiile lor îmbrăcau adesea caracterul unui joc de copii care transferat în atmosfera a doi adulți îi amuza copios. Uneori bagatelizau lucruri serioase numai din plăcerea de a discuta împreună. Fiind școliți, beneficiau de un nivel cultural care să le permită abordarea oricăror subiecte chiar dacă altora acestea li se păreau câteodată greu de digerat. Odată și-au pus în cap să descopere unele diferențe dintre cultura continentelor luând ca exemplu lumea nouă și lumea veche.

Pentru început au înțeles să se refere la cultura actului zilnic, la obișnuința de a trăi într-un anume fel, într-un cuvânt la obiceiurile domestice și modul de organizare al vieții. Expozeul lui Maxi a fost uluitor prin naivitatea și inventivitatea lui, iar susținerea făcută cu o logică glumeață de spectacol de revistă, te făcea cel mult să zâmbești, chiar dacă concluzia te punea pe gânduri.

- Deosebirea dintre cultura americană și cea europeană, a descoperit el, consta în dimensiunea găurii de la tubul cu pastă de dinți. La tuburile fabricate în America gaura este foarte largă astfel că oricât te-ai strădui, la fiecare apăsare pe periuță se așterne o cantitate mai mare de pastă decât este nevoie și deci se consumă multă - o adevărată risipă care definește societatea americană ca fiind una de consum.

- Prin comparație, și-a continuat el argumentația, la tuburile europene găurile sunt mult mai mici. Pasta se scurge afară ca un șnur, cantitativ atât cât este necesar ca spălarea să-și atingă scopul. Acest fapt determină un consum economic și încadrează societatea europeană în categoria de societate rațională. Aș mai da un exemplu tipic despre ce înseamnă o societate de consum, a continuat el încălzit.

- La majoritatea produselor americane destinate nevoilor casnice, ambalajele sunt mai voluminoase decât produsul însuși. Ca să descoperi pe ce ai dat banii, trebuie să produci mult gunoi eliminând succesiv nenumăratele ambalaje supradimensionate care îmbracă un singur produs util. Cred că aici ei se conduc după altă logică decât economia și anume “toată lumea trebuie să câștige un ban”. Și cei care fac produsul, dar și cei care produc ambalajele. Mai multe ambalaje pentru același produs, înseamnă mai multe locuri de muncă în această industrie. Colateral crește și numărul celor care se ocupă de colectarea și valorificarea deșeurilor provenite din ambalaje și astfel, cresc ritmurile de producție, se micșorează șomajul, iar statului îi crește bugetul din taxe și impozite creându-și astfel resurse pentru investiții în industria de război. Ca oriunde în lume, contribuabilul consumator nu are ce face și plătește totul. Sărmanul!! Iată numai două exemple și dacă adâncesc comparația voi aduce mult mai multe argumente în susținerea acestei deosebiri de esență care a făcut ca în ochii întregii lumi: întâi, a doua, a treia, etc., sistemul american să fie considerat ca specific societății de consum. Această caracteristică a fost ulterior atribuită societății capitaliste în ansamblul ei, a încheiat Maxi teoria sa, poate exagerată.

Chiar dacă unora argumentația lui i se părea subțire, ce putea face el mai mult când interlocutoarea lui era Liliana cea iubită și nu avea alte mijloace la îndemână să se dea mare în fața ei? A luat-o și el pe scurtătura frivolității.

Experiența celor doi în relația de iubire fizică i-a situat de la început în opoziție. În timp ce el era expus unei cumplite lipse de informații ca rezultat al unui anumit stil de viață vecin cu abstenența, ea își dăduse doctoratul în materie. Din acest motiv apropierea lor fizică s-a produs târziu. El nu îndrăznea nimic în această direcție, acțiune considerată de el ca tabu, iar ea nu îl încuraja de fel.

Obosită de relații tumultoase, începuse să îi placă mai mult partea romantică cu suspine și dorințe înăbușite de rațiune. Părea că a uitat gustul patului împărțit cu voluptate între un bărbat și o femeie. Privindu-i, era dificil să anticipezi când se va produce inevitabilul. De aceea, mai mult în glumă, ca o speculație teoretică a apărut ideea că misiunea aflării momentului când probabil evenimentul se va produce, ar putea fi încredințată unui computer performant.

Drept urmare, computerului ales i-au fost puse la dispoziție toate datele cunoscute despre ei; experiența fiecăruia, reticențele și cauzele lor, simțirile și expectațiile manifestate în relațiile dintre ei, atracția fizică, etc. Puse în ecuație și transmise computerului pentru rezolvare, ele au generat următoarele răspunsuri înregistrate de imprimantă;

- pentru primul sărut probabilitatea de a se întâmpla este de peste cinci luni de la data experimentului.

- pentru mângâieri mai curajoase computerul a decis că pot avea loc între cinci și șase luni.

- pentru....., ei bine aici nici computerul nu a mai putut răspunde. S-a blocat și trebuia să fie restartat și apoi reprogramat.

Concluziile comisiei chemate pentru anchetarea cazului au stabilit două posibile defecte: furt prin soft sau soft defect. Cazul se mai cercetează și astăzi. Operatorul care se ocupa cu depanarea, și-a întors instinctiv privirea către cei doi - uitați de toată lumea în iureșul programării etapelor iubirii lor, și făcându-le complice cu ochiul, i-a îndemnat să se sărute și să infirme astfel pronosticul computerului. Bineînțeles că cei doi ori nu au profitat de momentul favorabil, ori nu au înțeles îndemnul operatorului și nu au dat liber dezlegării la sărut, ratând încă un prilej de apropiere.

Întâmplarea a făcut ca după circa șase luni de la data anticipării computerizate a evoluției legăturii dintre ei, cei doi să se afle într-o excursie de plăcere la Veneția.

Într-o zi, discutând vrute și nevrute, ei își comunicau părerile.

- Maximilianule, nu crezi că aștia de aici, care ne iau drept soț și soție se miră de ce am închiriat două camere separate? Ne dau banii afară din casă sau ce altceva se petrece?

- Liliano, pasărea paradisului, nu știi ce cred ei, dar știi foarte bine ce gândesc eu. Vreau să facem economie.

Nici lui nu i-a venit să creadă ce anume a putut spune. Era sigur că Liliana va înțelege tâlcul ascuns al vorbelor lui și i s-a făcut rușine de nimicnicia lui. Era o invitație nerușinată la inaugurarea unui statut nou pentru ei, acela de amanți.

- Vrei să spui că ar trebui să renunțăm la o cameră?, a întrebat ea angelic.

- Nu ar fi rău, și-a dat el arama pe față. De banii economisiți îți poți satisface pofta ta neînfrânată pentru înghețata lor, știu că ești înnebunită după ea.

- Bine, dar ce o să se întâmple dacă ne mutăm în aceeași cameră?, și-a continuat ea jocul de-a-fața ascunsele.

- Nu cred că mare lucru, i-a răspuns el cu inima cât un purice.

Se aștepta la o reacție violentă din partea ei și se mira că Liliana încă nu explodase.



- Ești convins? S-ar putea să sar pe tine.

La acest răspuns, pe de o parte Maxi s-a liniștit, este vorba de partea onorabilă, a moralității, dar pe de altă parte a simțit pornirea ancestrală a masculului căruia femela îi transmite semnalele împerecherii. Din acest moment amândoi s-au simțit eliberați de constrângeri și discuția a continuat în cel mai fieresc mod.

- În acest caz trebuie să renunțăm imediat la cea de a doua cameră. Eu de pildă, renunț la a mea și mă fac chiriașul tău. Sunt dispus să plătesc o chirie egală cu costul camerei, mai adăuga el.

- Bine, din seara asta te primesc în gazdă.

- Trebuia să facem târgul ăsta mai demult, de cel puțin 6 luni.

- Nu eu trebuia să iau inițiativa. Dacă nu mă înșel, bărbatul este de obicei cel care încearcă, și își asumă riscul, iar femeia decide.

- În cazul nostru, bărbatul ești tu. Mi-ai dat de înțeles mereu ascendența ta asupra mea.

- Posibil, dar cred că a sosit momentul să fii și tu deasupra, adică să ai ascendență cum spui tu.

Discuția de mai sus i-a pus pe gânduri. Nici nu le venea să creadă cât de deslușit au vorbit despre posibila turnură pe care o putea lua relația lor. Erau convinși că a sosit clipa lor cea mare, când toate tainele lumii li se vor înfățișa în fața ochilor orbiți de lumina țâșnită din întunericul incertitudinii menținută atâta vreme de îndelungata lor tăcere și lipă de inițiativă. Emoția lor era una reală, pentru că în astfel de cazuri nu contează experiența unuia, a altuia sau a amândurora luate separat. De fiecare dată când partenerii sunt în premieră, totul devine ca o nouă descoperire, asemenea unui nou miracol.

Ce le trebuia acestor tineri să fie fericiți? Ceva nici complicat și nici de greu de făcut. Să-și dezlege limbile și să-și spună ce simțeau și ce doreau unul de la celălalt. Până acum se dovediseră zgârciți cu vorbele de iubire și alint. Păreau că evită înadins momentele în care să fie tandri. Situația la care au ajuns era destul de aproape de cea de la care pleaseră. Motive diferite de la unul la altul determinaseră atitudinea lor.

El se purta ca un tânăr îmbătrânit și îngrozit, de o timiditate excesivă, nefirească la un bărbat atât de voluntar, dar lipsit de experiență în amor. Nu găsea sau îi era frică să caute momentele și cuvintele potrivite pentru a-și expune simțămintele care să îl descătușeze și să le facă intimitatea plăcută.

Deși Liliana îi plăcea foarte mult, îi era frică și rușine să recunoască față de sine că o iubea sincer, cu o pasiune care îl îngrijora, o adevărată patimă; cu toate toanele, arțagul și năbădăile ei, cu trecutul și prezentul ei. De multe ori a vrut să o mângâie și să îi șoptească la ureche ca în cărți, cuvinte de îndrăgostit ținând-o strâns lipită de el, dar de fiecare dată când era îmboldit să o facă, se simțea ridicol și se oprea.

Ea se comporta ca într-o interminabilă perioadă de tranziție și căuta să se desprindă de amintirile numeroaselor ei legături amoroase începute din anumite interese sau pentru o reglare hormonală pasageră. Părea foarte preocupată de recuperarearea virginității ei pierdute. Nu în sensul fizic. Nu asta o îngrijora, ci mai mult din punct de vedere ideatic, în sensul aptitudinii ei de a fi fidelă unui singur bărbat. Maxi i se părea prea angelic comparativ cu experiențele ei cu bărbații și îi crea senzația că este prea fragil. Fortând o apropiere sentimentală, fie ea și verbală, îi era teamă ca el să nu se risipească în vânt ca o perdea de ceață în fața luminii dimineții. Se simțea datoare față de el și dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, era sigură că s-ar fi putut păstra numai pentru el. Merita acest cadou pe care să i-l ofere din toată inima, ca o ofrandă.

În sinea lor percepeau această situație ca pe o infirmitate și ar fi dat oricât să o depășească. Dar cum, când și cine va putea să le dezlege limbile, mințile și mâinile? Ce miracol trebuia să se întâmple ca să fie cuprinși de o adevărată vrajă, cea pe care o vor descoperi în propriile lor ființe? Tocmai discuția lor de mai înainte, începută ca o joacă, a fost miracolul declanșator. Luați de val, mai mult glumind, cei doi își exprimaseră dorințele și acum toate păreau limpezi. Nu numai că se iubeau, dar se și doreau.

Cel care a început cu dezvăluirile senzaționale expuse ca niște secrete ce se puteau vedea de la o poștă, a fost incredibilul Maximilian Cetate.

- Iubito, dă-mi voie ca măcar astăzi, când am avut o revelație, să te numesc așa.

- Nu numai că îți dau voie, dar îți spun și eu la fel. Iubitule!

- Dar eu chiar te iubesc. Nu îți spun de circumstanță. Mă jur. Este chiar o declarație de dragoste în toată regula.

- Și eu te iubesc la fel, iar dacă am rezervele mele să știi că nu au legătură cu tine. Eu cred că nu te merit.

- Eu nu te merit. Sunt fricos cu femeile, nu sunt prea frumos și nici o companie prea plăcută nu sunt.

- Este adevărat, nu ești un Adonis, dar ești inteligent, puternic și cinstit. Ce altceva și-ar mai dori o femeie? Este de ajuns. Eu însă, am un trecut ratat, plin de iubiți. Nu știi dacă poți să treci cu vederea aventurile mele trecute. Singura mea circumstanță atenuantă este că atunci nu te cunoșteam pe tine.

- Nu am ce să-ți reproșez. De când te-am cunoscut nu ai avut nici o aventură, nici măcar cu mine.

- Este adevărat că nu am ieșit în ultimul timp cu nimeni. Nici nu aveam cum, tot timpul meu disponibil ți l-am consacrat, am fost împreună.

- Îți propun să considerăm închis acest subiect și să ne simplificăm biografiile. Ne-am născut în clipa când ne-am cunoscut. Este bine așa?

- Pentru mine da, sunt fericită că gândești așa.

- Așa gândesc și am precizat ce simt acum și de aici încolo încă 1.000 de ani. Pentru mine, viața a început cu adevărat când te-am cunoscut.

- Îți multumesc, Maxi. Te iubesc și mai mult pentru asta.

- Și eu, porumbelule, colibriul meu colorat și spendida Eva hărăzită de Creator celor care știu să prețuiască ceva meșterit de însuși mâna Lui. Căci asta sunt femeile, darul lui Dumnezeu pentru muritori.

După scena acestor neobișnuite mărturisiri Maxi, dând dovadă de un curaj nebun, a luat-o pe sus în brațe, supunând unei adevărate canonade de sărutări fragila ființă care palpita de plăcere în brațele lui.

Așa s-a sfârșit lunga lor perioadă de așteptare, prelungită ca pe vremurile cavalerilor, când tinerii care râvneau să ajungă în iatacul domnițelor, trebuiau să dovedească nu numai răbdare, dar să își asume uneori și riscul de a se lupta în duel pentru obținerea favorurilor după care tânjeau.

În cazul de față, duelurile au fost numai verbale, iar dacă se caută amplificarea gradului de beligeranță și se vrea trecerea la lupte propriu zise, atunci partea aceasta o privește mai mult pe Liliana, care a purtat adevărate războaie cu sexul opus.

De altfel, în lumea de astăzi se conturează schematic două moduri diferite de adordare a relațiilor dintre cele două sexe:

Unu. Cel cu care s-a confruntat, cuplul numit pe scurt ML - Maxi și Liliana - un cuplu mai subtil și mai sofisticat, caracteristic tinerilor mai copti, trecuți prin o experiență de viață sau paradoxal, celor cărora ea le lipsește complet. Acest sistem are toate șansele să dureze, cum se spune "la bine și la rău, până când moartea îi va despărți".

Doi. Al doilea mod este războiul fulger, în care bărbatul și femeia se înțeleg să tranșeze imediat și fără întârziere eterna lor dispută și cad la pace în primul pat întâlnit. În rare cazuri sistemul generează legături durabile. Practicanții lui “umblă din floare în floare” și au tendința să piardă mereu pe drum sentimentul fidelității care a fost mereu baza moralei sociale.

Oricare dintre noi se poate regăsi undeva. Dacă nu în una din variantele de bază expuse mai sus, atunci în altele intermediare, după opțiunea fiecăruia. Principiul “câte bordeie atâtea obiceiuri” funcționează și aici fără greș.

## **Partea a II-a. Clara și Doru, doi porumbei singuratici care caută să-și sincronizeze fâlfâitul aripilor.**

Moto: Iubirea ... mișcă soarele și celelalte stele. (Dante/Paradisul)

Au trecut două săptămâni de când își spusese marele lor secret, că se iubesc, și ceva mai mult de când generoasa Clara l-a iertat printr-un superb gest de mărinimie, mai prețios pentru el decât toate indulgențele papale.

Imobilizată încă pe patul ei de spital, era fericită. Avea toate motivele să fie așa; găsise marea ei iubire, iar starea ei generală se îmbunătățea de la zi la zi. Rănile se vindecau fără urme, nu mai purta bandaje și se putea ridica de la mijloc. Cuminte, a ascultat recomandările medicilor și nu a încercat să se dea singură jos din pat. Cunoștea că orice act de curaj nesăbuit ar fi putut compromite întreaga ei evoluție, aproape perfectă până acum. Testele la care a fost supusă au pus în evidență existența unei sensibilități difuze la membrele inferioare, iar radiografiile dădeau speranțe medicilor. Erau tot mai siguri că o intervenție chirurgicală nu va fi necesară și au recomandat începerea programului de fizioterapie.

Doru era mai fericit decât fusese vreodată și o vizita zilnic petrecând cu ea ore întregi. Niciodată nu a venit fără flori și întotdeauna o răsfăța cu o surpriză. Era foarte tandru și atent cu ea. Iubirea lui se demonstra de la sine prin tot ce făcea zilnic pentru ea. De când oficializaseră legătura lor, parcă uitaseră complet ce anume i-a adus împreună. Sporăvăiau fericiți ore întregi, fără să se plictisească și găseau permanent subiecte comune de conversație de parcă gândirea lor funcționa după același soft.

Într-o zi, el a adus în rezervă un fotoliu nou, l-a așezat lângă pat, a sărutat-o și luând-o tandru de mână au pășit amândoi în lumea mirifică în care intrau ori de câte ori erau împreună. În clipa următoare, abordând un aer de amenințare glumeață, s-a aplecat spre ea și în timp ce se așeza în fotoliu i-a șoptit în surdină.

- Clara, iubito, «Nu mai plec de lângă tine niciodată, orice-ar fi».

Erau versurile unui melodii la modă, iar prin recitarea lor a lămurit auditoriul în ce ar consta amenințarea lui. Nu s-a astâmpărat și a început să fredoneze încet cu o voce plăcută dar nesigură, numai pentru ea, un șlagăr vechi.

- «Nu te pot uita, ești prima mea iubire, ai pătruns în inima mea și nu te pot uita. Câte nopți am plâns, gândindu-mă la tine ...», a recidivat el. Gata cu smiorcăitul, s-a scuturat el de prestația sa artistică îndoielnică și mângâindu-i mâna, a început să îi explice de ce a adus fotoliul, dar nu imediat, ci ocolind pe departe motivul. Din cauza acestor melodii nu pot să-mi exprim sentimentele cu vorbele mele, pentru că versurile astea mă exprimă pe mine așa cum gândesc și simt eu pentru tine. Culmea este că acum nu găsesc altele mai potrivite.

Înainte de a dezvălui nemaipomenitul secret privind rolul pe care îl va juca fotoliul în viața lor, a vrut să corecteze o scăpare de a lui. I s-a părut că astăzi nu i-a spus suficient de limpede că o iubește și, de teamă că ea ar putea să uite, a vrut să îi reamintească el.

- Te iubesc și nu pot să stau nicio clipă liberă fără tine. Cuvintele astea sunt sută la sută ale mele, nu le-am luat de nicăieri, i s-a confesat fericit că a găsit ceva original nespus de nimeni, nimănui până la el. Mi-ai pătruns în suflet și în gând și... Doamne, iar m-a apucat!, alte versuri și culmea, încheierea era să o fac cu «viața-mi luminează», un alt vers din lucefărul lui Eminescu.

Socotind că acum și-a rezolvat deficiența, a scuturat din cap și, desprins evident de lirismul ocazionat de revederea ei, și-a confecționat o mină serioasă, fără de care nu putea să îi explice motivația aducerii aceluia obiect.

- Vreau să stau și noaptea cu tine, să te am mereu ca pe o icoană în fața mea, să fiu martorul fiecărei clipe pe care o trăiești, să împart cu tine tot ce se poate împărți. Am adus acest fotoliu și începând din seara asta dorm aici. Te rog, ai grijă și vorbește cu șefii de aici, să nu mă trezesc luat pe sus și dat afară. Te rog din suflet, iubire.

Ea a crezut că a prins sensul ascuns al cuvintelor lui. Nici nu era prea greu să înțeleagă că de fapt o testa pentru o viitoare cerere în căsătorie. Ar fi răspuns "da", fără să ezite dacă el ar fi vorbit mai explicit și dacă ea era sigură de completa ei vindecare. A preferat însă să-i expună cu delicatețe ca să nu îl supere, implicațiile pe care le poate avea inițiativa lui cu fotoliul.

- Dorule, nimic nu mi-aș dori mai mult decât să fim tot timpul împreună. Dar există niște reguli pe care toată lumea trebuie să le respecte, chiar și eu, care lucrez aici. Ce vrei tu, ce vrem amândoi, nu se poate chiar dacă spitalul ar fi al meu. Ți dai seama ce ar însemna? Toți piloșii o să vrea să stea cu familiile aici. Și sunt mulți. Ori, acesta este un spital, nu o casă de odihnă sau hotel. Cred că inteligența ta îți permite să îți dai seama că nu se poate. Și așa s-au făcut multe excepții pentru mine. Nu vreau să mă mai expun nici eu și nici pe altcineva. Te rog, înțelege, puiule.

- Am înțeles, scumpete, m-am pripit și te rog să mă ierți. Fotoliul îl fac cadou spitalului. Te rog însă să-ți amintești mereu că te iubesc și sunt în stare să mă las răstignit numai să pot sta un minut în plus cu tine. Dacă vrei să potolești dulcea nebunie care mă cuprinde de câte ori te privesc și s-o faci inofensivă pentru toți care îndrăznesc să respire același aer cu tine, îți propun altceva; dar jură anticipat că accepți, dacă nu angajăm cu nimic spitalul.

Cu toate riscurile pe care le presimțea, ea știa că nu îl putea refuza și o să-i facă pe plac. Când l-a cunoscut, a simțit cum destinul vinovat de multe din frustrările ei, se străduiește să îi dăruiască în compensație ceva neprețuit. Darul primit a fost puterea de a visa cu ochii deschiși și puțința de a-și vedea viața la timpul viitorului, minut cu minut, ca într-o uriașă panoramă.

A văzut cum iubirea ei în stare pură, stătea răbdătoare ascunsă în sufletul ei, refuzând cu încăpățănare să iasă la lumină până când a apărut el. Atunci, s-a eliberat și, ridicându-se în țării (spre cer), a zburat peste șapte mări și șapte zări, a cercetat toată lumea și negăsind ce căuta, s-a întors acasă, la ea. A ridicat sfios capul și l-a văzut din nou pe Doru, tot lângă ea. I-a plăcut statornicia lui și a hotărât să rămână. De atunci nu și-a mai dorit decât să crească și să se facă mare împreună cu iubirea lui. Așa a crescut vigoasă într-o singură vară cât altele în ani, hrănindu-se cu visele lor până când a devenit atât de puternică încât i-a sechestrat legându-i cu lanțuri grele, astfel că au devenit prizonierii unei iubiri veșnice apărută de blestemul dulce al dragostei.

Atunci, ea a știut că iubirea ei, ca și Cenușăreasa din basme, s-a răzbunat. A reușit să se detașeze din o lume amorfă, fără idealuri și să iubească ca altă dată, ca în poveștile

fermecate din timpul copilăriei cu începutul lor tuburător și plin de taine... A fost odată, ca niciodată, că dacă nu ar fi, nu s-ar povesti...

Unde sunteți voi, iluștrii campioni ai iubirii mondiale: Romeo și Julieta, Tristan și Isolda, Ileana Cosânzeana și Făt-Frumos, Penelopa și Ulisse, să vedeți că visul vostru de iubire și spiritul de sacrificiu n-au murit odată cu voi? El a încolțit și a dat roade ale căror semințe au ajuns până în epoca noastră. Mai există și astăzi perechi ca voi.

Când era cu el, Clara era fericită, gata oricând pentru orice sacrificiu, fără păreri de rău dacă acesta făcea posibil ca ei să rămână împreună; cu atât mai mult îi putea promite orice, ca un cec semnat în alb, orice, dar să nu implice pe nimeni din spital.

- Bine, îți jur, dar numai în condițiile pe care le-ai spus chiar tu. Ce are de gând iubitul meu să facă?

- Iubitul tău, fericitul personaj care sunt eu, vrea să te scoată din spital, să te ducă să stai acasă la el, în palatul lui de cleștar unde accesul căpcăunilor este interzis. Am angajat o infirmieră și am cumpărat un cărucior electric, să te poți mișca prin casă până rezolvăm pe fond recuperarea ta. Tu nu trebuie decât să ceri externarea și am înțeles că o să ți-o dea. Eu mă oblig să te aduc aici la control ori de câte ori este nevoie; ziua sau noaptea, pentru tine nu am niciodată pauză. Am o casă mare, dacă vrei poți să aduci pe oricine vrei din familie sau dintre cunoștințe, la alegerea ta, să stea cu tine. Ce zici?

Clara nu avea ce să mai spună, dar a încercat marea cu degetul. Mulți s-au întrebat pentru ce se face mereu, iarăși și iarăși această încercare. În paginile anterioare s-a asumat chiar și riscul unei clarificări a misterului expresiei care aduce la un loc marea și degetul. Probabil că este vorba de o încercare fără rost, ca multe altele, chiar inutilă, menită să scoată din încurcătură personajul principal. Deoarece nimeni nu a dat un răspuns mulțumitor, până când un firoscos îl găsește, călătorim mai departe.

- Bine, Dorule, dar eu am familie, am părinți. Ce or să spună ai mei când vor afla că nu mă duc la ei și o să stau la cineva care pentru ei este un străin? Nu pot să știu ce reacție vor avea.

Plecată pe această pantă, s-a pornit pe plâns. Situația avea un anumit tragism. Ea se externează și va sta în locuința celui care a accidentat-o, pe care părinții ei nu îl cunosc. Ea ar vrea să stea la el, dar familia... și hohotele ei de plâns nu mai conteneau.

- Iubito, ce faci? Nu plânge, mă distrugi, a exclamat disperat Doru. Niciun moment nu mi-a trecut prin cap să te supăr. Îți jur că nu o să fii nicăieri în lume mai bine păzită și îngrijită ca la mine. Am vorbit deja cu părinții tăi, dacă tu ești de acord, o să vină și mama ta să stea cu tine, ea este binevenită oricând. La fel și oricine din familia sau prietenii tăi.

Răspunsul ei au fost alte hohote de plâns, dar de data asta de recunoștință.

El nu avea de unde să știe că ultimele lui cuvinte i-au deturnat motivația plânsului. Ca să o liniștească, a îmbrățișat-o, a mângâiat-o tandru pe păr și i-a șters lacrimile. Era mai mult decât îngrijorat, era speriat.

Fata asta, care se dovedise tot timpul un caracter tare ca stânca, acum plângea. Era o noutate pentru el, dar pentru ea o descătușare și o ușurare. Nu credea că ea va reacționa așa. Când i s-a părut că șuvoiul lacrimilor se mai domolește, a început să îi vorbească șoptit, dar nu a lăsat-o din brațe.

- Iubita mea, iartă-mă, iartă-mi egoismul pentru că numai el m-a făcut să îți propun asta. Am vrut să te am mereu lângă mine. Nu am urmărit niciun alt gând ascuns. Te iubesc mai mult decât se poate închipui, aș fi în stare să dau foc întregii lumi, ca Nero Romei, dacă prin asta te-aș salva pe tine. Îmi dau seama că am dat dovada celei mai imbecile forme de egoism sau chiar de răutate. Încă o dată, te rog, iartă-mă și nu mai plânge, că mă omori.

Clara, care între timp se oprise din plâns, a întors capul către el și l-a întrebat cu cea mai limpede voce auzită de el.

- Chiar ai vorbit cu părinții mei?

- Sigur că am vorbit, a răspuns el cu viteza glonțului. Am fost la voi acasă, m-am prezentat și le-am povestit absolut tot ce s-a întâmplat și se întâmplă între noi. Nu am ocolit nimic, nici că eu sunt autorul accidentului.

În timp ce el vorbea, ea îl privea cu ochii mari, la început mirată și pe măsură ce el vorbea mai pătimaș și mai sigur pe el, se schimba și fizionomia ei, se făcea tot mai dulce, întâi ca siropul apoi ca zahărul și în sfârșit, ca mierea. Zâmbind printre lacrimi, ca soarele după ploaie, s-a agățat de gâtul lui și s-a lipit tare de el, atât de tare cât putea ea să o facă, iar buzele lor s-au întâlnit în cel mai adevărat sărut.

Doru s-a liniștit și în scurtele răgazuri în care ea îl lăsa să respire atât de mult voia să fie una cu el, continua să povestească printre sărutări.

- Le-am mai spus că te iubesc și nu vreau să trăiesc fără tine. Le-am povestit și intenția mea în legătură cu mutatul la mine. Mama ta, o femeie care mi-a câștigat toată admirația și al cărui fiu aș vrea și eu să fiu odată, dacă și tu o dorești, a început să lăcrimeze și mi-a spus simplu, fără nicio urmă de răutate cum s-ar fi așteptat oricine, maai ales după ce ar fi aflat ce rol am jucat eu în toată povestea asta: "Ce iubire zbuciumată! S-a născut din durere, ca în telenovele. Bine că fetița noastră a scăpat cu viață. Iubiți-vă, copii, dacă asta simțiți!" Emoția telenovelistică nu a ținut-o nici pe ea mult. Și-a reprimat lacrimile, m-a privit aprig și a continuat cu ceva care în atitudinea dumneaei trebuia să fie o amenințare. La început la adresa noastră, a ambilor, după care a simplificat lucrurile și le-a îndreptat exclusiv în direcția mea: "Dar să nu uitați amândoi; aveți niște datorii față de viață, în special tu Dorule, să ai grijă de fata mea, mai mult decât de ochii din cap că alfel îți jur; te omor cu mâna mea! Nu-i așa, bărbate?" "Nu-i așa, a răspuns din cealaltă parte a camerei, tatăl tău. Domnul acesta nu este un tip rău, altfel nu ne-ar fi căutat să ne povestească tot. Nu a ascuns nici vina lui în toată întâmplarea asta nenorocită." Asta este pe scurt aproape ca o stenogramă discuția mea cu părinții tăi. Mi-ar place să știu că părerea tatălui tău despre mine nu a fost rezultatul unei solidarități masculine.

- Îți mulțumesc, Dorule, că ai făcut singur pasul ăsta, fără să ți-l sugerez eu. Nu credeam că îl poate face cineva care a fost educat în secolul ăsta nenorocit.

Mulțumirea față de prestația pe care a avut-o el în fața părinților ei nu a împiedicat-o ca după o scurtă pauză să îi adreseze o întrebare ușor muștrătoare.

- Sunt convinsă că nu ai ratat ocazia să te învinovățești cât se poate când le-ai spus că tu ești autorul accidentului, ba mai mult, cred că nu le-ai spus tot, treaba cu cafeaua nu ai spus-o. Așa-i?

- Da, nu le-am spus nimic despre asta, dar cred că nu are importanță, tot eu rămân, cel care te-a rănit. Hai, iubito, să nu mai pomenim de asta dacă nu ne obligă cineva. De acord?

- Bine, gata am tăcut. Totuși sunt curiosă și te rog să îmi spui. De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

- Cred că trebuia să o fac mai demult, dar abia astăzi am vorbit cu ei și am aranjat în numele tău ca în seara asta, pe la ora șapte, să vină aici să te vadă și să putem stabili împreună ce este mai bine pentru tine.

- Oh, iubitele, îți mulțumesc că i-ai chemat. După accident, când am putut să judec și să iau hotărâri, am cerut ca ei să nu vină să mă vadă ruptă în bucăți și aproape moartă. Am vrut să îi menajez, să-i scutesc de această priveliște. Acum, când sunt aproape vindecată, mă bucur că vor veni. Ajută-mă să mă simt bine, să fiu strălucitoare, să îi bucur cu revenirea mea. Tu o poți face, în felul tău unic, iubindu-mă mult, din ce în ce mai mult.

La ora șapte seara, părinții Clarei au intrat în rezervă și și-au revăzut fata, așa cum o știau ei, veselă, frumoasă și încrezătoare. Mare bucurie și fericire. Doru, care regizase acest spectacol, era foarte mândru. După ce manifestările de efuziune s-au potolit, a sosit timpul discuțiilor lămuritoare și al hotărârilor. Ei au fost de acord ca fiica lor să se externeze și să stea la el împreună cu mama ei până la începerea ședințelor de fizioterapie.

Tatăl ei, pensionar, fost profesor de istorie a literaturii, împins de un impuls greu de explicat a cerut puțină atenție să facă unele aprecieri despre evoluția iubirii odată cu vârsta care, după spusele lui, are tendința să se generalizeze. Atenți, toți trei s-au pregătit să îl asculte.

Iată ce a avut de spus domnul profesor, ca o filozofie de om bătrân, cum și-a intitulat el istorioara.

«Cu timpul care trece, cel în limitele căruia ne naștem, ne maturizăm și apoi îmbătrânim, pe care în naivitatea noastră îl considerăm la început un prieten, ne convingem că de fapt el este dușmanul nostru. Timpul este acela care ne apropie de moarte și în final trage cortina după noi. În această unică aventură pe care noi, din necunoaștere sau din superficialitate o numim impersonal și de multe ori cu ușurință viață, ajungem să constatăm mirați că odată cu înaintarea în vârstă se produc schimbări esențiale în comportamentul nostru pe care de cele mai multe ori nu suntem capabili să le explicăm, nici nouă și nici altora.

Când ești tânăr, aceste transformări nu ți se par importante sau de cele mai multe ori, nu le bagi în seamă. De aceea, întreb acum retoric.

- Oare tinerețea să fie un fel de acoperire pentru multe din negliobiile sau greșelile făcute în acea perioadă?

Una din cele mai ciudate și de necrezut transformări care ni se întâmplă, este evoluția iubirii, a mării noastre iubiri, cea despre care credeam că este veșnică și de neschimbat. Cu aproape toate iubirile se întâmplă mereu la fel.

Iată de ce, ajunși la vârsta senectuții, ne gândim cu tristețe că probabil la fel se va întâmpla cu iubirile copiilor și nepoților noștri, șirul generațiilor care nu înțeleg ce se întâmplă, fiind nesfârșit. Să ne amintim măcar cu memoria care ne-a mai rămas acum, la bătrânețe; mai tocită sau mai trează, lăsată pradă ravagiilor vârstei și chiar amanetată la domnul Alzheimer, cum a început dragostea pe care am trăit-o.

Fata pe care o iubeam ni se părea un înger. Era tot ce ne doream. Când ne apropiam de ea o făceam cu o infinită precauție și delicatete, tremurând de emoție. O privire, numai una, aruncată de ea asupra noastră ne trimitea direct în cer. Iată de ce chiar dacă acum nu mai dorim, nu putem evita o serie de întrebări.

- Cum ar fi putut fi egalată imensa bucurie de a sta lângă ea, de a respira același aer, de a o privi cu nesaț și adorație când îi ascultam glasul?

- De ce totul părea atunci mai frumos, aerul mai înmiresmat și raiul parcă se mutase pe pământ?

- Dar de primul sărut își pot aminti toți? Câtă dulce așteptare, câte clipe de îndoieli și înfiorare l-au precedat?

Ei bine, toate acestea dispar cu timpul după căsătorie și în locul lor se instalează o superbă obișnuință în care bărbatul crede că lui i se cuvine totul. Să fie din ce în ce mai indiferent față de fosta iubită, actualmente nevastă, în timp ce din partea ei se așteaptă la tot ce o ființă omenească este capabilă să ofere alteia: iubire, pasiune, devotament, credință, grijă, respect etc.

Cu obrazul din ce în ce mai gros, bărbatul își mărește pretențiile cerând ca soția lui să fie după circumstanță: iubita, amanta, prietena, mama și tot ceea ce femeia a însemnat și a devenit pentru omenire în decursul timpului.

Din acest motiv, se vede din ce în ce mai clar, fără lupă, binoclu sau telescop, că femeia este mult mai dotată ca partener social decât bărbatul, căruia îi este superioară și moral și fizic. Există și două contraargumente în favoarea bărbatului prin care se caută conservarea superiorității masculine, dar ele sunt lipsite de consistență.

Primul ar fi puterea sa fizică pentru care nu are niciun merit în deținerea ei, ea datorându-se unei nedrepte moștenirii genetice.

Al doilea este greșeala întreținută prin o falsă educație cu privire la autoritatea bărbatului, precum că el este cel care conduce viața socială și de familie. Este un neadevăr strigător la cer. Bărbatul nu conduce nimic, i se pare numai. O femeie înțeleaptă crează și întreține această iluzie, a autorității lui depline, numai pentru liniștea căminului.

Din nou, întreb retoric:

- De ce oare oamenii sunt așa de schimbători?

O iubire romantică, dacă se împlinește prin căsătorie își pierde în timp, mai devreme sau mai târziu prospețimea? Poate fi acceptată cumva ideea ca înmormântarea iubirii, a sfintei iubiri între doi tineri, are loc în muzică și toată veselia exuberantă care însoțește nunta? Sau expresia că iubirea degenerază prin căsătorie este adevărată?

Starea de beatitudine de la început, greu de explicat, să fi avut la bază numai ceva instinctual, ascuns, ieșit fără sfială la drumul mare în căutarea și așteptarea plină de nerăbdare a actului de iubire fizică între bărbat și femeie?

Personal nu sunt adeptul acestei simplificări cu pretenția de explicație. În tinerețe toți bărbații sau aproape toți au avut aventuri trecătoare. Mulți au cunoscut femeia, au făcut amor fizic înainte de căsătorie. Cei care consideră acele mici aventuri ca o descărcare nervoasă, o simplă reglare hormonală, au dreptate. Așa și este.

Atunci de unde apare ideea că iubirea bărbatului, fixată din motive care de multe ori nici nu pot fi explicate, pe o floare de față sau pe alta, este numai o haltă a nerăbdării în drumul către patul nupțial? Cum poate fi acreditată această teorie când la îndemâna fiecărui bărbat a existat posibilitatea cunoașterii femeii în toată maturitatea ei sexuală înainte de căsătorie?

În aceste circumstanțe, nu capătă forță ideea că atracția, fie ea și fizică dintre un bărbat și o femeie nu înseamnă neapărat că cei doi vor să ajungă cât mai repede în pat? Se pare că există motive temeinice să dăm crezare acestei judecăți.

Hotărât lucru, până la urmă este greu să fie găsită o explicație unanim acceptată pentru tot ce se întâmplă în lumea asta mare numai între două personaje, un bărbat și o femeie. Greu, foarte greu, tinzând către neputință, ambiția unora de a găsi o formulare care să mulțumească toată lumea. De aceea am început să cred, mai ales odată cu înaintarea în vârstă că susținerea mea din tinerețe, influențată de mințile luminate ale epocii, cu privire la adevăr, că el este unic, a fost o eroare, mai ales într-un domeniu aproape exclusiv subiectiv cum este cel reprezentat de relațiile interumane.

Pe cale de consecință, din ce în ce mai îngrijorat, aproape disperat, constat că toată viața m-am luptat să combat ce este de fapt adevărat, fiecare om are adevărul lui. Câți oameni sunt, atâtea adevăruri trebuiesc acceptate.

În acest silogism constă probabil curiozitatea de a cunoaște cât mai mulți oameni. Numai așa ei se pot apropia de cunoașterea adevărului absolut, suma tuturor adevărilor de la nașterea lumii până la sfârșitul ei, de la geneză la apocalipsă. Fiecărui om îi este dat ca, biologic, să se nască o singură dată, dar să moară de mai multe ori: prima dată cu visele lui, a doua oară cu tinerețea lui și de multe alte ori în fiecare zi.

Fenomenul vieții este irepetabil și are loc o singură dată la nivel de individ, dar este nesfârșit la scara generațiilor. Din păcate viața este prea scurtă, durează prea puțin în timp, mult prea puțin ca să avem răgazul să aflăm ce este binele.

De aceea, omul se naște analfabet și moare neștiutor de carte.»



La sfârșitul acestui discurs neașteptat, s-a făcut liniște. Doamna David și Clara se simțeau chiar jenate față de Doru și considerau că discursul a fost cel puțin nepotrivit cu situația lor. Mai mult chiar, mama Clarei era îngrijorată de o posibilă influență a căldurii din timpul zilei asupra soțului său.

După plecarea părinților Clarei, tinerii au căutat să afle ce anume l-a îndemnat pe tatăl ei să lanseze teoria lui tocmai acum și de ce a numit-o «filozofia lui de om bătrân».

Rămași singuri, ei și-au dat frâu liber imaginației pentru a găsi explicația limbariței domnului profesor pensionar.

În final, Doru a tras concluzia unică rațională, căreia nici Clara nu a putut să îi găsească fisuri.

- Eu am înțeles ce a vrut să spună profesorul. A fost o atenționare adresată direct mie, un avertisment în continuarea celor spuse de mama ta care mi-a cerut ultimativ să am grijă de tine. Sunt de acord că au avut dreptate amândoi și că discursul dansului, deși a luat-o de la 1848, cum spune eternul tânăr Caragiale, a fost foarte potrivit chiar pentru prima noastră întâlnire. Împrejurările în care noi doi ne-am cunoscut, precum și îngrijorarea care mai persistă în legătură cu recuperarea ta totală, la care încă nu avem un răspuns exact, îndreptățesc pe deplin gestul său.

Pentru a doua zi programul lor era stabilit și bătut în cuie. Clara se va externa și se va muta până la recuperarea ei completă în locuința lui, împreună cu mama ei.

Doru era în culmea fericirii. Era ultima seară când trebuia să se despartă de Clara. Începând de mâine va fi în permanență cu ea.

### **Partea a III-a. Triumful dragostei.**

Moto: Iubirea înseamnă a fi doi și a nu fi decât unul. Un bărbat și o femeie se topesc într-un înger. (Victor Hugo)

Așa cum au stabilit la reuniunea de familie, a doua zi Clara s-a mutat împreună cu mama ei la Doru, ocupând parterul. El s-a stabilit provizoriu la primul etaj. Așa cum se prezentau acum lucrurile, dependența lor reciprocă primea o gură de oxigen.

Cu excepția perioadei din zi în care el trebuia să meargă la firmă și pe șantiere, erau tot timpul împreună. Exista însă un moment al zilei care le întuneca fericirea. El se instala în fiecare seară după ce își spuneau “noapte bună” și Doru se retrăgea cu regrete și frustrări în camera lui.

Situația repetându-se zilnic, a devenit nesuferită și le inducea o stare de stres care se instala odată cu venirea serii. Comportamentul lor era aidoma cu al unui computer în care se insinua un virus devastator. Programele lor mintale se deregla, softul natural li se bloca mereu sau răspundea aiurea la comenzi.

Din acest motiv, cei doi au pus gând rău acestui moment al zilei, dar nu vedeau încă soluția salvatoare.

Într-o lume în continuă schimbare nimic nu este imuabil. Toate au un sfârșit, și cele bune și cele rele. Profitând de libertatea opiniilor, segmentul de inteligență rămas nevirusat, i-a ispitit cu o întrebare la ureche adresată celor doi inventatori ai unicii iubiri, aceeași iubire care se reinventează cu fiecare pereche de îndrăgostiți căzuți în capcana ei.

“Ce s-ar întâmpla dacă s-ar căsători?” Ciudat, nu? Ideea pare a fi soluția problemei. Nu era ceva complicat. Pentru aceasta trebuia purtat un scurt dialog simplu, același în toată lumea, bazat pe o întrebare și un răspuns. Scenariul, deloc original, ar fi arătat cam așa.

După lungi codeli și amânări, pândind momentul cel mai potrivit, dumnealui îi adresează dumneaei întrebarea fatală care îl tortura de mult.

- Iubito, vrei să fii soția mea?

Odată lansată întrebarea, urma partea a doua a stării lui de disconfort, chinul așteptării pline de nesiguranță. Intrată în joc, beneficiara solicitării ar fi formulat răspunsul în funcție de temperament. Dacă era o fire directă și se grăbea, îl dădea pe loc. Dacă era o persoană mai elaborată și absolut sigură pe trăinicia lanțurilor prin care îl legase pe cel ce aștepta răspunsul, cerea strategic o pauză de gândire.

Oricare din variante ar fi ales, replica dânzei, în final ar fi sunat cam așa.

- Da, iubitele, vreau ca tu să fii soțul meu sau, în funcție de inspirație, vreau să fii soția ta.

Răspunsul ei era previzibil, pentru că viitorul soț nu ar fi pus întrebarea dacă nu știa, cum știa și viitoarea lui soție, cum știau amândoi, că el nu putea fi altul.

Proiectul, păstrat până atunci ascuns în mintea lor a ieșit la iveală și l-a împins pe Doru să lanseze întrebarea care a fost urmată imediat de răspunsul convenit. Așa se face că cei doi tineri au hotărât să se căsătorească. Ținând însă seama de starea specială în care se găsea Clara, au decis că nu este momentul să facă publică hotărârea lor.

Înainte de toate, trebuiau să facă pașii necesari în vederea recuperării ei complete, iar pentru aceasta era necesar să fie începute ședințele de fizioterapie. După ce au analizat mai multe variante, au hotărât ca ea să plece însoțită de mama ei la un sanatoriu în Austria. Acolo ea va fi supusă unui tratament intensiv care a dat rezultate spectaculoase în cazul multor pacienți accidentați grav pe pistele de schi. Doru urma să le viziteze săptămânal, în week-end. Acesta era în mare programul pe care l-au întocmit, iar aplicarea lui cu toate amănuntele care priveau: rezervările, organizarea tratamentului, transportul, cazarea în Austria, plățile, i-au revenit lui.

După o săptămâna de nebulie și de alergătură, pregătirile au fost terminate și au luat drumul Vienei. Au plecat cu noul lui autoturism, un BMW de teren 4 x 4. În privința vechiului autoturism, cel implicat în accident, gândurile lui au oscilat. Ba să îl păstreze ca pe o piesă de muzeu pentru că a contribuit la cunoașterea iubitei lui sau, ținând seama de anumite sensibilități legate de suferințele Clarei și din superstiție să îl înstrăineze. Până la urmă l-a vândut fără părere de rău.

Ideea plecării în Austria era prevăzută oricum în calendarul ei medical, dar acum ea se precipitase. Cele mai mari așteptări de la tratamentul special de fizioterapie erau legate de recaptarea mobilității picioarelor. Ea depășise momentele dificile de suspans și datora această reușită șansei că în urma accidentului, coloana vertebrală și sistemul nervos adiacent nu au fost afectate.

Între timp, în drumul ei spre vindecare făcuse pași însemnați; se putea ridica singură din pat, dar nu putea să meargă fără cârje chiar pe distanțe mici - cum ar fi drumul de la pat la baie. Stațiunea alpină cu regim de spital din Alpii austrieci i-a primit cu un aer curat, ordine și curățenie desăvârșite. Condițiile de cazare evaluate la cinci stele au făcut ca perioada de ședere a Clarei și a doamnei David, atât cât s-au aflat la tratament să nu li se pară prea lungă.

Timpul care trecea, se consuma ușor, în mod plăcut, acoperind nerăbdarea plecării înapoi în țară. În două luni cât au stat acolo, Doru le-a vizitat de opt ori. Progresele făcute de Clara erau fantastice. Începuse să se deplaseze singură, fără ajutor. La început prin cameră, prin sanatoriu, apoi prin parc, prin stațiune și în sfârșit în orașelul de munte.

După prima ieșire în oraș ea s-a lăsat antrenată în practicarea sportului preferat de femei de când lumea, shopping-ul. Din mândrie sau din prudență ea nu i-a arătat lui progresele făcute de la venirea lor în stațiune și acest lucru o durea. Mai mult, se simțea vinovată de tănuire. În aparență, în loc să împartă cu el bucuriile progresului, le păstra în mod egoist pentru ea.

Cu toate că în sufletul ei, nimic nu era mai presus decât iubirea pentru el, sentimentul responsabilității se dovedea mai puternic decât însăși viața ei și o copleșea. Considera că datoria ei sfântă era grija de a-l feri de ideea că se afla la originea oricărui disconfort pe care ea îl resimțea.

Din acest motiv păstra pentru amândoi bucuria victoriei în lupta crâncenă pe care o dusă pentru revenirea ei la o viață normală. Reușita i se prefigura în minte ca un moment unic, când complet vindecată fiind, va putea să îi poată spune:

- Dorule, iubește-mă tare, cât poți de tare, pot suporta iubirea ta oricât de intensă ar fi. Sunt la fel ca și la început, întregă, și pot să fac tot ce vrei tu, tot ce un bărbat se așteaptă să aibă de la o femeie perfect sănătoasă.

Până când va veni acel timp, se mulțumea să îi spună același lucru mereu, că face progrese, că se simte din ce în ce mai bine și că îl iubește. Când voia să îi exemplifice progresele, pășea singură încet, cu eforturi vizibile și aplecându-se ușor în cărje. În această stare, lăsa impresia că fără ele nu își poate menține echilibrul și nu se poate deplasa. El era mulțumit văzând că ea este tot mai autonomă și aștepta cu răbdare, ca efect al tratamentului, evoluții noi, tot mai lejere.

Într-un week-end, după trecerea unei perioade de cca. două luni de la începerea tratamentului, ea i-a propus să meargă singuri la restaurant. Deși mirat de solicitarea ei, el a acceptat și i-a cerut un time-out necesar pregătirii autoturismului și căruciorului pentru ieșirea în stațiune.

Ea a zâmbit și s-a mulțumit să spună scurt.

- Foarte bine, pregătește căruciorul. Cine știe, poate că o să fie nevoie de el.

Și mai mirat decât la auzul invitației, Doru a ridicat ochii și privind-o, căuta să deslușească dacă în spusele ei se ascunde o șaradă. Totul părea în regulă, așa că și-a continuat în liniște pregătirile.

Exact la ora șase după amiază, conform înțelegerii, după o bătaie protocolară la ușă, el a intrat în camera ei. Înăuntru, s-a oprit nedumerit, ba chiar contrariat la vederea ocupantei camerei, o ființă de basm ce părea coborâtă din altă lume. În fața lui, nu se afla Clara, așa cum o știa el, ci o altă persoană, deosebită de cea la care venise. Privea nedumerit la o superfemeie, mai frumoasă decât toate femeile pe care le văzuse el vreodată. Necunoscuta era îmbrăcată cu un taior bleumarin care îi scotea în evidență suplețea și îi accentua formele seducătoare.

Bâlbâindu-se și cuprins de jenă, Doru încerca să își ceară scuze, fiind convins că a greșit camera. Situația i se părea neverosimilă, ca într-un vodevil cu întâmplări hazlii. Din ce în ce mai stingherit și fără să îi dispară sentimentul că a intrat în altă parte a schițat gestul de a se retrage când, o voce pe care nu o putea confunda, l-a oprit:

- Dorule, stai! Unde te duci? Fugi de mine? Timp de o oră m-am străduit să mă fac frumoasă pentru tine și când colo, cum mă vezi, o rupi la fugă. Să însemne asta că am ratat programul de înfrumusețare? Sau te-a apucat pântecăraia? Dacă asta este cauza, te informez că avem toaletă și aici.

Surpriza lui era atât de mare încât avea figura năucită a celui care deschizând grăbit ușa unei cabine de toaletă ce părea neocupată, a văzut spre groaza lui că înăuntru se afla o duduie care cocoțată pe tron se străduia din răspuțeri să își desăvârșească metabolismul.

Făcând eforturi să își revină, a reușit să îi răspundă cu o voce ce părea venită din adâncurile pământului.

- Iubito, tu ești? Chiar tu ești? Iartă-mă, nu îmi vine să îmi cred ochilor. Este prima dată când te văd în picioare, fără cârje și pe deasupra îmbrăcată în haine de concert. Nici acum, după ce mi-ai vorbit, nu îmi vine să cred că ești tu.

Cu aceeași voce pierdută a continuat să aducă argumentele care să justifice de ce nu și-a recunoscut iubita și a confundat-o cu o zână.

- Am văzut o crăiasă înaltă, suplă, a mai îngăimânat el cu vocea gătuită de revelația pe care i-o provoca perfecțiunea mândrei ei siluete.

Abia când stinghereala că a greșit camera i s-a șters de pe chip și a fost înlocuită cu uluirea pe care o datora de data asta frumuseții ei, răvășit și trezit la realitate, el i-a închinat un poem de dragoste și admirație, spus într-o singură frază.

- Nici nu știu cum să-i mulțumesc cerului pentru această vedenie pentru că eu chiar și acum mai cred că mă aflu în fața unei plăsmuiri din afara lumii raționale.

Doru nu exagera cu nimic. Ce vedea el era ca un vis. Degeaba se freca el la ochi, să se trezească. Nu era plecat în lumea lui Morfeu. Era aici pe pământ, pe pământul acesta controversat, plin de rele, dar real, iar în fața lui stătea frumoasa lui iubită, Clara. Atunci în minte i s-au înșurubat întrebări parșive. Nu s-a putut opri să se gândească ce s-ar întâmpla dacă această femeie extraordinară, acum după ce a redevenit ce a fost, și-ar fi schimbat logica, sentimentele și obiectul iubirii.

În mintea lui s-a strecurat șarpele îndoielii. "Dacă după accident, când ea se considera o handicapată, a acceptat iubirea mea ca pe un surrogat, neputând aspira la altceva? Și mai grav, dacă acum o să mă părăsească schimbând ramura pe care, poate, va ciripi fericită cu altcineva?"

Figura lui, pe care admirația, disperarea și dezamăgirea se succedau una după alta, era atât de expresivă, încât Clara a putut să îi citească gândurile nespuse ca într-o carte deschisă. Intuindu-i cu exactitate frământările, ea i-a retezat dintr-o mișcare îndoielile și fără să îi lase timp să le exprime, i-a replicat în fața spaimei lui aflată în expansiune.

- Lasă, Dorule, tromboneala, a reluat ea cu un ton glumeț, trezindu-l din angoase. Sunt tot eu și nu mi-am schimbat sentimentele față de tine. Te iubesc la fel ca întodeauna, ba mai mult decât mereu, mai ales acum.

Vrând să îl pedepsească pentru momentele în care el a avut sincope în recunoașterea identității ei, a mai adăugat în glumă:

- Nu mi-am schimbat nici figura, nu mi-am vopsit părul, nu mi-am făcut operații estetice și nici nu mi-am pus implanturi cu silicon. Nu am făcut nicio modificare de esență asupra mea, ca tu să ajungi să mă confunzi. Ce părere ai dacă ți-aș recomanda o prietenă de a mea, o excelentă oculistă. Crezi că te-ar ajuta cu ceva?

Clara era numai aparent țăfnoasă, în realitate ea era foarte mulțumită că l-a derutat atât de mult încât în primul moment nu a recunoscut-o.

- Hai, iubito, te rog nu te supăra, a încercat el să calmeze apele.

Nici nu știa bine dacă voia să o liniștească pe ea sau să se liniștească el.

- În locul tău, nu mi-aș mai încape în piele de bucurie. Surpriza pe care mi-ai făcut-o este fantastică. Abia acum te văd așa cum ești făcută, mult mai frumoasă decât amintirea imaginii tale stând întinsă în pat.

Clara savura impresia lui despre ea și era fericită că este frumoasă. Era fericită pentru el, că îi place lui și că îi face o imensă bucurie prin felul în care arăta. Pentru prima dată în viață, ea își dădea seama cât de importantă este frumusețea pentru o ființă umană, dacă ea aduce atâta fericire câtă vedea în ochii iubitori și în figura lui transfigurată de emoție. Neputându-se stăpâni, Doru a îmbrățișat-o și a simțit-o pentru prima dată în tot lungul corpului, stând dreaptă, în picioare.

Primul lui impuls a fost să schițeze câțiva pași de dans, dar s-a oprit imediat. Atunci știa că ea nu este încă pregătită. Pentru asta trebuia să mai aștepte. S-a mulțumit

numai să îi mângâie cu voluptate corpul și să o sărute peste tot unde găsea un spațiu pregătit să accepte contactul cu buzele lui. Ea răspundea cu dăruire ardoarei lui și sărutările lor deveneau tot mai fierbinți și mai insistente. Amândoi erau înfiorați de senzația plăcută de ființe vii care răspund la stimulii pe care îi primesc. Tăcerea suspectă care se lăsase a fost întreruptă de glasul ei îngeresc care l-a întrebat.

- Am avut impresia că ai vrut să dansezi. De ce te-ai oprit, iubitele? Hai să dansăm, l-a invitat ea.

- Bine, dar tu încă nu poți să o faci. Nu ești încă pe deplin vindecată.

- Ba da, sunt vindecată complet. Uită-te la mine cum merg.

Ca să dovedească că așa stau lucrurile, ea a început să se plimbe prin cameră cu un mers normal, fără cârje sau baston și fără să se clatine. Parcă era un cal de rasă dresat în manej sau cineva care dădea un test reușit în fața unui neurolog. Dovedea multă siguranță în demonstrația ei cu mersul drept, fără poticneli. Privind-o, cu greu puteai să presupui că fusese victima unui grav accident de circulație cu numai câteva luni înainte.

El o privea înmărmurit și în timp ce ochii i s-au umezit de emoție, s-a așezat pe pat. Slăbiciunea lui era de înțeles în fața minunii pe care o vedea. Era martorul unui adevărat spectacol, al puterii și voinței omenești care învingând moartea și suferința, a reconfirmat perfecțiunea alcătuirii organismului uman și a nesecatei lui puteri de regenerare. Vedea o minune și înțelegea să o savureze în toată splendoarea ei, ca suprema dovadă că specia umană este o creație a divinității.

Perfecțiunea etalată de Clara demonstra încă o dată că femeia este opera Creatorului care, folosind un material sărac și diform, o fostă coastă, a modelat-o cu o măiestrie și inventivitate irepetabilă, arătând omenirii ce înseamnă frumusețea și totodată motivația existenței femeii. Era momentul cel mai fericit pe care îl trăise până atunci, sfârșitul chinurilor și al îndoielilor lui, era clipa mult așteptată.

Acum nimic nu îi mai oprea să se căsătorească și să-și întemeieze familia lor. Era clipa supremă a vieții lui și a vrut să profite de ea. Căzut în genunchi în fața ei, i-a luat mâna și lipindu-și fața de ea, gătit de emoția care îl sugruma, i-a mărturisit încă o dată credința în ea și în destinul lor, în șansa lui de a o găsi pe ea, unica și singura femeie hărăzită lui.

- Clara, îți mulțumesc că ești sănătoasă. Te-am dorit dintotdeauna, cu mult înainte să te cunosc. Știam că trebuie să exiști și că o să te întâlnesc. Altfel, existența mea nu ar fi avut niciun rost. De când mă știu te-am așteptat, eram predestinați să fim împreună. Modul în care ne-am cunoscut a fost pus la cale de destin. El a ales ca motivație acel groaznic accident și l-a înscenat pentru a fi sigur că ne vom întâlni. Ești născută pentru mine, iar eu în loc să te caut, am așteptat ca tu să vii spre mine. În tot acest timp eu căutam fericirea acolo unde nu era, unde nu puteam să o găesc pentru că ea nu poate fi decât lângă tine și cu tine.

În timp ce vorbea, aplecat în fața ei, ea simțea cum mâna i se umezește, deși nu transpira. Mâna îi era udată de emoția care țâșnea din ochii lui ca un izvor al durerii învinse de fericire. Cu un superb efort de voință s-a smuls din starea în care se afla și a rugat-o să mai accepte din nou ceea ce o mai întrebase o dată.

- Clara, te rog să fii soția mea. Chiar dacă știu că nu te merit, îndrăznesc să te cer din nou de soție. O să te cer în fiecare zi petrecută împreună cu tine. Este cel mai mare omagiu pe care pot să ți-l aduc. Dovadă a credinței mele în tine, siguranța ta că nu trăiesc decât pentru tine; ca să te iubesc, să te apăr de tot ce este rău, până în ultima clipă a vieții mele. Iar tu iubito, ești și vei fi eternă în conștiința mea și a omenirii, ești dovada vieții care a învins moartea. Ești întruchiparea tuturor lucrurilor bune pe care Dumnezeu s-a străduit să le implanteze într-o ființă omenească.

Clara îl asculta în tăcere. Simțea cum un val de căldură blândă, binefăcătoare o învăluie. Acum știa că se afla la capătul drumului anevoios spre fericire și la începutul altuia. Se afla la poarta miracolului împlinirii rolului ei de femeie pe pământ. De aceea îl privea pe Doru detașată de temeri, sub imperiul siguranței oferite de dragostea lui. Temerile ei aparțineau unui trecut depășit și au fost plata pentru suprema ei fericire de astăzi. La începutul acestui drum nou, destinul îi cerea iertare pentru cruzimea cu care i-a arătat calea.

Împins de vechea lui senzație care l-a condus spre ea, Doru continua să îi vorbească înfiorând-o cum numai el putea să o facă.

- Nu sunt Făt-Frumos și nici prea bogat nu sunt, dar te iubesc și te respect cum nimeni nu o va mai face. Sentimentele mele pentru tine reprezintă singurul meu atu și principala mea avere. Nu îți cer decât să îmi dai voie să te iubesc și să mă accepti lângă tine.

Nici ea nu era scutită de emoții, dar vorbele lui îi făceau bine, o linișteau și mai mult. A avut tot timpul imensa dorință să se refacă din două motive. Primul motiv a fost acela că vroia din răspuțeri ca el să nu poarte povara dureroasă a accidentului. Al doilea motiv, mai puternic decât primul l-au constituit propriile ei sentimente egoiste. Îl iubea nebunește și de aceea vroia să fie o femeie normală, întreagă, să îl poată iubi și să fie iubită cu mintea și cu trupul, cum trebuie să se iubească bărbatul și femeia lui. Emoționată, l-a ridicat lângă ea și lipindu-se de el i-a răspuns, într-o cascadă nestăvilită.

- Accept, accept, accept, sunt de acord să mă mărit cu tine în fiecare zi a vieții mele. Te iubesc, Dorule, te iubesc, răspunsul meu este "da" și iar "da". Nu cunosc un alt cuvânt care să îmi aducă mai multă fericire.

În picioare amândoi, îmbrățișați, au început să danseze primul lor tango după o muzică izvorâtă din iubirea lor care le ghida pașii într-o armonie perfectă.

Clara, înfiorată și amețită de dragoste ca un fluture de lampă, agățată de el ca o plantă tânără de arac, nu ar fi ezitat nicio secundă să devină atunci ca un avans al căsătoriei lor jumătate din ființa lor comună, din viitorul lor, cedând chemării sângelui și al vieții. Doru simțind slăbiciunea ei, a fost copleșit de ofranda iubitei lui, un dar împărătesc pe care nicio femeie nu îl poate oferi decât o singură dată.

Deși orbit de patimă, cu toate că nu își dorea atunci nimic altceva decât să stăpânească această minune a naturii desăvârșindu-și astfel năvalnica iubire, s-a oprit la timp. Nu voia să o rănească în niciun fel și nici să o lase să se rănească singură. Nu putea anticipa ce va gândi ea mai tâziu. Dacă se va simți jenată în fața propriei ei conștiințe că s-a grăbit?

Temeri neștiute de el până atunci, au pus stăpânire pe el și l-au făcut să fie superstițios, i-au impus să nu își permită niciun risc. Nu vroia să mai supere pe nimeni și deci nu vroia să păcătuiască, nici în fața unei divinități de existența căreia era tot mai convins și nici în fața lumii. Mai întâi se vor căsători în fața lui Dumnezeu după care, liberi de orice servitute, vor călători pe aripile iubirii până la adânci bătrâneți, dincolo de viață și de moarte. Așa a crezut el că răspunde mai bine iubirii ei. Niciodată nu a iubit ceva sau pe cineva mai mult decât atunci pe Clara. Intensitatea dragostei l-a făcut să pătrundă esența ei.

Atunci a înțeles clar mesajul. Iubirea este adevărul vieții, un sentiment ce ține de specia umană, specifică ei, sădit și înălțat pe culmile sacrificiului prin educație, cultură și credință. Ea este deplină, continuă și fără sfârșit.

#### **Partea a IV-a. Gustul bun, dulce-acrișor al merelor coapte.**

Moto: Iubirea! Este aripa dăruită de Dumnezeu sufletului pentru a urca la el.

(Michelangelo Buonarotti)

În seara dinaintea zilei hotărâtă pentru căsătorie, Clara a adormit foarte greu, s-ar putea spune că nici nu a avut parte de somnul odihnitor al oamenilor tineri, ci mai degrabă s-a zvârcolit în pat surescitată de însemnătatea și solemnitatea momentului ce se va produce în viața ei. Își va uni destinul cu al lui Doru, Făt-Frumos-ul din povestea vieții ei.

Deși s-au cunoscut în condiții de duritate extremă, soarta lor i-a adus împreună și acum îi unea pe vecie prin taina căsătoriei. Era agitată și emoționată. Știa că toată viața ei se concentra în evenimentul care va avea loc în dimineața următoare.

Într-un târziu, a ațipit preț de câteva zeci de minute și a avut un vis frumos. Pentru a treia oară trăia și retrăia același vis. Se afla tot în acea grădină minunată și misterioasă pe care o văzuse ultima oară în visele ei din perioada refacerii. De fiecare dată i se dezvăluiau tot mai multe din secretele acestei uluitoare grădini. Ne fiind la prima vizită și pășind pe locuri oarecum cunoscute, se considera o veritabilă expertă în grădini mirifice și se plimba fără nicio constrângere, uitându-se peste tot fără mirare, stăpânită de o curiozitate emoționată.

Cu capul în nori, la propriu, s-a trezit mergând agale în spatele a doi șerpi care se târau alene în ritmul leneș, lipsit de griji în care mergea și ea. Ofidienii erau cufundați într-o discuție de care erau foarte preocupați. Șarpele cel mare și bătrân îi dădea lecții unui șerpișor mai mic, probabil fiul lui. Grija pe care o pune în explicații te ducea cu gândul că îi preda ștafeta să îl înlocuiască în grădina Raiului, căci asta era locul în care se găsea Clara în vis.

Din discuția lor, ea a înțeles că cel bătrân se bucura că va pleca la pensie și în sfârșit se va odihni. Nu a avut o muncă grea, dar răspunderea lui a fost mare. Timp de mai multe milenii a supravegheat livada cu merele ispită și a trebuit să fie atent ca ele să fie consumate legal. Nu a reușit întodeauna și nu din vina lui. Un mare număr de braconieri de ambele sexe, folosindu-se de tot felul de șmecherii, s-au înfruptat în decursul timpului din fructele oprite. Desigur că asemenea lucruri nu se puteau întâmpla fără complicități din interior. Aceste cozi de topor, pe care le întâlnești peste tot unde mișca ceva, sunt intrigantii și ispititorii de profesie care te îndeamnă să faci lucruri nesăbuite.

Nu a fost niciodată mulțumit că în final acești răufăcători erau prinși și pedepsiți prin tratamente termice cu smoală fierbinte. Ar fi dorit ca aceste ilegalități să nu se producă. Cum discuția lor alunecase către un conținut tehnic care o interesa, Clara foarte atentă, a reținut în cele mai mici amănunte convorbirea dintre ei - un fel de interogatoriu cu care șarpele fiu îl chinuia pe tatăl său. Așa a putut să o reconstituie în întregime, după ce s-a trezit din vis.

- Tătuță, când se coc merele?

- Toamna, a venit prompt răspunsul șarpelui încă în funcția de supraveghetor.

- Dar sunt și mere de vară și se numesc așa după momentul în care au atins maturitatea fiziologică, l-a contrazis fără convingere șerpișorul copil.

- De acord, a recunoscut bătrânul, dar merele de vară nu sunt mere adevărate. De aceea ele nu au savoarea caracteristică și sunt de cele mai multe ori bolnave și pline de viermi, a răspuns șarpele înțelept, după care a continuat ușor iritat.

Se vedea de la o poștă că le antipatiza. Cum se spune, avea un dinte împotriva lor. Să fi fost vorba chiar de un dinte de șarpe? Cine știe?

- Atunci ce fel de mere sunt potrivite pentru Clara? După câte știu, o să sosească aici curând. Ce să îi răspund dacă mă întreabă?, se agita neliniștit șarpele mic, elev și urmaș.

- Fii liniștit, șerpilă. În nici un caz nu o să te întrebe pe tine.

Ca o concluzie a lecției pe care i-a administrat-o, șarpele tată i-a spus urmașului său.

- Merele de toamnă și dintre ele cele roșii, sunt singurele fructe care simbolizează păcatul originar. Chiar și biblia le implică ca vinovate pentru comiterea lui.

După ce și-a consultat programul de activitate zilnică, a exclamat cu surprindere.

- Acum a venit rândul Clarei să muște din măr. Și o va face, este pregătită, a tras el concluzia cu o nuanță șugubeață în glas. Când a fost aici ultima oară îi era foame și sete. Ea ar fi vrut să muște dintr-un măr roșu și succulent, dar eu am sfătuit-o să nu o facă. Merele care îi erau destinate nu erau coapte. Acum iubește, este pregătită și merele ei s-au copt.

Întorcându-și capul spre înapoi a văzut-o pe Clara și discuția lor a început direct, fără ca șarpele să pară surprins.

- Clara, bine că ai venit. Era și timpul. Dacă mai întârzi ai, merele se răcoceau, își pierdeau frăgezimea și se zbârceau. Acum au gustul cel mai bun.

- Bună ziua din nou, a răspuns Clara înclinându-și capul în semn de respect.

Șarpele înțelept a început să râdă agitându-și corpul filiform care se contracta și se lungea în funcție de ritmul cascadelor de râs care îl zguduiau.

- Știi de ce râd? Pentru că aici timpul stă pe loc. Nu există zile și nopți sau anotimpuri, este în permanență lumină și de aceea nu se folosește urarea de "bună ziua!". Pentru a marca plăcerea unei revederi aici sunt alte obiceiuri. Cei care se bucură își ating frunțile.

Pentru a-i demonstra acest obicei, s-a apropiat de Clara târându-se și și-a ridicat treimea superioară astfel că frunțile lor să se atingă. Clara s-a simțit săgetată de această atingere imaterială și rece care i-a provocat senzația de eternitate, dar contactul nu i s-a părut neplăcut. Abia acum ea și-a amintit că îl cunoaște bine pe șarpele bătrân, cu el discutase și la primele ei venituri aici. Drept urmare i-a zâmbit complice, dar șarpele nu a fost impresionat și nepăsător, și-a continuat disertația începută. Se vedea clar că în afară de o lipsă de sensibilitate specifică celor cu pielea groasă și cu sânge rece, el văzuse multe și știa și mai multe.

- Nici nu poți să știi ce bune sunt până nu le guști, a mai adăugat el. Acum poți să le consumi fără sfială, de câte ori vrei să o faci: ziua și noaptea, iarna sau vara, mereu. Vreau să îți mai spun ceva foarte important, a continuat el. Când vei pleca înapoi pe pământ, o să găsești la poarta raiului - în cazul când ieși pe acolo și nu sari pârleazul - un ghiveci uriaș cu mărul vieții tale pe care l-am pregătit de mult pentru tine. Suflă asupra lui și el se va miniaturiza, poți să îl iei într-o sacoșă. După ce ajungi acasă și îl plantezi în grădină, suflă din nou și mărul va reveni la dimensiunile lui reale. Bine îngrijit, el va rodi toată viața pentru tine.

S-a mai uitat încă o dată lung la Clara, ca și cum o vedea pentru ultima oară și cu o vădită părere de rău, obosit de atâta conversație, a adăugat:

- Acum trebuie să plec și nu știu dacă o să ne mai vedem vreodată. Bărbosul de care ți-am vorbit mi-a aprobat pensionarea și asta micu' de lângă mine mă va înlocui. Înainte de a pleca, un lucru aș dori să mai știi. Ar fi păcat să nu cunoști mai multe decât toți despre Rai și istoria lui, pentru că ai fost de trei ori aici. Este un mare privilegiu, sunt foarte puțini cei care au fost o singură dată. Nimeni nu se poate lăuda că a fost de trei ori aici, cu excepția celor sfinți și a îngerilor. Aceștia pot să intre și să iasă de câte ori vor, fără vize sau aprobări, ca în spațiul Schengen.

Sprîjinindu-se în baston, șarpele a făcut un ultim apel la memoria sa, din ce în ce mai precară și arătând cu vârful cozii în direcția în care ar fi trebuit să îi fie tâmpla, sediul înțelepciunii lui, a spus ca o concluzie:



- Ultima informație pe care aş vrea să ți-o dau este că aici se cunoaște tot ce se petrece acolo la voi, în orizontul strâmt și neîncăpător de pe pământ. Cum șe stie, după alungarea pe pământ a cuplului Adam și Eva, aceștia rămași fără supraveghere, s-au apucat să se înmulțească în neștire. Apogeul libidoului a fost atins într-o zonă a pământului numită Asia. Acolo, urmașii celor doi s-au distrat cu jucăria inventată de Creator din distracție, cum scrie în pergamentele și papirusurile vechi, fără să se gândească la resurse. Nebunia lor îi va costa: hrana se va împuțina, resursele energetice se vor termina, poluarea va atinge limitele dezastrului și clima se va deteriora. Ca și cum toate acestea nu ar fi deajuns, vor începe să se războiască pentru te miri ce. În final, vor muri pe capete și nu vor încapa în iad, cu toate măsurile de extindere luate de Scaraschi, tartorul locului. Nici utilizarea purgatoriului la întreaga capacitate de cazare nu va fi deajuns. În situația asta se așteaptă o puternică încercare de a invada Raiul. Ca să facă față situației create, Atotputernicul a luat măsuri de criză, astfel ca să poată fi menținut rangul și prestigiul destinației finale pentru cei drepti. A întărit în primul rând paza la porțile raiului antrenând sfinți războinici și bătauși cărora le-a acordat dispensă de body-guarzi. În Rai a înființat multe livezi de meri, iar pe pământ i-a păcălit pe mulți oameni făcându-i musulmani, hinduși, evrei sau ateii, astfel încât să micșoreze presiunea asupra raiului.

După aceste ultime informații, șarpele bătrân a considerat că și-a încheiat misiunea și târându-se spre locul de odihnă, i-a mai spus Clarei din mers:

- Dacă vei mai veni vreodată, întreabă de Șarpele supraveghetor cel tânăr, care răspunde de sectorul merelor destinate iubirilor statornice, spuse el indicându-l cu vârful cozii pe nepotul său.

Întrucât nimic nu îi mai oprea acum pe cei doi șerpi să plece, au dispărut imediat.

Clara s-a trezit zâmbind, mulțumită și bucuroasă ca de o jucărie nouă, necunoscută și nevăzută până atunci, dar sigură că va ști să o păstreze toată viața. O umbră plană asupra bucuriei sale, sentimentul că nu îl va mai întâlni niciodată pe acest șarpe blajin și misterios.

Căsătoria Clarei cu Doru a avut loc într-un cadru intim la care puținii invitați au fost numai prietenii apropiați și rudele lor. Nu au lipsit Magda și Ionuț, Liliana și Maxi, persoane care au jucat un rol important în viața lor.

Veselia molipsitoare nu a fost singurul virus care i-a infectat pe toți. La scurt timp le-au urmat și prietenii lor exemplul, și-au întemeiat familii și perechile Ionuț și Magda Pușcă, precum și fostul taciturn devenit exuberantul Maximilian Cetate, fericit cu a lui soție Liliana Cetate.

Acum Doru Dragu și Clara Dragu mănâncă zilnic mere roșii din pomul dat de șarpele bătrân și înțelept.

Le plac foarte mult și sunt atât de fericiți cât pot fi doi tineri care se iubesc într-un univers care li se pare perfect, din care nu lipsește nimic și la care nimic nu trebuie adăugat.

Să le urăm poftă bună și viață lungă.

Astfel, soarta a știut să vindece toate rănilile și le-a dat tuturor dreptul la fericire.

Mărul primit de Clara a fost pentru toți o binecuvântare și aprobare pentru ceea ce unii puritani consideră că este păcat. El rodește și astăzi și a primit numele de «mărul iubirii veșnice». El este îngrijit cu dragoste de toți prietenii familiei Dragu care nu se sfiesc ca din când în când să mai culeagă niște fructe.

Cele trei perechi de tineri se iubesc și astăzi la fel ca la început, trăiesc în bună înțelegere și sunt în așteptarea urmașilor.

## Cuvânt de încheiere.

Moto: Cine-și îndeplinește toate obiectivele înseamnă că și le-a așezat prea jos.  
(Herbert von Karajan)

Cititorul atent ca de obicei, va descoperi acum, la sfârșitul cărții, că numărul de părți (21), care alcătuiesc romanul și constituie bucătăria lui, este egal cu numărul de secole care au trecut de când omenirea a început să ia în serios trecerea timpului.

Firesc, va căuta să găsească o explicație pentru această egalitate. Cu mâna pe inimă, autorul declară că această potrivire nu este întâmplătoare, dar că încă nu poate dezvălui semnificațiile acestei concordanțe.

Fără a dori să trezească curiozitatea cititorilor sau fermecarea lor cu evoluții și evenimente spectaculoase, autorul din ce în ce mai îngrijorat de marile derapaje care au apărut în societatea omenească, a urmărit să prezinte în acest roman o altfel de lume decât cea în care trăim și în contrast cu ea.

Astăzi, asistăm neputincioși la dispariția bunului simț, al politeții și romantismului. Toate acestea sunt înlocuite cu o violență de limbaj imposibil de redat și culminează cu atentatul la integritatea corporală a cetățenilor.

Strada a devenit locul favorit, unde indivizi lipsiți de educație civică și cultură, se manifestă ca apostoli ai ignoranței și nesimțirii recurgând la înjurături, cuvinte obscene sau chiar la agresiune fizică.

Este din ce în ce mai greu să găsești un loc în spațiile publice unde politețea și bunul simț sunt la ele acasă. Aceeși situație se întâlnește și în bordeiele sau casele cele mai sărace, cât și în casele mari, vile sau palate. Peste tot, cuvintele frumoase, pline de poezie și romantism se întâlnesc tot mai rar. În locul lor, nesimțirea și lipsa respectului față de cetățeanul obișnuit, se dezvoltă ca o pecingine socială cu urmări dezastruase asupra tineretului în curs de formare.

Dacă cetățeanul onest nu se protejează, el se va confrunta peste tot cu o asemenea violență de limbaj, încât începe să creadă că omenirea este la a doua sa evoluție pe pământ și se află undeva la granița dintre peșteră și începuturile civilizației.

În această lume a noastră, a tuturor, trebuie să impunem reparația bunului simț, a culturii, politeții și respectului față de interlocutor.

Asemenea eroilor cărții, omenirea în ansamblul ei, trebuie să se întoarcă la aceste valori morale. Dacă revenirea la ele presupune și o doză de romantism, ei bine atunci să fim și puțin romantici.

Continuând să acceptăm în societate, ca o fatalitate, obrăznicia, nesimțirea, parșivitatea și hoția, contribuim inexorabil, mai devreme sau mai târziu, la condamnarea ei la pieire.

Romanul de față este numai un semnal prin care se încearcă îndreptarea atenției cititorilor asupra sentimentelor omenești fundamentale; în primul rând asupra iubirii în forma ei cea mai curată, cu convingerea că ea își poate găsi posibilități de exprimare și manifestare chiar în condițiile secolului XXI, plin de tragedii umane, războaie, recesiune, sărăcie, catastrofe naturale și poluare.

Țelul comun tuturor oamenilor care vor să își împlinească destinul, indiferent de modul cum abordează viața trebuie să fie lupta pentru dreptul lor la dragoste.

Iubirea este universală, dar ea se dobândește diferit; la unii apare după lungi și obositoare încercări, pe alții îi caută ea și este suficient ca norocosul să deschidă brațele să o primească și să o păstreze, fericit de atingerea și îmbrățișarea ei. Unii o pot simți ca o adiere caldă, o blândă mângâiere. Alții o simt puternic, fierbinte și aspră, poate să le schimbe viața. Oriunde și oricând, este prezentă și inevitabilă.

Cine nu a ajuns să o cunoască, înseamnă că și-a irosit viața de pomană, pentru că viața trăită de unul singur trece ca un val, fără urmări.

Dacă nu ați cunoscut iubirea până acum nu disperați, căutați-o și o veți găsi sau va veni ea să vă caute. Ea este infinită în timp și spațiu și nimeni din cei care o doresc și o așteaptă nu va fi lipsit de ea. Atingerea ei trebuie făcută însă cu respect, ca să dureze o viață.

Avem încă timp cu toții. Nu există vârstă biologică mai mult sau mai puțin potrivită pentru manifestarea ei.

Credeți-mă! Aveți încredere în iubire și veți fi fericiți!

Bradu Florin  
Iarna anului 2009.

## CUPRINS

Cuvântul autorului.....	4
Capitolul I. Cine este Doru Dragu?.....	6
Partea I. Povești de iubire - selecția I.....	7
Povești de iubire – selecția a II-a.....	15
Povești de iubire – selecția a III-a.....	24
Povești de iubire – selecția a IV-a.....	30
Partea a II-a. Amintiri de amor – selecția I.....	45
“Drumul sinuos al cunoașterii. Trecerea Rubiconului”.....	45
Amintiri de amor – selecția a II-a.....	49
Teoria lui Doru pentru uzul său intern.....	56
Teoria Marinei pentru liniștirea spaimelor ei.....	56
Capitolul II. Fata din poveste.....	64
Partea I. Cine este Clara David?.....	64
Partea a II-a. Oferta subconștientului: halucinațiile Clarei.....	69
Capitolul III. După accident.....	76
Partea I. Ancheta.....	76
Partea a II-a. Gândurile lui Doru Dragu.....	82
Partea a III-a. Prima vizită la spital.....	85
Capitolul IV. Atenție, poliția lucrează!.....	92
Partea I. Nedumeririle și frustrările detectivului Ionuț Pușcă.....	92
Partea a II-a. Suspiciunile justițiarilor Maximilian Cetate și Ionuț Pușcă.....	97
Partea a III-a. Sfârșitul anchetei și închiderea dosarului Doru Dragu.....	112
Capitolul V. O posibilă iubire. Prima încercare a destinului.....	115
Partea I. Scurta și neterminată relație dintre Doru Dragu și Magda Păun.....	115
Viziunea lui Doru Dragu despre relația cu Magda Păun.....	120
Viziunea Magdei Păun despre relația cu Doru Dragu.....	122
Partea a II-a. Magda își ține promisiunea.....	124
Capitolul VI. Destinul orb își forțează împlinirea.....	129
Partea I. Începutul reconcilierii. Prima întâlnire cu Clara.....	129
Partea a II-a. Drepturile atotputernice ale dragostei.....	135
A doua întâlnire cu Clara.....	139
Următoarele întâlniri cu Clara.....	141
Atenție, cad pietre!.....	145
Capitolul VII. Magda își aranjează viitorul.....	147
Partea I. Anunț la mica publicitate: Cine vrea să fie iubitul meu? Rog seriozitate.....	147
Partea a II-a. O nouă iubire la orizont.....	155
Partea a III-a. Urmările unui anunț buclucaș. Marea și mica publicitate.....	164
Capitolul VIII. Nimeni nu este imun la dragoste.....	167
Partea I. Apariția unei vechi cunoștințe - Liliana Alexandru.....	167
Partea a II-a. Clara și Doru, doi porumbei singuratici care caută să-și sincronizeze fâlfâitul aripilor.....	179
Partea a III-a. Triumful dragostei.....	185
Partea a IV-a. Gustul bun, dulce-acrișor al merelor coapte.....	190
Cuvânt de încheiere.....	194